

VARİSİERİN OYUNU

Wisteria
1

ADORA YAĞMUR

ADORA YAĞMUR
VÂRİSİERİN
OYUNU

Wisteria 1

I N D I G O K İ T A P

VÂRİSİERİN OYUNU

Adora Yağmur

Baskı: Ekim 2023

ISBN: 978-625-6372-92-4

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Zeynep Yağmur Doğan, 2023

Bu kitabın yayın hakları Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Hümanur Turan

Son Okuma: Nur Kabaçam

Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Uzun

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Ayraç Görsel: artbreeder

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

INDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar - İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

INDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ADORA YAĞMUR
VÂRİSİLERİN
OYUNU

Wisteria 1

İ N D İ G O K İ T A P

NILISA

NUHAN

WALIA

BRACIA

EVARIA

KRALIYE

OPIS

ITERRA

LOCRID

YAZIA

PERIN

EUITICAN

TACIRI

NELANTHIA

DUN

THORIS

DOUVEN

KRAZIR

KULU

OCREYA

MIATH

NOTHERSEA

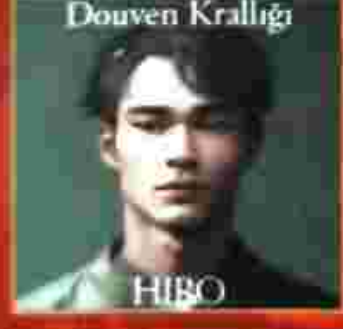
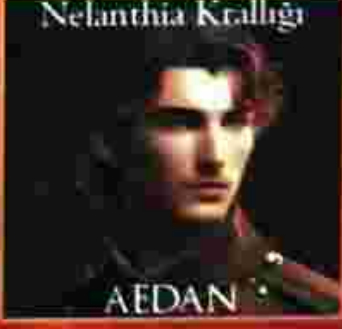
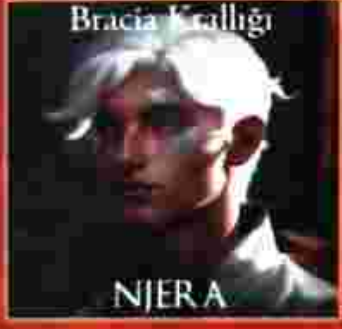
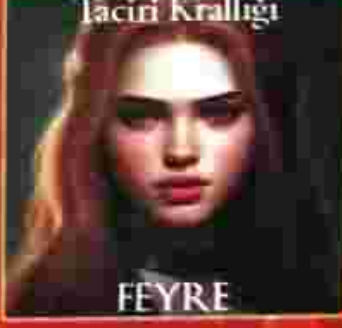
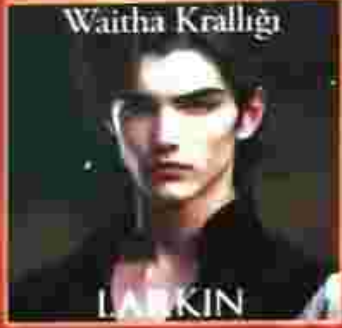
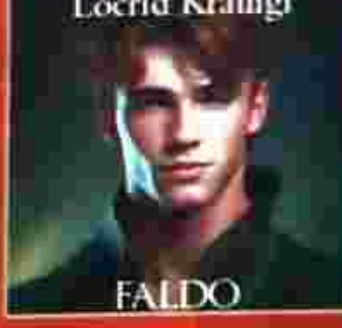
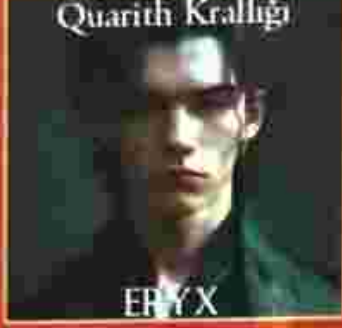
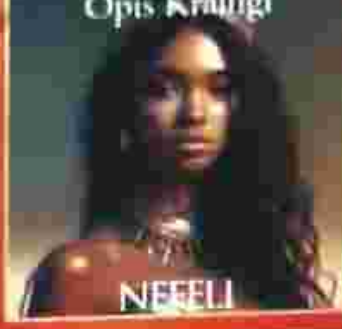
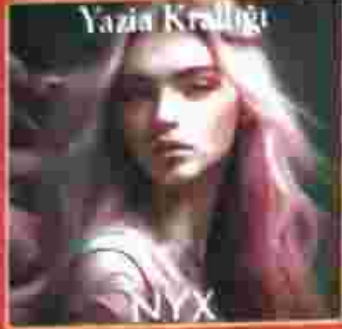
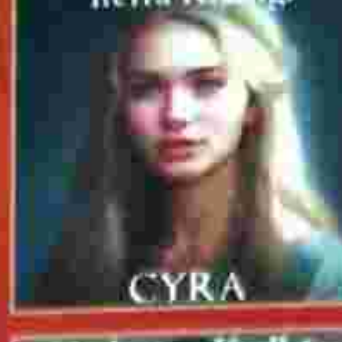
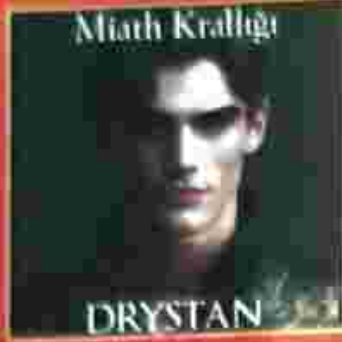
SLONIAN

QUARITH

VIVALON

CISENIL

Gerçek dünyadan kaçmak için kitaplara sığınanlara...

Uyarı: Şiddet, ölüm ve taciz gibi tetikleyici unsurlar içermektedir.

Size bu macerada eşlik edebilecek şarkılar

- Ruelle – Game of Survival
Jeremy Zuckerman – The Rules
Hidden Citizens – Run Run Rebel
Tommee Profitt ft. Liv Ash – I Know Your Secrets
The Last Agni Kai (Violin Opening)
Mree – In the Kitchen
Night Panda, Krigare – Twisted Games
Ramin Djawadi - Light of the Seven
SVRCINA – Meet Me on the Battlefield
Joel Sunny & Power-Haus & Tom Evans – Middle of the Night
UNSECRET – Vendetta
Ruelle – Empires
Fleurie & Ruelle – Carry You
Gabrielle Aplin – Start of Time
Egzod & Maestro Chives – Royalty
Ramsey – Goodbye
Service and Sacrifice – Legend of Korra
Tommee Profitt – Rise Above
Neoni & burnboy – Champion

Bölüm I

YAŞLI KUZGUN

Alnıma düşen kızıl tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ağrıyan omuzlarımı geriye attım ve doğruldum. Tavernanın temizliği neredeyse bitmişti. Sırtımın da kollarımın da dayanacak gücü kalmamıştı ancak yerler son derece temiz görünüyordu. En azından bir tavernaya göre.

Sabahın erken saatlerinde buraya akşamdan kalma birkaç ayyaş haricinde kimse gelmezdi. Bu durum hem rahatça temizlik yapmama hem de vaktimi sarkıtarak kullanmama olanak sağlıyordu. Tah-taların cilalı yüzeylerine bir bakış attım. Yaptığım işe âşık olduğum söylenemezdi ama aldığım sonuçtan son derece memnundum.

Yaşlı Kuzgun, Slonian Krallığı'nın sınır şehrindeki en ünlü tavernaydı. Methi denizlerden öteye, ormanların ilerisine kadar ulaşmıştı. İçeriden yayılan alkol kokusu, metrelerce öteden tavernaya yaklaştığınızı bildirirdi size. Yeşilliklerin arasında, dalların altında, doğayla iç içe hissedeceğiniz bir tavernaydı. Diğer krallıklardan onlarca insan sadece içmek ve güzel vakit geçirmek için buraya gelirdi. Gündüzleri temizlediğim masalara tükürüklerin saçılmasını izler, dertlerini bir geceliğine de olsa unutmaya gelen adamların kahkahalarının tüm duvarlarda yankılanmasını dinlerdim.

Ancak kulak verdiğim tek şey, kafa bulmak için çaresizce içen insanların gürültüsü değildi. Fısıltıları da dinlerdim. Masalarda dönen önemli konuları, entrika dolu hikâyeleri ve krallıkların dedikodularını. Duyduğum her bilgi tanesine, denizin ortasında bir kara parçası

bulmuşçasına sarılırdım. İsteseniz ulaşamayacağınız bilgileri, onların en tehlikeli düşmanlarına satardım.

Hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğum bir şeydi bu, aksi takdirde on yedi yaşındaki öksüz bir kızın bu dünyada yeri yoktu.

Yükselen güneşin eşliğinde taverna yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Yerlerin süpürülmüş, camların silinmiş olduğunu gören taverna sahibi Bay Ptreo gülümseyerek yanıma geldi. Kırklı yaşlarının başında, sakalı ve saçları ağarmış eski bir savaşçıydı bu adam. Yıllar öncesinde ordudan ayrılmış, bu tavernayı yaşlı bir aileden devralmış ve aylarca uğraşıp çekidüzen vermişti.

Yıllar geçmesine rağmen savaş masallarını anlatmaktan bıkmamıştı. İşlerin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra her gece arkadaşlarına katılır, Slonian Krallığı'nın son zaferinin hikâyesini anlatırdı. Miath Krallığı'na karşı verdiğimiz savaş, ben sekiz yaşındayken başlamış, önce ağabeyimi, sonra da annemi –babam zaten hiçbir zaman ailemizin bir parçası olmamıştı– benden kopardıktan sonra onuncu yaş günümde son bulmuştu. Ta ki tekrar patlak verene dek. Sınırdaki gerilim her zaman yüksekti; Miath ve Slonian'ın birbirine saldırması için ufacık bir kıvılcım yeterli oluyordu.

Bu tavernada çalışmaya başlamadan önce zafer haykırıışları, mutluluk ve coşkuyla söylenen şarkılar evlerden ve hanlardan taşıp sokakları doldururken bir fırının çöplüğünde yiyecek aradığım günler dün gibi aklımdaydı.

Bay Ptreo, iki elini yanaklarıma yerleştirip alnıma bir öpücük kondurdu. Bazen kendini beğenmiş, kaba, merhamet duygusu olmayan bir işverene dönüşse de bana karşı genelde babacan bir tavırla yaklaşırdı. İşimi yapış şeklimden, burada harcadığım her dakikanın hakkını verdiğimden emin olurdu. Karşılığında ise kalacak bir yer ve karnımı doyuracak kadar yemek verirdi. Tavernanın en üst katından şehrin ışıklarını izleyerek o gün hangi yemek yapıldıysa onu uzun uzun yer, ardından uyurdum.

"Bugün erken başlamışsın," dedi Bay Ptreo mis kokan alana bir göz atarak.

"Uyku tutmadı," diye yanıtladım onu gülümseyerek.

“Yoksa bu gece dinleyeceğin hikâyeler için mi heyecanlısın?” diye sordu göz kırparak.

Bugün, Kraliyet Okulunun yeni döneminin ilk günüydü. Yirmi dört krallıktan gelen prens ve prensesler, iyi birer hükümdar olmak için Kraliyet Okuluna kaydolurdu. Okul, güvenlik sebebiyle hiçbir krallığa bağlı olmayan Sonsuz Orman’ın ortasına kurulmuştu. Bu orman Wisteria’nın tam ortasında bulunan, en geniş, en kudretli ormandı ve yirmi dört krallığın da bu okula uzanan birer patikası vardı.

Hiçbir vâris, okulun sınırlarına kişisel muhafızıyla giriş yapamazdı. Okulun kendi muhafızları, şahsi öğretmenleri vardı. Yalnızca bir hizmetkâr getirmelerine izin veriliyordu. Düşünüldüğünde bu şartlar o süslü prensesler ve şımarık prensler için tam bir kâbus olmalıydı.

“Aksine!” diye yanıtladım Bay Ptreo’yu. “Bugünün önemi aklımdan çıkmıştı bile. Sakin bir gün olmasını tercih ederdim. Dün gece ne kadar yorulduğumu anlatamam,” diye sızlandım tüm tatlılığımla. Amacım, bana biraz izin yapmamı teklif etmesiydi.

“Slonian muhafızları bozdu değil mi sinirlerini? Bir türlü susmak bilmediler. Üstelik sürekli seni çağırdıklarını da fark etmedim değil. Bunalmış gözükmediğin için müdahale etmedim.”

Slonian muhafızlarının masasına gitmek beni rahatsız etmemiş, aksine işime yaramıştı. Kraliyet Okulu hakkında onları konuşturmuştum tüm gece. Sırlar masaya dökülmüş, içtikleri biralar sayesinde akıllarından silinmişti. Slonian Krallığı’nın tek vârisi olan Reika Antonella’nın bugün okula gideceğini bana söylediklerini muhtemelen hiçbiri hatırlamıyordu. Gerçi hatırlasalar bile yeterince hızlı müdahale etmelerine imkân yoktu. Prenseler birkaç saat sonra yola çıkacaktı ve başına gelecekler hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Omuzlarımı silktim. “Alıştım artık, masalarda sızana kadar veya şarkı söyleyerek sokaklara dökülene kadar onlarla ilgilenmek benim görevim. Yine de bu düşünceli sözleriniz için teşekkür ederim.”

Başını onaylar şekilde aşağı yukarı salladı. Cümlelerim içini rahatlatmış, neşesini yerine getirmişti. “O halde sanırım bana daha

fazla ihtiyacın yok. Birkaç malzeme almak için şehre gideceğim. İstedğin bir şey var mı?" diye sordu birkaç adım geri çekilirken.

"Aşlında..." diye mırıldandım. İsteğimin çok büyük bir şey olduğunu düşünmesi için çekiniyormuş gibi yapıyordum. Böylece basit bir şey olduğunu duyduğunda izin verme ihtimali artacaktı. "İşimi erken bitirdiğime göre belki avlanmak için ormana gitmeme izin verirsiniz diye düşünmüştüm."

"Yine mi?" diye sordu Bay Ptreo kıkırdayarak. "Bu hafta üçüncü ava çıkışın Irithel. Mutfağımız tavşan kaynıyor."

Ellerimi arkamda bağlayıp hafifçe öne eğildim. "Evet ama bu sefer hedefim büyük, size bir ayı postu getireceğim! Kış geliyor, ihtiyacınız olacağına eminim."

Bay Ptreo önce gözlerini devirdi, sonra da derin bir iç çekti. Gitmeme izin vermek istemiyordu ancak ayı postu fikrinin içine işlediğinin farkındaydım. Kimse kolay kolay ayı avlayamazdı; avladığında ise yüksek fiyattan satardı. Bedava ayı kürkü onun için bir akşam ziyafeti gibiydi.

"Tamam," dedi gözlerini kısarak. "Ama gece yarısından önce evde ol."

Önlüğüm ve kir içerisindeki elbisemle bir soylu gibi reverans yaptığımda kahkaha atarak tavernadan çıktı. Bunun beni son görüşü olduğunu bilmiyordu.

Elveda Bay Ptreo, dedim içimden. Onu ve bu tavernayı özleyecektim. Ama kendi yolumu çizmenin vakti gelmişti.

En üst kattaki odama çıktım. Bay Ptreo'nun benim için ayırdığı oda diğerlerinden izole bir kısımdaydı. Rutubetliydi ve genelde benim haricimde birçok böceğe ev sahipliği yapardı. Gösterişli bir yer değildi. Sadece yatağım, çalışma masam, masamın üzerinde fırsat buldukça okuduğum kitaplarım ve hemen önünde bir iskemle vardı. Az sayıda kıyafetim olduğu için bir dolaba ihtiyaç duymamıştım. Yan yana dizdiğim birkaç tabure giysilerimi düzenli tutmama yetiyordu.

Odam genelde soğuk olurdu çünkü hem en üst kattaydı hem de ağaçlar yüzünden pek güneş almayan bir konumdaydı.

Ellerimi giysi yığıntılarının üzerinde gezdirerek rahat hareket edebileceğim birkaç parça kıyafet seçtim. Deri pantolon, yakası bağcıklı, sürekli giyilip yıkanmaktan incelmış bir gömlek ve bir çift çizme. Ardından baştan aşağı silahlarımı kuşandım. Oklarım ve yayım sırtıma, çift hançerlerim çizmelerime, kılıcım ise kemerime yerleşti. Bunların yanı sıra sahip olduğum tek çantayı da omzuma alarak elimi yatağımın altına soktum. Para kesemi avcumu alarak hafifçe tarttım. Yıllardır biriktirdiğim tüm para bunun içerisindeydi ve artık harcama vaktim gelmişti. Nasıl olsa bugünden sonra ihtiyacım olmayacaktı.

Şehirdeki dükkânlar ve Yaşlı Kuzgun arasındaki mesafe çok değildi. Sıra sıra binaların arasında aradığım yeri bulmaya çalıştım. Slonian halkı içmeyi çok severdi, bu sebeple her köşe başında bir taverna vardı. Elbette hiçbiri Yaşlı Kuzgun kadar popüler değildi.

Dükkânlar sınıfsal ayrıma göre dizilmişti, özellikle de kasabalıları giydirmekle yükümlü olanlar. Önce ucuz, kalitesiz kumaş parçaları satanları görüyordunuz. İlerledikçe vitrinlerdeki kumaşlar kalınlaşıyor, daha parlak renklere bürünüyordu. Benim hedefim ise listenin en sonundaki dükkândı. En pahalı olan dükkân.

Büyük bir bina değildi ancak içerisinde sayısız elbise, ışıltılı takılar ve şapkalar vardı. İçeriye adım attığımda pespembe, kabarık tuvaletli ve beyaz saçlı bir kadın karşıladı beni. Gözlerinin içi gülüyor, teninin sıcaklığı bulunduğum uzaklıktan bile hissedilebiliyordu.

“Yardımcı olabilir miyim genç bayan?” diye sordu. Sesi beni inceledikçe kısılmış, enerjisini kaybetmişti. Buradaki hiçbir elbiseyi karşılayamayacağımı biliyor olmalıydı.

“Merhaba! En güzel elbisenizi istiyorum,” dedim. Bunu yaparken elimi belimdeki kemere yerleştirip kendinden emin bir duruş sergilemeye çalışmıştım.

Yaşlı kadın hafifçe kıkırdadı. “Ah tatlım, bırak en güzel elbiseyi, buradaki bir çorabın tekini bile alabileceğini zannetmiyorum.” Samimiyet yüzünü terk etmişti bile.

Para kesemi çıkararak yavaşça yaşlı kadına fırlattım. “Bir daha düşün.”

Keseyi aralayıp içine baktığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir bana bir keseye baktıktan sonra gözlerini kıstı. "Kimden çaldın bunu?"

Kaşlarımı çattım. "Bu sizi ilgilendirmiyor; siz paranızı alın, ben de elbisemi."

Sırtımı dikleştirdim ve kadını izlemeye koyuldum. Tereddütlü bir şekilde keseyi dükkânın en dibindeki masaya götürdü. Peşine düşüp ben de içeriye doğru ilerlemeye başladım. İçerisi âdeta gökkuşağıyla yıkanmış gibi rengârenkti. Adını bile bilmediğim renklerdeki tuvaletler, altın sarısı askılıklarında alıcılarını bekliyordu.

Yaşlı kadın baktığım sıradaki bir elbiseye yöneldi ve onu dikkatlice yerinden çıkardı. Çok sert davranırsa kumaşa bir zarar gelecekmiş ve canı acıyacakmış gibi davranıyordu. Dokunuşları hassas ve ağırdı.

"Bunu bir dene bakalım," dedi elbiseyi bana uzatarak.

Elbiseyi alıp gelen müşterilerin üstünü değiştirebilmesi için yerleştirilmiş perdenin arkasına geçtim ve soyunmaya başladım. Vücuduma kusursuz bir şekilde oturan, kalın askılı bir elbiseydi bu. Göğüs kısmı sıkıydı ve bağcıkları sırtında değil, ön tarafındaydı. Belinden aşağı ise bir balon gibi iniyordu. Elbisenin temel rengi hayatımda gördüğüm en güzel mavilerden biriydi. Kol askıları, detayları ve ip-leri ise altın rengiydi. Daha önce hiç böyle bir elbise giymemiştim. Saçımı nasıl yapacağımı, elbiseyi hangi aksesuarlarla destekleyeceğimi bilmiyordum.

Yaşlı kadının karşısına çıktığımda az önceki görüntümle uzaktan yakından bir alakam olmadığını fark etmişti. Dudakları hafifçe aralandı ve beni baştan aşağı süzdü.

"Saçlarını açman gerekiyor," dedi incelemeye devam ederek. "Boynun çok boş görünüyor ve dik durmuyorsun. Omuzlarını geriye atıp şunları bir dene," derken bir kolye ve küpe takımı uzattı. Takıları elinden alırken tırnaklarımı gördü. Yüzüne bir iğrenme ifadesi yerleşti. "Aman Tanrım, o tırnakları da temizlemen gerekiyor," dediğinde hızla takıları ellerinden çekip taktım.

Saçlarımı da açıp sadece üst tutamlarını geriye doğru topladığımda gerçek bir prensese benzemiştim. Görkemli, asil, kendinden emin bir prensesim.

"Veliâht prensese çok benziyorsun," dedi yaşlı kadın şaşkın bir ses tonuyla.

Aynada kendi yansımama bakıp gülümsedim. "Biliyorum."

Birkaç dakika daha dükkânın içinde tur atıp elbiseden ve görünümünden emin olduğumda yaşlı kadına teşekkür ederek eski kıyafetlerimi giydim. Yeni elbisemi ise çantama sıkıştırdım. Sığması için altındaki kabarık tülleri kesmemiz gerekmişti ancak elbise ihtişamından çok da bir şey kaybetmemişti. Takılarımı ve bir çift topuklu ayakkabıyı da çantama tıktırdıktan sonra yıllarca biriktirdiğim parayı yaşlı kadınla bırakarak dükkânı terk ettim.

İşte, yıllarımı verdiğim birikimim, onca emek, onca ter ve uykusuz gece yalnızca bir elbiseye harcanıp gitmişti. Ormana ilerlerken pelerininim şapkasını kafama geçirdim ve kendi kendime küftedim. Verdiğim bunca çabaya değeceğini umuyordum.

Saatlerce yürümenin ardından Kraliyet Okuluna giden patikanın üzerinde kendim için rahat bir saklanma yeri buldum. Gözüme sağlam bir dal kestirip hızla ağaca tırmandım ve oturup bacaklarımı dinlendirebileceğim bir pozisyon seçtim. Sırtımı sıcak gövdeye yaslayarak vücudumu gevşettim. Daha prensesin gelmesine saatler vardı.

Kuşların cıvıltıları beynime işliyordu. Sincaplar tatlı sesler çıkararak daldan dala atlıyordu. Bu orman benim için bir ev gibiydi. Her ağladığımda gelip saklandığım yerd. Üzerinde dinlendiğim ağaçlar bana ailem öldüğünde kucak açmıştı. İlk cinayetimi işlediğim gece, hissettiklerime şahit olmuştu. O zamanlar tavernada çalışmaya başlayalı çok olmamıştı. Daha küçük olmama rağmen iğrenç erkeklerin gözünde bunun hiçbir anlamı yoktu. Beni zorla dışarı sürüklemişlerdi. Bay Ptreo durumu fark etmek için fazla sarhoştı, o sırada bir karış öteyi görebildiğini bile sanmıyordum. Beni zorla dışarı çıkaran adamı ise çok iyi hatırlıyordum. Unutulacak bir yüzü yoktu. Kendisi bir demirciydi ve kırık bir burunla son derece karakteristik bir suratı vardı. Beni tavernanın arkasına götürüp köşeye sıkıştırmıştı.

"Hadi ama, biraz eğlenmeye hayır demezsin herhalde," diye mırıldanırken nefesi bira kokuyordu. Elleri vücudumda gezerken kendimi çaresiz, umutsuz ve ne yapacağımı bilemez bir halde

bulmuştum. Ailem öldüğünde bile bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Etrafta kendimi savunabileceğim hiçbir silah bulamıyordum. Bedenimi kıpırdatamıyordum. Demirci boynumu öpmek için eğildiğindeyse çaresizce yana dönmüştüm ve tam orada, sabah tavermanın girişine yeni çiçekler dikmek için kullandığım küreği görmüştüm. Kıvrana kıvrana sarhoş demirciyi de beraberimde sürükleyerek küreğe ulaşabileceğim bir mesafeye getirmiştım. Artık her şey an meselesiydi.

Gardımı indirir gibi yapıp pes ettiğim izlenimini yarattığımda bileklerimi tutan elleri gevşemişti. Hareket etmemi engelleyen bedeninin baskısı hafiflemiş, hareket edebileceğim mesafeyi tanımıştı bana. Birayla yıkanmış, pislik dolu sakalları göğsüme doğru inerken küreğe uzanıp sapını kavradığım gibi kafasına indirmiştim. Geriye sendeleyerek demirci haykırmıştı.

“Seni pis orospu!”

Bana saldırmak için harekete geçtiğinde yalpalamıştı ve ikinci darbeyi de indirdiğimde yere yığılmıştı. Ancak bu pes etmesine yetmemişti. Kendime düşünme fırsatı vermeden küreği âdeta mezar kazmak için toprağa saplar gibi sertçe boynuna saplamıştım. Boğazı ikiye yarılmıştı ve kanlar, daha bu sabah güzeller güzeli çiçeklere yuva kazan küreği kırmızıya boyamıştı.

İlk kurbanımdı demirci. En büyük kâbuslarımdan biriydi.

Gözlerimi patıkaya ve ilerisine diktim. Her karışını ezberlediğim yola. Sonbaharın gelmesiyle yaprakların bir kısmı sararmış, çok az bir kısmı dökülmeye başlamıştı. Mevsimin renkleri tüm ormana bir salgın gibi yayılıyordu. Sarılar ve turuncular her yerdeydi ancak kırmızılardan vakti henüz gelmemişti. Birkaç metre geride akan derenin sesi huzur yayıyordu etrafa. Pelerinimi iyice gözlerime örterek güneşi perdeledim ve birazcık kestirmeye karar verdim.

At arabasının seslerini duyduğumda kaç saat geçtiğini bilmiyordum. İki iriyarı atın nal tıkırtıları duyuluyordu. Henüz görüş açma girmemişlerdi ancak çok geçmeden burada olacaklarına emindim. Hızla harekete geçmem gerekiyordu. Dalın üzerine bir baykuş gibi tünedim ve at arabasını daha iyi görebilmek için önümdeki

vaprakları araladım. Güneş artık gökyüzünü terk etmeye hazırlanıyordu ve ormanı daha yumuşak renklere boyamıştı.

Bembeyaz atların kulaklarını gördüğümde kalp atışlarımı hızlandı. Nabzımı vücudumun her noktasında hissedebiliyordum. İçimden bir ses, *Vazgeç*, dedi. *Vazgeç, Yaşlı Kuzgun'a dön ve hayatına devam et.* Düşünceleri yok etmek istercesine kafamı iki yana salladım. Kararımı çoktan vermiştim, artık dönüşü yoktu.

İki atın üzerinde de birer muhafız vardı. Vücutları kocamandı. Tüm bedenleri zırhla kaplanmıştı, başlarında ise miğfer vardı. Atların çektiği arabanın içiyse görünmüyordu. İçeride Prenses Reika dışında kimlerin olduğunu bilmiyordum ama tahminim bir hizmetkârıyla seyahat ettiği yönündeydi. Nasıl olsa okula başka kimseyi sokma şansı yoktu.

Pelerinimi çekiştirerek dalların üzerinde pozisyon aldım ve sırtımdaki yayı çektim. Görüşümü ayarlayarak vücudumu dengeledim. Oklardan birini yaya yerleştirirken derin bir nefes aldım. Çok kaliteli bir silah takımına sahip olduğum söylenemezdi ancak şimdilik işimi görmek zorundaydılar.

Göğsümü gerip, sırtımı dikleştirerek muhafızlardan birinin boynunu hedef aldım. Karın bölgesinden vurmam imkânsızdı, oklarım zırhı delip geçecek kadar keskin değildi. Ancak aynı şeyi et ve kemik için söyleyemezdim. Serbest bıraktığım ilk ok, rüzgâr kadar hızlı ilerleyerek muhafızın boynuna saplandı. Kaybedecek vakit yoktu, atlar anında paniklemeye başlamış, korkuyla tepiniyordu.

Ellerim titriyor, kalbim şiddetle atıyordu ancak sakin kalmam gerekiyordu. İkinci muhafızı da uzaktan indirmeliydim, yakın savaşta bir kraliyet askerini yenme şansım yoktu. Burnumdan derin bir nefes aldım, ağızımdan verdim ve ikinci muhafızı da boğazının tam ortasından vurdum. Planımın ilk çeyreğini başarıyla atlatmıştım.

"Neler oluyor? Biri yardım etsin!" Prenses Reika'nın sesi metrelerce öteden duyuluyordu.

"Ne yazık ki sizi kurtarmaya kimse gelmeyecek," dedim kendi kendime mırıldanarak. Ardından hızla ağaçtan atlayıp at arabasına koştum. Prenses de hizmetkârı olduğunu düşündüğüm kişi de

içeride panikle tepinip çılgınlık atıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Kapıları açtığımda Reika'nın korku dolu sesini duydum. "Çok param var! Lütfen bana zarar verme! Sana hayatın boyunca yetecek kadar altın veririm."

Onu zorla arabadan indirip ona sarıldım. Bedeni titriyor, göz yaşları yanaklarını ıslatıyordu. Tuzlu damlacıkların bazıları omzumu nemlendirirken bedenini şefkatle sarmaya devam ettim. Bir elimle kızıl renkli sert saçlarını okşadım. "Hiçbir şey hissetmeyeceksin," diye fısıldadım sakinleştirici bir ses tonuyla. Ardından bir tavşanmış gibi boynunu kırdım.

Geriye sadece bir can kalmıştı ama onu almaya niyetim yoktu. İçeride korkuyla bir kenara sinmiş olan hizmetkâra döndüm. Benim yaşlarımda, genç bir kız bekliyordum ancak karşımda son derece yaşlı bir kadın duruyordu. Derisi yılların verdiği yorgunlukla buruşmuş, gözlerindeki ışık çoktan sönmüştü.

"Sakin ol, sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandım. Ama kadın sakinleşmiyor, nefesi düzene girmiyordu. Zavallı kadıncağızın orada can vereceğinden o kadar emindim ki elimden hiçbir şey gelmediği için üzölmeye başlamıştım. "Lütfen sakinleş," diye bir kere daha fısıltıyla yalvardım kadına.

Kadın ellerini dizlerinde birleştirdi, derin bir nefes aldıktan sonra cebinden minik bir şişe çıkardı ve içindeki sıvıyı ben engel olamadan ağzına döktü. *Zehir*. Slonian Krallığı tüm kraliyet ailesine, askerlerine ve emirlerinde çalışan insanlara bu küçük şişelerden birer tane verirdi. Böylece düşmanlar tarafından yakalandığınızda konuşmak yerine kendinizi öldürebilme şansınız olurdu. Az önce bu zavallı kadının yaptığı gibi. Bu bir zorunluluktu, seçim değil.

Sonrasında yaptığım şeyleri üzerinde çok fazla düşünmeden yapmam gerekiyordu. Akıl sağlığımın yerinde kalması için her şeyi hızla hallettim. Muhafızların cesetlerine dokunmadım ancak Reika'nın bedeninin bulunmaması gerekiyordu. Zavallı prensesin cansız bedenini sırtıma alarak derenin kenarına kadar götürdüm ve kayalıkların

arasına fırlattım. Derenin yanında bir saklanma noktası seçmemin sebebi de buydu zaten.

Artık sırada üstümü değiştirmek vardı. Ağaçların arasında soyunup eski kıyafetlerimi bir kovuğa sıkıştırdım. Önce elbisemi üzerime geçirdim, sonrasında takılarımı taktım ve ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı güzel bir şekilde toplayarak Reika'nın başından kaptığım tacı yerleştirdim.

Ardından kendimi toprak patikaya fırlatarak yerde tepindim; kollarıma ve göğsüme birkaç çizik atarak elbisemde yırtıklar oluştur-
dum. İşim bittiğinde saldırıya uğramış, hizmetkârını ve muhafızla-
rını kaybetmiş Reika Antonella'dan hiçbir farkım yoktu. Gülümse-
yerek hançerlerim hariç tüm silahlarımı da ormanlık alana fırlattım,
ardından atlardan birini arabayla olan bağından kurtardım.

At bembeyazdı, soğukkanlı bir yapısı vardı. Nefes alış verişi o ka-
dar güçlüydü ki vücudunun her yerinden hissedilebiliyordu. Badem
rengi gözleri, batan güneşin ışıklarının altında parlıyordu. Az önceki
olaylardan sonra sakinleşmiş görünüyordu.

Kafamı, tacın düşmemesi için yavaşça hareket ettirerek atın üze-
rine atladım. Uzun, kabarık bir elbiseyle okula kadar atla gitmek hiç
kolay olmayacaktı. Gözlerimin yaşadığını, yaptıklarımın gerçekli-
ğini yavaş yavaş hissettiğimi fark edince aceleyle yola çıktım. Yaşa-
nanları düşünmemem gerekiyordu, bu nedenle arkama bakmamaya,
yalnızca önüme, beni bekleyen geleceğe odaklanmaya karar verdim.

Rüzgâr, mis kokusu ve sıcak dokunuşlarıyla saçlarımı savuruyor-
du. Beyaz atın üzerinde vücudumdaki kesiklerden bulaşan küçük
kan lekeleri vardı. Yumuşacık yelesinde ellerimi gezdirerek özür di-
ledim ondan. Bacakları o kadar kuvvetliydi ki okula yaklaştığımızda
bile en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermemişti.

Uzun bir sürenin ardından başımı kaldırdığımda ağaçların üze-
rinde gezen sislerin arasından Wisteria Diyarı'nın yirmi dört krallı-
ğının ortaklaşa kurduğu Kraliyet Okulunu gördüm.

Bir zamanlar ağaçlarla dolu olan ve vahşi hayvanlara ev sahipliği
yapan geniş alan dümdüz edilmiş, üzerine ihtişamlı bir okul inşa
edilmişti. Duvarları devasaydı. Koyu kahverengi renkte taş blokların

üst üste özenle dizilmesi sonucu ormanla uyum sağlayan bir yapı elde edilmişti. En büyük ve geniş olan orta bina, derslerin verildiği yer olmalıydı. Her metrekaresinde bir cam bulunuyordu. Yanlarında ise üç büyük kule yer alıyordu. Kulelerde vârislerin kaldığı odalar bulunuyor olmalıydı. En azından tavernada anlatılan hikâyelere göre öyleydi.

Kırık dökük şehir binalarından sonra böyle bir yapı beni kendine hayran bırakmıştı. Demir kapıya ulaştığımızda soğuşun yavaş yavaş içime işlemeye başladığını fark ettim. Üç metre civarında, iki muhafız tarafından korunan bir kapıydı bu.

“Kimsiniz?” dedi bir ses kapıya yaklaştığımda.

“Leydi Reika Antonella,” dedim kendimden emin bir sesle. Bir yandan da atımın eyerlerini sımsıkı tutuyordum. İlk yalan ağzımdan çıkmıştı bile.

“Arabanız nerede Leydi Reika?” diye sordu muhafız.

“Gelirken saldırıya uğradım. Yardım edin lütfen, çok korkuyorum.” *İkinci yalan.* Sesimi titretmeye özellikle dikkat etmiştim. Şımarık prensesi oynama vakti gelmişti. Söylediklerimi duyar duymaz yerlerini terk edip yanıma koşan muhafızlar attan inmeme yardımcı oldu.

“Talihsiz yolculuğunuz için çok üzgünüz. Başka kurtulan olmadı mı?” diyen muhafız arkamdan gelen birileri varmış gibi ormana doğru baktı.

Gözlerimin yaşarmasına izin verdim ve çok üzülmüş gibi dudaklarımı büktüm. Soruyu soran muhafızla göz göze geldikten sonra başımı iki yana salladım. Ardından yaşadığım şeyleri unutmak istiyormuş gibi gözlerimi yumdum.

Muhafız tereddüt ederek elimi kavradı. “Merak etmeyin leydim, artık güvendesiniz. Müdiremiz Profesör Melantha’ya haber verildi. Okulun girişinde sizi bekliyor olacak.”

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve gözlerimdeki endişeyi kaybetmeden içeri doğru yürümeye başladım. Tam başardığım için seviniyordum ki muhafızlardan biri seslendi.

“Leydi Reika!”

Bir anlık duraksamanın ardından korkarak döndüm. *Lütfen bir eşyayı düşürmüş olayım,* diye geçirdim içimden umutla.

“Üzerinizde silah var mı?” diye sordu muhafız. “Vârislerin Kraliyet Okuluna silah getirmesi kesinlikle yasaktır.”

“Hayır, yok,” diye yanıtladım yarım yamalak bir gülümsemeyle ve önüme dönüp binanın giriş kapısına doğru ilerlemeye devam ettim. *Üçüncü yalan.*

Üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissederek merdivenlerden hızlı adımlarla çıktım. Profesör Melantha olduğunu tahmin ettiğim, gümüş saçlı kadın basamakların tepesinde beni bekliyordu. Parlak, lacivert renkli dar bir elbise giymişti. Yaşına göre son derece güzel görüldüğü söylenebilirdi. Gümüş rengi saçları tepesinde kusursuz bir topuz halinde toplanmıştı. Dimdik duruşundan asalet akıyordu. Son adımımı attığımda elini uzattı.

“Leydi Reika Antonella. Kraliyet Okuluna hoş geldiniz.”

Bölüm 2

KARANLIK DANS

Okul duvarlarına sinmiş bir gizem vardı. Etraf belirsizlik kokuyordu. Beklediğim gibi bir yer değildi.

“Odama bırakabilmem için kraliyet mühürlü mektubunuzu alabilir miyim Leydi Reika?” diye sordu Profesör Melantha ben hayranlıkla etrafı izlerken. “Kimliğinizden şüphem olmamasına rağmen gerekli kontrolleri sağlamak durumundayım. Lütfen yanlış anlamayın.”

“Elbette yanlış anlamam, buraya günde kaç tane sahtekârın uğradığını tahmin bile edemiyorum.” Başımı onaylar şekilde salladıktan sonra hüznü bir gülümseme eşliğinde Reika'nın cesedinden alıp bileğime sakladığım mektubu çıkarıp yaşlı eğitmenin ellerine bıraktım.

“Harika!” diye neşeye cıvıladı Profesör Melantha. Gülen yüzü samimi ama bir o kadar da korkutucuydu. “Hizmetkârınız olmadığını görüyorum.” Gözlemeden ziyade bir soruydu bu. Cevabının tahmin edilmesinin pek de zor olmadığı bir soru.

En endişeli ifadelerimden birisini yerleştirdim yüzüme. “Saldırı da beni kurtarmak için kendini feda etti.”

Profesör Melantha yapmacık bir hüzne büründü. “Anlıyorum. Slonian Krallığı'nın sırlarına ve gizliliğine verdiği önemi tüm kralıklar gayet iyi biliyor. Sizin o duruma düşmemeniz büyük bir şans. Dilerseniz size okulun kendi hizmetkârlarından birisini atayabiliriz. Geçici olarak elbette.”

Başımı iki yana yavaşça salladım. “Gerek yok. Ama aileme iyi olduğumu bildiren bir mektup iletebilerseniz çok sevinirim. Saldırıya uğradığımı duyduklarında çok endişeleneceklerdir eminim!” Ya da panikleyip okuldan alma kararı alabilirlerdi. Reika'nın ailesini, yani kral ve kraliçemizi bizzat tanımasam da tavernada öğrendiklerime göre kızlarına fazlasıyla düşkündüler. Sözkonusu bir suikast girişimi okuldan alınmama sebep olabilirdi. Ve bu kesinlikle tüm planlarımı bozardı. Burada geçirecek aylar vardı önümde. Henüz nasıl bir yol izleyeceğime karar verememiştim ancak daha ilk günden yakalanmam pek hoş olmazdı.

“Elbette,” dedi yaşlı kadın. Karanlık ve kasvetli koridorda ilerlemem için eliyle işaret etti. “Okulun ana binasındayız şu anda. Tüm teorik dersleri bu binada göreceksiniz. Kıyafetler ve diğer tüm ihtiyaçlarınız okul tarafından karşılanacak, hiç merak etmeyin. Evinizde hissetmeniz için elimizden geleni yapacağız.” Yürümeye devam ederken bir yandan eliyle anlattıklarını destekliyordu. “Ana binadan üç ayrı kuleye açılan kapılar var. Bir tanesi prenslere, bir tanesi prenseslere, diğer kule ise hizmetkârlarla öğretmenlere ait. Sadece kendi kulenize girmenize izin var ve bu konuda oldukça katı olduğumuzu belirtmek isterim. Oda arkadaşınız çoktan rasgele bir şekilde belirlendi. Hem aç hem de yorgun olmalısınız. Sizi oda arkadaşınızla tanıştırdıktan sonra yemeniz için taze yemekler, yıkanmanız için ise tertemiz su ayarlayacağız. Yolda yaşadıklarınızı arkanızda bırakabilirsiniz leydim. Kraliyet Okulunda tamamen güvendesiniz.”

Burada oda arkadaşları rasgele belirlenirdi. Krallıkların savaşmak yerine barışçıl bir şekilde yaşayabilmesi amacıyla vârislerin hepsinin birbirlerini tanıması amaçlanırdı. Sorun yaşadıkları zaman ise bunu olgunlukla karşılamaları öğretilirdi. Bu okulun odalarında yaşanan küçük bir olayın, krallıkların savaşmasına temel atmaması için tüm öğretmenler elinden geleni yapardı. Ne kadar işe yaradığı ise bir tartışma konusuydu. Kıvılcımlanan bütün savaşları engelleyemeyeceklerini bizzat ailemi kaybederek öğrenmiştim.

Biz yürümeye devam ederken koridorun ilerisinden hafif ayak sesleri duyuldu. Oda arkadaşım olduğunu düşündüğüm prenses,

sekerek koridorun diğer ucundan bize doğru gelmeye başladı. Simli bulutlara batırılıp çıkarılmış gibi gözüküyordu. Açık, sarı renkli saçları yeni uykudan uyanmış gibi dağınıktı. Üstünde bembeyaz bir elbise vardı. Kaliteli ipeğin ışıltısı, ışsız koridorda bile metrelerce öteden fark edilebiliyordu. Göğüs kısmı dar elbisenin belinden aşağı pililer iniyordu. Hafif pembeye çalan gölgeler iştirilmişti eteklerine. Korse göremiyordum ancak vücudu o kadar şekilliydi ki bir korseye ihtiyacı olduğunu bile düşünmüyordum. Yüzündeki kocaman gülümsemeye yanımıza geldiğinde samimiyetiyle kavruıldum.

“Sen Reika olmalısın!” dedi neşeyle. Elimi tanışmak için uzattığımda ittirdi ve bana kocaman sarıldı. “Ben Cyra Lovell! İterra vârisi.”

Pozitif enerji bulutuna baktım ve gülümsedim. “Biliyorum.”

Gözleri parıldayarak konuşmaya devam etti. “Elbette biliyordunuz, sadece yolculuğun sarsıntısıyla unutmuş olabileceğini düşündüm.”

Profesör Melantha konuşmamızı böldü. “Leydi Cyra, Leydi Reika’yı size emanet ediyorum. Prenses son derece yorgun olmalı. Ona odanızı gösterebilirsiniz. Ben de bu sırada size yiyecek bir şeyler hazırlatacağım. Özellikle istediğiniz bir şey var mı Leydi Reika?”

Söyle bir düşündükten sonra, “Bir parça kızarmış geyiğe hayır demezdim,” diye cevap verdim. Profesör Melantha güldü, ardından Cyra’ya sakın bir bakış atarak arkasını dönerek bizden uzaklaştı.

“Neden her yer bu kadar ıssız?” diye sordum Cyra’nın beni yönlendirdiği tarafa doğru yürürken. Prenses izin istemeden koluma girmişti bile.

“Bu saatlerde kimse okulda gezmiyor da ondan. Vârislerin birçoğu kimbilir kaçınıcı rüyasını görüyor şu anda.”

“Vârislerin hepsi burada mı?” diye sordum. Her krallığın vârisinin bu okula gelmesi gibi bir kural yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı ancak soylarının devamını ve halklarının sağlığını düşünen çoğu hükümdar bu okulu tercih ederdi. Okul sadece öğretim açısından değil, vârislerin ittifak kurması için de oldukça büyük öneme sahipti. Buradaki vârislerin birçoğunun müstakbel eşleri aileleri

tarafından çoktan belirlenmişti. Buna Reika da dahildi ne yazık ki. Slonian Krallığı'nın Miath'la verdiği savaşta güce ihtiyacı vardı. Bu sebeple Quarith Krallığı'nın vârisi, Reika'nın, yani benim kocam olacaktı.

"En son gelen sensin," dedi Cyra sorumu cevaplayarak. "Duogon her yıl olduğu gibi bu yıl da vârisini yollamadı. Toplam yirmi dört kişiyiz."

"Duogon'un vârisi yoksa kim geldi? Nasıl yirmi dört kişi olabiliriz?" diye sordum şaşkınlıkla. Kardeşlerin okula gelmesi pek yaygın bir olay değildi. Aynı krallıktan yalnızca bir vâris aynı zamanlarda okulda bulunabilirdi. Bir diğeri, ancak öteki vâris mezun olduktan veya okuldan ayrıldıktan sonra kayıt yaptırabilirdi. Bu her vârisle özel olarak ilgilenilmesini, bu şekilde yalnızca bir vârisin tehlikede olmasını sağlıyordu. Böylece okulda olanın başına kötü bir şey geldiğinde diğer vâris tahta çıkabiliyordu ve krallığın geleceği güvence altına alınmış oluyordu.

Tabii bu kural tek vârise sahip olan krallıkların önemsemesi gereken bir detay değildi. Slonian bunlardan birisiydi. Reika tek çocuktu ve bu da tek vâris olduğu anlamına geliyordu.

"Miath'ın iki vârisi birden burada," diyerek düşüncelerimi böldü sarışın prenses.

"Kardeşlerin aynı anda okula katılmadığını zannediyordum..." dedim soru sorar gibi.

"Üvey kardeşler. Helia Asano veliaht prens, Drystan ise kralın gayri meşru oğlu. Gerçek bir vâris değil ancak okul bu konuda bir istisna yapmışa benziyor. Bana kalırsa Drystan'ı yalnızca ayak altında dolaşmaması için gönderdiler. Gayri meşru bir vârisin tahta geçmesine asla izin vermezler."

Artık kulenin merdivenlerine varmıştık. Dışarıdan gördüğüm zarif kemerler içeriden de bir o kadar ihtişamlı gibiydi. Parlak, siyah taşlarla bezenmişti tüm kule. O kadar güçlü ve yıkılmaz görünüyordu ki sanki okulun kendine ait bir ruhu, bir bedeni vardı.

Basamakları çıktıkça yukarıya yaklaşmanın etkisiyle hava soğuyordu. İstemsizce kollarımı birbirine sararak ısınmaya çalıştım.

"Odalara çok daha sıcak hiç merak etme," dedi Cyra aniden. Üşüdüğümü fark etmiş olmalıydı. Tatlı olduğu kadar dikkatli birine benziyordu.

Odaların bulunduğu alan kocaman bir ortak salonla başlıyordu. Ortak salondan herkesin odasına açılan kapılar bulunuyordu. Üst katta da bir ortak salon olduğunu belirtti Cyra çünkü bizim katımızda yalnızca altı oda bulunuyordu. On iki vârisle vakit geçirmek zorunda olduğum anlamına geliyordu bu.

"Bu kattaki odaların hepsi dolu," diye mırıldandı Cyra bizim odamıza doğru ilerlerken. "Bu sene tam on iki prenses var."

Gözlerimi odamıza girmeden önce etrafta gezdirdim. Ortak salon tam bir daire değildi ancak yuvarlaktı. Dışarıdan gördüğüm kulenin içine sığamayacak kadar büyüktü. İçeride odaların da olduğunu düşününce kulenin görünüşünün fazlasıyla yanıltıcı olduğunu fark ettim. İçerideki alan, dışarıdan tahmin edilenden çok daha genişti. Ortak salonun herhangi bir sütunu yoktu, yalnızca alanı ısıtan bir şöminesi mevcuttu. Tavan yüksekliği ise boyumun yaklaşık iki katı kadardı. Yaşadığım tavernadan çok daha gösterişli olduğu kesindi. Birkaç rahat görünümlü koltuk şöminenin etrafına dizilmişti. Koyu kırmızı renklere olan koltuklar alevlerin rengiyle turuncu bir tona bürünüyordu.

Cyra'yı izleyerek odamıza girdiğimde her şeyin hayal ettiğimden çok daha güzel olduğunu fark ettim. Oda iki tarafa ayrılmıştı. Cyra'nın tarafı karanlık kısımda kalıyordu, benim tarafım ise mozaik işlemeli pencerenin bulunduğu kısımdaydı. Hava karanlık olduğu için odaya ışık girmiyordu ancak ay ve yıldızların seyrek ışığıyla bile birçok şey fark edilebiliyordu. Bunlardan ilki yataklarımızdı. Bulutları andıran bembeyaz nevresimler geçirilmişti. Üstünde uyumanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Çok uzun süredir rahat bir yatağın özlemini çekiyordum. Kıyafet dolaplarımız yoktu, onun aksine altın renkli geniş askılıklara asılmıştı elbiseler. Renk renk, boy boy kumaşlar ikimiz için de yataklarımızın hemen yanında bekliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cyra büyük bir hevesle. Benimle oda arkadaşı olacağı için son derece heyecanlı görünüyordu.

"Sarayımdaki odam kadar olamaz ama idare eder," diye mırıldandım. Cyra ise gülmekle yetindi.

"Ders programlarımız sabah kahvaltıda verilecek. Sana biraz bahsetmek isterdim. Ne de olsa burada üçüncü senem ve tüm öğretmenleri çözdüm ama artık geç oldu, güzel görünmek için sağlıklı bir uykuya ihtiyacım var. Sana da aynı şeyi yapmanı öneririm," diyerek yatağına tırmandı ve kendini az önce hayalini kurduğum beyaz bulutların arasına bıraktı. Üstünü değiştirmemişti; o gösterişli elbisenin yalnızca geceliği olduğunu fark ettim.

Kendime geceliğe benzer bir kıyafet aramaya koyuldum. Birazdan Profesör Melantha'nın gönderdiği hizmetkârlar gelecek ve beni bir bebek gibi temizleyip karnımı doyuracaklardı. Onlar gelmeden önce rahat bir elbise bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Sonrasında ise güzelce dinlenmeli, uykumu almalıydım.

Yeni hayatımın ilk günü, vârislerin arasındaki hayatta kalma savaşım başlamak üzereydi.

Sabah uyandığımda odada tek başımaydım. Kendimi yuvarlanarak yataktan aşağı attığımda kalçam büyük bir gürültüyle yere yapıştı. Çıkardığım sesin sonucunda iyilik meleğim koşarak odaya daldı.

"İyi misin?" diye sordu Cyra. Tüm dünyayı aydınlatan bir güneş gibi parılıyordu. Yüzünde hiç makyaj olmamasına rağmen fazlasıyla güzel görünüyordu. Gülerek ayağa kalktım ve yatağıma toplamaya koyuldum.

"Günaydın!" Mümkün olduğu kadar neşeli olmaya çalışmıştım.

Cyra ne yaptığımı çözmeye çalışıyormuş gibi kafasını yana yatırdı. "Neden yatağına topluyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çünkü hizmetkârım yok. Tek başıma geldim."

Cevabım üzerine gülümsedi ve yanıma gelip elimden kavradı. "Benimki ikimizin işlerini de halledebilir. Kızlarla tanışma vaktin, yatak toplamaya zaman yok," diye civıladıktan sonra tuttuğu elimi çekerek beni odamızdan çıkardı. Şöminenin etrafında dizili duran,

dün gece incelediğim koltuklara dört kız oturmuştu ve hepsi de birbirinden güzel görünüyordu.

"Levdilerim." diye yüksek sesle dikkati üzerine çekti Cyra ve elleriyle beni gösterdi. "Slonian Krallığı'nın vârisi, Reika Antonella."

Âdeta bir haloya katılıyormuşum gibi söylemişti adımı. Kızlarla dostluk kurmak zorunda olduğumun farkındaydım, bu sebeple sempatik davranmam gerekiyordu. Geceliğimle reverans yaptığımda pembe saçlı kız hariç hepsi güldü.

Cyra, beni herkesle tanıştırmak göreviymiş gibi hareket ederek en yakınımızdaki prensesin yanına gitti. "Zurin Irie, Nothersea vârisi." Keskin gözleri, ince kaşları ve laciverte çalan siyah saçları vardı bu prensesin. Açık mavi bir elbise seçmiş, saçlarını tepesinde kusursuz bir topuz yapmıştı. Gümüş renkli taç kafasının üzerinde parçalanmış bir elmas gibi parılıyordu. Minik burnu ve ince dudaklarıyla bir periyi andırıyordu. Bana sıcacık gülümsediğinde gözleri iyice kısılarak tek çizgi haline gelmişti.

Cyra pek duraksamadan bir sonraki prensese geçti. Ellerini siyahı kızı sunmak için kullandı. "Nefeli Coldstone, Opis vârisi." Nefeli'nin saçları bir kömür kadar kara, bir pamuk kadar yumuşak görünüyordu. İfadesi asil ama sıcakkanlıydı. Başını dikti. Simsiyah gözleriyle bana üstten bakıyor ama saygısını bozmuyordu. Elbisesi vücudunu tamamen saran siyah taşlardan oluşuyordu. Tacı ise altın renkliydi ve tıpkı elbisesi gibi siyah taşlarla süslenmişti.

Sıra bir sonraki prensese geldiğinde gerilmeye başladığımı hissettim. "Saige Nerth, Vivalon vârisi." Beyaz tenli ve siyah saçlı bir prenses vardı bu sefer karşımda. Simsiyah gözlere ve kan kadar kırmızı dolgun dudaklara sahipti. Bakışları o kadar keskin ve vahşiydi ki içimdeki ses ondan uzak durmamı söylüyordu. Kafasında bir taç yoktu. Buna baktığımı fark ettiğinde özgüvenli bir gülümseme takındı.

"Bende nadiren görürsün, dik durmak için bir taca ihtiyacım yok," dediğinde sesi de bakışları kadar buz gibiydi.

Son olarak pembe saçlı prensese gelmişti sıra. "Nyx Kalistar, Yazia vârisi," dedi Cyra. Bu sefer sesi öncekilerden daha kısık ve neşesiz

çıkmişti. Pembe saçlı prensesin yaptığı tek şey bana bakıp gözlerini devirmek oldu. Soğuktu, samimiyetsizdi ama hayatımda gördüğüm en güzel insanlardan biriydi. Herkesten nefret ediyor gibi bakıyordu etrafa, kalkık kaşları ve açık yeşil gözleri zekâyla parlıyordu.

"Harika," diye mırıldandı. "Geçirdiğin yolculukta ölmeni dilemiştim ama ne yazık ki bugün de tanrılar dualarımı kabul etmemiş."

Ardından pembe tuvaletinin eteklerini kaldırarak hızla odayı terk etti. Neden böyle bir davranışla karşılaştığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Onu takma," dedi Nefeli rahatsızlığımı fark ettiğinde.

"Neden öyle söylediğini anlayamadım," dedim diğer prenseslere dönerek. Yazia ile Slonian arasında bir sorun yoktu. Yillardır ortak bir savaşa bile girmemiştik.

Cyra yanıma yaklaşıp elini omzuma koydu. "Nyx'in buradaki üçüncü senesi ve Quarith vârisiyle biraz fazla yakınlaştıkları söylenebilir."

"Quarith vârisi mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sarışın prenses başını salladı. "Eryx, yani müstakbel kocan."

"Ne yani müstakbel kocama âşık olduğu için mi ölmemi diliyor?" Hiçbirinden cevap gelmeyince omuzlarımı silktim. "Bence gayet makul." Ardından kahvaltıya hazırlanmak için odama girip kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

Bir prenses kahvaltıda ne giyerdi? Çok parlıtlı bir kıyafet seçsem tuhaf olur muydu? Diğer prensesler gayet gösterişli kıyafetler tercih etmişti, bu yüzden ben de onlarınki gibi bir elbise giymeyi düşündüm. Kafamda taçla yemek yemeye pek alışık olmadığımından tacın uç kısımlarını saçlarımla sabitlemeye karar verdim.

Prens olmanın çok daha kolay olacağını düşünmüştüm ancak daha ilk günden paniğe kapılmaya başladığımı hissediyordum. Buraya gelmek için bir suikast düzenlemek ve üç kişiyi bir çizik bile almadan öldürmek, kafamda dengesiz bir taçla hareket edip elbise seçmekten daha kolaydı.

Bu okuldaki her şey, benim alışık olduğum şeylerin ötesindeydi ve rahatlık çerçevemi tamamen aşıyordu. Kendimi ifşa olmaya açık

hissediyordum. Yapacağım en ufak bir hata, ağızımdan kaçacak tek kelime sahtekâr olduğumu açığa çıkaracak gibiydi. Prenseslerin birkaç tanesiyle tanışmıştım bile ve asaletleri kilometrelerce öteden fark edilecek kadar belirgindi. Doğaldı. Doğduklarından beri bu yönde eğitim aldıkları belliydi.

Benim ise bir vâris olmayı, yirmi üç soylunun ve sayısız eğitmenin arasında göze batmamayı öğrenmem gerekiyordu. Tahta geçme ve krallık yönetme işini daha sonra halledebilirdim. Sonuçta bu okula gelmemin asıl nedeni buydu.

Benim için hazırlanmış kıyafetlerin arasından bir elbise seçtim. Uzun, zümrüt yeşili bir elbiseydi. Kızıl saçlarıma uydurabileceğim çok fazla renk olmadığı için genelde alışık olduğum tonları tercih etmeye çalışıyordum. Taç olarak ise uyumlu olması amacıyla sarı ve elbisenin yeşil rengine sahip bir taç seçmiştim. Saçlarımı örerek tacın uç kısımlarını örgünün sıkı kısımlarına sıkıştırdım ve hazırdım.

Aynaya baktığımda son derece güzel görüldüğüm söylenebilirdi ama yüzüm solgundu. Göz altlarım mor, rengim soluk, dudaklarım griydi. İyi beslenmediğim belli oluyordu ve prensesler böyle görünmezdi. Yanaklarımı hafifçe tokatlayarak dudaklarımı ısırdım. Amacım yüzüme biraz renk vermektir ancak o sırada Cyra'nın kapıdan beni izlediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sarışın prensesle göz göze geldiğimizde uzun bir sessizlik oldu.

"Sormayacağım bile," dedi ve elini *gel* der gibi salladı. "Kahvaltı zamanı."

Elbisemin eteklerine takılıp düşmemek uğruna büyük bir çaba sarf ederek yürüdüğüm için yolu inceleme şansım olmamıştı. Yemek salonuna vardığımızı uğultudan anlamıştım. Yemek salonu ana bina-daydı ancak merdivenleri saymazsak çok uzakta sayılmazdı. Prenslar ve prensesler çoktan yerlerini almıştı. Son gelen ikimizdik.

Dört uzun, gümüş masadan oluşuyordu salon. Öğrenciler için üç masa ayrılmıştı. Öğretmenlerin masası duvar tarafında, diğerlerinden biraz daha uzaktaydı. Hizmetkârların burada olmadıklarını, mutfakta yediklerini tahmin ettim.

Salonun tavan yüksekliği, odamızınkinden kat kat fazlaydı. Yukarı baktığımda zengin bir şekilde dekore edilmiş tabloları fark ettim. Duvarların kenarları da kusursuz işlemlere sahipti. İçeri doğru oyulmuş çeşit çeşit motif vardı. Dikkatli bakmadığınızda dans ediyor gibiydiler.

O sırada bu okulun kuruluşunda hiçbir masraftan kaçınılmadığını fark ettim. Sanırım yirmi dört krallığın hemfikir olduğu tek konu bu okulun kuruluşuydu.

Cyra'yla masada yerlerimizi aldığımızda karşımda beyaz saçlı bir prenses oturuyordu. "Günaydın," dedim prensese nazikçe. Karşılığında ise kız hayatım boyunca gördüğüm en sıcak gülümsemelerden birini bahşetti bana. Açık mor renkli gözleri, upuzun kirpikleri vardı. Burnu minicik ve yuvarlaktı. Teni de saçları gibi beyazdı ve bir elmas gibi parlıyordu. Kafasının küçüklüğünden vücudunun da minyon olduğu belli oluyordu.

"Ben Reika, Slonian vârisi," dedim. Kendimi tanıtmam gerekmiyordu, burada herkes kimin kim olduğunu çoktan biliyor gibiydi ancak son gelen vâris olarak yine de emin olmak istiyordum.

Beyaz prenses gülümsedi. "Ben Eira, Ocreya vârisi. Tanıştığımıza memnun oldum Leydi Reika." Başını Cyra'ya çevirdi ve ona da selam verdi. "Size de günaydın Leydi Cyra."

Cyra her zamanki sıcak gülümsemesini takınarak tabağına döndü. Yemeğe başladığını fark ettiğimde özgüvensiz bir şekilde önüme baktım. Tabağın sağında da solunda da boy boy çatal ve bıçak bulunuyordu. Hangisini kullanmam gerektiğinden emin olamadığım için çaktırmadan Eira'nın hangi boyu seçtiğine baktım. Ardından onu taklit ettim.

Kahvaltılıklar tavernada yediklerime hiç benzemiyordu. Koca bir tabak dolusu jambon bana âdeta sırtıyordu. Bir asil gibi yavaş yavaş yemem gerektiğini biliyordum ancak sıcacık ekmeğin kokusu ve akışkan yumurtanın görüntüsü bunu yapmamı oldukça zorlaştırıyordu. Bal ve tereyağı ise cabasıydı. Bir canavar gibi gözükmemek için her şeyi minicik parçalara ayırmayı tercih ettim. Böylece hem ağzımı çok açmam gerekmeyecek hem de zorla yavaş yiyecektim.

Bu kahvaltının aynısını Yaşlı Kuzgun'da isteseniz muhtemelen bir servete mal olurdu. Burada ise önüme bedava konmuştu. Sokaklara düştüğümden beri yaptığım en güzel kahvaltı olabilirdi.

"Vârisler!" Profesör Melantha'nın gür sesi ziyafetimizi böldü. Sesi geniş salonda yankılanıyordu. Tabak ve bardak sesleri bir anda kesildi. "Okulumuzun yeni dönemine hepiniz hoş geldiniz!" Alkışlamak için ellerimi kaldırdım ancak kimsenin bunu yapmaya niyetlenmediğini fark ettiğimde hızla vazgeçerek profesörü dinlemeye devam ettim. "Alacağınız derslerin hepsi, size uygun gördüğümüz şekilde planlandı. Eğitimlerinizin kaliteli geçmesi için tıpkı geçen yıllarda yaptığımız gibi az sayılı sınıflara bölündünüz. Hem tüm vârislerle tanışıp hem de verimli bir eğitim süresi geçirebilmeniz için her şey kusursuz bir şekilde ayarlandı. Lütfen herkes kendilerine dağıtılan programlara uymaya gayret göstereyin. Geçerli bir itirazınız olmadığı sürece hiçbir değişiklik yapılmayacaktır."

Okul görevlileri hepimize muhteşem bir el yazısıyla yazılmış programları dağıtmaya başladığında son derece heyecanlanmıştım. Elime ulaştığında sarı parşömeni hızla açtım. Programın en üstünde kocaman harflerle adım yazıyordu. Orta kısmında alacağım dersler, en alt kısımda ise Profesör Melantha'nın bizzat attığı imza yer alıyordu.

Slonian Vârisi, Prenses Reika Antonella. Birinci Dönem.

Dans, Ekonomi, Diplomasi, Savunma, Tarih, Kıyafet Provası, Görgü Kuralları

"Neden bu kadar az?" diye sordum parşömenin arkasını çevirerek. Devamı olmasını ummuştum ancak yoktu. Bir soylunun öğrenmesi gereken çok fazla şey olduğunu zannederken yalnızca yedi dersimin olması beni oldukça şaşırtmış ve hayal kırıklığına uğratmıştı.

Cyra hızla sorumu cevapladı. "İlk dönemin olduğu için. Öğretmenler, ilk senede her şeyi öğretirlerse vârislerin okulu terk edeceğinden çekiniyor. Aynı zamanda ders yoğunluğunun bizi sıkmasından endişe ediyorlar. O yüzden çömezlerin dersleri her zaman az olur."

Yüzümü ekşiterek tekrar parşömenime baktım. Dans dersi bir facia olacaktı. Kıyafet Provası ve Görgü Kuralları da muhtemelen

son derece sıkıcı geçecekti. Bunların arasında ilgimi tek çeken ders Savunma gibiydi. Derin bir nefes vererek bıkkınlığımı gösterdim. O sırada soğuk bir el elimi tuttu. "Merak etme, ben de birinci dönem-deyim. Programlarımız muhtemelen birbirine benziyordur," dedi Eira. Bu kıza şimdiden ısındığımı hissedebiliyordum.

Ona gülümsedim. Tam o da bana gülümserken yanımıza gelen prenses ellerimize hafifçe vurunca Eira elini hızla geri çekti. Saige, kan kırmızı dudaklara sahip olan korkutucu prenses ellerimizi ayırdıktan hemen sonra Eira'nın yanına oturdu. Gözlerinden âdeta alevler çıkıyordu. Bunun sadece bana değil, herkese karşı takındığı bir tavır olduğunu tahmin ettim.

"Prenseslere dövüş dersi vermemek konusunda hâlâ diretiyorlar. Burada ikinci senem ve lanet olası bir kılıcı kullanmayı öğrenmek için konuşmadığım eğitmen kalmadı," diyerek şikâyet etti ve tabağımdaki jambonlardan bir parça alıp ağzına attı.

"Ama burada Savunma yazıyor," diyerek elimdeki parşömeni Saige'e çevirdim. Yazıları okumadan gözlerini devirdi. "Savunma, silah kullanmadan kendimizi koruyabilmemiz için verilen bir ders. Hiçbir Savunma dersinin faydası yok. Ok kullanan birinden takla atarak kaçmamızı bekleyemezler."

"Çok saçma," dedim düşünceli bir şekilde. "Bir vârisin hem kendini hem de halkını koruyabilmesi için silah kullanmayı bilmesi gerekir."

"Ah hayatım," dedi Saige sırtarak. "Yanlış anladın. Silah dersi veriliyor ama yalnızca prenselere veriliyor. Penisleri olduğu için kılıç kullanmaya da hakları var. Sanırım en azından birini doğru kullan-sınlar diye böyle bir ayrıcalık tanınmış. Biz ise hiçbir halt bilmeden ölüme mahkûm ediliyoruz."

Kıkırdamamla burnumdan tuhaf bir ses çıktı. Prenseslere ait olmayan bir ses. Bunun üzerine Cyra ve Eira şaşkın bir şekilde bana dönüp nazik bir şekilde gülümsedi.

"İlk dersin ne?" diye sordu Cyra şarkı söyler gibi.

Yüzümü buruşturdum. "Dans."

Eira neşeyle ellerini çırttı. "Benimki de öyle! Balo salonuna beraber gidebiliriz! Üstelik bildiğim kadarıyla Eryx de bu sene Dans dersi alıyor! Onunla eşleşebilirsin."

"Harika!" dedim ben de neşeyle ancak kelimenin altından bıkkınlık akıyordu. Müstakbel kocamla tanışmak için daha iyi bir yol düşünemezdim. Zavallı çocuğun ayak parmaklarını parçaladıktan sonra da benimle evlenmek isteyip istemeyeceğini merak ederek ayağa kalktım. Ardından Eira'yla balo salonun yolunu tuttuk.

Salon zengince döşenmiş, detaylıca planlanmıştı. Duvarlarda dev aynalar yer alıyordu. Âdeta bir sanat eserine benzeyen salona adım attığım an rüylerim diken diken olmuştu. Her parça, her dekor o kadar kusursuz ve güzeldi ki. Geniş pencerelerden içeri sızan güneş ışığı içeriye âdeta bir peri masalı gibi aydınlatıyor, salona büyüleyici bir hava veriyordu. Dört vâris çoktan yerini almıştı. Eira ve ben de eklenince toplamda altı kişi oluyorduk; üç prens üç prenses şeklinde işlenmişti.

Yakından baktığımda eşleşmiş olan çiftin sabah tanıştığım Zurin'le, Miath vârisi Helia olduğunu fark ettim. Helia'nın boyu o kadar uzundu ki Zurin topuklu ayakkabılarına rağmen ancak omzuna geliyordu. Saçları açık gri renkli, ipek bir perde gibi dans ediyordu. Beyaz takımının üstü altın rengi işlemelerle süslenmişti. Kulağının hemen üstünden ise süslemelerle aynı renkte bir aksesuar sarkıyordu. Bir küpe değildi, uzun ve sadeydi. Bir veliaht prense göre bile son derece gösterişli giyindiği söylenebilirdi.

Diğer iki prense baktığımda birinin Drystan olduğunu fark ettim. Helia'nın üvey kardeşi, gayri meşru vâris. Karanlık bakışları ve koyu renkli gözleriyle odayı süzüyordu. Burada olmaktan son derece mutsuz gibi görünen veliaht prens, odaya girdiğimiz gibi bize nefret dolu bir bakış atmıştı. Gözleri korkutucuydu. Simsiyah ve derin bakışları insanı huzursuz ediyordu.

Bir diğer prensi ise çekik gözlerinden tanıdım. Quarith vârisi Eryx, yani müstakbel kocam. Benim kıyafetimle uyumlu, koyu yeşil bir takım giymişti. Bu tatlı tesadüf son derece hoşuma gitmişti. Saçları kulaklarının hemen üzerinde bitiyordu ve dağınık görünüyordu.

Drystan'la muhabbet ederken geldiğimizi fark etmiş, gözleri sevinçle parlamıştı.

Çakma vâristen izin isteyerek yanımıza geldi. Eira muzip bir şekilde omzumu dürttüğünde sırtımı dikleştirdim ve yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirdim. Prensese olduğumu, bir soylu gibi davranmam gerektiğini neredeyse her hareketimde kendime hatırlatıyordum. Burada hataya yer yoktu.

"Leydi Reika?" diye sordu genç prens ve elini uzatarak önümde nazikçe selam verdi.

Hareketini bir reveransla karşıladım. "Sonunda tanışabilmemize çok sevindim," dedim gülümseyerek ve öpmesi için elimi uzattım.

Prens duraksamadan ince dudaklarıyla elime yumuşak bir öpücük kondurdu. Gözleri o kadar güzel parılıyordu ki ona bakmaktan kendimi alamıyordum. "Dans ederek birbirimizi çok daha iyi tanıyabileceğimize inanıyorum." Cümlesi bir tekliften ziyade emir gibiydi. Bizi izleyen ve hareketlerimizi kusursuzlaştırmak için orada bulunan eğitmenin gözleri önünde beni salonun ortasına doğru sürükledi.

Çok geçmeden Eira ve Drystan da eş olmuş, yanımızda yer almışlardı. Küçük orkestranın müziğe başlamasıyla Eryx nazikçe elini belime yerleştirdi. İşin zor kısmı başlıyordu.

Hiçbir zaman bir soylu gibi dans etmemiştim. Taverna müziklerine, hoplayıp zıplamaya alışkındım ancak bir prensin kollarında kuğu gibi süzülme iyi olduğum konulardan biri değildi. Altı kişilik dans pistinde âdeta sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordum. Paniğimi fark eden Eryx, belimi daha da kavrayarak beni kendine çekti.

"Biraz endişeli gibisiniz leydim?" dedi derinden gelen bir sesle.

Gülümsedim. "Müstakbel kocamla ilk dansım. Elbette gerginim." Başka bir şeyden şüphelenmemesini umut ediyordum.

"Endişeli olması gereken kişi benim leydim, kollarımda dünyalar güzeli bir prensese var ve ona layık olmam bekleniyor."

"Teşekkür ederim," dedim utanarak. Yüzümün, saçlarımın rengine büründüğünü, kulaklarıma kadar kızardığımı hissedebiliyordum. "Belki de leydi demek yerine direkt ismimle seslenebilirsin.

Görünüşe göre beraber çok fazla vakit geçireceğiz. Samimiyetsiz teminietlere gerek olduğunu düşünmüyorum.”

Eryx gülümsedi ve mahcup bir şekilde gözlerini aşağı çevirdi. “Elbette Reika.”

Utancım kulaklarımdan buhar püskürtmek üzereyken konuyu değiştirmeye karar verdim ve aklıma takılan bir soruyu ağzımdan kaçırdım. “Helia Asano'nun bizden büyük olduğunu sanıyordum,” dedim dans eden veliaht prenses bakarak.

Eryx sorumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bir anlığına duraksayıp kaşlarını çatsa da soruma cevap verdi. “Büyük zaten. Dryx'tan'la aynı dönemdesiniz ama Helia bu okula geleli üç yıl oluyor. İnatla Dans dersini geçmiyor. Son derece becerikli bir prens olduğu belli, bilerek kalıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de sadece tüm prenseslerle dans etmek için fırsat kolluyordur.” Sözcükler ağzından yavaş yavaş dökülürken gözlerindeki parıltı da sönmüştü. Gerçekten de başka bir veliaht hakkında soru sormam canını sıkmışa benziyordu. Kendi kendime güldüm. Ne kadar da acınası bir hareketti bu.

“Sen de ilk dönem değilsin. Senin bu dersi almaya devam etme nedenin ne?” diye sordum eteklerimi mermer zeminde savurarak.

“Mükemmeliyetçi biriyim. Bir işte kusursuz olduğumdan emin olmadan bırakmam.” Sözler ağzından çıkarken tavrı sertti.

“Sorun ne?” diye sordum yeni huy edindiğim saflığı ifademde tutarak.

Prens Eryx gözlerini devirerek iç çekti. Bu hareketleriyle bana özür dileyebileceğini sanıyor olmalıydı. “Müstakbel kocana başka erkekler hakkında soru sorman hiç hoş değil Reika,” dedi soğuk bir tonla.

Hafifçe gülümsedim. “Aynı şeyleri Leydi Nyx'e de söylüyor musun sevgili eşim?”

Nyx'le olan ilişkilerinden haberim olmadığını sanıyordu. Ne de olsa geleli daha iki gün olmuştu. Okulun tüm dedikodusuna sahip bir oda arkadaşına sahip olmak benim suçum değildi. Prens sertçe ellerini vücudumda çekti ve geri adım attı. Samimi, güler yüzlü ifadesi, gururu incinmiş bir çocuğa dönüşmüştü bir anda.

"Sana hesap verecek değilim Reika."

Ellerimi yumruk haline getirdim, saygısızlığı hoş göremeyeceğim kadar büyüktü ancak etrafımızda insanlar vardı ve onların önünde bir sahne yaratmak istemiyordum. Daha ilk günden dramatik prenses olarak kayıtlara geçmemeliydim. Bu sebeple sesimi kısık tutmaya dikkat ettim.

"Vereceksin. Müstakbel eşine saygı duymayı öğrenecek ve sadık kalacaksın biricik vârisim. Aksi takdirde ailenin bunların hepsinden haberi olur."

Eryx alev saçan gözlerini dikerek kafasını kaldırdı. Benden iğreniyor muydu yoksa korkuyor muydu çözemiyordum. "Bir kral kendini kimseye açıklamak zorunda değildir. Buna karısı da dahil." Konuşmasını tükürür gibi bitirdi. Ardından ceketinin uzun kuyruğunu savurarak balo salonundan hızla ayrıldı. O giderken herkes ikimizi izliyor, neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Dans etmeyi bırakmışlardı.

Kollarımı bağlayıp salonun ortasında öylece dikildim. "Göreceğiz," diye fısıldadım kimsenin duyamayacağı bir şekilde. Gözlerime hücum eden yaşları sindirmek için derin derin nefes aldım. Kimseye zayıflığımı gösteremezdim. Prensin gözden kaybolmasını izlerken koluma nazikçe dokunan soğuk bir temasla yerimden zıpladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tok bir ses. Siyah saçlı, sisli gözlerin sahibi olan prensti bu.

Kolumu hızla temasından kurtardım. "İlk defa partner kaçırışım değil ne yazık ki. Korkarım bu dans işini bir türlü beceremiyorum," dedim yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle.

Aramızdaki gerginliği kimsenin bilmesine gerek yoktu. Quarith benim gelecekteki evim olacaktı. Eryx de kocam. Özel meseleleri başkalarının diline düşürmek büyük bir hata olurdu. Özellikle de düşmanlarımızın diline. Drystan gerçek bir vâris olmayabilirdi ancak hâlâ o ailenin bir ferdiydi ve her kararının Miath Krallığı'nın yararına olacağına şüphe yoktu.

Ailemin ölümüne sebep olan, acımasız bir krallığın eline bizzat malzeme vermeyecektim. Buraya onları mahvetmek için gelmiştim,

yardım etmek için değil. Düşmanlarımı bizzat, en yakından teminleyecektim.

Gölge Prens gülümseyerek eğildi ve elini davetkâr bir şekilde uzattı. "Dilerseniz öğrenmenize yardımcı olabilirim."

Önce uzun parmaklarında gezindi bakışlarım, ardından gözlerini buldum. "Düşmanımla dans etmektense herkesin önünde rezil olmayı tercih ederim," diyerek reverans yaptım ve balo salonunu terk ettim.

Bölüm 3

SONUN BAŞLANGICI

Yorgunluktan sürüdüğüm ayaklarımın sesi bomboş koridorlarda yankılanıyordu. İlk eğitim günüm, belki de şu ana kadar geçirdiğim en stresli günlerden biri olmuştu. Tam anlamıyla bir felaketti. Tek umudum yarın gireceğim Savunma dersinde birazcık başarılı olabilmektir. En azından o konuda kendimi öne çıkarabileceğimi umuyordum.

Birkaç krallık adını ezberlemekte sorun yoktu, Tarih dersini bu yüzden iyi dersler arasına almıştım ancak Kıyafet Provası'nda düzen yürüyemeyecek kadar eğitimsizdim. Tecrübem yoktu. Hareketlerim vahşi, hayatta kalmaya çalışan bir avcının gibiydi. Sıradan bir prenses beni o elbiseler içinde dans ederken görse muhtemelen koşarak kaçardı.

Tüm bunların stresi, gerginlikle boğulmama ve hiçbir şeye odaklanamayacak kadar dikkatsiz bir hale gelmeme sebep olmuştu. Oda ma dönme vaktimin geldiğini biliyordum ancak kimseyle konuşmaya ve sahte bir gülümseme sergilemeye gücüm yoktu. Kütüphaneyi bulma vaktim gelmişti.

Eryx'in kendini beğenmiş, kaba laflarını hatırlayınca sinirlerim bozuluyordu. Aklıma geldikçe yumruklarımı sıkıyor, dudaklarımı ısırıyordum. Şansım olsa ağzının payını vermeyi çok isterdim ancak bu yalnızca kendimi ateşe atmama sebep olurdu. Bir prenses boyun eğmeyi bilmeliydi. Kocasına, kralına hizmet etmeliydi. *Ne kadar da rezil bir düşünce tarzı.* Kendi tahtımı kazandığımda tüm bunları değiştirecektim.

Aydınlık kütüphaneye vardığımda kapısının büyüklüğü bile beni büyüledi. Kapıyı büyük bir gürültüyle araladığımda ise karşıdaki manzara rüya görüyormuşum gibi hissettiriyordu. Devasa bir alandı, dönen merdivenlerle metrelerce yukarıya doğru devam ediyordu. Her duvar, her sütun kitaplarla doluydu. Pencereleeri o kadar büyüktü ki temizlenmesi imkânsız görünüyordu. Kitapların ve rafların arasında masalar ve koltuklar vardı. İçerideki koridorlar âdeta sonsuzluğa uzanıyordu. Normal insanların boyundan çok daha uzun kitaplıklardan oluşuyordu bu koridorlar. İçeri adım atmamla karanlık koridorların birinden siyah saçlı, gece kadar siyah bir silüet önüme çıktı.

“Beni takip etmeye mi başladın yoksa prenses? Umarım burada vârisleri öldürmenin yasak olduğunu biliyorsundur,” dedi Drystan yarım bir gülümsemeyle.

“Seni öldürmeye gelmedim çakma vâris, o iş ailemde. Kirli işlerini ben yapmıyorum,” diyerek birkaç adım daha attım ve kapının arkamdan kapanma sesini duydum. Yalnız kalabileceğimi umarak gelmişim buraya... Gerçi bir düşmanla vakit geçirmek, on bir prensesle konuşmaktan daha iyi bir fikir gibiydi. Üstelik belki Drystan’ı yeterince huzursuz edebilirim, beni rahat bırakıp giderdi.

Genç prens gülümsedi ve beni selamlamak için nazikçe eğildi. Saygı doluydu; tanıdık ve samimiydi. Bir o kadar gizemli gülümsemesi ise hâlâ yüzündeydi. Ondan nefret etmemin asıl sebebini bilmediği için hareketlerimi garipsiyor olmalıydı. Tek bildiği krallığın benimkine saldırmasıydı. Reika olmadığımı, annemle ağabeyimi onlar yüzünden kaybettiğime dair hiçbir fikri yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu bana doğru ağır adımlar atmaya devam ederek. “Dersler ilk günden zor gelmeye mi başladı?”

Başımı onaylar şekilde salladım. “Aslına bakarsan evet. Tarih alanında yeterli bilgim olmadığına karar verdim. Biraz araştırma yapmaya geldim.” Bu bir yalandı tabii. Tarih bilgim muhtemelen buradaki vârislerin çoğundan çok daha iyiydi. Ancak ben yalnızca taverna sayesinde ulaşabildiğim bilgilerle doluydum. Bu okul ise benim erişimimden çok daha fazla bilgiye sahipti. Hayal bile edemeyeceğim hikâyeler bu raflarda saklanıyordu.

"Hangi krallığın tarihine bakmayı düşünüyorsun? Bulmana yardımcı olabilirim." Kafasını, cevabımı beklerken hafifçe yana yatıracak yüzümü süzmeye başladı.

"Opis. Ama yardımcı olmandan ziyade rahat bırakmanı tercih ederim."

"Ah," dedi kafasını onaylar şekilde sallayarak. "Batı Diyar'a dair pek bilgin yok sanırım. Miath'a yakın olduğundan oldukça iyi bildiğim bir alan aslında. Dilersen bildiklerimin hepsini sana anlatabilirim. Sayfalar dolusu gereksiz bilgi okumaktan çok daha verimli olacağına eminim."

"Drystan," dedim ona doğru bir adım atarak. Aramızda bir metreden daha az bir mesafe vardı ama gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. "Sana isminle seslenebilirim, değil mi?"

"Elbette prenses," dedi Drystan, omuzlarını geriye atarak. Gerilmişti ama rahat görünmeye çalışıyordu.

"Senden tek istediğim şey benden uzak durman. Benimle konuşmaman. Hatta mümkünse bu okuldan defolup gitmen. Gerçek bir vâris bile değilsin, burada olman için hiçbir sebep yok."

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu sıkıştığı çeneme ve nefret dolu sözlerin çıktığı dudaklarıma bakarak.

Gözlerimi devirdim. "Halkıma saldırdın. Bu yetmez mi?"

Başını iki yana salladı. "Buradaki vârislerin hatırı sayılır bir kısmı birbiriyle savaş içerisinde. Hiçbiri senin gibi davranmıyor. Krallığına saldırma fikri benden çıkmadı. Ailem bana hiçbir zaman söz hakkı tanımazdı. Savaşlardan haberim ancak başladıktan sonra oluyordu. Bu yüzden davranışlarının genel olduğunu düşünmüyorum. Daha kişisel bir sebebin olmalı." Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Söylesene prenses, neden yüzüme bile bakamayacak kadar tiksiniyorsun benden?"

Sözlerini duyduğum gibi az önce kaçırdığım gözlerimi tekrar karanlık bakışlarıyla buluşturdum. Bana, ona baktığım gibi nefretle bakmıyordu. Gözleri zekice parlıyordu. Gizemliydi, sakindi, soğuktu.

"Sırrın ne?" diye sordu tekrar, ben geçerli bir cevap bulmaya çalışırken. Beynim bir karınca ordusu gibi çalışıyor, üstüme gelmesini engelleyecek bir yanıt bulmaya çalışıyordu ancak ne yazık ki dik bakışları ve içimi okuyormuş gibi görünmesi tüm dikkatimi dağıtmıştı. Bakışlarıyla âdeta beni tehdit ediyordu.

"Bu okuldan sağ çıkmak istiyorsan, beni rahat bırak Drystan," dedim ve mümkün olduğu kadar soğukkanlı bir şekilde kütüphaneyi terk ettim. Arkamdan gülümseyerek baktığını hissedebiliyordum. Kapı ardından kapandığında derin bir nefes verdim ve titrememesi için sıkıttığım ellerimi serbest bıraktım. Lanet olası bir çakma vâris tüm planlarımı altüst edemezdi.

Ona duyduğum nefreti bu kadar belli etmemeye karar verdim. Ne yazık ki bir konuda haklıydı. Ailemin ölmesine sebep olan kişi Drystan değildi; en azından bizzat değildi. Helia'nın bu oyundaki payı Drystan'inkinden kat kat fazlaydı. Madem siyah prensi kandıramıyordum, o halde intikamımı almak için beyaz prensi hedef alacaktım.

...

"Hey hile yaptın!" diye bağırان Cyra'nın sesi ortak salonun girişinden bile duyuluyordu. İçeri girdiğimde Cyra'nın üzüntüyle bükülmüş dudaklarıyla karşılaştım. Hemen önünde Nefeli oturuyor, zafer dolu bir mutlulukla gülümsüyordu. Koltuklardan birinde eteklerini altlarına toplamış, bağdaş kurarak oturmuşlardı. Ortalarında ise bir satranç tahtası vardı.

"Hile falan yapmadı Cyra. Belki de sadece stratejik bir zekân olmadığını kabullenmelisin."

Konuşan pembe prensesti. Nyx. Kollarını koltuğun kenarına dayamış, kızları izliyordu. Kulaklarındaki minik altın sarısı küpeleri ışılıyordu. Diğer prenseslerin aksine henüz geceliğini giymemiş, sabahki kıyafetleriyle geziyordu. Saige tekli koltuğa geçmişti, kucağında ise Eira oturuyordu. Alışık olmadığım bu manzara karşısında dik dik bakmamaya çalışarak içeri geçtim.

Cyra gözlerini devirerek elini Nefeli'ye uzattı. "İyi maçı leydim. Lütfen bir sonraki maçta biraz merhametli davranın."

Nefeli'nin yüzü gururla parladı. "Söz veremem." Ardından oda arkadaşımın elini asaletle sıktı.

Cyra'nın asık suratı canlanmıştı. Açık sarı saçlarını geriye savurarak ayağa kalktı ve boşalan yerini işaret etti. "Sen denemek ister misin Reika?"

Panikledim. Satranç oynamayı bilmiyordum. Ağabeyim ben küçükken birkaç kere öğretmeye çalışmıştı ancak hepsinde de sıkılıp kaçmıştım. Yavaş ilerleyen oyunlar bana göre değildi. Ben hızlı gelişmelerden, sabır gerektirmeyen sonuçlardan hoşlanıyordum.

"Şu anda zekâ gerektiren bir oyun oynamak için fazla yorgunum. Belki başka bir zaman," dedim gülümseyerek. O esnada Eira bayılır gibi başını geriye attı ve Saige'in onu tutmasına izin verdi. "Al benden de o kadar, dans etmekten ayaklarım ağrıyor."

"Drystan'ın iyi dans ettiğini söylemiştin sanki," dedi Saige, beyaz saçlı prensesin beline sarılarak.

Eira tekrar doğrularak gözlerini kırmızı dudaklı prensese dikti. "Çok iyi dans ediyor. Zurin'in aksine, son derece keyifli vakit geçirdiğimi söyleyebilirim. Ama bu yorulmama engel değildi. En iyisini Reika yaptı."

Cyra merakla bana döndü. Gözleri parıldıyordu. "Ne yaptın?"

Ellerimi utanarak elbisemin önünde birleştirdim. "Salonu terk ettim."

"Ne?" diye bir çığlık attı Cyra. Diğer prenseslerin birçoğu da aynı anda bir şaşkınlık nefesi almıştı.

O sırada Nyx söze girdi. Bakışları buz gibi, sözleri bir bıçak kadar keskindi. "Eryx'le daha ilk günden tartışmaya girmiş. Söylediğine göre Slonian vârisi gözlerini diğer erkeklerden ayıramıyormuş. Özellikle de düşman topraklarından." Helia'dan söz ediyordu. Resmen Eryx'e Helia hakkında sorular sormamı çarpıtıyordu.

Bu sefer Zurin atıldı. "Bu doğru mu?" diye sordu çekik gözlü prenses. Yüzündeki ifade endişesini gösteriyordu. Tırnaklarıyla oynamak üzere gergin bir şekilde ellerini buluşturdu.

Vereceğim cevaptan korkması, yorumlaması zor bir durum değildi. Masum Zurin, kalbini Helia'ya kaptırmış gibi görünüyordu.

"Değil," dedim sesimi yükselterek. Ardından Nyx'e döndüm. "O saygısız sevgilin sana ne anlattı bilmiyorum ama yalnızca muhabbet ediyorduk. Onu bir daha gördüğünde kraliçesine daha düzgün davranmasını tembihlersen sevinirim."

Nyx kaşlarını çattı ve gözlerini kıstı. "Kraliçesi falan olmayacak-sın Reika," dedi tükürür gibi. "Bunun gerçekleşmemesi için elimden geleni yapacağım."

Sinir bozucu prensese doğru birkaç adım attım. Gözlerimi onun-kilerden bir saniye bile ayırmamıştım. "Dene ve gör."

Biz nefret ve tehdit dolu bakışmamıza devam ederken ikimizin de omzuna birer el dokundu. "Bu kadar gerilmeye gerek yok kız-lar." Konuşan Nefeli'ydi. "Saray entrikası isteseydim evde kalırdım. Neler olup bittiğini beraber göreceğiz. Boşu boşuna drama yarat-mayın."

Nyx önce esmer prensesin eline, sonra da yüzüne baktı ve hışımla omzunu çekerek odasına kapandı. Oda arkadaşı olan Eira ise hızla ayağa kalktı. "Ben onu sakinleştiririm," dedi heyecanla ve Nyx'in peşinden koştu. Nyx ve Eira gibi zıt karakterlerin nasıl bu kadar uyum içerisinde ve birbirlerini boğmadan aynı odada kaldığını merak ediyordum. Dışarıdan öyle görünmese de Nyx son derece nefret dolu, negatif bir kızdı. Eira ise tam zıddıydı, âdeta yürüyen bir melekti. Hem görünüşü hem de yaydığı enerji insana bir çiçek bahçesinde dans ediyormuş gibi hissettiriyordu. Nyx'in yaydığı enerji ise daha çok bir sürü bıçağın üzerinde yürümek gibiydi.

Bıkkınlık dolu bir iç çektim. Sesimi duyan güneş ışığım ise anında zıplayarak yanıma geldi. "Gel benim canım oda arkadaşım. Dinlenirken bana anlatacağın bir sürü hikâyen olmalı. Çok yoğun bir gün geçirdin!" diye cıvıdayarak elimden tuttu ve yine zıplayarak odamıza doğru ilerledi.

O sırada kapı açıldı ve içeri Perin Krallığı vârisi, Eirwen girdi. Henüz tanışmaya ve muhabbet etmeye fırsat bulamadığım bir prensesti kendisi. Hızlı nefesler alıyordu, saatlerce koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Oda arkadaşı Saige büyük bir soğukkanlılıkla hızla ayağa kalktı ve kızın yanına koştu.

"İyi misin?" diye sordu korkmuş prensesin titreyen ellerini kavrayarak.

Eirwen'in sesi de tıpkı elleri gibi şiddetle titriyordu. "Dışarıda bir şey vardı," dedi dişleri birbirine çarparken. "Çıkardığı ses uğultuya benziyordu. Bir kedi veya baykuş olduğunu zannetmiyorum. Duvarlarda dolaşan bir fısıltı gibiydi. Beni buraya kadar takip etti. Var gücümle koştum ama hızlıydı. İçeri girene kadar arkamdan geldiğine eminim."

"Hizmetkârlardan biri olabilir mi? Buradan daha yeni çıktılar, belki de onlara denk gelmişsindir," dedi Saige kızı rahatlatmaya çalışarak.

Eirwen başını şiddetle iki yana salladı. "Anlamak için seslendim, sesim bomboş kulede yankılandı ancak kimseden cevap gelmedi. Bir hizmetkâr olsaydı cevap verirdi. Bu okul hayaletli olabilir mi? Kulemizde bizi takip eden bir hayalet olabilir mi?" Zavallı prenses gerçekten de bir hayalet tarafından takip edildiğini düşünüyordu. Dehşete düşmüştü ve panikliyordu. Gözleri fıldır fıldır dönüyor, arkadaşlarından yardım dileniyordu.

Saige şefkatle oda arkadaşının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben çıkıp bakacağım." Ardından elbisesinin yırtmacını araladı ve baldırındaki kemerden bir hançer çekti.

Şaşkınlıkla keskin silaha bakakaldım. "Prenseslerin silah bulundurmasının yasak olduğunu sanıyordum."

Saige yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. "Pek kurallara uyan bir prenses olduğum söylenemez."

Kapıyı açmak üzereyken Cyra bana iyice sokulmuş, koluma iki eliyle birden sarılmıştı. Beni âdeta gelecek tehlikeye karşı kalkan belirlemişti.

Saige dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı. Eirwen, siyah saçlı prensesin ortak salonu terk etmesinin ardından aramızdaki en güvenilir, en akıllı görünen prensesin, yani Nefeli'nin yanına ilerledi. "Bir şey olmaz, değil mi?" diye sordu gergin bir şekilde.

Nefeli insana rahatlık veren sıcacık bir gülümsemeyle Eirwen'e baktı. "Yorgunluktan sesler duyduğuna eminim Eirwen. Bu okul

onlarca muhafız tarafından sarılı. Hepsi gece gündüz nöbet tutup güvenliğimizden emin olmaya çalışıyor. Endişelenmene gerek yok. Buranın saraylarımızdan bile daha güvenli olduğuna emin olabilirsin. Çevremizdeki zehirli otlar bile yolunmuş durumda. Dışarıdan gelecek hiçbir şey bize zarar veremez.”

Eirwen gözleri buğulu bir şekilde Nefeli'ye baktı ve yüzünü kıvrık saçlarının arasına gömdü. Birkaç saniye boyunca sadece sessizce bekledik. Dışarıdan gelecek en ufak bir çığlık hepimizi harekete geçirecekti. Hepimiz bir şeyler yapmaya çalışacaktık ama öyle bir durumda kaçımızın Saige'i kurtarmaya gideceği bir merak konusuydu.

Saniyeler aktıkça kalbimin panikle küt küt attığını hissedebiliyordum. Ellerim titriyordu. Cyra'nın hızlı nefesleri omzumu ve boynumu okşuyordu. Solukları dengesizdi. O da korkuyordu. Çok uzun olmayan ama bize saatler gibi gelen bir sürenin ardından ortak salonun kapısı neredeyse tüm kulede yankılanan bir gıcirtıyla yavaş yavaş açıldı.

Karanlıktı, kimse gözüküyordu. Saige olsaydı hızlı bir şekilde içeri girer, sorun olmadığını söylerdi ancak sanki başka biri vardı orada. Ters bir durum olduğunu düşünerek hemen hançerime ne kadar hızlı ulaşabileceğimi hesapladım. İçeri sokabildiğim tek silah bir hançerdi ve o da şu anda yatağımın altında, güvendedi.

Kapı biraz daha aralandığında Cyra tırnaklarını etime geçirdi. Ona ters bir bakış atmak istedim ancak ben bile bunun için fazla gergindim.

O sırada siyah saçlı, kırmızı dudaklı prensesin gülümseyen silüeti kapıda belirdi. “Hiç kimse yok, güvendediz,” dedi sırtarak. Eirwen sinirle koltuklardan kaptığı kırmızı yastığı Saige'in üzerine fırlattı. “Direkt içeri girsen olmaz mıydı? Az daha can verecektim korkudan!” diye bağırdı kaşlarını çatarak.

Saige ise hâlâ gülümsüyordu. Tekrar eteğini aralayarak hançeri yerine yerleştirdi. Ardından tutması için elini Eirwen'e uzattı. “Gel,” dedi parmaklarını hareket ettirerek. “Seni uyutma zamanı.”

Eirwen gözlerini devirip ayaklarını sürüyerek Saige'in yanına git-

tı. Asaletli prenses saniyeler içinde korkak, savunmasız bir çocuğa dönüşmüştü. "Herkes iyi geceler," dedi boynu bükük bir şekilde Saige'in elini tutarken.

Saige de onun ardından, "İyi geceler kızlar," diye seslendi ve korkmuş prensesle odasına çekildi.

"Eh," dedi Nefeli, yerdeki yastığı yerine koyarken. "Sanırım hepimiz için uyku zamanı geldi." Hepimize büyük bir olgunlukla yaklaşıyordu. Kendisini *ablamız* ilan ettiğini düşündüm. İtirazım yoktu, akıllı biri olduğu her hareketinden belliydi. İyi eğitim almış olması da cabasıydı. Çok sayıda kendinden büyük kardeşi olduğu için muhtemelen hiçbir zaman tahta geçemeyecekti ama bunu çoktan hak ettiğini düşünüyordum. Hükmetmek için biçilmiş kaftandı.

"Irithel!" diye haykırdı annem.

Alevler bir canavar gibi odanın etrafını sarmıştı. Birkaç adım ötede orta yaşlı, cüsseli bir adam duruyordu. Alevlerden etkilenmiyor, yalnızca dikiliyordu.

"Baba?" dedim ancak sesim duman yüzünden boğuk çıkmıştı. Adamın elinde uzun, metal bir kılıç vardı. Altın rengi kabzasının bittiği yerde sarmaşık motifleri arasına saklanmış bir güneş sembolü bulunuyordu. Ulaşabilirmişim gibi elimi uzattım ancak ne o hareket ediyordu ne de ben. Sanki içinde bulunduğum yatağa bağlanmışım. Ayağa kalkamıyor, nefes alamıyordum.

"Her şey için çok üzgünüm Irithel. Onlara iyi bak," dedi adam ve arkasını dönüp alevlere doğru yürümeye başladı. Duvarların ardından, karanlığın içinden yeniden annemin çığlığı yükseldi.

"Irithel!"

"Anne!" diye bağırdım boğazımı yırtarcasına. Tanımadığım, yüzü gözükmeyen adamın dumanların arasında boğulmasının ardından vücudum can bulmuştu. Artık hareket edebiliyordum. Hızla ayağa kalktım. Alevler bir insanın geçebileceği kadar aralandığında dumanların ardında annemi gördüm. Karnından kanlar sızıyordu, dudakları kendi kanının kırmızısına bulanmıştı. Gözleri yaşlıydı.

"Irithele," dedi. Bu sefer bağırmadı. Huzura kavuşmuş gibi görünüyordu. Beni gördüğü için rahatlamıştı. Yüzüne acı bir tebessüm yerleşti. Yere yığılacağını anladığımda tüm gücümle yanına fırladım. Annemin cılız, güçsüz bedenini havada yakalayarak kucakladığımda birlikte yere düştük. "Benim güzel kızım," dedi koyu kırmızıya boyanmış ellerinden birini yanağıma koyarken. Yüzüme düşen saç tutamlarını kenara doğru ittirdi.

"Anne, lütfen dayan!" diye haykırdım. Gitmesine izin vermemek için tüm bedenini sarmalamıştım kollarımla. Ruhunu kurtarmak için solup giden vücudunu bağrıma basıyordum.

Acı çekiyor gibi görünmüyordu. Her tarafımız alevlerle çevrili olmasına rağmen korkmuyordu. Sadece zayıf bir şekilde gülümsüyor ve ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülerek dudaklarındaki kana karışıyordu.

Bakışlarının odaklanmadığını, yavaş yavaş kaydığını fark ettiğimde, "Hayır!" dedim yalvarırcasına. "Lütfen beni bırakma!"

Eli cansız vücuduna düştü, gözkapakları kapandı ve çığlık atarak uyandım.

Nefes nefese okuldaki odamda uyandığımda bunun bir rüya olduğunu anladım. Fark etmem çok uzun sürmemişti çünkü kâbuslara alışkıktım. Genelde ailemin ölümünü baştan deneyimlememe sebep olan rüyalar yıllar geçtikçe gecelerimin bir parçası olmuştu. Ter içinde uyanmak, çığlık atmak ve kendime gelene kadar nefes nefese etrafıma bakınmak da...

Cyra'nın sapsarı saçlarının odanın öbür tarafında, yataktan sarkar şekilde gördüğümde derin bir iç çektim. Güneşi andıran prenses uyanmadığına göre çığığım dışarıdan duyulmamıştı. Yalnızca yüreğimi inletmiş, ruhumu parçalamıştı.

Sakinleştiğimde yorganı üstümden attım ve ayaklarımı soğuk zemine değdirdim. Güneş çoktan doğmuş, kuşların cıvıltısı odamıza dolmaya başlamıştı. Ses çıkarmamaya dikkat ederek ayağa kalktım ve dışarı bakmak için pencereye yöneldim. Yatağımın bu tarafta olması bu yönden iyi olmuştu. Doğayı izlemeyi her zaman severdim.

Ağaçların arasındaki kara gölgeler yok olmuş, yerlerine parlak renkli bir manzara bırakmışlardı. Orman uçsuz bucaksız görünüyordu. Okula yakın olan bölgedeki ağaçlar, Slonian Krallığı'ndakilerden çok daha kalın ve uzundu. Renkleri de daha canlıydı. Ne tür canlılara ev sahipliği yaptıklarını düşünerek büyülendim.

Bu okulda tüm varlığım tehlikedeyken, sonsuz ormanın büyüyle huzur bulabilmek benim için bir lütuf gibiydi. Bir de avlanmaya çıkabilsem tüm stresimden kurtulabilirdim. Ancak bunun yerine bugünkü Savunma dersime girecek, beceriksiz bir prenses gibi sadece kendimi savunabileceğim şekilde dövüşmeyi öğrenecektim.

Kimliğimin ortaya çıkması, benim için mutlak ölüm demektir. Kendimi açıklamama bile izin vermeyeceklerine emindim. Aksine canımı hemen burada almaz, beni Slonian Krallığı'na teslim ederlerdi. Böylece acı içinde ve pek de hızlı olmayan bir şekilde öldürülürdüm. Krallığın tek vârisini ortadan kaldırmak takdire şayandı evet, ne de olsa gerçekleştirdiğim suikastı herkes kolay kolay tek başına başaramazdı ancak cezasız bırakılmayacak bir suçtu.

Ancak suç biraz da kral ve kraliçedeydi. Zavallı Prenses Reika Antonella'yı yalnızca iki muhafızla okula yollamak aptallıktı. Bir saldırı beklenmese de yol kenarına pusmuş bir çeteyle karşılaşmaları dahi prensesi tehlikeye sokardı. Bu ihmallerine rağmen bildiğim kesin bir şey vardı; o da hükümdarların, sevmeseler bile vârislerine büyük bir değer verdiğiydi.

Reika'nın kardeşi yoktu. Bu nedenle kral ve kraliçe de ortadan kalktığında tahta geçebilecek tek kişi ben olacaktım.

Düşüncelerimle boğuştuğum sırada Cyra'nın pamuk gibi kalın kafası beni düşüncelerimden ayırdı. "Günaydın," dedi prenses gözlerini ovuşturarak. Kollarını yukarı kaldırarak uzunca esnedi ve kaslarını gevşetti.

Gülümseyerek yanıt verdim. "Günaydın."

Cyra bir jöle gibi yataktan yere doğru aktı ve bir süre yerde kendine gelmeye çalıştı. Uyandığından emin olduğundaysa ayağına kalkıp hizmetkârına seslendi. Nina odamıza girdiğinde Cyra onu da sürükleyerek zıplaya zıplaya saçlarını taramaya yöneldi.

Cyra'nın harekete geçtiğini fark ettiğimde artık hazırlanma vaktimin geldiğini düşünerek kendime bir elbise seçmeye karar verdim. Dün yeşil giydiğim için bugün farklı bir ton tercih edecektim. Gözlerim kan kırmızı kumaşa kaydı. Sonuçta bir prenses olarak iddialı giyinmeye hakkım vardı ancak hiç bu kadar parlak, yoğun kırmızı tonunda kıyafetim olmamıştı. Kanla yıkanmış gibi görünüyordu elbise. Asildi, zarifti ve güç göstergesi gibiydi. Saige'in giyeceği tarzda bir elbiseye benziyordu ancak bu benim giymeme engel değildi.

Siyah, dantelli korsesinde ellerimi gezdirdim. Siyah renkle harmanlanmış bel kısmının başladığı yerden inen ipek pililere dokundum. *Beni giy* diye bağıırıyordu âdeta ve bugün güçlü hissetmeye ihtiyacım vardı. İtiraz etmeyecektim.

"Tanrılar aşkına, bu zamana kadar bu cevher neredeydi?" diye haykırdı Cyra beni elbisenin içinde gördüğü gibi. Kendisi bebek ma-isi bir tuvalet tercih etmişti. Saçlarının sarılığı ve elbisenin tonları yesinde gökyüzünün vücut bulmuş hali gibiydi.

"Abartı görünmüyor, değil mi?" diye sordum.

Cyra başını hayranlıkla iki yana salladı. "Eryx seni bu elbisenin içinde görür görmez sana âşık olacaktır, eminim. Ettiği tüm lafları olduğu gibi yutacak ve Nyx'e tekmeyi basacaktır."

Gülümseyerek aynaya döndüm ve kendime baktım. "Nyx'le aralarındaki ilişki beni ilgilendirmiyor. Bana âşık olması veya beni sevmesi de umurumda değil. İstedğim tek şey saygısı."

Cyra ağır adımlarla yanıma ilerledi ve kırmızı taşlarla süslenmiş, siyah bir tacı başıma kondurdu. "Saçını toplamalısın."

Ona nasıl topuz yapılacağını sormak için döndüğümde Cyra'nın çoktan kapıya doğru koştuğunu gördüm. Sabahın köründe sahip olduğu bu enerji beni kendisine hayran bırakıyordu. Bu okuldan ayrıldığımda özleyeceğim şeylerden biri muhtemelen sabahları onun civıltısıyla uyanmak olacaktı. Daha ikinci günden alışmıştım.

"Kahvaltı zamanı!" diye bağırdı Cyra ve âdeta dans ederek herkesin kapısını çalmaya başladı. Gülerek tacı düşmeyecek bir şekilde saçlarıma sabitledim. Ardından sağlam bir topuz haline getirdim. Eteklerimi de ellerimle sertçe düzelttiğimde artık kahvaltıya inmek

için hazırdım. Hazırlanan diğerleriyle, yani Saige, Cyra ve Eira'yla yemek salonunun yolunu tuttuk.

"Eirwen dün gece olanlardan sonra rahat uyudu mu?" diye sordu Eira, Saige'in koluna yapışarak. Bembeyaz elbisesi omuzlarından dökülüyor, ardından bir şelale gibi kızı takip ediyordu.

Saige biraz düşündükten sonra cevap verdi. "Uykuya dalmakta sorun yaşamadı ancak sabah uyandığımda çoktan çıkmıştı. Kâbus dolu bir uyku geçirmiş olmalı, kahvaltıya erkenden inmeye karar vermiştir diye düşündüm."

"Haksız sayılmaz," diye cevap verdi Cyra hemen, alıştığımız neşesiyle. "Bana öyle bir şey olsa muhtemelen geceyi Reika'nın yatağında geçirirdim," diye devam edip bana muzip bir gülümseme fırlattı.

"Memnuniyetle kabul ederdim," dedim en yapmacık, neşeli tebessümle. Ardından tutması için elimi uzattım. "O kadar açım ki bir orduya yetecek kadar yemeği bile bitirebilirim."

Saige hafifçe burnundan güldü. "Buradaki tek vahşi prenses olmamak harika bir duygu. İyi ki geldin Reika."

Yemek salonuna vardığımızda kapıda bir kalabalıkla karşılaştık. Vârisler ve hizmetkârlar merakla fısıldaşıyor, ortalıkta koşturuyordu. Bazıları korkmuş, bazıları telaşlanmıştı; bazılarıysa son derece sakin görünüyordu ancak kimse gülümsemiyordu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Eira endişeyle.

"Muhtemelen mutfaktan fare falan çıkmıştır ve şımarık vârislerimizden biri bunu büyük bir olay haline getirmiştir," dedi Saige alayla. Büyük bir olay olduğu konusunda aynı fikirdeydim ancak fare hakkında yanılıyor gibi görünüyordu.

Kalabalığı yarararak içeri girdiğimizde karşılaştığımız manzarayı hiçbirimiz beklemiyorduk. Gördüklerimizin ağırlığı altında eziliyordum sanki. Cyra dehşetle ağzını kapatırken Eira büyük bir çığlık kopardı. Beyaz prenses yere çökerken Saige'in kollarından kayıp kurtuldu. Saige bile kaskatı kesilmişti.

Salonun ortasındaki Eirwen, göğsünün tam ortasına saplanmış bir bıçakla havada asılı duruyordu. Kolları bağlanmış, kazıklarla tavana çakılmıştı. Bedeni kan içerisindeydi. Olayın üzerinden çok

geçmiş olamazdı ceset henüz kokmuyordu. Koyu kırmızı sıvı, Perin vârisinin vücudundan yere damlamaya devam ediyordu.

Gözlerimin önünde bir damla kan ayaklarından kurtularak yerdeki göle katıldığında ürperdim. Eira ağlayarak cesede doğru koştu ancak zavallı prensesin bedeni hiçbirimizin ulaşamayacağı kadar yukarıya asılmıştı. Birkaç damla kan sırayla Eira'nın bembeyaz saçına, omzuna ve eteklerine kondu.

"Çekil oradan," dedi Saige sert bir tonla. Eira ise yalnızca yardım bekleyen, yaşlı gözleriyle bize baktı. Bir damla daha düştü ardından Eira'nın gözünün hemen altına. Beyaz prenses içgüdüsel bir şekilde damlayı sildi, ardından ellerine bulaşan kana baktı.

O sırada Profesör Melantha ve diğer öğretmenler büyük bir telaşla kabalığı yarıp yanımıza ulaştı. Cyra kolumdan sarsarak beni yoldan çekmeye çalıştı. İstedigini yapamadım. İsmimi haykırarak çekilme mi söylediğinde sesimi çıkaramadım ve hareket edemedim.

İlk kez ölü görmemiştim, aksine kendi ellerimle bile can almıştım. Ancak Eirwen'e yapılan sadece cinayet değildi; bu, normalden çok uzak, sapkın bir davranıştı. Öldürdüğü kişinin cesedini simetrik bir şekilde tavana asmak ancak hastalıklı bir katilin yapacağı bir şeydi. Ölümle cezalandırılması gereken birinin.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı Profesör Melantha. Eira'nın yanına koşup kollarından tutarak onu bize, yani arkadaşlarına teslim etti. Eira'nın bedeni hâlâ kaskatıydı. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Yaşlar gözlerinden süzülüyordu ancak ağlıyor gibi görünmüyordu. Zavallı kızın bembeyaz elbisesi kanla lekelenmişti.

Kimse orayı terk etmek istemiyordu. Muhafızlar tarafından alandan uzaklaşmaya zorlandık. Ardından yaklaşık yirmi muhafız salonun giriş kapısının önüne kimsenin içeriye girememesi için bir bariyer kurdu ve kapı kapandı.

Soluğu diğer vârislerle bahçede aldık. Birkaç öğretmen ve az sayıda hizmetkârla çimlerin üzerinde oturuyorduk. Bazıları ise ayakta durmayı tercih etmiş, bir gruptan diğerine koşuşturuyordu. Eira şoktan çıkmış, ağlamayı bırakmıştı ancak başka bir vârisin acı dolu sesi hepimizin yüreğini sızlatmıştı.

Cahir, yani Eirwen'in müstakbel kocası, yalnızca onu tanımıyor, onu seviyordu. Cyra'nın anlattıklarına göre bu okula geldikleri ilk anda âşık olmuşlardı birbirlerine. Şimdiyse zavallı veliaht prens yalnızca toprağı yumrukluyor, bağırıp çağırıyor, kaybettiğı sevgilisinin adını haykırıyordu.

Birbiriyle eşleşmiş vârislerden müstakbel eşlerini seven, onlara âşık olma zevkini tadabilen çok az çift vardı. Birçoğı zorunluluk sebebiyle hayatlarını birleştiriyordu. Evlenmeye zorlandığınız kişiye âşık olmak büyük bir şanstı. Bunu tadabilen bir diğer çift de Nefeliyle Kaius'tu. Opis vârisi Nefeli ve Nuhan vârisi Kaius, komşu krallıkların vârisleriydi. Batı ülkelerinde olduğu gibi ikisinin de ten rengi koyuydu ve saçları kıvırcıktı.

Burada, bahçede bile aşklarını saklamıyor, birbirlerinden destek alıyorlardı. Kaius tıpkı diğer prensler gibi uzun boylu ve kaslıydı. Çok uzun sayılmayacak kahverengi, kıvırcık saçları vardı. Kemikli çenesini Nefeli'nin kafasına dayamış, bir kolunu da kızın omzuna sarmıştı. Nefeli ise başını Kaius'un boynuna gömmüştü.

"Bunu kim yapmış olabilir?" diye sordu Nyx. Yerinde duramıyor, hızlı adımlarla volta atıyordu. Eryx ortalıkta görünmüyordu, bu nedenle Nyx bizim yanımızda durmaya karar vermişti.

"İğrenç biri," dedi Eira dudaklarını bükerek. Naif prensesin büyük bir hasar gördüğü her halinden belliydi.

"Cezalandırılması gereken biri," diye söylendi Saige, nefret dolu bakışlarıyla diğer vârislere bakarak.

"Bunu aramızdan birinin yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Eira.

Cyra gözlerini devirdi. "Dün birimiz bile o kıza inanmadı. Eirwen'e tehlikede olmadığını söyledik ve ne oldu? Öldü. Nefeli'nin ne dediğini hatırla. 'Dışarıdan gelecek hiçbir şey bize zarar veremez.' O halde..." Cümlesini soru sorar gibi yarım bırakmıştı.

Yanıtı hepimiz biliyorduk ancak hiçbirimiz dile getirmek istemiyorduk. Netliğe ihtiyacımız vardı. Yanıtlara ve açıklamalara. Buradan bir çıkış yoluna. Ancak bunların hiçbiri yakın zamanda

ulaşabileceğimiz şeyler değildi. Elimizi kolumuzu sallayarak bu okuldan çıkamayacaktık.

Cesaretimi toplayarak herkesin söylemeye korktuğu cümleyi dudaklarımın ucuna getirdim. Dehşet verici kelimeler kendiliğinden döküldü: "O halde katil aramızdan biri."

Bölüm 4

YIKICI MEKTUPLAR

“Herkes odasına dönebilir, öğleden sonraki Savunma dersi için bu alanda bekleneceksiniz.”

Konuşan kişi dövüş derslerini veren, uzun boylu, kafamdan bile büyük kaslara sahip olan siyahi eğitmen Lord Zion'du. Ne giydiğine her zaman önem veren adamın son derece güçlü bir duruşu vardı. Her hareketi sert ve ağırkanlıydı. Attığı her adımı yere sağlam basıyordu. Koca bir orduyla savaşabilecek kadar bilge, yenileceğini bilse bile kaçmayacak kadar cesur birine benziyordu.

Cyra okuldaki tek ortak dersin Saldırı ve Savunma dersi olduğunu söylemişti bana. Tüm vârisler birbirlerinin güçlü ve zayıf noktalarını görebilsin, kimseye haksızlık olmasın diye dövüş dersleri beraber, aynı alanda alınıyordu.

Prenselerle verilen gereksiz, pek bir işe yaramayan Savunma dersinin eğitmeni Lord Zion'du. Prenslerin Saldırı dersini ise Leydi Asrid veriyordu. Asrid, Cyra'nın düşük çenesinden dökülenlerden öğrendiğim kadarıyla otuz yaşlarında bir kadındı. Bir zamanlar Duogon Krallığı'nda yaşayan en güçlü, en acımasız suikastçılardan biriydi. O kadar yetenekliydi ki yaptıkları yüzünden idam cezası alması gerekirken böylesi bir becerinin heba edilmemesine karar verilmiş, bu okula eğitmen olarak gönderilmişti. Buradan çıkmaya çalıştığı anda ölümle cezalandırılacaktı Leydi Asrid. O bizim eğitmenimizdi ancak biz onun hapishanesiydik. Üstelik hakkında tonlarca hikâye dönen bu kadını okula geldiğimden beri hiç görmemiştik. Gölgede geziyor,

bir hayalet gibi hareket ediyordu. Sadece ona ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Nyx, Cyra'nın ayağa kalkmasına yardımcı olurken. Biz toparlanmaya çalışırken Nefeli'yle Kaius da aramıza katılmıştı.

“Sizi bilmem ama ben ilk fırsatta aileme bir mektup yazıp beni okuldan almalarını söyleyeceğim,” dedi sarışın prenses eteklerini silkeleyerek.

“Bence bu kararı almak için henüz erken,” diye lafa girdi Nefeli, bir eli Kaius'un göğsünde duruyordu hâlâ. Prensinden ayrılmak istemiyor gibi görünüyordu. Onun kollarının altında rahattı, prensinin koruması altındaydı.

“Erken mi?” diye parladı bir anda Nyx. “Bir prenses vahşice öldürdü bunun farkındasın değil mi? Daha dün akşam takip edildiğini söylediğinde bile eşyalarımızı toplayıp okulu terk etmemiz gerekirdi. Hepimiz Saige gibi bacağımızda bir hançer taşımıyoruz. Dövüş eğitimi almadık. Kendimizi savunma şansımız yok. Elimizi çabuk tutmazsak sonumuz Eirwen'inkinden farklı olmayacak.”

Kızın ismini duyunca Eira gerçekleri reddetmek istercesine yüzünü elleriyle kapattı ve Saige'in boynuna gömdü. Siyah saçlı prenses, Eira'nın ipek görünümlü saçlarını okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Etrafına şöyle bir göz attı Nefeli ve bakışlarını bahçenin bizden uzak tarafındaki vârislere, birkaç tane prensese ama asıl olarak prenselere yöneltti. “Bunu bir prensin yaptığına eminim. Hepimizin oda arkadaşı var, gece birimiz odayı terk etseydi diğeri bunun farkına varırdı.”

“İyi ama prenslerin de oda arkadaşları var,” dedi Cyra kafasını hafifçe yana yatırarak.

Saige'in nefret dolu gözleri âdeta alev alev yanıyordu. “Onlar hiç kimseye hesap vermek zorunda değil. Profesör Melantha'nın kurallarla ilgili zırvaları yalnızca kızlar için geçerli. Prenslerden biri tüm geceyi dışarıda geçirse bile kimsenin çıkıp sebebini soracağını zannetmiyorum. Buna oda arkadaşları da dahil.”

Nyx gözlerini kısarak Saige'e doğru bir adım attı. "Katilin sen olmadığını nereden bileceğiz? Eirwen öldüğü sırada odanda olduğunu kanıtlayabilecek tek kişi Eirwen."

Saige buz gibi bakışlarını Nyx'e çevirdi. Eira kafasını sonunda kızın vücudundan kaldırmış, sırtını dikleştirmişti. "Saige asla böyle bir şey yapmaz."

Nyx'in kaşları küçümseyici bir tavırla yukarı kalktı. "Kızlar arasında hançere sahip olduğunu bildiğimiz tek kişi Saige. Birini öldürecek kadar vahşi olabilecek tek kişi de Saige. Üstelik kendi kendine dövüşmeyi öğrenmeye çalışan tek prenses de o. Bana gayet mantıklı bir senaryo gibi geliyor," dedi sinirle ellerini yumruk yaparak.

"Haklısın," dedi Nefeli sakın bir sesle Saige'in konuşmasına izin vermeyerek. "Ancak Eirwen korkarak odaya girdiğinde Saige de oradaydı. Prensesi takip eden kişi her kimse dün akşam yanımızda olmayan biri olmalı."

Cyra kafasını sallayarak bozulan Nyx'e alaycı bir bakış attı. "Yine de uzun bir şüpheli listesi var."

Nefeli omuzlarını silkti. "Kimbilir? Belki de tek seferlik, bizi korkutup evimize döndürme amaçlı yapılan bir saldırıydı. Eirwen'in tek suçuysa yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı. Katil her kimse başka bir harekete kalkışmadan yakalanacağına eminim."

"Üstümde Eirwen'in kanı var. Savunma dersinden önce gidip temizlenmek istiyorum," dedi Eira, Saige'in kollarından kurtularak. Gözleri son derece yorgun bakıyordu.

Cyra da hemen beyaz prensesin peşine takıldı. "Ben de seninle geleceğim. Reika?" diye sordu onlara katılmamı isteyerek. Gidip tazelenmenin son derece iyi geleceğini düşünerek odamıza dönmenin mantıklı olacağına karar verdim.

Prenseslere ait kulenin tek girişi ana binanın koridorundaydı ve bu da yemek salonunun önünden geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Oraya yaklaştıkça ortalık hareketlenmeye başlamıştı. Her köşede fısıldayan eğitimciler, korkmuş hizmetkârlar ve gergin muhafızlar vardı. Azalan ışıkla yemek salonunun olduğu alanı arkamızda bırakarak kulemize geçiş sağlayan kapıya vardık.

Ortak salona ulaştığımızda Eira teşekkür ederek odasına çekildi. Ardından biz de tek kelime etmeden odamıza doğru ilerledik. Sabah büyük bir neşeyle ayrıldığımız yerler artık soğuktu. Cansızdı.

Eirwen'in ölümünün kasveti okulun her yerine yayılmış gibiydi ama en azından dağınık yataklarımız toplanmıştı. Kirli kıyafetlerimiz yıkanmış, çoktan yerlerine asılmıştı. Bunlar için Cyra'nın hizmetkârına minnettardım. Her şeyi kendim yapmama gerek kalmadığı gibi yakalanma riskim de azalıyordu.

Toplanmış, tertemiz yatağıma doğru yürüdüğümde gözüme kırık beyaz bir parşömen parçası ilişti. Kalbimi neredeyse kulaklarımda hissederek mektuba ilerledim. Üzerinde tanıdık olmayan bir balmumu mührü vardı. Son derece kusursuz bir el yazısı ile *Reika Antonella* yazılmıştı. Cyra'ya fark ettirmeden mektubu yatağın kenarına kaydıracaktım ki sarışın prensesin sesini duydum.

"Bu da ne böyle?"

Panikle oda arkadaşıma dönerek mektup için söyleyebileceğim bir yalan bulmaya çalıştım. Ancak Cyra'nın baktığı şey bana gelen değil, kendi yatağının üzerinde bulunan mektuptu. Biraz rahatlamıştım çünkü yalnızca benim adıma gelen bir mektupta ne yazabileceğini tahmin edemiyordum. Onun mektubunda da aynı el yazısıyla adı yazıyordu: *Cyra Lovell*. Cyra mektubu büyük bir hırsıyla yırtarak açtı. Masasının üzerindeki mektup açacağına uzanmamıştı bile.

Merakla kendi mektubumu da alarak odanın Cyra'ya ait köşesine koştum. Mektupların kalınlıkları, zarfın rengi, el yazısı, kısacası isimlerimiz hariç her şey aynıydı. İçinde yazanlarsa dehşet vericiydi.

Sevgili vârisler,

Vârislerin Oyunu'na hoş geldiniz! Biricik Perin vârisinin ölümüyle oyunun başladığını duyurmaktan büyük onur duyuyorum!

Kraliyet Okulunun sevgili prens ve prensesleri, bütün bir dönem boyunca sürecek bu oyunun kuralları çok basit:

1) Vârislerin okul dışına çıkması kesinlikle yasak. Okuldan ayrılmaya, evlerinize, o acınası hayatlarınıza dönmeye çalışırsanız ölürsünüz.

2) Ailelerinize mektup yazar, haber vermeye çalışırsanız ailenizle birlikte ölürsünüz.

3) Kaçmaya çalışırsanız, ormanın sınırlarına doğru bir adım bile atarsanız ölürsünüz.

4) Eğitimcilerle veya hizmetkârlarınıza en ufak bir şey söylemeye kalkarsanız onlarla birlikte ölürsünüz.

4) Kurallara uyduğunuz sürece ve sıranız gelene kadar güvendesiniz demektir.

Vârislerin Oyunu'nda ya ölürsünüz ya da öldürürsünüz.

Kurtulmanızın ve oyunu durdurmanızın tek yolu, kim olduğumu bulmak.

—Schefflera Findk Chmnovnez

Cyra'nın elleri tıpkı benimkiler gibi buz kesmişti. Ona ne söyleyeceğimi, nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum. Sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attı ve yatağına kendini bıraktı. Gözleri şoktan kocaman açılmıştı. Sarışın prensesin korkuyla terlemeye başlayan elleri mektubunu nemlendiriyordu. Parmaklarından yayılan sıvı parşömenin üzerinde belli belirsiz lekeler bırakıyordu. Onu suçlayamazdım, bu yaşananlar benim için bile fazlaydı.

Ters giden bir şeyler vardı. Mektuplarımız aynı olmasına rağmen benim zarfımın içinde bir not daha vardı. Hava almak istiyormuş gibi davranarak pencereye ilerledim ve hâlâ donmuş bir halde oturan sarışın prensese sırtımı döndüm. Ardından ellerim titrerken zarfın içerisindeki küçük kâğıt parçasını çıkardım. Büyük bir parşömenden yırtılmış küçük bir parçaydı. Etrafı yakılmış gibi siyah lekelerle çevrelenmişti. Üzerinde yalnızca bir cümle yazıyordu.

Kim olduğumu biliyorum sahtekâr.

Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım. Soğukkanlı davranmalı, mantığımı kullanmalıydım. Ani kararlar almanın ve paniklemenin vakti değildi.

Ya bu mektubu hizmetkârlardan biri çoktan gördüyse? Ya hepsini yerleştiren onlardan biriye? Bu katil tahminlerimizi çok daha zorlayacak bir durum olurdu. Yirmi iki vâris ve her birinin bireysel hizmetkârı vardı, bir de okulun çalışanları... Öldüğü için Eirwen'i ve bariz sebeplerden dolayı kendimi saymamıştım. Seçenekler her geçen saniye artıyordu ve katil bunu daraltabilmemiz için hiçbir ipucu

bırakmamıştı. Şimdilik yalnızca Eirwen'in cesedini tavana asabilecek kadar becerikli olduğunu biliyorduk.

Kapıdan yumuşak bir tıklama sesi geldiğinde Cyra zarfı arkasına saklayarak panikle ayağa kalktı ve ne yapacağımızı sorarcasına korkuyla bana baktı. Renkli, parlak gözleri yaşarmıştı, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kim o?" diye seslendi titreyen bir sesle.

Eira'nın yumuşak sesini duyunca ikimiz de rahatladık. "Benim! Gelebilir miyim?"

Cyra koşarak kapıyı açtı. Eira kendi mektubunu göğüs hizasında tutuyordu. "Bu gerçek olamaz, değil mi?" diye sordu bir Cyra'ya bir bana bakarak. Ardından gözleri elimizdeki mektupları buldu. "Aynı mektuptan Nyx'in yatağına da bırakılmış. Gördüğüm kadarıyla sizde de birer tane var."

Ağlamak üzere gibi görünüyordu. Eirwen'in kanına bulanmış elbisesini değiştirme vakti olmuştu en azından, artık kan kokmuyordu. Cyra büyük bir şefkatle beyaz saçlı prensese sarıldı. Kollarını sıkıca bedenine sararken Eira içini çekti.

Ortak salona birkaç kişi daha girdiğinde kapıdan görülme ihtimaline karşı aceleyle mektupları arkamıza sakladık. Eira ise göğsünden içeri sokuşturmuştu mektubunu. Henüz kimseye söyleyemedik; özellikle hizmetkârların bunu öğrenmesi canlarına mal olabilirdi.

Gelenlerin Feyre, Odette ve Nefeli olduğunu fark ettiğimizde derin birer soluk verdik ancak kızların az sonra karşılaşacağı dehşet hepimizi endişeyle dolduruyordu. Seslerini duyduğumuzda aceleyle odadan çıkıp ortak salona girdik. Feyre, Nefeli'nin oda arkadaşısıydı ve izin isteyip mektuplarını açarken yanlarında bulunmayı teklif ettik.

Hepimizin mektupları sindirmesi ve düşünmesi birkaç dakikayı buldu. Geçen süre boyunca kimseden ses çıkmamıştı. Grubun zekisi, prenseslerin muhtemelen en akıllısı olan Nefeli bile düşünecek vakit ayırmıştı kendine. Cyra, ben ve Eira sürekli birbirimize bakıyor, diğerlerinden tepki bekliyorduk. Konuşan ilk kişi Feyre oldu. Açık kahverengi saçlarını ince birer örgüyle arkasına doğru

toplamaştı. Üzerinde turuncu renkli bir tuvalet vardı ve çilleriyle uyum sağlıyordu. "O halde hiçbirimiz eve dönemiyoruz, öyle değil mi?" diye sordu elleriyle mektubu ezerek. Yok olmasını istercesine buruşturuyor, sıklıkça sıkıyordu.

Nefeli hızlı bir şekilde ortak salonu turlamaya başladı. "Düşündüğümüzden çok daha büyük bir olay bu. Sadece korkutmak amaçlı olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Ayrıca kimin ismi Schefflere Fındık Chnovnez olur ki? Uydurma bir isim olduğu çok belli."

"Ne halt edeceğiz o halde?" diye sordum endişeyle.

Cyra bana ters bir bakış attı. "Bir leydi öyle konuşmaz Reika." Ardından ellerini yumruk yaparak Nefeli'ye döndü. "Ama evet, ne halt edeceğiz?"

Hafifçe gülerken Eira'nın da saatlerdir asık olan yüzüne minik bir tebessüm yerleştirdiğini fark ettim. Zavallı prenses için zor bir sabah oluyordu. Hepimiz için öyleydi. Ancak ben hayatım için savaşmaya, kaçmaya alıştım. Bu prenseslerin verdiği en büyük mücadeleyse yalnızca karışmış saçlarını örmek, doğru elbiseye doğru aksesuarları seçmektir. Hiçbiri böyle bir duruma hazırlıklı değildi. Hayatta kalmak için çabalamanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Zaten ihtiyaçları olan her şey doğduklarında ellerine verilmişti.

Nefeli derin bir iç çekerek mektubu odanın kenarında yanan şömineye fırlattı. "İlk işimiz bunları yok etmek olmalı."

Zarfımın içinde kimsenin görmesini istemediğim bir mesaj daha olduğu için yakma teklifini anında kabul ettim. Bir saniye bile beklemeden zarfı, içindeki notla alevlere fırlattım.

"İyi ama ya kanıt ihtiyacımız olursa?" diye sordu Eira zarfını göğsüne bastırarak.

Nefeli başını itiraz edercesine iki yana salladı. "Üzerinde adının yazdığı mektup başkasının eline geçerse, katil bilgi sızdırmanın sen olduğunu anlayacaktır. Tehlikede olmamak için temkinli davranmak en iyisi. Şu anda katilin bir sonraki hedefi olmamak önceliğimiz olmalı."

"Bir sonraki hedefi mi? Bunun gerçekten yaşanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Odette kendi zarfını şömineye atarken.

"Bu hasta ruhlu her kimse bizimle oynadığı çok belli. Ve onun da dediği gibi onu durdurmak için kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Aramızdan biri bile olabilir," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. Eirwen'in korkarak odaya geldiği gece Feyre ve Odette odada değildi. O an orada olmayan herkes, gözümde potansiyel bir katil konumundaydı.

Odette sinirle ayağa kalktı. Cyra'dan biraz daha koyu renkli, sarı saçları vardı. Yuvarlak, kahverengi gözleriyle bir ceylanı andırıyordu. Kırpikleri upuzun ve kıvrıktı. Aramızda en kısa olan oydu ancak bu durum güzelliğinden çok bir şey eksiltmiyordu. "Bak, Slonian prensesi, sen daha bu okula yeni gelmiş olabilirsin ancak birçoğumuz birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Aynı odalarda kaldık, aynı derslere katıldık. Şüphelenmemiz gereken biri varsa o da aramıza yeni katılan yabancılar olmalı."

Tam ağzımı açacaktım ki Nefeli söze girdi. "Şimdiden hedef göstermeye gerek yok. Zamanla çözeceğimize eminim. O kadar korkuyorsunuz ki birçok şeyi gözden geçiriyorsunuz. Bu mektupları buraya periler bırakmadı. Biz bahçede otururken yanımızda olmayan, görmediğimiz, konuşmadığımız birileri koymuş olmalı. Hatırladığım kadarıyla Reika tüm süre boyunca oradaydı ancak sizi gördüğümü hatırlamıyorum kızlar. Kısa bir süreliğine oradaydınız, ardından yok oldunuz ve tekrar geldiniz."

Siyahi prenses gerçekten de bahçede geçirdiğimiz vakit boyunca içeri girip çıkan ve sürekli yanımızda duran herkesi aklında mı tutmuştu? Kimin nerede, ne kadar sürede durduğunu ezberlemesine hayran kalmamak elde değildi. Daha tehdit resmi bir şekilde gerçekleşmemişken bile vârisleri gözlemlemeye başlamış, aklında bir şüpheli listesi oluşturmuştu. Biz bizimle muhabbet ettiğini zannederken aslında bizi sorguya çekmişti. Bu kız düşündüğümünden çok daha zekiydi.

Nefeli'nin haklı olduğunu bilen Odette kollarını göğsünde bağlayıp geri adım atmayı seçti.

"Avluya dönmeliyiz. Diğer prenseslerin mektuplarını da onlara götürelim," dedi Feyre odalara dönerek.

"Hayır!" diye bağırdı Cyra aniden. "Çok fazla eğitmen var, dikkat çekecektir. Herkesi teker teker odalarına döndürmek daha mantıklı."

Nefeli başını aşağı yukarı sallayarak Cyra'yı onayladı. Hepimiz son hazırlıklarımızı da yaparak Savunma dersimiz için biraz daha rahat elbiseler giydik ve beraber ortak salonu terk ettik. Normalde altı prensesin aynı anda inmesi için fazla dardı kulenin merdivenleri ancak aramızdan kimse çıkıp bu konuda bir şey dememişti. İnsanların kendisine fazla yaklaşmasından hoşlanmayan Nefeli bile ses çıkarmamıştı. Çünkü korkuyorduk. Karanlıklarda saklanan, gölgele-
rin ardında hareket eden bu tehditten hepimiz ölesiye korkuyorduk.

O sırada arkamızdan bir tıkırtı sesi geldi ve taş duvarlarda sekerek kulaklarımıza ulaştı. "Nereden geldi o ses?" diye sordu Eira endişeyle. İçgüdüsel bir şekilde elimi tutmuştu. Bir de bebek bakıcılığı yapacak halim yoktu ancak ona üzülüyordum, bu yüzden ben de onun buz kesmiş elini sıkıca kavradım.

"Yukarıda bizden başka kimse yoktu, değil mi?" diye sordu Feyre. Başka bir ses daha gelme ihtimaline karşı hepimiz yürümeyi bırakmıştık. Sadece dinliyorduk.

Aynı ses bir kere daha geldiğinde bunun metalik bir ses olduğunu fark ettim. Yabancı olmadığım bir tondu bu, bir kılıcın kınından çıkmasının tıngırtısıydı. Bu da yalnızca bir anlama geliyordu.

"Koşun," dedim eteklerimi kaldırarak.

Diğerleri emrime itaat etmekte çok gecikmedi ve en önden fırlayan Feyre'nin peşinden koşmaya başladık. Yolumuz çok uzun değildi, sınıfların olduğu alana ulaşmamız güvende kalmamız için yeterli olacaktı. Zaten ana binanın girişi muhafız kaynıyordu.

En alt basamağı da geçtikten sonra hepimiz ana koridora ulaşmıştık ancak koridor karanlık ve bomboştu. Ana girişe giden yolun ortasında duran gölge dışında. Elinde kılıç tutan bir gölge. Feyre ve Odette karartıyı gördükleri gibi tam aksi yöne doğru koşmaya başladı. Cyra ve Eira da panikle onları takip ederken gölgenin kim olduğunu anlayabilmek için duraksadım. Harika ötesi, işlemeli zırhın zayıf parıltısı ilişti gözlerime. Uzun boyu ve simsiyah saçlarıyla

tanıdık bir vücuttu bu. Kafasında miğfer yoktu; elinde kılıçla öylece dikiliyordu. Kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Drystan.

Neden orada öylece dikildiğini soracaktım ki Nefeli kolumdan kavrayarak beni diğerlerinin arkasından koşmaya zorladı. "Artık kaçmamıza gerek olduğunu sanmıyorum!" diye bağırdım ancak her prenses kendini kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki sözlerim bir işe yaramadı.

Ana binanın kuzey ucuna ulaştığımızda çift kanatlı bir kapıyla karşılaştık. Okulun bu kısmında hiçbir sınıf ve oda bulunmuyordu, sadece nereye açıldığını bilmediğimiz ahşap kapı vardı. Feyre'yle Nefeli omuzlarıyla iterek zorla da olsa kapıyı açtı. Güneş ışığına ulaşmak hepimizi biraz da olsa rahatlatmıştı. Okulun arka bahçesine çıkmıştık. Bu tarafta bitkiler daha uzun ve yoğundu. Ön bahçede olduğu gibi kısacık, yemyeşil çimler yoktu. Otlar bakımsız ve vahşiydi. Belirli bölgelere belirli çiçekler ekilmişti ve her birinin alanı farklıydı. En güzelleriyse kıpkırmızı güllerin olduğu bahçeydi. Metrelerce uzunlukta ve kulenin ötesine doğru uzanıyordu. Buraya harika bakıldığı her halinden belliydi. Çimenler, üzerlerine hiç basılmamış gibi düzgündü. Sağlıklı ve uzunlardı. Hemen hemen hiçbir yer bozulmamıştı.

"Neredeyiz?" diye sordum. Eira da benim gibi birinci döneminde olduğundan bilmediğini varsayarak Cyra'ya döndüm.

"Sadece bitki dersi için üçüncü dönemlerin geldiği bir bahçe burası. Diğerlerinin giriş izni yok. Ancak en azından güvendedeyiz."

Feyre derin bir nefes alarak rahatladığını belli etti. "Peşimizde bir seri katil varken alacağım birkaç ceza pek umurumda olmaz açıkçası. Binaya dönmeye hiç niyetim yok. Etrafından dolaşalım," dedi eteklerini yeniden kavrayarak.

Cyra gözlerini devirdi. "Bir katilin seri olması için tek cinayetten fazlası gerekiyor Feyre," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

"Dikkat et de sıradaki sen olma prenses," dedi Feyre aynı tonla karşılık vererek. İkisinin arasında şu ana kadar hiçbir gerilim sezmemiştim ancak artık bir sorunları olduğunu düşünüyordum. Muhtemelen yine bir erkek meselesiydi.

Oflayarak yumuşak bir adım attım. Son derece emek verilmiş bu güzel bahçeye zarar vermek istemiyordum. "Hadi o zaman," dedim kafamla gelmelerini işaret ederek.

Girişteki avluya ulaşabilmek için okulun etrafından dolaşmaya başladık. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sessizliği fırsat bilerek düşüncelerimi dinlemeye karar verdim. Güneş ışığının verdiği güvenle çimenlerde ilerlemeye devam ederken rengârenk çiçeklerin yanından geçtik. Cyra korkudan kızarmıştı ancak hâlâ son derece ışıltılı görünüyordu. Birkaç adımdan sonra sarışın prenses ona baktığımı fark etti ve bana dönüp gülümsedi.

Buraya geleli çok olmamasına rağmen çoktan bazı prenseslerle bağ kurduğumu fark ettim. Cyra bunların en başında geliyordu. Saige, Eira ve Nefeli de listenin devamını oluşturuyordu. Şu an herkes gözümde bir katildi; hepsi tehlikeliydi ve herhangi birine güvenmenin aptallık olacağını biliyordum ancak kendime, katil içlerinden biri çıkmazsa ölmelerine izin vermeyeceğime dair bir söz verdim. Yıllardır tavernadaki çalışanlar hariç hiç arkadaşım olmamıştı. Yaşıtım olan hiçbir kızla bağ kurmamıştım. Nasıl arkadaş olunacağını bile bilmezken şimdiden onlara arkadaşım demek, az da olsa beni mutlu ediyordu.

Gücün, kontrolün bende olmamasından oldum olası nefret etmiştim. Konu kendi canım olursa bu kızların herhangi birini ateşe atmaktan çekinmeyeceğimden emindim ancak imkânım dahilinde onları da koruyacaktım. Çünkü onlar kendilerini koruyamayacaktı. Koşarak arkalarına saklanmaktansa onların benim arkama geçmesini yeğlerdim. En az bir prens kadar iyi savaşabilir, arkadaşlarımı tehlikeden uzak tutabilirdim.

Avluya yaklaştığımızda vârislerin neredeyse yarısının alanda toplandığını fark ettik. Adımlarımızı hızlandırarak alana ulaştığımızda hepimiz farkında olmadan birer nefes verdik. Rahatlamıştık.

Feyre ve Odette aramızdan ayrılırken Cyra kendini çimlerin üzerine bıraktı. Nefeli nazikçe kolumu kavradı ve beni diğerlerinden birkaç adım ileri götürdü. Kimsenin bizi duyamayacağı kadar kısık bir sesle sordu. "Bizi yolda sıkıştıran kimdi?"

“Görmedin mi?” diye sordum koyu kahverengi gözlerine bakarak. Başını iki yana sallayarak yanıt verdi. “Seni kurtarmakla meşguldüm.”

“Drystan’dı,” dedim duraksamadan. Yolumuzu kesenin siyah prens olduğunu sır olarak saklamanın bir anlamı yoktu. “Korkacak biri değildi yani, Feyre gereksiz yere panikledi,” diye de ekledim.

“O kadar emin olma,” dedi Nefeli beni biraz daha kenara çekerek.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Drystan vârisleri kesip biçmek için son derece mantıklı sebeplere sahip Reika. Bir eşi yok, anlaşmalı bir evliliği yok, hiçbir zaman olmayacak. Bu da asla güce erişemeyeceği anlamına geliyor. Kardeşinin ortadan kalkması, onu tahtın tek vârisi yapar. Helia’nın ölmesi demek, Drystan’ın hükmü demek. Üstelik Helia’dan bir yaş daha büyük Drystan. Büyük kardeş olarak bunu kendine yedirememesi çok muhtemel.”

Aklıma yatmayan birkaç bilgi vardı. “Helia’nın üçüncü dönem olduğunu zannediyordum, nasıl ondan daha küçük olabiliyor? Drystan daha birinci dönem.” Matematiğim her zaman iyi olmuştu ancak bu denklem içinden çıkılır gibi değildi.

Nefeli sorum karşısında güldü. “Drystan yirmi yaşında Reika. Buraya ilk kez gelenlerin hepsi on yedi yaşında olmuyor. Helia on yedi yaşındayken gelmişti, şimdi üçüncü dönem, yani on dokuz yaşında. Bu da gayri meşru olmasaydı taht hakkının aslında Drystan’da olacağını gösteriyor ve Helia’yı tehlikeli bir duruma sokuyor...”

Şaşırmıştım. Drystan’ın olgun görüldüğü barizdi ancak yaşça da büyük olabileceği aklıma gelmemişti. Diğer ilk dönemlerin çoğu gibi on altı-on sekiz yaş arasında olduğunu varsaymıştım. Büyük kardeş olup tahta layık görülmemek son derece sinir bozucu olmalıydı. Peki tüm vârislere acımasız bir oyun oynatacak kadar mı sinir bozucuydu?

Şüphelerle prenslerin arasında siyah prensi aramaya başladım. Nefeli benden bir cevap bekliyordu ancak dikkatim yalnızca onu bulmaya odaklanmıştı. Eryx’le yanlışlıkla göz göze geldiğimde elini dudaklarına götürdü ve bana bir öpücük gönderdi. Gözlerimi

devirerek öteki tarafa döndüm ve işte oradaydı. Tıpkı koridorda dikildiği gibi diğer prenslerden uzakta, kılıcının ucunu çimlere saplamış bir şekilde duruyordu. Saçları biraz dağınıktı, bakışları keskindi. Ona baktığımy fark ettiğinde dudagının bir kenarı kıvrıldı, ardından hızla gözlerini kaçırdı.

Nefeli'ye döndüm. "O halde bir gözümüzü üstünde tutsak iyi olacak."

Nefeli başıyla onayladı. "Dün gece yanımızda olmayan herkes birer tehdit Reika."

"Feyre'yle tartışırken onlardan şüphelenmediğini belirttiğini hatırlıyorum ama..." dedim sinirle. Ben Feyre'yi hedef gösterdiğimde beni durdurmuştu.

"Katili bulmak için herkesi sorguya çekerek ilerleyemeyiz. Şüphelenmemesi gerekiyor. Cyra, Zurin ve Saige güvenebileceğimiz insanlardan. Eira da aynı şekilde, zavallı kız bir sincap bile öldüremez. Nyx, her ne kadar senden nefret etse de bence bir tehdit değil. Kalan herkes, aradığımız suikastçı olabilir. Dikkatli ve temkinli olmamız gerekiyor. Ders boyunca tüm prensesleri odalarına göndererek mektuplarından haberdar olmalarını sağlayacağım. Tüm vârislerin haberi olmalı, hepimiz tehlikedeyiz."

Başımla onayladım. "O halde ben de prensleri gözleyeceğim. Kaius'a da onları odalarına göndermelerini söyleyebilirsin," dedim fikrimi sunarak. Nefeli tüm prenslerle arkadaş değildi ve bu yüzden ona güvenemeyebilirlerdi ancak Kaius prenslerin arasında yıldız vâristi. En başarılı, en sosyal prenslerden biriydi, dolayısıyla arası herkesle iyiydi. Böylece prenslere odalarındaki mektupları okumalarını söylediğinde onu dinleyecek, sessiz kalacaklardı.

Herkes odalarına gidip gelmeyi bitirdiğinde ders için tek sıra olduk. Önümüzde eğitimcilerimiz duruyordu. Prenseler yüzlerini ormana dönmüş, sırtlarını okula vermişti ve hemen önlerinde duran Lord Zion'u izleyebilmek için yan yana dizilmişlerdi. İkişer üçer gruplar halinde izin alıp odalarına çıkıyor, bembeyaz suratlarla dönüyorlardı. Ders daha yeni başlıyordu ancak çoktan vârislerin yarısının mektuplardan haberi olmuştu.

Prensler de bizim gibi dizilmişti, tek farkları eğitimcilerinin aramızda olmayıştı. Tam Leydi Asrid'in gerçek olmadığını düşünüyordum ki aniden bir ses düşüncelerimi böldü.

Ormanın bittiği yerdeki, diğerlerine kıyasla daha kısa olan çam ağaçlarından birinin tepesinden bir siluet atladı. Yere indiği anda çimlerin altında ezildi ve yarattığı rüzgârla sarsıldılar. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Öğrencilerin hepsi şok olmuş gibi görünmüyordu ancak bazılarının ağzının yarım karış açıldığını durduğum yerden görebilmiştim. Siluet ayağa kalktı ve sırtından bana huzur veren bir metal sesi eşliğinde çifte hançerlerini çekerek prenslere döndü. Eğilip siper aldı.

Lord Zion hafifçe güldü. "Gösterişli girişler yapmaya bayılıyorsunuz leydim."

Adamın tok sesinin üzerine siluet yumuşak ve kusursuz bir hareketle doğruldu. Ardından yüzünü kapatan başlığı çıkardı. Kadının zerinde simsiyah bir kıyafet vardı. Profesyonel bir suikastçı gibi giinmiş, boy boy silahlar kuşanmıştı. Altın sarısı saçlarını kafasının epesinde sıkıca toplamış, kalçasının hemen altına kadar inen bir örgü haline getirmişti. Dar pantolonu kusursuz figürlerini sarıyordu. Kalın, bağcıklı çizmeleri vardı. Yüzü ince ve uzundu. Güçlü olduğunu herkese duyuran, üstünlüğünü belli eden bakışlara sahipti. Lord Zion'a döndüğünde gülümsemesi dudaklarının tek bir tarafına yayıldı.

"Duyduklarıma göre hareketli bir sabah geçirmişsiniz Lord Zion."

Lord Zion üzüntülü bir ifadeyle başını öne eğdi. "Ne yazık ki."

Leydi Asrid, upuzun bacaklarıyla birkaç adımda prenslerin önünde yerini aldı. "Kaybınız için çok üzgünüm değerli vârisler ancak arkadaşınızın ölümü sizin için dersten kaytarma bahanesi değil, daha iyi dövüşmeyi öğrenme sebebi olmalı. Sonunuzun arkadaşınızın gibi olmaması için bu sene hem Saldırı hem de Savunma dersi alacaksınız."

Saige'in oflama sesi tüm avluda duyuldu. "Harika!" dedi bağırarak ve Lord Zion'un üzerine yürümeye başladı. "Yani prensler hem

Saldırı hem de Savunma dersi alacak, kendilerini ve başkalarını rahat rahat koruyacaklar. Üstüne üstlük istedikleri silahlara sahip olacaklar. Ama biz? Yalnızca yakından, silahsız bir şekilde saldırıldığında kendimizi savunabileceğiz, öyle mi? Bu haksızlık! Kraliyet Okulu açıp böyle cinsiyetçi bir eğitim şeklini benimseyemezsiniz! Hem de prensler Duogon'un en ünlü suikastçısı tarafından eğitim alma hakkına sahipken!"

Her cümlesinde bir adım atmış, kendisinin neredeyse iki katı olan eğitmeni irkilmeye zorlamıştı. Son sözlerinde bahsettiği kişi Leydi Asrid'di ve kadın duyduğu sözlere gülümseyerek yanıt verdi. Bunu bir iltifat olarak algılamıştı.

"Aslına bakarsanız Leydi Saige, Profesör Melantha geçen seneki ısrarlı taleplerinizin hepsini bize ilettiler. Eirwen'e olanlardan sonra bu sene dersleri birleştirme kararı aldık. Hepiniz aynı anda, aynı şekilde, aynı imkânlarla eğitim göreceksiniz."

Leydi Asrid prenslerden birine doğru ilerledi. "Sakıncası var mı?" diye sordu elindeki kılıcı kastederek. Prens hızla kılıcını kadına uzattığında bunun Nelanthia vârisi Prens Aedan olduğunu fark ettim. Âdeta âşık olmuş gibi büyük bir hayranlıkla eğitmenini izliyordu. Ağzından salyalar akmasına ramak kaldığına yemin edebilirdim.

Leydi Asrid kılıcı aldıktan sonra elinde çevirerek tam bir daire çizdi ve ardından herkesin önünde, Lord Zion'un hemen yanında duran Saige'e doğru fırlattı. Saige bir saniye bile tereddüt etmeden eteklerini savurarak öne doğru bir hamle yaptı. Kılıcı kabzasından, havada yakalamıştı.

Leydi Asrid gülümseyerek, "Güzel," dedi. "Kim Leydi Saige'in karşısına geçmek ister?" diye sordu prenslere dönerek.

Prensler kendi aralarında gülüşüp kıkırdadı. "Ben bir prensesle dövüşmem!" diye bağırdı bir tanesi. Sesinden kim olduğunu çıkaramadım ancak beyinsiz olduğu belliydi.

"Annem asla bir kıza kılıç kaldırmamam gerektiğini söyler," dedi başka biri.

Gözlerimi devirmekle yetindim. Ardından iki prens birden öne çıktı aynı anda. Bunlardan birisi Larkin'di. Siyah saçlı, beyaz tenli

prens. Kömür rengi dalgaların arasında alnına düşen minik beyaz bir saç tutamı vardı. Dudakları ince yapılı ancak dolgundu. Kaşları çatıktı. Gülümsediğinde bile yüzünde şeytani bir ifade oluşuyordu.

“Waitha vârisi. Veliht prens değil, iki tane ağabeyi var. Eira'nın müstakbel kocası,” diye fısıldadı bilmem gereken her şeyi kulağıma Cyra. Diğer gönüllü olan prens için hiçbir bilgiye ihtiyacım yoktu. Çünkü kendisi müstakbel kocam Eryx'ti.

“Seçin.” dedi Leydi Asrid seçimi Saige'e bırakarak.

Siyah saçlı prensesin kırmızı dudaklarına vahşi bir gülümseme yerleşti. Birazdan yaşanacakların zevkini şimdiden tadıyor gibiydi. Kılıcını kaldırarak ucunu bir ok gibi Larkin'e çevirdi. “Gel bakalım Waitha vârisi,” dedi sırıtarak. Saige'in gülümsemesi Larkin'e de bulaşmıştı. Larkin, Saige'in özgüvenini az sonra yerle bir edeceğini zannettiği için gülümsüyordu. Saige ise kazanacağını bildiği için.

İkisi de avlunun tam ortasına geçip pozisyon aldığı anda Leydi Asrid tekrar konuştu. “Quarith vârisi için de bir gönüllü istiyorum!” dedi prenseslere dönerek. Eşsiz bir şekilde dikilen Eryx adına konuşmuştu. Komik bir şekilde onun için de iki prenses öne çıktı: ben ve Nyx. Nyx'in pembe kafası sinirle bana döndüğünde Leydi Asrid bu sefer seçme hakkı tanımadan beni işaret etti. “Siz gelebilirsiniz Prenses Reika.”

Eteklerimi kaldırarak neşeyle Nyx'e gülümsedim ve Eryx'in karşısına doğru ilerledim. Eryx de durumdan pek memnun görünmüyordu.

“Kendine bir silah bulmalısın,” dedi boş ellerime bakarak. Prenseslerin hiçbirinde silah olmadığı için prenlere döndüm. Aralarında kılıcını isteyebileceğim kadar yakından tanıdığım kişiler yalnızca Kaius ve Drystan'dı. Drystan'dan kılıç dilenmek istemediğim için sıranın en sonundaki Kaius'a yöneldim ancak daha yakında olan Drystan, hızlı davranarak önümü kesti. “Buyurun leydim,” dedi ve kendi kılıcını iki eliyle bana sundu. Kılıcı son derece gösterişliydi. Dış görünüşüyle uyumlu simsiyah bir kabzası vardı. Herkesin gözünün üzerimde olduğunu bildiğim için itiraz etmedim ve kısa, küçük bir reveransla Drystan'a teşekkür ederek kılıcı aldım.

Eryx'in karşısında yerimi aldığımda çok iyi olduğumu göstermek istemediğim için kılıcı birkaç kez dengesiz bir şekilde salladım. Bir yandan da eteğimi çekiştirerek rahat hareket edebileceğim bir hale getirmeye çalışıyordum.

Hepimizi yerinden zıplatan gür sesiyle, "Kılıç dövüşü!" diye bağırdı aniden Lord Zion. "Sizin de bildiğiniz üzere bu bir yakın dövüştür. Ustalaşmak vakit alır ve ancak küçüklükten beri eğitim alanlar eğitim verecek kadar iyi yerlere gelebilir. Her gün saatlerce antrenman yapmanız gerekir. Derslerinize önem vermeniz, disiplinli olmanız gerekir."

"Önemli olan kas gücü değildir." Sözü Leydi Asrid devralmıştı. "Elbette karşınızdaki insanın sizden daha güçlü olduğu gerçeği reddedilemez ancak her şey buna bağlı değildir. Daha yoğun antrenmanla herkesi yenebilirsiniz. Dövüş aynı zamanda içgüdüsel ve sezgiseldir. Siz daha düşünmeden vücudunuz kendini korumak için harekete geçer. Temel fikirleriniz aksiyon alır, karar vermenize fırsat bırakmadan ellerinize yansır. Gerisi size kalmıştır."

Lord Zion tekrar söze girdi. "Ellerinizdeki kılıçlar kör. Talim kılıçları. Hiçbiri vücuda direkt olarak sokulmadığı sürece size büyük bir hasar vermeyecektir. Partnerinizi direkt şişleyecek kadar beceriksiz olmadığınızı düşünüyorum. Birçoğunuzu geçen seneden tanıyorum zaten, sözlerim çömezlere."

Yani bana. Kraliyet Okulunun güzelliklerinden biri buydu. Ayrıcalıklı insanlar oldukları vârislere mümkün olduğu kadar az hissettiriliyordu. Lord Zion böyle bir lafı ben kendi krallığıma hükmederken söyleseydi onu idam ettirebilirdim ancak burada güç ondaydı. Tüm eğitimcilerin gözünde sıradan birer öğrenciden farksızdık.

"Söz veremem lordum!" diye cevap verdim Lord Zion'a ve Eryx'e bir gülücük attım. O sırada Larkin, "Dikkatli ol da bir yerlerini kapırma!" dedi Eryx'e gülerek. Tekrar Saige'e döndüğünde kızın buz gibi bakışları gülümsemesini sildi.

"Sen de dikkatli olsan iyi olur prensim," dedi Saige kılıcını Larkin'in bacaklarının arasında doğru kaldırarak. "Bazen çok sakar olabiliyorum."

Larkin endişeyle birkaç adım geriye gitti ve yardım istercesine eğitmenlere döndü. Leydi Asrid ise ona bakmak yerine neşeyle elini çırpı. “Başlayabilirsiniz.”

“Korkma, canını çok yakmayacağım,” dedi Eryx karşımda pozisyon alarak. “Kraliçeme asla zarar vermem.”

İlk hamleyi yaptığında zorlukla karşıladım. “Son karşılaşmamızın üzerine artık benimle evlenmek istemediğini düşünüyordum,” dedim hızla kaçarak.

“İstemiyorum ama zorundayım. Ayrıca her çift kavga eder Reika. Bu senden vazgeçmem için bir sebep değil.” Bir darbe daha savurdu.

“Ama bana sinir olman için bir sebep.” Bu sefer geriye adım atmamış, kılıcımı savurarak karşılamıştım hamlesini.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, haklısın. Seni diğer prensesler gibi salak ve isteklerime boyun eğecek biri olarak düşünmüştüm. Kralına saygı göstermen gerektiğini, onun emirlerini yerine getirmek zorunda olduğunu bileceğini zannediyordum. İnatçı biri çıktın ama bu sorun değil. Önünde sonunda kırılacaktır inadin.”

Bu sefer bana doğru bir adım atmadan önce tereddüt etti. Bu, sahip olduğu zırhı inceleyebilmem için bir fırsattı. Her krallığın kendi zırhları olduğu için bağlama noktaları ve aralarında kalan boşlukların yerleri değişkenlik gösteriyordu. Eryx’in giydiği zırhı tanıımıyordum. Bir deniz krallığı olan Quarith’ten çok fazla muhafız gelmezdi Yaşlı Kuzgun’a. Onların son derece güzel tavernaları vardı zaten.

Yine de bacaklarını saran metal parçasının, gövdesiyle birleştiği yerdeki aralığı gözlemleyebilmişim. Belinin hemen yanında oluşan boşluk, hareketleriyle beraber açılıp kapanıyordu. Onu yenmek için elimde olan en iyi fırsat oraya saldırmaktı. Ardından Eryx’i herkesin önünde rezil edebilir, laflarını gerisingeri yedirebilirdim.

“Kral olacağına fazla eminsin prensim. Seni bu okuldan sağ çıkacağına inandıran tam olarak nedir?” Saldırdım ama Eryx kendini kılıcımın ters tarafına doğru atarak kurtuldu. Hızla dönerek bir darbe daha indirdim.

“Oyunları severim leydim.” Bu sözlerinden mektubunu çoktan okuduğunu anladım. Odasına çıkmış ve hepimizin karşı karşıya

olduğu tehdidi öğrenmişti. Yine de içerisinde bulunduğumuz durumdan korkuyormuş gibi davranmıyordu. Saldırgan duruşuna tekrar dönerek savunmayı bıraktı.

"Neden? Hâlâ küçük bir velet olduğun için mi?" diye sordum Eryx hantal bir şekilde üstüme doğru gelirken.

"Hayır, hep kazandığım için." Saldırdı. Kılıcı elbisemi yırtıp bacaklarımı gözler önüne sererken tekrar döndü. Keskin metal bu sefer çimlerini kesti ve yerde uzun, derin bir iz bıraktı. Eryx sinirlenmeye ve tükenmeye başlıyordu. Bu hoşuma gidiyordu. O bıkkın şekilde hareket ettikçe bir oraya bir buraya sıçrayarak saldırılarından kaçıyor, onu yoruyordum. Diğer bir yandan saldırmaya çalışmadığım için hiç kimse ne kadar iyi dövüştüğümü bilmiyordu.

Son hamlesinden kıl payı kaçarak Eryx'in dengesini kaybetmesine yol açtım. Prens yere yuvarlandığında kılıcımı havada savurarak belinde açılan o boşluğu hedef aldım. Pek de keskin olmayan metalin teniyle buluşmasının ardından acı dolu bir çığlık attı Eryx.

Panikle kılıcımı fırlatıp iki elimle ağzımı kapattım. "Ah, prensim! Yanlışlıkla oldu, çok özür dilerim!" diye bağıarak Eryx'in yanına çöktüm. Yaraladığımı zannettiğim yere baktım. Gömleği bile zar zor yırtılmıştı, bir kedi tırmalasa daha fazla canı acırdı. Eryx gerçekten de çok dramatik bir insandı ve onun kocam olacağına inanamıyordum.

Saçlarını okşayarak bedenini kucağıma çektim. "Lütfen canınızın acımadığını söyleyin!" diye bağırdım prene sarılarak, ardından öpecekmiş gibi eğildim. Dudaklarım kulağını buldu. "Bir daha beni küçük düşüren tek kelime edersen dilini kökünden koparırım."

Eryx şaşkınlıkla dudaklarıma baktı ve kollarımdan kurtularak toprağın üzerinde benden uzaklaşmak için çaresizce debelendi. "Buna pişman olacaksınız!" diye bağırdı sendeleyerek ayağa kalkarken.

Leydi Asrid hiç de acele olmayan adımlarla yanımıza ulaştığında önce bana döndü. "Güzel dövüştü Leydi Reika." Ona gülümseyerek teşekkürlerimi sundum ardından uzun boylu kadın, prene baktı. "Arkadaşlarınızdan biriyle yaranıza baktırmaya gidebilirsiniz Prens Eryx. Attığınız çığlığa bakacak olursak son derece kötü bir kesik gibi."

Eryx hemen yanımıza koşan Nyx ve bir prens arkadaşıyla avluyu terk ederken ben de Cyra'nın yanına, yerime döndüm. Cyra'nın yüzünde gururlu bir sırıtış vardı. "Harikaydın! Dövüş dersleri aldığından bahsetmemiştin!" dedi gözlerini Saige'le Larkin'in dövüşünden ayırmayarak.

"İyi hissettirdi ama elbiseme yazık oldu," diye fısıldadım sarışın prensesin kulağına. Cyra hüzünlü bir ifadeyle kıyafetimi süzerek dudaklarını büktü.

Saige'le Larkin'in dövüşü çok daha çekişmeli ilerliyordu çünkü ikisi de kusursuz hareket ediyordu. Birbirlerinin her hamlesini etkileyici bir şekilde karşılıyorlardı. Darbelerin sonu gelmiyordu. Son derece yorgun düşmelerine rağmen büyük bir hırsla saldırmaya devam ediyorlardı. Saige'in tek sorunu eteği gibi görünüyordu çünkü sürekli ona takılıyor, küfreder gibi dudaklarını oynatıyordu. Bu mesafeden ne söylediği anlaşılmasa da her seferinde Larkin'in takındığı gülümseme bunların pek hoş sözler olmadığını belli ediyordu.

İkisinin de alınından terler damlamaya başladığında artık dövüşün sonuna yaklaştıkları anlaşıldı. Son darbelerinden birini savurdu Larkin ve Saige tek dizinin üzerinde çökerek eğildi. Prens havayı yardı ancak prensese dokunamadı. Saige ayağa kalkarak tekrar saldırdı ve Larkin'in zırhını doğradı. Ne yazık ki önemli hiçbir noktaya isabet ettirememişti.

Larkin bir kez daha ileri atıldığında Saige bunu fırsat bilerek kendi etrafında döndü. Uygun bir an yakalayınca doğru pozisyonu aldı. "Bu senin için Eira!" diye bağırarak kılıcını savurdu. Metallerin çarpışma sesi tüm avluyu inletti. Larkin'in kılıcı ellerinden kurtularak havaya fırladı ardından metrelerce öteye uçup toprağa saplandı. Genç prens yorgunlukla yere çöktüğünde Saige kendi kılıcını havaya kaldırarak zaferini ilan etti.

Bölüm 5

PRENSES IRITHEL

Savunma dersinin ardından Eryx'e yaptıklarım tüm okulda konuşuluyordu. Vârislerin, koridorda yürürken birbirlerine beni gösterip fısıldaşarak dedikodu yaptıklarını bariz bir şekilde fark edebiliyordum. Rahatsız olduğum söylenemezdi, hatta hoşuma bile gidiyordu.

En azından katil olan kişi her kimse, Saige'le benim savunmasız birer şımarık prenses olmadığımızı anlamıştı. Sıra bize geldiğinde gücümüzü hafife almayacaktı. Tabii bunun bizim için iyi mi yoksa kötü mü olacağı tartışılırdı. Yine de kendini yenilmez zanneden bir katile karşı güçsüz görünmeye niyetim yoktu.

Öğle yemeği için bir şeyler atıştırmak amacıyla Cyra'yla yemek salonunun yolunu tutmuştuk. Doğru düzgün kahvaltı yapamadığımız için vârislerin birçoğu da bizim gibi düşünmüş, karınlarını doyurmaya karar vermişti. Nefeli, Eirwen takip edildiğinde odada olan herkesin beraber oturması konusunda ısrar etmişti. Söyleyecek bir şeyleri var gibiydi.

Salona adım attığımız gibi iki prens ve bir prenses yolumuzu kesti. Bunlardan ilki, Krazir Krallığı'nın vârisi Vron'du. Sarışın ve cılız bir prensti. Çok uzun olmayan bir boyu, kıvrıkcık sarı saçları, masum bir suratı vardı. İnce dudakları küçük bir çocuğunki gibi sürekli tebessüm halindeydi.

Bir diğer prensse Locrid vârisi Prens Faldo'ydu. Locrid Krallığı, tavernada geçirdiğim süre boyunca öğrendiklerime göre sürekli olarak sorun çıkaran bir krallıktı. Prens Faldo ise bu sorunlu

ailenin üç erkek kardeşin en küçüğüydü. En büyük ağabeyi, babasının ölümünün ardından tahta çıkmış, çevresindeki krallıklara birer birer saldırmıştı.

Felaketin eşiğinden son anda dönmüşlerdi çünkü bu kadar fazla savaş çıkarmak, aptallıktan başka bir şey değildi. Bir çocuğun tahta çıkmasının sonucuydu bu. Tedbirsiz, acemi, yaşadığı hiçbir olaydan ders çıkarmayan bir prensin tahta geçmesinin bedelini ağır ödemişlerdi.

Locrid bir liman krallığıydı ve bu da yalnızca karadan değil, denizden de saldırı yapabildikleri anlamına geliyordu. Donanmaları son derece güçlüydü, gemileri kullanan tayfaları eğitimliydi. Locrid halkı kıvrak zekâliydi ve fırtınalardan korkmuyorlardı. Son savaşlarını, komşu krallıkları Fvaria'yla yapmışlardı ve bir barış teklifi olarak Fvaria Krallığı'nın vârislerinden biri olan Raven, Faldo'yla evlenmek için sözleşmişti. Elbette her zaman olduğu gibi vârislere fikir sorulmamıştı. Onlar yalnızca piyondü.

Ağabeyinin yaptıklarının sonuçlarını Faldo burada Raven'in peşinden ayrılmayarak ödüyordu. Raven'in ise ona pek yüz verir gibi bir hali yoktu. Kızıl saçlı, çilli prensin ilgisinden bıkmış gibi davranıyor, kendisini ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Beni kapıda karşılayan üçüncü kişi de Raven olduğu için tavırlarını yakından gözlemek ve samimi bir şekilde tanışabilmek için bir şans doğmuştu.

"Leydilerim," diyerek ilk adımı Vron attı. Sarışın prens. Önce benim, sonra da Cyra'nın elini nezaket dolu bir tavırla öptü. Cyra flört edercesine kıvrak bir reverans sergilerken, benimki son derece yavan kalmıştı. Ardından Faldo da aynı hareketlerle bizi selamladıktan sonra Raven önümüzde nazik bir reverans yaptı.

Raven'in suratında son derece ciddi bir ifade vardı ve duruşu dikti. Koyu kahverengi elbisesi, ten rengiyle aynı tonlarda seçilmiş, prensesi baştan aşağı bir bütün haline getirmişti. Gülümsemesi yapmacıktı ama çabalıyor gibi görünüyordu. Gözlerinin altı belli belirsiz mor halkalarla çevrilmişti. Yorgun olmalıydı. Tüm gece uyuyan bir prenses nasıl bu kadar yorgun olabilirdi?

"Bugün dersteki cesaretiniz ve başarınız için sizi tebrik etmek istedim," dedi Faldo gülümseyerek. Tüm yüzünü kaplayan çilleri prens sevimli bir hava katıyor ancak gözlerindeki hüznü gizleyemiyordu.

"Çok teşekkür ederim Prens Faldo," dedim kocaman gülümsemesine karşılık vermeye çalışarak.

"Böyle dehşet verici tehditlerin savrulduğu, can güvenliğimizin olmadığı bir okulda sizin gibi savaşmayı bilen prenseslerin olması içimi rahatlatıyor," dedi Raven gözlerimin içine bakarak.

"Haklısınız," dedim kızın yüzünü ve vereceği tepkileri incelerken. "Ancak korkmamız gereken bir şey olmadığına emin olabilirsiniz. Karşı karşıya olduğumuz tehdit, kendisini olduğundan daha büyük gören acemi bir veletten başka bir şey değil. Bizimle oynadığını zanneden, ilgi isteyen, kendini beğenmiş bir vâris yalnızca."

"Bugünkü Diplomasi dersinde beraber olacağız Leydi Reika. Dersten önce sizinle tanışmak istediğim için yolunuzu kestim aslında," diye eşinin konuşmasına izin vermeden söze girdi Prens Faldo.

"Sizin ikinci dönem olduğunuzu sanıyordum," dedim soru sorarcasına. Cyra hafifçe beni onaylar şekilde başını salladı.

Kızıl saçlı prens kocaman gülümsedi. "Ne yazık ki diplomasi konusunda pek iyi olduğum söylenemez. Geçen sene o kadar kötü geçirdim ki dönemi, sınavlara bile girmedim. Dolayısıyla bu sene tekrardan alıyorum."

"Anlıyorum," dedim başımı onaylar şekilde sallayarak. Locrid Krallığı'nın durmak bilmeyen savaşlarından etkilenmiş olmalıydı prens. Ne de olsa okulda bulunması, sevdikleri hakkında endişelenmesine engel olamazdı.

"O halde derste tanışmanıza devam edersiniz diye düşünüyorum Faldo. Karnım son derece aç, siz başka krallıkların vârislerine kur yaparken ben burada bayılmak üzereyim," diye mızızlandı Raven; suratı asılmıştı. Faldo'nun ilgisinden bıkan davranışları nedense prens başka birilerine yöneldiğinde yok oluyordu. Raven daha şimdiden gözüme dengesiz biri gibi gelmişti. Güvenilir değildi.

“Kraliçem ne derse o,” dedi Faldo ve Cyra’yla bana sıcak bir gülümseme yolladı. “Bir kralın kraliçesine karşı tek görevi sözlerini dinlemek, onun uygun bulduğu şekilde davranmaktır.” Ardından önümüzden çekilerek yemek salonunun derin bölgelerine doğru ilerlediler.

“Eryx de böyle biri olsa ne olurdu sanki?” diye homurdandığımda Cyra hafifçe güldü.

Burada gülmek, kahkaha atmak, hatta rahat bir şekilde yemek yemek hiçbirimiz için bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Daha adım attığım anda Eirwen’in asılı olduğu tavan çarpmıştı gözüme. Kanlar temizlenmiş, kırmızı lekeler silinmiş, ceset ortadan kaldırılmıştı. Geriye yalnızca düz duvara asılan halatların bıraktığı delikler kalmıştı. Burada bulunmak bile Eira’nın sınırını bozacaktı ancak yapacak bir şey yoktu. Karnını doyurmalıydı.

“Arka tarafa doğru ilerleyelim,” dedi Cyra aklımı okur gibi ve girişten mümkün olduğu kadar uzağa oturduk.

İçerisi vârislerle dolu olsa da aradığım yüzler yoktu. Eryx ve Nyx’in yemeğe gelmesini beklemiyordum zaten, muhtemelen nazlı prensin belli belirsiz yarasıyla ilgileniyorlardı. Öte yandan Drystan da ortalarda görünmüyordu ve Nefeli’ye Gölge Prens’i gözleyeceğime dair söz vermiştim.

Nefeli güzelliği, asilliği ve metrelerce öteden belli olan zekâsıyla içeri girdiğinde elimi kaldırarak yerimi belli ettim. Saige, Eira ve Zurin de yanındaydı. Yanımıza ulaştıklarında hızlı bir şekilde yerleştiler, ardından hizmetkârlar yemek servislerini yaptı.

Yahni ve bezelyenin kokusu beni âdeta oturduğum yerde delirtmişti. Unutmuş olduğum açlık vücudumu sararken buğday ekmeklerinden birine atıldım ve büyük bir iştahla yemeğime gömülürken kızları dinledim. Bu tarz sade bir yemek, prensesler için burun kıvrılacak kadar sıradandı; benim içinse tek lokmasını dahi ziyan etmeyeceğim kadar büyük bir lükstü.

Zurin de tıpkı benim gibi acıkmış olmalıydı ancak Eira bir salona göz gezdiriyor, bir önündeki yeşil toplanla boş boş oynuyordu.

Yemek nefisti ancak açılmasını beklediğim konunun ardından lokmaların boğazıma dizilmesi uzun sürmedi.

“Plan ne?” diye sordu Saige, bir yandan korumacı bir tavırla elini Eira'nın dizine koyarak. Eira başını kaldırıp bakmadı bile.

“Plan, teker teker herkesi elemek,” dedi Nefeli. Açıklamasını bekledik ve bir süre duraksayan siyahi prenses konuşmaya başladı. “Beni yanlış anlamayın, tüm arkadaşlarımı çok seviyorum. Buradakilerin birçoğu gelecekte müttefiklerimiz ve eşlerimiz olacak vârisler. Ancak Eirwen'in ölümü düşündüğüm kadar basit değilmiş ve tek hatamızda biz de cezalandırılırız.”

“Cezalandırılmaktan kastın ne?” diye sordu çekik gözlü prenses. Zurin'in sorusunu Saige bir boğaz kesme hareketi yaparak yanıtladı. Eira kızgın bir şekilde Saige'e döndüğünde kızın suratındaki muzip ifade yok oldu ve aniden süt dökmüş kedi gibi ciddileşti.

“Ben Raven'dan şüpheleniyorum,” diye yumurtladım bir anda düşüncelerimi. Daha emin olmadan hedef göstermek rahatsız hissettirmişti. Kendi yaptığım harekete sinirlenerek kaşlarımı çattım ancak söz ağzımdan çıkmıştı çoktan.

“O da nereden çıktı?” diye sordu Cyra.

“Kızın gözlerini görmedin mi Cyra? Tüm gece uyumamış gibi bir hali vardı. Yorgun görünüyordu ve buradaki tüm prenseslerin aşağı yukarı aynı saatte uyduğundan eminiz.”

“Şüpheli bir durum olsaydı Niss çoktan konuşmaz mıydı?” diye sordu Zurin düşünceli bir şekilde. Niss, Raven'in oda arkadaşıydı.

“Belki de kız uyuduktan sonra odayı terk etti ve uyanmadan önce döndü. Olamaz mı?” diye sordum. Neden prensesleri Raven'in suçlu olduğuna ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum ancak kızda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. İçimi tiksintiyle dolduran, ona dikkat etmemi söyleyen bir histi bu.

“Ben hâlâ bir prensin yaptığını düşünüyorum,” dedi Nefeli. “Ancak Drystan, Helia ve Raven küçüklükten beri arkadaş. Bunu da göz önünde bulundurmak gerekebilir. Drystan ağabeyini çok sevmiyor olabilir ama Raven'la beraber büyüdüler. Miath Krallığı'nın kraliçesi, Fvaria Krallığı'ndan geliyor. Bu sebeple vârisleri uzun yıllar

boyunca birbirlerini ziyaret edip vakit geçirdi. Belki de Drystan bazı konularda Raven'in aklını çelmiştir."

"İyi ama Raven neden kendini böyle bir tehlikeye atсын ki? Birçoğumuz birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Hiçbirimiz böyle bir oyunda piyon olacak kadar birbirimize bağlı değiliz. Raven neden yapsın?" diye sordu Cyra yahnisinden minik bir lokma alarak.

Nefeli'nin yüzünü düşünceli bir ifade bürüdü. "Faldo'yla evlenmemek için olabilir."

"İyi ama neden?" diye sordu Eira kızgınlıkla. "Yıllardır dost olduğu insanları acımasız bir oyuna dahil etmek için daha geçerli sebepleri olması gerekiyor."

"Faldo'nun ağabeyinin pek iyi bir insan olduğu söylenemez. Hizmetkârlarına ve yatağına aldığı kadınlara nasıl davrandığını tam olarak bilmiyoruz ancak dedikoduları duymuşsunuzdur. O acımasız ve hasta biri. İnsanlara acı çektirmekten canlarını yakmaktan hoşlanıyor. Zevki, acı çektirmekle karıştırıyor. Kardeşinin de ona benzemediği ne malum? Belki de prenses kendisini sonsuza kadar acı çekeceği bir evlilikten kurtarmaya çalışıyor. Onu bekleyen acı verici günlerden kaçıyor."

"Faldo son derece centilmen biri," diye savunmaya geçti bir anda Cyra. "Bu okuldaki vârislerin birçoğundan daha iyi, daha nazik ve düşünceli bir prens. Ağabeyiyle aynı kişi değiller. Ailelerimizin yaptıkları hayatlarımızı etkiliyor olabilir ancak karakterlerimizi oluşturmuyor. Sana birçok konuda güveniyorum Nefeli, çoğumuzdan daha bilgili ve soğukkanlısın ancak Prens Faldo hakkında düşüncelerin doğru değil. O iyi biri."

"Ne yazık ki bu konuda Cyra'ya katılıyorum," dedi Zurin huzursuzca kıpırdanarak.

Saige ise başını şiddetle iki yana salladı. "Vârisleri bize yansıttıkları kişiliklere göre yargılama hatasına düşersek, katili asla bulamayız kızlar. Çok üzgünüm ama herkesin şüpheli olduğunu kafanıza sokmanız gerekiyor. Kaius bile katil olabilir," dedi siyah saçlı prenses acımasız sözleriyle havayı bir bıçak gibi keserek.

Kaius'un, yani sevgilisinin adını duyduğunda Nefeli irkilmiş ve gerilmişti ancak çıkışmadı. "Doğru," dedi sessizce. "Aksini

kanıtlayana kadar Kaius bile bir şüpheli." Bunun mümkün olmasının düşüncesi hile prensesi üzümse benziyordu. Bir anda bakışları masaya dikilmiş, az önceki enerjisi sönüp gitmişti.

"Leydi Reika?" Bir anda tüm prenseslerin kafası, hemen omzunun üstünden konuşan sesin kaynağına dönmüştü. Gölge Prens yüzünde yarım bir gülümsemeyle hemen arkamda dikiliyordu.

Ona döndüğümde beni oturduğum yerden kaldırmak için elini davetkâr bir şekilde uzattı. "Profesör Melantha sizi görmek istiyor," dedi gözleriyle dudaklarımdan çıkacak kelimeleri bekleyerek.

Konuşmadan yalnızca başımı salladım ve elini tutmadan ayağa kalktım. "Sizi sonra bulurum," dedim prenseslere. Tekrar Drystan'a döndüğümde bu sefer koluna girmem için bir boşluk bırakmış, bileğini gövdesine doğru kıvrıyordu. İç çekerek koluna girdiğimde hafifçe güldüğünü hissettim. Yemek salonunun çıkışına doğru ilerlerken kalbim âdeta duracak gibiydi. "Beni gerçekten Profesör Melantha mı çağırıyor yoksa bahane miydi?" diye sordum.

Karanlık koridorlara doğru ilerlerken prensin adımları yavaşlamıştı. "Kesinlikle bir bahane değildi," dedi gülümseyerek. "Profesör bana bizzat söyledi seni odasına istediğini, ben yalnızca bir koruyuyum," diye de ekledi.

"Neden muhafızlar değil de sen?" diye sordum sesimdeki gerginliği fark etmemesini umarak.

"Bunu ona kendin sorarsın," diye cevapladı duraksamadan. Adımlarımıza devam ettikçe kolunu vücuduna çekerek beni kendisine yaklaştırdığı gözümünden kaçmamıştı. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum ancak bu kendini beğenmiş, flörtöz tavırları hoşuma gitmiyordu. Bir eşinin olmaması, bulduğu her prensese istediği gibi davranabileceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca takındığı tüm bu gizemli, korkutucu tavırlar kesinlikle benim üzerimde işe yaramıyordu.

"Bilgin olsun Drystan, senden korkmuyorum," dedim omzuna doğru. Drystan ise kafasını çevirmedi bile.

"Okulda bir katil var ve herkesi teker teker öldüreceğine yemin etmiş durumda. Kafana başka şeyler sokmaya çalışmıyorum

ancak katil olma potansiyeli olan birine bunu söylemen ne kadar doğru?”

Gözlerimi devirdim. “Okulda bir katil olduğu doğru prensim ama bahçede koşturan tavşanların katil çıkması bile senin çıkmandan daha olası.”

Minik bir kahkaha attı Drystan. “Beni tavşanlarla bir tutman gururumu okşadı doğrusu.”

“Bir tutmadım. Onlar senden daha acımasız dedim.”

“Özür dilerim. Peki neden böyle düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Çünkü sende katil olacak cesaret yok Drystan. Gizemli ve içine kapanık biri gibi görünmeye çalışıyorsun. Korkutucu olmaya uğraşıyorsun. Bu diğer vârislerin üzerinde işe yarıyor olabilir ancak ben fazlasını görüyorum. Sana ne olduğunu söyleyeyim,” dedim ve koridorda ilerlemeyi bırakarak Gölge Prens’e döndüm. “Sen, olmak istediğin kişi gibi davranan ama asla tahta çıkamayacak aciz bir çakma vâristen başka bir şey değilsin. Buradaki herkesin seni ötekileştirdiğinin farkındasın ve bu senin kararınmış gibi davranıyorsun. Oysa tek istediğin şey dahil olmak, sıradan bir vâris olmak ve günün birinde tahta çıkmak için eğitim görmek. Ama bir kral olamayacağını bildiğin için bir tehdit gibi görünmeye çalışıyorsun. Sevilmeyeceğini ve saygı duyulmayacağını bildiğin için korkulan kişi olmayı tercih ediyorsun. Bunların hepsi yalnızca kendi kendine oluşturduğun bir kalkan.”

Sözlerim Drystan’ın yüzündeki gülümsemeyi yavaş yavaş silmişti. Gölge Prens dişlerini sıkıyor, gözlerini gözlerimde gezdiriyordu. Aniden bana yaklaştığında hazırlıksız yakalandım. Elleriyle koltuk altlarımdan kavrayarak beni yüzüyle aynı hizaya gelecek şekilde havaya kaldırdı ve taş duvarların soğuk zeminine yasladı. Güçsüz görünmemek için şaşkınlığımı gizlemeye çalışmıştım.

“Peki ya şimdi?” diye sordu dudaklarıma bakarak.

“Peki ya şimdi ne?” Sorduğu sorunun kapsamını çözememiştim ve ayaklarım yerden kesilmişken düşünmek kolay değildi.

“Şimdi korkuyor musun?” dedi dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken. Sesi derinden geliyor, sıcak nefesi yüzümü ve boynumu okşuyordu. Gözlerinde yaramaz bir ifade vardı.

Bacaklarının tam ortasına bir tekme attım ve Drystan acıyla kıvrılarak beni bıraktığında yumuşak bir şekilde yere indim. "Beni o kadar kolay korkutamazsın prensim," dedim duvara yaslandığımda bozulan saçlarımı düzelterek. Drystan geriye doğru sendelemiş, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

"Sen ne dersen o, Leydi Irithel," dedi dumanlı gözlerini benimkilere dikerek.

İsmimi duyduğum anda tüm vücudum buz kesti. Çenemdeki kasların gerilip sıkılaştığını hissettim ve yumruklarımı sıktım. Kıpırdıyamıyordum. Drystan az önce ne demişti?

Bana kendi adımla seslenmişti ve yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Oyunu başlatan suikastçının asıl kimliğini bildiğini biliyordum, o halde katil Drystan mıydı? Yoksa yalnızca benimle mi oynuyordu? Adımı söylemesindeki amaç neydi? Gölge Prens buna nasıl bir tepki bekliyordu?

Amacının ne olduğunu bilemesem de Drystan sözleriyle çizgiyi aşmıştı. Ondan korkmuyordum çünkü güçlü olduğunu düşünmüyordum ancak kimliğini bildiği gerçeği tüm fikirlerimi değiştirmişti. Sahtekâr olduğum ortaya çıktığı anda öldürülürdüm. Bu da Gölge Prens'in, hayatımın iplerini elinde tuttuğu anlamına geliyordu.

Aklımdan yalnızca bir fikir geçti. *Drystan'ı öldürmek*. Üzerimde ne bir hançer ne de kesici bir alet vardı. O sırada gözlerim genç prensin belinde asılı duran kılıcı buldu. Kör talim kılıçlarından biriydi bu ancak işimi görece kadar keskin olmalıydı. Koridorda hızlı bir adım atarak genç prensin üzerine atladım ve kılıç, kınından kayarak ellerimi buldu. Havada süzülen çeliğin sesi Drystan'ın yüzündeki gülümsemeyi kesip atmıştı. Göğsü korkuyla inip kalkarken gözleri dehşetle açıldı. Karşısında alev alev yanan, kendisini korumak için her şeyi göze alacak bir prenses vardı ve bu karşılaşacağı tüm suikastçılardan daha tehlikeliydi.

Drystan yavaş bir hareketle elini kaldırdı. "Sakin ol Irithel," dedi yumuşak, derin sesiyle.

Ona doğru uzun bir adım attım ve kılıcı tehditkâr bir şekilde prens'e çevirdim. "Bir daha o ismi söyleyecek olursan seni burada

virmi dört ayrı parçaya ayırır, tüm krallıklara birer birer dağıtıyorum Drystan. Seni hemen şimdi öldürmemem için bana tek sebep göster.” dedim onu köşeye doğru sıkıştırırken.

“Yakalanırsın,” dedi geriye adım atarak. Yutkunduğunu hareket eden boğazından anlayabiliyorum.

“Okulda manyak bir suikastçı var. Kimse benden şüphelenmez.” Bir adım daha attım.

“Sana katili bulmada ve bu okuldan sağ salim çıkmada yardım edebilirim.” Gözlerini benimkilerden ayırmıyor, doğruca zihnime bakıyordu ancak gözlerinde korku değil, hayranlık vardı.

Güldüm. “Yeterli değil.” Ardından onu inceledim. Kimliğimi öğrenmek hoşuna gidiyordu. Üstümde beni kontrol edebilecek bir gücü olduğunun farkındaydı ancak benim buna uzun süre izin vermeye niyetim yoktu. Ailemi kaybettikten sonra kendi yolumu kendim çizmiştim ve şimdi de durmayacaktım.

Kuralların ve yasanın ne olduğu umurumda değildi, Drystan hemen şimdi ölmeliydi. Sırrımın ortaya çıkmasını riske atamazdım ve o gözünü bile kırpamadan vücudunu delip geçecektim. Amaçlarım uğruna Reika’yı öldürmekten çekinmemiştim, Drystan yüzünden de hiçbirinden vazgeçmeyecektim. Yıllarca kendi kendimi sonunda idam edilmek için eğitmemiştim.

Ona doğru hızla harekete geçtiğimde genç prens kaçmadı ve savunmaya kalkışmadı. Yalnızca gözlerini yumdu. Onu bulmayacağından emin olan ölümü cesaretle karşılıyor gibiydi.

“Burada neler oluyor?” Profesör Melantha’nın gür sesi hareketimi aniden durdurdu ve ikimizin de donup kalmasına sebep oldu.

Drystan hızla elimdeki kılıcı alarak beni belimden tutup nazikçe profesöre doğru ittirdi. “Bugün derste öğrendiklerimizi tekrar ediyorduk profesör,” dedi kocaman gülümseyerek ve kör kılıcı tekrar kınına soktu.

“Senden Leydi Reika’yı yanıma getirmen için ricada bulundum Prens Drystan, koridorun ortasında kılıç talimi yapmanız için değil,” diye söylendi profesör ve hemen yanımda açılan kapıyı içeri geçebilmem için açık tuttu. Tüm bu tartışmayı onun odasının önünde

vapmamız içimi endişeyle doldursa da soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

"Özür dilerim Profesör Melantha," dedi Drystan affını kabul ettirmek için yavaşça eğilerek. Ardından gülümsedi. "İşiniz bittiğinde sizi kütüphanede bekleyeceğim Leydi Reika." İsmimi bastırarak söylemişti. Zar zor gülümsedim prens, ardından profesörle konuşmak için odasına girdim.

Oda beklediğimden çok daha karanlık ve kasvetliydi. Sağ ve sol duvarda bulunan kitaplıklar hemen girişte sizi karşılıyor, pencere önündeki masaya ulaşına kadar eşlik ediyordu. Upuzun pencereler boyumdan daha uzun görünüyordu ancak önlerine çekilen kalın perdeler içeriye ışığın girmesini engelliyordu. Hemen önündeki ahşap masa, bir yatak kadar büyük ve genişti. Üzerinde defterler, kitaplar, mürekkepler ve tüy kalemler vardı. Cılız ışık sebebiyle defterlerin üzerinde ne yazdığı görünmüyordu ancak Profesör Melantha'nın el yazısının çok güzel olduğu belli oluyordu.

Kadın eliyle masanın hemen önünde duran koltuğa oturmamı işaret ettiğinde tedirgin bir şekilde yerleştim ve o da kendi yerine geçti. Yüzündeki ifade pek dostane veya cana yakın değildi. Daha çok endişeli görünüyordu. Parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi ve sırtını dikleştirdi. Direkt söze girdiğinde biraz şaşırmıştım.

"Bugünkü derste Eryx'i yaraladığını duydum Reika," dedi hayal kırıklığına uğramış bir anne edasıyla. Sözlerinin ne katille ne de benim gerçek kimliğimle alakalı olması rahatlayarak derin bir nefes vermemi sağlamıştı.

"Yanlışlıkla oldu Profesör Melantha. Amacım asla prensime zarar vermek değildi. Zaten büyük bir pişmanlıkla doldu içim dersin ardından." Profesör tüy kalemlerden birini alarak önündeki kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. "Buna rağmen onu görmeye gitmedin."

"Acıkmıştım," dedim ellerimi kucağымda birleştirerek. Mümkün olduğu kadar salak gözükmeye çalışıyordum. Salak bir öğrenciyle uğraşmanın ne kadar yorucu bir durum olduğunu tahmin edebiliyordum. Profesör Melantha benim işe yaramaz, laftan anlamaz bir vâris olduğumu kabullenirse, davranışlarımı sorgulamayı da bırakırdı.

"Ben villardır bu okuldavım Leydi Reika. Tahmin edemeyeceğin kadar çok vârisle tanıştım. aklına gelmeyecek durumların içerisinde çıktım. Kan davalarını engelledim, savaşlar durdurdum. Bir eşleşme tahmin edildiği gibi ilerlemiyorsa, bunu fark etmem uzun sürmüyor. Eryx ve sen ileride evlenecek, dünyaya sizin izinizden gelecek yetenekli, güçlü, akıllı vârisler getireceksiniz. Bunun üzerinde büyük bir sorumluluk ve yük oluşturduğunu anlıyorum ancak bir çocuk gibi davranamazsın. Balo salonlarını terk edemez, gelecekteki kocanı ders bahanesiyle yaralayamazsın."

"Aslında balo salonunu terk eden..." diye söze girdim ancak Profesör Melantha'nın yükselen sesi benimkini bastırdı.

"Sözümü kesme genç vâris!" diye çıkıştı bir anda. Bu kadını hiç bu kadar sinirli görmemiştim, bu sebeple koltuğa iyice sinerek dinlemeye koyuldum.

"Bugün benim okulumda bir vâris öldürüldü. Acımasızca. Vahşice. Sizin çocukça kavgalarınıza ayıracak vaktim yok. Bir daha Eryx'le aranızda olay çıkmasını istemiyorum. Gidip prensinden af dileyecek, ardından da bir çift gibi davranacaksınız."

Başımı onaylar şekilde salladığımda Profesör Melantha derin bir soluk verdi ve parmaklarını çıkırdattı. O esnada cesaretimi toplayıp, "Eirwen'in cesedi ne olacak?" diye sordum.

Profesörün yüzü bembeyaz oldu. Bakışları dalgın görünüyordu. Masadaki kâğıtlara bakarak düşünceli bir şekilde bekledi ve ardından, "Ailesine teslim edilecek," dedi bıkkın bir ses tonuyla.

"İyi ama bu sizin itibarınızı zedelemeyecek mi?" Eirwen'in cesedinin okuldan çıkması, ailesine haber ulaşması oyunun kurallarına aykırıydı. Katil, bu konuda oldukça açık bir şekilde mesajını iletmmişti. Dışarıdan kimsenin haberi olmamalıydı. Eirwen'in ölüm haberi, bizim sonumuz demektir.

"Bu okul bana ait değil Leydi Reika. Yirmi dört krallığın her birine eşit şekilde ait. Sistemde bir hata varsa, bir güvenlik sorunu olduysa bundan ancak o yirmi dört krallık sorumlu tutulacaktır. Yalnızca bir kişi değil."

Yüzümdeki kan yavaş yavaş çekilirken endişemin belli olmaması için burnumdan nefes alıp vermeye zorladım kendimi. Avuççıklarımın terlediğini hissedebiliyordum.

"Çıkabilirsin Leydi Reika. Herkes için yorucu bir gün oldu. Diploması dersine geç kalmanı istemem," dedi Profesör Melantha bir eliyle başını ovarak. Gergin olduğu belli oluyordu ancak buna rağmen hangi dersi ne zaman aldığı mı biliyordu. Bu kadar stres altında bile şaşırmasına elimde olmadan hayran kalmıştım.

Teşekkür ederek kendimi dışarı attım ve derin bir nefes verdim. Kalbim dışarıdan görülecek kadar hızlı atarken düşmemek için duvardan destek almam gerekmişti. Kimliğim ortaya çıkmıştı. Manyak bir vâris arkadaşlarımı doğruyordu ve buradan hiçbir çıkış yolu yoktu.

Drystan bile öğrendiyse, diğer vârislerin sahtekâr olduğum bilgisine ulaşmaları ne kadar süre alırdı ki? Drystan'ın bunu nereden öğrendiğini bulmam gerekiyordu. Ardından da o kaynağı yok etmeliydim. Kaynağın kim ya da ne olduğu hiç umurumda değildi. Ardımda bıraktığım o taverna kızının varlığına dair tüm kanıtları ortadan kaldırmalıyım.

Koşar adımlarla kütüphaneye ulaştığımda kafamda hiçbir plan yoktu. Neler söyleyeceğimi ya da Gölge Prens'i nasıl ikna edeceğimi düşünmemiştim. Düşünmeye başladığımda kalp atışlarım hızlanıyor, soluklarım kesiliyordu ve bu histen hoşlanmıyordum. Sessiz, sakin kalmak çok önemliydi.

İçeri girdiğimde çok şanslı olduğumu düşündüm çünkü devasa kütüphanede görebildiğim tek insan Drystan'dı. "Hoş geldiniz leydim," dediğinde sesine karışan alaycı tonu duymak beni öfkelen-dirmişti.

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Başka biri var mı?" diye sordum kapıyı ardımdan kapatarak.

Drystan hafifçe kafasını iki yana salladı ve eliyle ona yaklaşmamı işaret etti. "Profesör Melantha'yla ne konuştunuz?" diye sordu gülümseyerek.

"Seni ilgilendiren bir şey konuşmadık," dedim sert bir tavırla. Elimden geldiği kadar soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

Kendimi buraya gelirken o kadar strese sokmuştum ki dizlerimin bağının çözülmesi an meselesiydi. Bacaklarımın titremeye başladığını hissettiğimde prensin görmesini engellemek amacıyla masaya ilerledim ve kalçamı dayayarak bacaklarımdaki yükü azalttım.

Drystan da ağır adımlarla iki metrelik bir mesafe bırakarak karşıma geçmişti. Gözlerini üzerimden çekmiyor, yalnızca beni izliyordu. Terli ve soğuk ellerimi elbiseme silerek tekrar konuştum. “Madem seni öldürmemi istemiyorsun, kimliğimi nereden öğrendiğini söyle bana,” dedim tehditkâr ve otoriter bir sesle.

Drystan omuzlarını silkti. “Kimse söylemedi.”

“Nasıl kimse söylememiş olabilir Drystan? İlla bir yerlerden öğrenmiş olmalısın, kaynağını göster bana.” Bir kere daha derin bir nefes aldım ve dişlerimi sıkarak sakin kalmaya odaklandım. Titremem yavaş yavaş geçiyor, beynim düşünme yeteneğini geri kazanıyordu.

Drystan, “Katilin gönderdiği zarfta, mektubun dışında cömertçe erleştirilmiş bir not vardı. Üzerinde, ‘Irihel’i bul’ yazıyordu,” dedi.

“Ve sen de direkt o kişinin ben olduğumu mu anladın?”

Drystan omuz silkti. Cebinden bir parşömen parçası çıkardı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken prens temkinli adımlarla yanıma yaklaştı. “Lütfen bana tekrar saldırmayacağına söz ver,” dedi ürkek ama muzip bir ifadeyle. Benden korkuyormuş gibi yaparken bile flört etmekten geri durmuyordu.

Kaşlarımı çattım. “Hiçbir şey için söz vermiyorum,” dedim sertçe ve siyah saçlı prens gülümseyerek yanıma ulaştı. Sarı renkli, parşömen parçasının üzerinde katilin adı yazıyordu.

Schefflera Findk Chnnovnez

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Drystan parşömen parçasını masanın üzerine bırakarak.

Omuzlarımı silktim. “Ruh hastası katilin imzası,” dedim umursamazca.

Drystan huzursuz bir şekilde sırtını dikleştirdi. Cevabımdan hiç hoşnut gözüküyordu. “Yirmi dört harften oluşuyor bu imza. Sence bu bir tesadüf mü?”

Söylediği şey bir okyanus dalgası misali bedenime çökerken kendimi aptal gibi hissettim. Hiçbirimiz, prenseslerin hiçbiri bu ismin bir şifre olabileceğini düşünmemişti. Ne anlama geldiğini bile tartışmamıştık. Ne de olsa uydurma bir isimdi ve önemsizdi. En azından şu ana kadar öyle olduğunu zannetmiştim.

“Vârislerin baş harfleri...” diye mırıldandım. Bunu fark etmemiş olmaktan nefret ediyordum. Bunu düşünmemiş olmak bu okulun zekâ seviyemi düşürdüğünün kanıtıydı. Nasıl gözden kaçırabildiğimi aklım almıyordu.

“Burada ne eksik biliyor musun?” diye sordu Drystan. Şifreyi benden önce çözdüğü için gurur duyuyordu. Karşısında utanıp sıklıkmam genç prensin hoşuna gidiyordu belli ki. Ancak bu sorusunun cevabını bulmam uzun sürmedi.

“R harfi,” dedim yine sessizce. Tüm isimde Raven ve Reika için iki R harfi olması gerekirken yalnızca bir tane vardı.

“Peki ne fazla?” diye sordu Drystan beni motive etmeye çalışarak. Gözüm direkt o harfe çarptı.

“İ harfi,” diye yanıtladım genç prensi.

Cevapları direkt bulmam hoşuna gitmişti. En az onun kadar zeki olduğumun farkındaydı ancak ismi sorgulamadan mektubumu yakmak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Daha şüpheli, daha detaylı yaklaşmam gerekirdi. Üstelik sadece ben değil, belki de prenseslerin en zekisi Nefeli de bunu fark etmemişti.

“Raven’a da gidip Irithel diye seslendin mi yoksa direkt şansını benim üzerimde mi denedin?” diye sordum gözlerimi parşömen parçasından ayırıp gölgeli bakışlara dönerek.

Drystan başını hafifçe yana yatırdı. “Raven benim çocukluk arkadaşım, beraber büyüdük. Ondan bir an bile şüphe etmedim prenses. Dolayısıyla tek şüpheli sendin. Aynı zamanda buraya korumasız ve hizmetkârsız gelmen de benim için ipucu oldu. Tabii bir de dövüşmeyi bilmen var.” Cümleleri ardı ardına sıralarken sırtıyor, tepkilerimi izliyordu.

“Anlıyorum. Pekâlâ, kimliğimi biliyorsun Drystan ancak hâlâ seni öldürmemem için geçerli bir sebep sunmadın,” dedim ellerimi

belime koyarak. Bir cinayet işlediğim gerçeğini bilen tek kişiyi hayatta bırakmak, uğraştığım her şeyi çöpe atmak olurdu. Tavernada çalışıp sadece buraya ulaşabilmek için para biriktirmek, avlanmak için gece gündüz çalışmak ve o leş kokulu sarhoş adamların sözlü tacizlerine ses çıkarmamak... Bunların hepsi Drystan'ın ağzından çıkacak tek cümleyle yok olabilirdi.

"Şöyle söyleyeyim prenses; sana beni öldürmemen için yalvaracak değilim. Mantıklı tek sebep, katil olmamak olabilir. Ancak şu an gerçek Reika Antonella'nın burada olmadığını düşünürsek, belki de çoktan bir katil olmuşundur," dedi sesini yavaş yavaş alçaltarak. Sözlerinin amacı beni konuşturmaktı. Gerçekten katil olduğumu düşünmesi imkânsızdı. İfadesinden bile belli oluyordu bu. Yalnızca ağzımdan laf almaya, bir çıkış yolu, zayıf bir nokta bulmaya çalışıyordu.

"Yanılıyorsun," dedim gülümseyip. "Reika ormanda, yerini sadece benim bildiğim bir kulübede hayatına devam ediyor. Buradan çıktığımda onu da kendi yerime yerleştireceğim. O Irithel olacak, bense Slonian Kraliçesi."

Drystan kısa bir kahkaha attı. "Sen hiçbir zaman Slonian tahtına geçmeyeceksin. Eryx'le olan anlaşmanı unutuyor musun yoksa? Quarith tahtına geçtiğinde yalnızca Kral Eryx'in eşi olacaksın. Slonian tahtının gücü de böylece Eryx'in hâkimiyeti altına girecek. Ne yazık ki sana söz hakkı verilmeyecek prenses. Bunu bildiğini zannediyordum."

"Eryx'le evleneceğime oldukça emin gibisin," diye diklendim siyah prensin kendini beğenmiş sözlerine karşılık olarak.

"Geçerli bir sebep bulamadığın sürece prensle evlenmek zorundasın Irithel. Sunabilecek sebeplerinse son derece sınırlı. Mesela bekâretini kaybetmek olabilir ancak bu senin hem hükmetme hakkını hem de ismini elinden alacaktır."

"Evleneceğim bir prens olmazsa, bir sebep bulmama da gerek kalmaz."

Prensin gözleri bir anda kocaman açıldı ve kaşları yukarı kalktı. Şaşkınlıkla kırıştırdığı kirpikleri havayı zarafetle taradı. "Ne yani, Eryx'i öldürmeyi mi planlıyorsun? Bu okulda insanlar okuyor

bunun farkındasın değil mi? Canın istediği zaman öldürebileceğin küçük sinekler değiliz biz.”

Omuzlarımı silkmekte yetindim. Eryx'i öldürmek gibi bir planım elbette yoktu ancak Drystan'ın bunu yapabileceğini düşünmesi yararlı olacaktı. Her an canından olma ihtimali, bana korkuyla yaklaşmasını sağlardı. Bu da onu sırlarımı saklamaya zorlardı.

Dudağı yeniden kıvrılırken burnundan kısa bir nefes verdi. “Tamam prenses, istediğin gibi olsun. Sırrını kimseye söylemeyeceğim, zaten katil bunu öğrenmemi istediğine göre bir bildiği var. Hatta sırrını saklamak konusunda sana yardım bile edebilirim. Ancak işbirliğine ihtiyacım var.”

“İşbirliğinden kastın nedir?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Drystan gözlerini kıstı. “Katili bulma konusunda beraber çalışmak istiyorum. Sıra bize gelmeden.”

“Gidip çocukluk arkadaşınla veya kardeşinle işbirliği yapsana Drystan. Hem belki böylece birbirimizi daha az görürüz.”

“Ama onlar sen değil,” dedi fısıldar gibi ve gözlerimin içine baktı.

Onunla göz teması kurduğumda bakışlarının âdeta içime işlediğini, yalanlarımın ardında yatan gerçekleri gördüğünü hissettim. Söylediğim her şeyin doğruluğunu veya yanlışlığını anlayabiliyordu sanki. Karakterimi en ufak zerresine kadar çözdüğünü hissettiğimde ürpermeden edemedim.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde ikna edici bir ses tonuyla konuşmaya devam etti genç prens. “Güçlüsün, kendinin ve yapabileceklerinin farkındasın. Korkmuyorsun ve en iyisi de diğerleri gibi değilsin. Bir sarayda pohpohlanarak büyütülmediğin için insanları okumakta iyisin. Olaylara farklı bakış açılarıyla bakabiliyor, soğukkanlı davranabiliyorsun. Her zaman temkinlisin.”

“Benimle ilgili bu kadar çok şeyi iki günde nasıl çözdün?”

“Seni izledim,” dedi Drystan hafifçe gülümseyerek. “Dans dersinde, kütüphanede, yemek salonunda ve Savunma dersinde. Eryx'e bilerek saldırdığını biliyorum. Hiç kimse, en sakar prenses bile o zırhın arasına denk getiremezdi o kılıcı. Ancak en beceriklisi yapabiliirdi. Bir savaştayız Irithel. Bu bir hayatta kalma oyunu ve ben

kazanan tarafta yer almak istiyorum. Sen bana yardım et, ben de sana." Sesinde ciddi bir ton vardı. Beni manipüle etmeye çalışmaktan ziyade baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Bakışlarını asla üzzerimden çekmiyor, her hareketimi dikkatle izliyordu.

"Senden nefret ettiğimi gerçeğini unutuyorsun ama Drystan."

"Ah, şu konu..." dedi Drystan bir anda neşelenerek. "Bana kralığına saldırdığımız için benden nefret ettiğini söylemiştin. Gerçek bir vâris olmadığını öğrendiğime göre şimdi asıl sebebi duymaya hazırım."

Ona buz gibi bir bakış attım. Basit bir şey sormuş gibi davranıyordu. Basit bir cevabı olduğunu zannediyor gibiydi. Haklıydı. Cevap basitti ama yükü ağırdı.

"Ailemi kaybettim," dedim aniden, keskin bir tavırla. "Annem ve ağabeyim, Miath Krallığı bize saldırdığı için öldürüldü. Kralın bencil sebepleri yüzünden yetim kaldım ben. Baban yüzünden." Konuşurken ağzımdan çıkanları dinlediğinden emin olmak istiyordum. Bu yüzden ona doğru bir adım attım. "Bir hayvan gibi sokaklarda dövüldüm. Aç kaldım. Günlerce fırınların kapısında yattım belki bir parça ekmek verirler diye. Kendime bir iş buldum. O iğrenç tavernada, o kokuşmuş ayyaşlar tarafından o kadar fazla taciz edildim ki. Hiçbirinin ismini bilmesem de yüzlerini unutmuyorum. Onlar söylediklerini ertesi gün hatırlamıyordu; bense her kelimelerini zihnime kazıyordum. Sarhoş, azmış bir adamın ağzından çıkan cümleleri duysan, yaratıcılıklarına hayran kalırdın Drystan," dedim hafifçe gülerek. Sinirim bozulduğunu belli eden, tehditkâr bir kıkırdamaydı bu.

Drystan'ın yüz ifadesi olduğu gibi donup kalmıştı. Az önce takındığı kendini beğenmiş tavır bir anda silinip gitmişti. Güzel ten rengi ve keskin yüz hatları aniden beyaza dönmüştü. Artık gülümsemiyordu.

"Sokaklarda, tavernadaki odamda veya buradaki ipek yastıklarda, nerede yattığım hiçbir zaman fark etmedi benim için. Her gece ağlayarak, ağlayamayacak durumda olduğum zamanlarda ise ailemi özleyerek uykuya daldım. Neden? Miath Krallığı yüzünden. Senin ailen yüzünden. Sana yaşama hakkı veren adam yüzünden."

"Kaybın için çok üzgünüm Irithel ancak babam ve ben aynı kişi değiliz. Hatta beni sevdiği bile söylenemez. Onun aldığı kararlar için beni suçlaman haksızlık."

"Belki," dedim ona doğru bir adım daha atarak. "Ama bu tahta çıkacağım zaman Miath'ı yok edeceğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Miath Kralı senden anneni ve ağabeyini aldığı gibi benden de kendi annemi aldı. Babamı tahttan düşürmek gibi bir amacın varsa, bu konuda yapabileceğim tek şey desteklemek olur."

İşte bu beklemediğim, şaşırtıcı bir bilgiydi. "Nasıl yani?" diye sordum. Drystan'ın annesinin sıradan bir köylü, bir metres olduğunu biliyordum ancak öldürüldüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Soylu olmadığı için ismi bile duyulmamıştı zavallı kadıncağızın.

"Kraliçe, babamın hamile bıraktığı kadının yaşamasının ona bir hakaret olduğunu düşündü ve annemi idam ettirdi. Hatırladığım söylenemez, henüz çok küçüktüm. Helia bunları bana anlatana kadar annemin hastalıktan öldüğünü zannediyordum."

Sözleri bir yumru gibi oturmuştu boğazıma, nabzımda atıyordu. "Üzüldüm," dedim yalnızca. Annesinin öldürülmüş olması onu daha çok sevmemi sağlamamıştı ancak en azından ortak bir düşmanımızın olması kısa bir süreliğine de olsa güvenimi kazanmasına yarayabilirdi. Ne de olsa her şeyi tek başıma başarmam zordu, sadık bir yardımcı iyi olurdu. Özellikle de sadakati ortak çıkarlardan geliyorsa.

"O halde anlaştık," dedim elimi sıkması için uzatarak. Drystan önce elime sonra da bana baktı. Suratında belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Ben sana bu okuldan sağ çıkman konusunda yardım edeceğim, sen de Miath Krallığı'nı düşürmemde bana."

Drystan tekrar o kibirli gülümsemesine döndü. "Onur duyuyorum Prenses Reika," dedi iğneleyici bir tonda ve elimi sıktı. Hafif tutuşu sıcacıktı.

"Bunun seni sevmeye başladığım ya da arkadaş olduğumuz anlamına falan geldiğini zannetme bu arada prensim. Yalnızca geçici olarak nefret etmemeye karar verdim."

"Sorun değil prenses, onun da sırası gelecektir."

Kulağımıza ulaşan acı bir çığlık, konuşmamızı yarıda kesti. Nereden geldiğini çözemediğimiz sesin kaynağını bulmak için ikimiz de aceleyle kendimizi dışarı attık.

Bir anlığına, çok kısa bir süreliğine de olsa her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Ancak hayat her zamanki gibi bunun uzun sürmesine izin vermemişti. Belki de asla vermeyecekti.

Çığlığın sebebini düşünmek bile paniklememe sebep oluyordu. Benimle dışarı fırlayan Drystan'ın belindeki kılıca hızlı bir hamle yaptım ve prensin ruhu bile duymadan kendimi savunmaya aldım.

Drystan bıkkın bir şekilde iç çekti. "Bu senin flört etme şeklin falan mı prenses?"

Kaşlarımı çatarak ona ters bir bakış attım. "Şimdi sırası mı Drystan?"

Üç tane muhafızın sınıfların olduğu koridora doğru koştuğunu gördüğümüzde biz de onların peşine takıldık. Hızla hareket eden muhafızların aksine her adımımı sağlam atıyor, ileriye izliyordum. Her an bir yerden bir suikastçı fırlayacakmış gibi temkinliydim.

Bazı vârisler ve eğitmenler sınıflarını terk etmiş, koridorda dikilmişlerdi. İnsan içinde olmak herkese daha güvenli hissettiriyor olmalıydı. Onları suçlayamazdım. Bir oda arkadaşım olmasa muhtemelen bu gece uyuyamazdım bile.

Diplomasi sınıfının önüne döndüğümüzde gözüme birkaç tanıdık yüz ilişti. Kapının önünde Faldo ve Raven duruyordu. Raven soğuk bir şekilde kapıyı izlerken, Faldo ona sarılmış belini okşuyordu. Diğer gördüğüm iki yüzse Zurin'le Eira'nınkiydi. Onlar da benimle Diplomasi dersine girecekti ancak kapıda öylece dikiliyorlardı. Bir şey onların içeri girmesini engelliyordu. Korkunç bir şey.

Kendimi hazırladım ve başımı kaldırıp kapının üstüne baktım. İşte korktuğum görüntü hemen karşımdaydı. Asılı bir şekilde duruyordu. Ceset, kesilmeye hazır bir koyun gibi orada sallanıyordu. Üstünde kıyafetleri yoktu, çırılçıplaktı. Göğsündeki ve bacaklarındaki pürüzsüz deri, kürkü için avlanmış bir hayvan gibi yüzülmüştü. Henüz kurumaya fırsat bulamayan kan, ayaklarından yere damlıyordu. Tuhaf bir şekilde yüzüne dokunulmamıştı. Tanıdık yüzü gördüğümde midem bulandı.

Cahirr.

Etrafıma bakındım ve birilerinin bir şeyler yapmasını bekledim. Ancak herkes sessizliğe bürünmüştü. Dehşet içerisinde sallanan cesede bakıyor veya koşarak uzaklaşıyorlardı. Muhafızlar ve eğitimciler bile şok olmuş gibi görünüyordu; donmuş gibiydiler.

Hızla eteklerimi topladım ve elimdeki kılıcı bir kenara fırlatarak cesede doğru ilerledim. Etrafta beni izleyen vârislerin solukları kesildi. Drystan kısık sesle bir küfür savurdu. "Ne yapıyorsun Reika?" diye sordu sinirle. Beni durdurmak istiyor gibiydi.

"Birisi bana yardım edecek mi?" diye bağırdığımda Drystan, Faldo ve iki muhafız harekete geçti. Bir prenesten asla beklenmeyecek bir şekilde muhafızların omuzlarına çıkarak cesedin bağlı olduğu ipi kestim. Hâlâ sıcak olan beden, kendi oluşturduğu kan gölünün ortasına bir çuval gibi indi.

Bizi izleyenlerin birçoğu bunu, Cahirr'e olan saygımdan yaptığımı düşünmüş olmalıydı. Yanılıyorlardı. Amacım ölü prensin göğsüne iğnelenmiş olan nota ulaşmaktı. Birkaç eğitimci mırıldanarak yanıma geldi ancak ben cesedi düzeltirken kimse beni durdurmadı. Cahirr yere âdeta uykudaymış gibi uzandığında göğsündeki notu çekip çıkardım.

Cesetler okuldan dışarı çıkmayacak, krallıklara haber salınmayacak. Yoksa uğraşacak ceset sayınız artar.

İmza yoktu. Çünkü katilin imzası yalnızca vârislere gösterdiği bir bilgiydi. Okul ne kadar az şey bilirse, hepimiz için daha yararlıydı.

"Kim, neden böyle bir şey yapar ki?" diye sordu ağlamaklı, melekse bir ses. Kimin konuştuğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Elbette Eira'ydı. Eğitimcilerden birisi konuşana kadar hiç kimse hareket etmedi. Adam önce cesede, sonra da etraftaki vârislere dönerek, "Herkes odalarına dönsün. Akşam yemeği odalarınıza gönderilecek. Ne duyarsanız duyun, bir eğitimci gelene kadar oradan ayrılmayın," diye bağırdı. Sonra da yumuşak bir sesle bana döndü. "Siz de öyle Leydi Reika, temizlenseniz iyi olur."

Kalbim ağzımda atarken dizlerimin üzerinde doğruldum. Sanki bir rüyadaydım. Sesler kulağıma uzaktan geliyor, düşünceler

beynimin içinde dans ediyordu. En sonunda kollarımdan tutup ayağa kaldırdı hareketsiz bedenimi Drystan. Ellerini omzuma yerleştirip beni sarırmaya başladı. Bir bana, bir eğitmene bakıyor, ardından tekrar bana dönüyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Aralarında bir şeyler konuştuklarını görebiliyordum ancak hiçbiri kulağıma ulaşmıyordu. Duyamıyordum.

Dünya ayaklarımın altından kayıp giderken tek düşündüğüm şey ellerime bulaşmış kandı.

Bölüm 6

SUIKASTÇININ NİNNİSİ

Gözlerimi açtığımda Cyra odada benimleydi. Gözleri son derece yorgun bakıyor, her zaman bakımlı olan saçları bu sabah taranmamış gibi görünüyordu. Boğazımın kuruluğu sebebiyle sesim çıkmıyordu, uyandığımı fark edebilmesi için elimi yataktan aşağı sallandırdım. Yatağıma ya da odamıza nasıl döndüğümü hatırlamıyordum ve bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Beni fark edince Cyra'nın gözleri anında parladı ve odanın uzak ucundan yanıma birkaç acele adımda ulaştı. Sıcak elleriyle benimkileri kavradığında rahatlama hissettim. Tanıdık bir yüzün verdiği huzur içime yayıldı.

"Günaydın oda arkadaşım," diye mırıldandı ayılmamı bekleyen prenses. Sesi hâlâ uzaktan geliyordu ancak artık yavaş yavaş uyandığımı hissedebiliyordum. Üzerimdeki sersemlik, yeterince hızlı olmasa da beni terk ediyordu.

Doğrulup ayaklarımı yatağımdan aşağı sarkıttım. Cyra da direkt izin bile istemeden yanıma oturdu. "İyi görünüyorsun," dedi ellerimi bırakmadan.

"Gayet iyi hissediyorum," diye yanıtladım onu. "Ama neler olduğunu hatırlamıyorum."

Sözlerimi duyduğu gibi yüzü beyaza döndü. Minik dişlerini sıkıştırdığını, küçük çenesinin kasıldığını görebiliyordum. "Reika, birini daha kaybettik," dedi endişeli bir sesle.

Kafamı dikleştirdim. "Cahirr, evet. Onu hatırlıyorum. Sonrası yok." dedim alnımı avcumun içiyle ovarak. Başım bir yere çarpmışım gibi ağrıyor, beynime doğru bir sızı ilerliyordu. Cyra, Cahirr'in ölümünü bu kadar rahat dile getirdiğim için gerilmişti ama bu konuda bir şey söylemedi.

"Ardından Cahirr'in cesedini yere indirdin ve sanırım kan tuttu çünkü oracıkta bayıldın."

"Ve kimse beni tutmadı mı?" diye sordum sinirle. Başım o kadar ağrıyordu ki bunun bir yere çarpmadan olması imkânsızdı. Kendime geldikçe acı hissi artmıştı. Prenslerin sürekli gösteriş yaptıkları centilmenlikleri ihtiyacımız olduğunda neredeydi?

Cyra cevap olarak başını iki yana salladı. "Drystan yakaladı. Hatta seni buraya kadar getiren de oydu. Ellerindeki kanların temizlenmesi işini ise hizmetkârlar halletti. Yardım etmek istedim ama midem kaldırmadı, kusura bakma." Kanlı sahneleri hatırlamış gibi hafifçe ürperip yüzünü buruşturdu.

"Sorun değil," diye mırıldandım. Anlaşılan Drystan beni odamıza kadar taşımak zorunda kalmıştı. Yaptığı şey nazik bir hareket bile olsa bu hoşuma gitmemişti. Kimseye iyilik borcum olmasını istemiyordum. Benden teşekkür beklememesi için içimden dua ettim. "Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum.

Cyra ilk defa gülümsedi. "Tam bir gün. Şu anda daha sabahın körü," dedi pencereyi işaret ederek. Gerçekten de daha güneş yeni doğmuş, kuşlar yeni uyanmıştı. Doğa güne yeni başlıyordu.

"Diplomasi dersini kaçırdım mı yani?" diye homurdandım oturduğum yerde.

Cyra bu sefer bir kahkaha patlattı. "Reika, dün olanlardan sonra tüm dersler iptal edildi. Kimsenin odalarından çıkmasına izin yoktu. Tüm günü odalarımızda geçirmek zorunda kaldık."

Başımınla onayladım ve giyinmek için ayağa kalktım. "Peki ya bugün?"

Cyra düşünceli bir tavırla kollarını göğsünde bağladı. "Profesör Melantha, Cahirr'in ölümünden sonra çılgına döndü. Tüm krallıklara daha fazla güvenlik istediğini söyleyen birer mektup gönderdi

ancak katil ve ölümler hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunun, okulun itibarını zedelememesi için okul içinde çözülmesi gerektiğini düşünüyormuş. Katilden korkmadığını belli etmek için derslere devam edileceğine karar verdi.”

“Bu çok mantıksız,” dedim rengârenk elbiselerin arasından siyah olanı çıkarırken. Cyra da bugün toz pembe bir tuvalet seçmişti. Yatağının üzerinde bekliyordu.

“Neden?” diye sordu ve o da hazırlanmak için ayağa kalktı.

“Çünkü,” diye söze başladım geceliğimden kurtulurken. Bu geceliği kimin giydirdiğini bilmiyordum ancak Cyra olmadığı için mutluydum. Vücudumdaki yara izleri, cevaplayamayacağım sorulara yol açabilirdi. “Krallıklardan korkusu olmayan bir müdire için böyle davranışlar çok acemice. Profesör Melantha'nın görevi hepimizi aynı anda, çok sayıda korumayla eve göndermek olmalıydı. Güvenliğimizi sağlamak okulun itibarı gibi basit bir bahaneden çok daha önemli.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Cyra safça.

“Muhtemelen Profesör Melantha da tehdit ediliyor,” diye cevap verdim.

Sarışın prensesin gözleri büyüdü, suratı asıldı. “Kaç yıldır burada olan biri neyle tehdit edilebilir ki?” diye sordu.

Omuzlarımı silkmekle yetindim. “Bilmiyorum. Dün Cahır öldürüldüğünde neredeydin?” Sorumu muhabbetin bir parçasıymış gibi hissettirmeye çalışmıştım.

Cyra bir anda bozulmuş gibi suratını buruşturdu. “Katil olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?” dedi pürüzsüz pembe dudaklarını bükerek.

Kısa bir kahkaha attım. “Elbette hayır!” dedim gülerken. “Yanımda kim varsa katil listesinden silebiliriz, o yüzden soruyorum.”

“Ah,” diye mırıldandı. Ardından, “Nyx'leydim,” dedi suçlu bir ifadeyle.

“Nyx mi?” diye sordum bağırarak. Pembe saçlı prenses, vârisler arasında şüpheliler listesinin başını çekiyordu benim için. “Ne yapıyordun onunla?”

"Derse beraber gidelim diye yanındaydım. Başka bir sebebi yoktu."

Prensesin sırf ben sevmiyorum diye diğer vârislerle arkadaşlık yapmasına laf edecek değildim. Bu konuda söz söylemek gibi bir hakkım da yoktu zaten. Ne kadar başlangıç seviyesi bir bağımız da olsa, burada hepimiz ileride savaşa girmesi mümkün olan krallıkların vârisleriydik. Her müttefik ileride işimize yarardı. Her ne kadar bu konuda pek başarılı olamasam da...

"Peki," dedim gülümseyerek. "Affedildin."

Cyra da bana gülümsedi, ardından hizmetkârının odamıza dalmasıyla bu konuda konuşmamak için sözsüz bir şekilde anlaştık.

Kahvaltı için yemek salonuna indiğimizde herkesin üzerinde bir ölüm sessizliği vardı. Tüm masaların arasında muhafızlar geziyordu. Eğitimciler gergin bir şekilde bir şeyler yerken etrafı izliyordu. Profesör Melantha ortalıkta görünmüyordu.

Drystan'ı hemen arkamızda buldum. Saçları yeni yıkanmış gibi tertemiz görünüyor, üzerindeki siyah takım tüm salonda parlıyordu. Bir baloya gidebilecek kadar şık giyinmişti. Tam karşısında oturan Eryx başıyla bana selam verdiğinde kaşlarımı çatarak kendi masamıza döndüm. Drystan'dan onurumu savunmasını beklemek aptallık olurdu. Yapmayacağı için değil, Gölge Prenses'i ne kadar sevmesem de bir centilmen olduğunu biliyordum. Ancak ona karşı bu tarz beklentilere girmek, onunla olan bağımı artırır ve bunun sonunda zararlı çıkan ben olurum. Prensesin soyu kusursuz olsa bile düşman krallığın vârislerinden biriyle dostluk kurmam hoş bir davranış olmazdı.

Sahte bir prenses olabilirdim ancak bu rolü fazlasıyla benimsemiştim. Sahteliğim, krallığıma duyduğum sevgiyi de bağlılığı da alıp götürmüyordu ne de olsa. Aksine, halkın her katmanını görmüş bir vatandaş olarak sevgimin ve bağlılığımın arttığını bile söyleyebilirdim.

Cyra, Nefeli, Zurin ve Eira'nın yer aldığı masaya gerilim yüklü bir hava hâkimdi. Prensesler fırtına öncesi sessizliğe bürünmüşçesine yalnızca önlerindeki tabaklara odaklanmıştı. Aralarından yalnızca

Cyra üzgün görünmüyordu. Aksine, ara ara çeşitli yorumlarla neşe katmaya çalışıyordu ortama.

"Bugünkü at binme dersi için heyecanlıyım!" diye cıvıladı ağzına bir parça yumurta sokarak. Bu cümle, muhabbet açma çabasının yaklaşık yedinci veya sekizinci girişimiydi. Art arda başarısız olan prensese acıdım.

"Prenseslere at binme dersi verildiğini bilmiyordum," dedim kimseden çıt çıkmayınca. Herkes o kadar sessiz ve düşünceliydi ki bu durum beni bile rahatsız etmeye başlamıştı.

"Atları seviyorum," diye mırıldandı Eira hüzünlü bir tonda. "Bence çok güzel bir ders."

"Katılıyorum," dedi Zurin tabağındaki kırıntılarla oynayarak.

"Kızlar," dedim sesime biraz daha ciddi bir ton katmaya çalışarak. Kimse günlük muhabbetlere girmek istemiyor gibiydi, o halde onları canlandıracak bir konu atabilirdim ortaya. "Katili bulmak için bir planım var."

Sonunda Nefeli hayata dönmüştü. Siyahi prenses, kıvrıcık saçlarını omuzlarından geriye atarak sırtını dikleştirdi. "Dinliyoruz," dedi ciddi ifademe uyum sağlayarak.

"Katilin ne zaman, nerede cinayet işleyeceği belli olmuyor," diye mırıldandım. "Bu yüzden hepimizin iki kişi seçmesini ve bu kişileri gözlemlemesini öneriyorum."

Nefeli düşünceli bir şekilde başını sallarken diğer prensesler de birbirlerine baktı. Cyra elindeki gümüş çatalı masaya bırakıp aldığı lokmayı tek seferde yuttu. "İyi de bu tam olarak ne işe yarayacak?"

"Dün, Cahir öldürüldüğü sırada Nyx'le olman onu akladı Cyra. Güvenilir bir tanık olarak Nyx'i, her ne kadar öyle olmasını istemesem de şüpheli listesinden silmiş oldun. Her birimiz kendimize birer şüpheli seçersek, işimiz kolay olacaktır," dedim ve onay almayı bekledim. Sırf katil olmadığını söylediği için ne prenseslere ne de prenslere güvenecektim. Asla öyle bir hataya düşmeyecektim ama en azından bu plan, bazı kanıtlar toplamama yardımcı olacaktı.

"Ben Larkin'i gözlemlerim," diye atıldı Eira. "Ne de olsa müstakbel eşim, onunla vakit geçirmem kolay olacaktır," diye de ekledi.

"Ben de o halde Kaius'u alayım," dedi Nefeli. "Hatta Kaius'un yakın arkadaşı olan Fintan'ı da gözlemleyebilirim diye düşünüyorum."

Cyra tekrar hüznü bir ifadeye bürünmüştü. "Benim eşim yok," diye mızızlandı. Cyra'nın sözlendiği kişi, Nyx'in ağabeyi olan Tarent Kalistar'dı ve çoktan mezun olmuştu.

"Sen de Faldo ile Vron'u takip edebilirsin," dedi Zurin bir öneride bulunarak. "O ikisi ve Raven sürekli beraberler zaten, zorluk çekeceğini düşünmüyorum."

Cyra tekrar şımarık bir prensese dönüşerek, "İyi ama onlarla hiç ortak dersim yok," diye söylendi.

"O halde Zurin onları alsın," dedi Nefeli direkt söze atlayarak. "Vron birinci sınıf değil mi? En az bir tane ortak dersiniz vardır."

Bu sefer surat asma sırası Zurin'deydi. "İyi ama ben Helia'yı istiyordum," dedi üzgün bir sesle.

Hızla atıldım. "Drystan'la Helia bende!" diye bağırdım. Sesimi fazla yükseltmiş olmalıydım ki yalnızca bizim masamız değil, arkamızdaki masa da kulak kesilmişti. Drystan'la Eryx aniden bana dönmüş, sonra da düşmanca birbirlerine bakmıştı.

"Sakin ol," diyerek elini koluma yerleştirdi Cyra. "Oda arkadaşlarını birbirine düşüreceksin. Müstakbel eşinin oda arkadaşı potansiyel katilimiz. Eryx'i sevmediğini biliyorum ancak onun öldürülmesine yol açmasan iyi olur."

Gözlerimi devirdim. "Aslında bana bir iyilik yapmış olurdu," dedim gülümseyerek.

Sözlerim iyilik meleği Eira'yı alarma geçirmişti. "Reika!" diye bağırdı beni ayıplayan bir ses tonuyla. "Bir leydi, müstakbel kocası için böyle şeyler söylememeli!"

"Sen de Larkin'den pek hoşlanmıyorsun ama," dedim ellerimi belime koyarak. İştahım kaçmıştı.

"Evet ama beni onun hakkında böyle saygısızca konuşurken göremezsin." Küçümseyici tavrı sinirlenmeme sebep olmuştu. Nasıl davranacağımı, nerede ne söyleyeceğimi ona soracak değildim.

Tam ağzımı açıp ona çıkışacaktım ki Cyra kolumu sıkarak beni engelledi. "Senin dersine gitmen gerekmiyor mu?" diye hatırlattı ar-

lık masadan kalkmam gerektiğini ima ederek. Daha fazla kalırsam bu hafif tartışmanın kavgaya dönüşeceğini sezmiş olmalıydı.

"Evet," dedim Eira'ya ters bir bakış atarak. "Kıyafet provam var," diyerek rahat adımlar atabilmek için siyah eteklerimi kaldırdım.

Yemek salonunu terk ederken Drystan, Eryx'in ölümcül bakışlarını görmezden gelerek hızlı adımlarla bana yetişti ve girmem için bir kolunu kaldırdı. "Prensesim, bugün arkadaşlarınızın at sürme dersine katılmıyor musunuz?" dedi her zamanki cilveli tavrı ve yarım gülümsemesiyle. Ona bakmak için döndüm. Gözleri siyahın tüm tonlarını içinde barındırıyor gibiydi. Âdeta sonsuz bir kuyuyu andırıyordu.

"Gitmiyorum." Sesim düzdü. "Ne yazık ki kendi sıkıcı derslerime katılmam gerekiyor, kıyafet provam var."

"Ne tesadüf!" dedi sesini cümlesinin sonuna doğru yükselterek. "Benim de dersim o!" dediğinde gözlerimi devirdim.

Göz açıp kapayana kadar dersin verildiği salona ulaşmıştık. Drystan bana eşlik ettiği için memnundum çünkü yönlendirmesi olmasaydı muhtemelen bu sınıfın yerini bulamazdım.

Kıyafet Provası dersinin verileceği sınıfın büyüklüğü ve genişliği beni şaşkına uğramıştı. Sınıfın metrelerce yükseklikte camları vardı ve içerisi güneş ışıklarıyla parlıyordu. İki adet yükseltilmiş platform, sınıfın iki ayrı tarafına yerleştirilmişti. Bazı vârisler çoktan yerlerini almıştı. Sınıfa ilk gelenlerin biz olmaması içimi rahatlatı.

Gözüme çarpan ilk kişi, Faldo ve Raven çiftinin peşinden asla ayrılmayan Vron oldu. Sarışın, kıvrıkcık saçlı prens, onlar için ayrılan platformun önünde bekliyordu. Hemen yanında Hiro duruyordu. Douven Krallığı'nın vârisi. İnce bir suratı, açık mavi gözleri, asil bir duruşu vardı. Vron'dan yalnızca birkaç santim kısa olmalıydı.

Üçüncü prens elbette benim yanımda duran Drystan'dı. Okulun az kişili sınıf takıntısı yüzünden bu derste bana Zurin ve Eira eşlik edemeyecekti. Ancak Saige, tanıdık bir yüz ve sıcak bir gülümsemeyele camın önünde dikilmiş dışarıyı izliyordu. Kan kırmızı bir elbise giymiş, üstüne siyah renkli bir şal almıştı. Takıları da tıpkı elbisesi gibi kırmızı ve siyah tonlarındaydı.

Beni gördüğüne son derece sevinmiş gibiydi ancak Saige'in ikinci dönem olduğunu bildiğim için neden bu dersi tekrar aldığını merak etmiştim.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim yanına ilerleyerek. Drystan'ı hiçbir söz söylemeden arkamda bırakmıştım. Siyah prens ise hiç bozuntuya vermeden kendi arkadaşlarının, daha doğrusu tanıdıklarının yanına doğru yürümeye koyuldu.

"Eh, elbiseleri denemekten hoşlanan biri olduğum söylenemez. Vaktimi daha faydalı şeylerle geçirmeyi tercih ettiğim için beni bu yıl tekrar bu derse yerleştirmişler. Boktan bir ders olduğuna emin olabilirsiniz."

Bu kelimeyi bir prensesin ağzından duymak hem içimi rahatlatmış hem de gürültülü bir kahkaha atmama sebep olmuştu.

"Bir leydi, asla bu şekilde kahkaha atmamalı."

Bunu kimin söylediğine baktığımda konuşanın öğretmenimiz olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yaşlı, siyahi bir kadındı. Saçlarının beyazlığı, ten rengiyle zıt bir uyum yakalamıştı. Elinde uzun bir baston tutan yaşlı kadının suratı asikti. Pek gülen birine benzemiyordu zaten. Dudakları incekti ve yıllardır vârislerle uğraşmanın bıkkınlığıyla yıkanmış gibiydi. Sarkık yanakları da cabasıydı.

"Özür dilerim Leydi..." dedim ancak duraksamak zorunda kaldım. Öğretmenin ismini bilmiyordum. "Sofia," diye fısıldadı Saige. Yaptığı şey için minnettar olarak cümlemi düzelttim. "Leydi Sofia."

Yaşlı kadın bastonunu yere vurarak sert adımlarla yanımıza ilerledi. "Seninle çok işimiz olacak gibi Leydi Reika. Doğru söylüyorum değil mi? Slonian'ın kızıl saçlı vârisi. Gözlerini annenden almışsın."

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordum gülümseyerek. Annem hakkında konuşması ilgimi çekmiş gibi davranıyordum ancak umurumda bile değildi. Bizzat ölümünün sebebi olacağım, dünya üzerinden temizleyeceğim bir kadının gözlerinin benimkilere benzemesi benim için mühim bir konu değildi.

"Elbette. Sana benden bahsetmemesine şaşırıdım doğrusu. Döneminin en başarılı öğrencilerinden biriydi. Senin aksine. Anlaşılan

sana hiçbir şey öğretememiş yoksa toplum içerisinde bir domuz gibi gülünmemesi gerektiğini bilirdin.”

Başımı özür diler gibi eğdim ve gülümsememe zar zor devam ettim. “Ben biraz isyankâr bir çocuktum leydim. Söylediklerine pek kulak asmazdım.”

“Görebiliyorum. Leydi Saige’le aynı huyları taşıyor olmalısınız. Geçen seneyi burnumdan getirmişti kendisi.”

Bu sefer gülümseyerek başını eğme sırası Saige’deydi. “Emin olun bu dönem de elimden geleni yapacağım.”

Sözleri bana kahkaha atma isteği getirirse de yutkunarak bu hissi geçirmeye çalıştım ve sonucunda tükürüklerim hafifçe ağızımdan dışarı püskürdü. Leydi Sofia’nın yüzüne bir dehşet ifadesi yayılmıştı. Gözlerini devirerek geriye çekildi ve sınıfın ortasına doğru yürümeye koyuldu.

Niss, kapıyı çalarak içeri girdiğinde geç kaldığı için son derece mahcup görünüyordu ancak Leydi Sofia’nın siniri zaten bizim yüzümüzden yeterince bozulmuştu. Ona kızmakla uğraşmadan bastonuyla işaret ederek Niss’i de bizi de prenses platformuna yönlendirdi.

Prenslerin her biri ceketini çıkarmaya koyulunca gerildiğimi hissettim. “Herkesin ortasında mı soyunacağız?” diye sordum. Sorun bedenimi sergilemekten çekinmem değildi. Tavernada çalıştığım yıllarda zaten yüzlerce sarhoş göz tarafından soyulmuşum. Artık bu beni rahatsız etmiyordu ancak vücudumdaki yara izlerini görmeleri bir sorundu. Cyra’dan saklamak için gece gündüz tetikteydim zaten. Hizmetkârların görmesi önemli değildi, bana soru sormaya cüret edemezlerdi nasıl olsa ancak vârisler görürse yanlış bir şeyler olduğunu anlardı.

“Elbette hayır,” dedi Leydi Sofia ve ellerini iki kez çırttı. Altı hizmetkâr odaya akın etti, hepsi senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Yapacakları her şeyi ezberlemiş gibiydiler. İki tanesinin kucağında bir yığın kumaş vardı. Bir tanesi, prenslerin platformuyla bizimkinin arasında asılı olan bir kumaş parçasını çekmeye başladı. Bu, sınıfı ortadan ikiye ayıran bir perdeydi. Birbirimizi

göremeveceğimiz kadar genişti ancak Leydi Sofia'nın iki tarafı da gözlemleyeceği noktada son buluyordu.

Hizmetkârlardan biri soyunmamı işaret ederek yanıma geldiğinde Niss'le Saige'in çoktan işe koyulduğunu fark ettim. Uzun, bebek mavisi bir elbise seçilmişti benim için. Kolları kısaydı ancak aynı renkte ipek eldivenlere sahipti. Hizmetkâr soyunmama ve ardından elbiseye girmeme yardımcı olurken dokunuşlarından rahatsız oluyordum. Kadının bu işi binlerce kez yaptığı her hareketinden anlaşılıyordu. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşıma kadar indiğinde yüzü beyaza döndü. Gözleri sırtımdaydı.

Panikle kadının elindeki korseyi kaptım ve gülümsedim. "Küçükken ağaca tırmanmayı çok severdim," diye mırıldandım. Gözlerinin bacağıma takılı olan hançere kaydığını fark edince, "Eh, kendimizi savunmamız gerekiyor, değil mi?" Gülümsememi daha da genişletip kadını rahatlatmaya çalışıyordum. Yüzündeki endişeli ifade düzelmedi, bana pek inanmışa benzemiyordu ancak bu önemli değildi. İşine döndüğünde düşündüğüm kadar da umursamadığını fark ettim.

Saige çoktan kendi elbisesini giymişti. Toz pembe tonlarına sahip olan elbise Saige'in kırmızı dudakları ve simsiyah saçlarına hiç uymamıştı. Saige de aynı fikirde olmalıydı ki sık sık yüzünü buruşturuyor, oflayıp pufluyordu. Hizmetkârı pembe dantelin eteklerini kıvrıp iç-nelerken asık bir suratla kollarını bağlıyordu. Zavallı prensesin halini gördüğümde gülümsemeden edemedim.

Bunu fark eden Saige ise hiç durmadan cevap verdi. "Bebek mavisini bile tercih ederdim Reika, gülme," dedi.

Leydi Sofia duymuş olmalıydı. "Pembe bir balo elbisesi vahşiliğinizi gizleyecektir Leydi Saige. Bu kadar negatif yaklaşmayın," dedi.

"Balo elbisesi mi?" diye sordum bir anda şaşırarak.

Niss onaylarcasına başını salladı. Onun elbisesi de pastel tonlarda bir mordu. Aramızda elbisesinden memnun olan tek prenses o gibi görünüyordu. "Bir hafta sonra vârisler için bir dönem başlangıcı balosu verilecek. Her sene, yılın ikinci hafta sonu verilen bir karşılama balosudur bu. Özellikle de o sene okula katılan vârislerin arkadaş bulmasına, diğerlerinin arasına karışmasına olanak tanır."

Leydi Sofia'nın ekleyecekleri var gibi görünüyordu: "Aynı zamanda iki hafta boyunca neler öğrendiğinizi sergilemeniz için de bir fırsattır."

"Ne yani yalnızca iki Dans dersiyle bir baloya hazır olacağımızı mı varsayıyorsunuz?" diye sordum eteklerimi çekiştirerek.

Leydi Sofia burnundan bir soluk verdi. "Sadece iki hafta içinde değil, tüm hayatınız boyunca böyle etkinlikler için hazırlandınız Leydi Reika. Doğduğunuzdan beri tek göreviniz güzel görünmek, asil bir şekilde yürümek ve sıcak bir gülümsemeye sahip olmaktı. Baloda dans edebilmek, yeteneklerinizin arasında çocuk oyuncağı gibi kalmalıydı. Belki de saray hayatınız boyunca eğitiminize önem verseydiniz, bir balo dansı için derse bile ihtiyacınız kalmayacağını öğrenebilirdiniz."

Vârislerin arasında bir katil olması yetmiyormuş gibi yetişmem gereken dersler çıkmıştı başıma. Yeterince nitelikli bir prenses olmadığımı biliyordum ancak zaten buraya gelme sebepim buydu: öğrenmek.

İki hafta yeterli bir süre değildi, zaten ilk haftanın neredeyse sonuna gelmiştik. İlk Dans dersim Eryx'le kavga etmekle geçmişti, ikincisinin de çok farklı olacağını sanmıyordum. Ne halt yiyecektim?

"Harika görünüyorsunuz," dedi Leydi Sofia, kıyafetler tam olarak vücudumuza oturtulduktan sonra. Ardından perdeyi açması için hizmetkârlardan birine işaret etti. Perde açıldığında karşımda üç adet prens vardı. Prens Vron, koyu yeşil bir takım giymişti. Prens Hiro için bej rengi seçilmişti ancak gözleriyle uyumlu olması için mavinin daha uygun olacağını düşünüyordum. Drystan içinse elbette siyah seçilmişti.

Veya Drystan başka bir rengin giydirilmesine izin vermemişti.

"Yan yana geçip yürüyün bakalım, nasıl duruyor görelim," dedi Leydi Sofia teşvik edici bir ses tonuyla. Drystan tereddüt etmeden bana yöneldiğinde eğitmenin ağzından bir cık sesi çıktı. "Siz Leydi Saige'le yürüyün lütfen."

Siyah prens omuzlarını silkerek bana çaresiz bir bakış attı, ardından pembe, pofuduk elbisesine basmamaya dikkat ederek

Saige'e yaklaştı. Saige, siyah prensin elini tutarken derin bir nefes verdi. "Tek kelime bile etme," dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

"Ama pembe size çok yakışmış leydim," dedi Drystan gülümserken.

Saige gözlerini devirdi. "Drystan, ayak parmaklarını seviyor musun?" diye sordu sınıtarak.

Drystan birkaç saniye ne demek istediğini anlamamış gibi durdu ve düşündü. "Sanırım evet," dedi soru sorar gibi.

"O halde parmaklarının ayağına yapışık kalmasını istiyorsan çeneni kapa ve yürü," dedi Saige, ardından siyah prensi elinden sürükleyerek sınıfta bir tura çıkardı.

Ben, Vron'la eşleşmiştim. Kıvrık saçlı prens, son derece centilmen bir şekilde elimi istemişti. En az onun kadar asil görünmeye çalışarak reverans yaptım. Ardından elini kavradım.

"Sizinle hiç muhabbet etme şansımız olmadı Leydi Reika. Bu dersi beraber almamıza son derece sevindim."

Ona yapmacık bir gülümseme yolladım. "Reika diyebilirsiniz prens Vron. Ayrıca o sevinç bana ait. Yıllardır birbirlerini tanıyan vârislerin arasında yabancılık çekmediğimi söyleyemeyeceğim."

Yere düşen güneş ışıklarının üzerinde ağır adımlarla yürürken Vron da tıpkı Drystan'ın yaptığı gibi eteklerime basmamak için ayrı bir çaba sarf ediyordu. "O halde siz de bana Vron diye seslenebilirsiniz. Vârislerle kaynaşmama hakkındaki endişelerinizi paylaşıyorum. Bildiğinizi düşündüğüm üzere, bu sene benim de ilk dönemim."

"Okula başlamak için son derece korkunç bir zaman seçmişiz, öyle değil mi?" diye sordum ağzını arama amacıyla. Vron'u gözleme işi Cyra'ya aitti ancak ne kadar bilgi toplarsam, katili bulmamız da o kadar kolaylaşırdı.

Vron beni başıyla onayladı. "Trajik. En kısa zamanda kurtulacağımızı ummaktan başka bir çaremiz yok gibi görünüyor."

Leydi Sofia'nın bastonuyla belime vurması sonucu muhabbetimiz bölündü. "Dik durmuyorsun kızım!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Omuzlarınızı daha geride tutmalısınız." Ardından bastonun temiz olan ucuyla çenemi yukarı ittirdi. "Başın da yeni açan bir gonca gibi dimdik

olmalı. Sen bir prensessin, ucuz bir halk kızı değil!" Bir şey söylemek için dişlerimi sıkarken eğitmenin gözü diğer çiftlere yöneldi.

"Reika, sorun olmazsa size bir soru sorabilir miyim?" dedi Vron bir süre sonra kelimeleri ağzında geveleyerek.

"Elbette."

"Leydi Raven hakkında ne biliyorsun?" diye sordu hiç duraksamadan.

Konuşmadan önce kaşlarımı çattım. Konunun nasıl Raven'a geldiğini anlayamamıştım. "Senin daha iyi bilmen gerekmez mi?" diye sordum. "Raven, Faldo ve sen ayrılmaz bir üçlü gibisiniz."

Vron gülümsedi. "Elbette ancak bir leydi, prenslerin yanında kendisine öğretildiği gibi davranır. Gerçek benliği arkadaşlarının yanında ortaya çıkar."

"Raven'ı çok iyi tanımıyorum, üzgünüm. Neden sordunuz?" diye sordum şüphelenmemesini umarak.

Vron hiç rahatsız olmuş gibi durmuyordu. "Buraya ilk geldiğimde Prens Faldo'yla dost olduk. Sadece oda arkadaşım olmakla kalmadı, bana her konuda da yardımcı oldu. Ailesinin problemleri hakkında birçok kişinin bilmediği şeyleri biliyorum ve ne kadar acıya katlanmak zorunda olduğunu anlattığı birkaç kişiden biriyim. Bu kadar zorluk yaşayan dostumun, mutlu bir evlilik sürdüreceğinden emin olmak istiyorum. Raven'ın Faldo için uygun kişi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Öyle olmasa bile bu konuda bir değişiklik yapmaya hakkımız yok ki."

"Elbette, özellikle de prenseslerin bu konuda pek söz sahibi olduğu söylenemez. Ancak iki tarafın da istemediği evlilikler, engellenme potansiyeli olan evliliklerdir. Aileleri zalim insanlar değilse elbette."

"O halde Prens Eryx beni istemediğini ilan ederse, bu onunla evlenmek zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyor?" diye sordum heyecanlanarak. Bu bana bir çıkış yolu verirdi. Kendimi o kaba, cinsiyetçi, beceriksiz prensten kurtarmam için bir fırsattı.

"Teorik olarak evet," diye yanıtladı Vron ancak sonra düşünceli bir hale büründü. "Ancak bir prensin leydisini reddetmesi pek alışık

olunan bir durum değil. Bu isminize leke sürer. Bir prensin sizi istememesinin sebepleri olmalıdır ne de olsa. Bunların en önemlisi de bekârettir.”

Başımı onaylar şekilde salladım. Anladığımı ve cevap vermediğimi fark eden prens konuşmaya devam etti. “Bir diğeri, görgü kurallarıdır. Bir prens onun için uygun olmadığınızda karar verirse sizi reddetme hakkına sahip olur ancak bu kadar basit bir sebep çoğu krallık tarafından bir bahane olarak görülecektir.”

“Yani ya ismimi lekeleyeceğim ya da geleceğimi mahvedeceğim. İki türlü de korkunç bir hayat beni bekliyor. Demek istediğiniz bu, öyle değil mi?”

“Bu dünyaya bir kadın olarak gelmenizin yükü leydim. Ne yazık ki durum böyle.”

Başımı onaylar şekilde salladığımda Vron büründüğüm hüzünlü havayı sezmişti. Beni neşelendirmek için adımlarını hızlandırdı ve gülümsedi. “Ancak iyi tarafından bakın leydim, belki de Prens Eryx da arkadaşıyla geçirdiği sürede ondan birkaç centilmen hareket öğrenir. Belki de gerçek prens olmanın kandan değil, tavırdan geldiği sonunda kafasına dank eder, ne dersiniz?”

“Drystan’dan mı bahsediyorsunuz?” diye sordum sözlerine anlam vermeye çalışarak.

“Prens Drystan,” diye düzeltti beni. “Her ne kadar tahtın gerçek vârisi olmasa da buradaki prenslerin birçoğundan daha nazik davranışlara, daha yumuşak sözlere ve daha centilmen tavırlara sahip olduğuna emin olabilirsiniz leydim.”

“Onun hakkında iyi bir şey söylendiğini ilk defa duyuyorum doğrusu,” dedim çaktırmadan Drystan’a bakmaya çalışarak. Saige’in önünde diz çökmüş, pembe eteklerini elleriyle havalandırarak siyah saçlı prensesi güldürmeye çalışıyordu. Uzaktan, öğretmenini dinlemeyi reddeden iki yaramaz çocuk gibi görünüyorlardı.

“Taçların, o ailede doğulduğu için değil, hak edildiği için giyilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bir taca layık olmak, tüm danslardan ve kıyafetlerden daha önemli olmalı.”

Prens Vron'un diğer vârisler gibi sıg olmaması beni son derece mutlu etmişti. En azından tahta çıkacak vârislerden bazılarının böyle düşüncelere sahip olması, beni geleceğe dair umutlandırıyordu. Belli ki Vron'un vârisi olduğu Krazir Krallığı, Slonian'ın yakın müttefiklerinden biri haline gelecekti.

"Leydi Reika!" diye bağırdı birden Leydi Sofia ve ikimizin birden yerimizden zıplamasına sebep oldu. "Hâlâ söylediklerimi uygulamıyorsunuz! Yoksa o kızıl saçlarınız bilgilerin beyninize girmesine engel mi oluyor?"

"Elimden geleni yapıyorum," diye mırıldandım Leydi Sofia'nın gözlerine bakamayarak.

Kadının sesi buz gibiydi. Bastonunun yere vurulmasıyla çıkan ses tüm sınıfta defalarca yankılandı. "O halde daha çok uğraşın!"

Başımı onaylarcasına salladığımda Vron başparmağıyla elimi yavaşça okşadı. "Sorun değil, öğrenirsiniz," dedi cesaret verici bir ses tonuyla. Gülümsemesine elimden geldiği kadar samimi bir şekilde karşılık verdim ancak aslında hüngür hüngür ağlamak istiyordum.

"Harika bir duruş Prens Drystan," dedi Leydi Sofia, Saige'le Drystan onun önünden geçerken. "Muhteşem bir tavır, tebrik ederim."

Tekrar bana dönüp, "Belki de Leydi Reika sizden birkaç ders alabilir," dedi iğneleyici bir şekilde. Drystan yüzüne son derece memnun bir sırıtış yerleştirdi ve bana döndü. Kendini beğenmişliği tüm yüzüne yayılmıştı. Ona dil çıkardığım için ufak bir kahkaha attığında Leydi Sofia bastonunu tekrar sertçe yere vurdu. "Leydi Reika!" diye uyardı beni.

Odadaki her vâris gülmeye başlamıştı. Yüzlerine yalnızca yapmacık gülümsemeler yerleştiren bu vârislere içten kahkahalar attırmak hoşuma gitmişti. Şimdiden bir şeyleri değiştireyormuş gibi hissediyordum. Gurur duymuştum.

Leydi Sofia bıkkın bir ifadeyle başını ovdu. "Dersi bitirelim yoksa kâbuslarıma gireceksiniz," diye mırıldandı. Hizmetkârlar tekrar bizi bölgelerimize çekti ve aradaki perdeyi örterek bizi sınıfa girdiğimiz halimize döndürmeye koyuldu.

Kendi elbiseme döndüğümde içime bir rahatlık hissi yayıldı. Elbise seçimlerimin yerinde olduğunu düşünüyordum. Genelde rahat olanı seçiyordum zaten ama birkaç hizmetkâr tarafından giydirilip soyulmak pek hoş bir his değildi. Gerçek bir insandan ziyade oyuncak bebek gibi hissettiriyordu. Kontrolünün başkalarına ait olduğu bir oyuncak bebek.

Saige de tıpkı benim gibi eski haline döndüğünde rahatlamıştı. "Şükürler olsun!" diye mırıldandı kendi elbisesine sıkı sıkı sarılarak.

Sınıftan önce eğitmenimiz, ardından da vârisler ayrıldı. Hizmetkârlarsa ortalığı toplamak için içeride kalmıştı. Elbisemin son dokunuşlarını yaparken Saige kapıdan bana seslendi. "Geliyor musun Reika?"

"Siz gidin, yetiştirim," diye seslendim.

Prensesler sınıfı terk etmişti. Prenslardan Hiro ayrılırken yüzüme bile bakmamış, Vron'sa sıcak bir gülümseme ve baş selamıyla veda etmişti. Drystan direkt yanıma gelmeyi tercih etti.

"İlk provan hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu küçümseyen bir ses tonuyla.

Ona gözlerimi devirerek yanıt verdim. "İşkence gibiydi. Gerçi Saige'le sen son derece eğleniyor gibi görünüyordunuz."

Drystan güldü. O sırada siyah gözlerinde parlayan minik ışıltıyı fark ettim. "Kıskandın mı yoksa prenses?" diye sordu muzip bir ifadeyle.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Seni mi? Sadece rüyada Drystan."

"Rüyamda seni görmek benim için bir onur olurdu oysaki..." diye mırıldandı kollarını göğsünde bağlayarak.

Çıkışa ilerlerken ona bakmadım. "Ne istiyorsun Drystan?" diye sordum sert bir ses tonuyla.

"Sana yardım etmek," dedi adımlarını benimkilerle uyumlu hale getirerek.

"Yardıma ihtiyacım olduğunu sana düşündüren ne?"

Drystan tekrar güldü. "Az önceki derste neler olduğunu ikimiz de gördük bence prenses. Gerçek bir prenses gibi yetişmediğini her geçen gün daha da belli ediyorsun. Böyle devam edersen çok geçmeden bir sahtekâr olduğunu anlayacaklar."

Drystan'ı aniden koridorun karanlık duvarına yapıştırdım ve bacağımdan çektiğim hançeri boğazına dayadım. Saige'den öğrendiğim bir taktikti. "Bir daha o kelimeyi kullanmayacaksın."

Siyah saçlı prensin gülümsemesi silinmişti ancak korktuğu söyle-nemezdi. "Tamam tamam," dedi ellerini teslim olur gibi kaldırarak. "Kılıçlar ve hançerlerle flört eden bir prenses. Gerçekten de yalnızca rüyalarımnda görebileceğim bir insansınız leydim." Hançeri çıkardı-ğım gibi yerine yerleştirirken Drystan beni baştan aşağı süzdü. Ar-dından sözlerine devam etti. "Baloda herkesin gözleri önünde ola-caksın. İnsanların anlamaması için yardıma ihtiyacın var. Bırak da yardım edeyim."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Sana boş zamanlarımızda dans dersi verebilirim. Görgü kural-larını öğretebilir, dik durmaya alıştıtabilirim." Sunduğu fikrin çok akıllıca olduğunu düşünüyormuş gibi memnun bir ifadesi vardı prensin.

"Bunu yapacağımız güvenli bir yer de bulmuşsundur herhalde," diye mırıldandım ellerimi belime yerleştirerek.

Kafasını onaylarcasına kibirle salladı. "Kütüphane. Dans edecek kadar geniş bir alanı var. Üstelik kimse doğru düzgün oraya uğra-mıyor. Hem yalnızca dans etmeyiz, katil tahminlerimizi de orada tartışabilir, şu manyak psikopatın kimliğini açığa çıkarabiliriz."

Çok istekli görünmek istemiyordum ancak söylediği şeyler aklı-ma yatmıştı. Hem diğer vârislere yetişmeme yardımcı olabilir hem de araştırma yapmamızı sağlayabilirdi. Gölge Prens'e güvenmiyordum, bunların hepsini gerçekten katil olduğu için ya da katile yardım et-tiği için yapıyor olabilirdi. Samimiyetimi kazanmak için çevirdiği bir oyun olabilirdi. O tatlı, muzip gülümsemenin ardında bir katil yaşıyor olabilirdi ancak burada verilecek doğru karar, teklifini kabul etmektir. Nasıl olsa sergilediği oyunlara gelmeyecek kadar zekiydim.

"Anlaştık," dedim. "Ama bundan başka hiçbir vârise bahsetmeye-ceksin. Oda arkadaşına bile."

"Benim oda arkadaşım senin müstakbel kocan prenses, emin ol bunu söyleyeceğim son kişi o."

Gülümsedim ve odama dönerken fazla neşeli görünmemeye çalıştım.

Ortak salon her zamanki gibi sıcacıktı. Kırmızı kumaşlardan yansıyan ışık, duvarları turuncunun tonlarına boyuyordu. İlk geldiğim gün bana yabancı gelen bu oda, şimdi bana ev hissini veriyordu. Salonun ortasındaki üzerine oturmaktan çekindiğim koltuklar, şimdi benim için tatlı akşam sohbetlerinin rahatlığı demekti. Hoşça vakit geçirdiğimiz saatlerin habercisiydi. Vârislerin teker teker öldürülmesi korkunç bir durum olsa bile bunun birbirimize daha da çok bağlanmamızı sağladığı da apaçık ortadaydı.

İçeride kimsenin olmadığını fark ettiğimde yıkanmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Odama ilerlerken kapılara kulak kesildim ancak hiçbirinden ses gelmiyordu. Saige'le Niss'in nereye gittiğini bilmiyordum. Belki bir şeyler atıştırmaya, belki de bahçede biraz yürüyüş yapmaya gitmiştiler. Diğer kızlarınsa dersleri hâlâ devam ediyor olmalıydı.

Saçlarımdaki tokaları birer birer çıkarırken kendimi aynada izledim. Buraya geleli daha bir hafta bile olmamıştı ama şimdiden daha sağlıklı görünüyordum. Göz altlarımdaki morluklar gitmiş, sağlıklı beslenme sayesinde yüzüme renk gelmişti. Çok yakında bu saçlarıma da yansiyacak, küçükken sahip olduğum canlı kızıla tekrar kavuşacaktım.

Bu düşünceyle mutlu olarak saçlarıma omuzlarımdan aşağı bırakırken odaların birinden bir inilti sesi geldi. Homurdanmayla karışık olan sesi duyduğumda önce irkildim, ardından gerildim. Sesi hayal etmediğimden emin olmak için hareket etmeyi bıraktım. Aynı ses daha güçlü bir tonda kulağıma ulaştığındaysa panikle hangi odadan geldiğini anlamaya çalıştım.

Ses tekrar geldiğinde odayı bulmuştum, Saige'in odasından geliyordu. Koşarak kapıya ulaştığımda kapı açılmadı ve en sonunda omuz atarak içeri daldım. İçeride iki kişi vardı. Biri yatağın üzerinde, diğeryse hemen yatağın ayak kısmındaydı.

Gözüme ilk çarpan yerde debelenen pembe saçlı prenses oldu. Ağzı bir iple bağlanmış, elleri ve ayakları kalın bir halatla defalarca düğümlenmiş ve yatağın ahşap ayaklarına sabitlenmişti. Nyx yatağı defalarca çekmiş olmalıydı ancak odanın yarısına kadar sürükleyebilmişti.

"Nyx," diye fısıldadım harcadığı çaba yüzünden bayılmak üzere olan prensese. Başını kaldırmadı. Ağlıyor, inliyordu. Onu hiç sevmesem de bir anlığına içim acıma hissiyle doldu. Buradaki hiçbir vâris, katil olan hariç, bunları hak etmiyordu. Hızla yanına ulaştım ve ellerini tuttum. "Nyx, beni duyuyor musun?"

O kadar fazla uğraşmıştı ki bilekleri aşınmış, halat kızın kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Başını hafifçe sallayıp pembe saçlarını arkaya atarak bana baktı ve gözleri umutla doldu. Ağzına gerilmiş ip yüzünden dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Gözyaşları bile yüzünü nemlendirmeye yetmemişti zavallı kızcağızın.

Oda ter ve kan kokuyordu. Ağzındaki ipi çözer çözmez, "Reika," dedi zar zor.

"Konuşma, dur," dedim ve bacağımdan çekip çıkardığım hançerle kızı halatlardan kurtardım.

"Kaç!" dedi kollarıma tutunarak. "Her an dönebilir."

"Kim?" diye sordum Nyx'in kendini kaybetmemesi için gözlerinin içine bakarak. "Onu gördün mü? Katilin kim olduğunu biliyor musun?" Heyecanla zavallı kızı biraz sarımsı olmalıydım ki acıyla yüzünü buruşturdu. Ardından başını iki yana sallayınca tüm umudum kırıldı.

"Ne yaptı?" diye sordum kızı kollarından kavrayarak ayağa kaldırıp. Zavallı prenses bana dayanamadan dik duramıyordu. Bacaklarındaki gücü kaybetmiş gibiydi. Kafasını göğsüme gömdüğünde içim acıdı.

"Onu öldürdü," diye mırıldandı ağlamaklı ses tonuyla. "Gözlerimin önünde öldürdü Reika."

Yatakta yatan bedene baktığımda tüylerim diken diken oldu. Orada tanıdık bir yüz göreceğimden son derece emindim ancak beklediğim yüzlerden biri değildi bu. Cyra'nın kişisel hizmetkârı olan

Nina'ydı yataktaki. Sağ eli de sol eli de göğsüne saplanmış bir bıçağın altında kalmıştı. Üst üste duruyordu elleri ve tanınmaz haldeydiler. İçlerinden geçen ve onları bedenine sabitleyen bıçak fışkıran kanlar yüzünden kırmızıya boyanmıştı. Ceset önce öldürülmüş, sonra süslenmişti.

Midemin bulantısını yutkunarak geçirmeye çalıştım. Aynı zamanda bedenimi Nyx'le cesedin arasında bir perde haline getirmiştim. Çoktan göreceğini görmüştü prenses ancak daha fazlasına maruz kalmasını engellemeye çalışıyordum. Ellerim terlerken prensesin kayıp düşmemesi için bedenine daha da sıkı sarıldım.

Az önceki korkunun, gerginliğin yerini tamamen saf bir öfke almıştı. "Nyx, benimle kalman gerekiyor," diye mırıldandın bayılmaması için. Konuşmak, beni dinlemek bilincini açık tutacak, uyumasını veya kendini kaybetmesini engelleyecekti. En azından umudum bu yöndeydi. "Kaç saattir buradasın?" diye sordum onu adadan çıkarmaya çalışırken. Yavaş, temkinli ve minik adımlar atıorduk.

Burnunu çekti. "Bilmiyorum."

"Katille ilgili bir şey gördün mü? Boyu ne kadar uzundu?"

Nyx hatırlamak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Aşırı uzun ya da kısa değildi."

"Saç rengi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım kısa saçları vardı. Pelerinin başlığını kabartıyorlardı."

O dehşet anlarına rağmen bunu hatırlayabilmesine şükrettim. "Konuştu mu hiç? Sesini duyabildin mi?" diye sordum. Ortak salona gelmiştik artık. Kızı nazikçe kırmızı koltuklardan birine oturttum.

"Tek kelime bile etmedi." Nyx biraz rahatlamıştı ama boş gözlerle yeri izliyordu. Bedeni hayatta ama ruhu ölmüş gibiydi.

Ne düşündüğünü tahmin etmek benim için imkânsızdı. Ölümle görmeye, cesetlerle yüzleşmeye alıştım ancak buradaki prensesler öyle değildi. Prensесin yüzüne bir sakinlik yayılırken endişelenmeye başlamıştım. "Burada kal, yardım getireceğim," dedim gözlerinin içine bakarak. Beni anladığından emin olmam gerekiyordu.

“Hayır!” diye bağırdı aniden. Tekrar ağlamaya başladı. “Beni yalnız bırakma lütfen,” dedi elime sarılarak.

“Tamam,” dedim kızın pembe saçlarını nazikçe okşayarak. “Bırakmam. Buradayım Nyx.” Ardından yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “Seni revire götürmemiz gerekiyor. Ona ne dersin? Yürüyebilir misin?”

Kendini toparlamaya çalışan prenses önce yutkundu, ardından başını onaylar şekilde salladı. Ben de başımı salladım ve kızın beline sarılarak tekrar ayağa kaldırdım. Nyx de bir elini omzuma atmış, bedenini benimkine dayamıştı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. Sesi utanmış gibi çıkıyordu.

“Sorun yok, bir tüy kadar hafıfsın,” dedim gülümsemeye çalışarak. Gerçekten de öyleydi, elbisesinin daha ağır olduğuna emindim.

“O yüzden değil, sana geldiğinden beri yaptıklarım için. Hiçbiri ni hak etmiyordun. Üzgünüm.”

Öksürdü. Şiddetli bir şekilde öksürmeye devam ederken ağzından bir kan şelalesi dışarı taşı ve ortak salonun giriş kapısını yıkadı. Nyx’in başı aşağı düşerken onu yakalamak için atıldım. Tüm kan vücuduma ve elbiseme bulaşırken pembe saçlı prensesin vücuduna sıkıca sarıldım. “Hey! Benimle kal!” diye bağırdım çaresizce.

Nyx’in gözleri artık boş bakıyordu. Gözkapakları yavaşça kapanırken tek yapabildiğim yardım için bağırma oldu.

Bölüm 7

SAVAŞIN KURALLARI

Her gece parmaklarımda kan lekeleriyle uyanıyordum. Avuççerimi kırmızıya boyayan, yoğun kıvamlı sıvının ellerimden akıp gitmesini izliyordum. Çoğu zaman bu kan anneme ait oluyordu. Nadiren de ağabeyime.

Güneş ışıklarının yükselmesiyle tavernadaki işimin başladığını anlıyordum. Giyiniyor, alt kata iniyor ve çalışmaya hazırlanıyordum. Önceki günden kalan yemek artıklarını aşçıdan rica ediyordum. Yüğüme bile bakmaya tenezzül etmeyen yaşlı adam kokuşmuş yiyecekleri köpeklere fırlatır gibi önüme fırlatıyordu. Bu şekilde davrandığı için ona hiçbir zaman kızmamıştım. Çatal da verdiği için mutlu oluyordum yalnızca.

Küçük bir kızken hayallerim vardı. Büyüyüp Slonian kütüphanesinde çalışmak, bir kütüphaneci olmak istiyordum. Gündüzlerimi milyonlarca dünyada gezerek harcamak, akşamlarıysa aileme ve evime dönüp onlarla vakit geçirmeyi hayalim. Bir kızım olurdu belki ya da bir oğlum. Geçim sıkıntım olmadığı sürece hem kızımın hem de oğlumun olmasını çok isterdim. Ağabeyim ve ben gibi birbirlerini kollarlardı. Ben tokum deyip aç oldukları halde yemeğin kalanını paylaşacak kadar severlerdi birbirlerini. Hiçbir zaman gerçekleşmesi zor şeyler dilememiştim. Her zaman önceliğim ailem olmuştu. İkinci önceliğimse kendim.

Ancak artık aile olarak gördüğüm insanların hiçbir zaman yanımda kalmayacağını biliyordum. Bunu yıllar önce tecrübe

çıkmıştı ama daha yeni anlıyordum. Annemi ve ağabeyimi kaybetmemin ardından kendime yeni bir aile kurabileceğimi zannetmiştim. Beni seven, hayatına alacak insanlarla tanışabileceğimi ummuştum. Ancak bunun öylece, bir tepside önüme sunulmayacağını anlamak yıllarımı almıştı.

Ben de bana verilmeyeni, zorla almaya karar vermiştim. İlk ve tek önceliğim güç olmuştu. Annemle ağabeyimin kaybını kabullenmenin tek yolu yeni bir amaç bulmaktı. Böylece acıyı gömebilecek, kendimi yalnızca bunu gerçekleştirmeye adayabilecektim. İntikam ve güç. İstedğim şey buydu. Tek ailemin benden sebepsizce koparılmasının intikamını alacak, bir daha başıma böyle bir şey gelmesine izin vermeyecek kadar güç sahibi olacaktım. Bu yolda yapacağım kötülükler yalnızca tali hasar* olacaktı.

Tavernada çalıştığım süre boyunca katlandığım iğrençlikler en azından zihnimi geçmişî düşünmekten alıkoymuştu. Uzun bir süre boyunca anılara dalmamı ve karanlıklarında kaybolmamı engellemişti. Avlanmaya da bu yüzden başlamıştım. Silah kullanmayı öğrenmek, her geçen gün daha iyiye gitmek ve her silahta ustalaşmak bana hedefime daha da çok yaklaştığımı hissettiriyordu. Annemin ve ağabeyimin ölümünün intikamını almak beni huzura kavuşturacakmış gibi hissediyordum. Bu bir yanılgıydı elbette ama zihnimin acıyla başa çıkmasının oluşturduğu bir yanılgıydı. Bir tür savunma mekanizmasıydı beni başka şeyler yapmaya iten.

Bu yüzden Nyx kucığımda kan kusarken ve bilincini yitirirken acı duymamıştım. Yalnızca geçmişe ait hayaletler gözlerimin önünde belirmeye başlamıştı. Ölümünün yavaş gerçekleşmesi ve kucığımda can vermesi bana ağabeyimi hatırlatmıştı. Yardım bulmak için gereken konsantrasyonu saniyeler içinde kaybetmiştim. O ana karşı olan bağlılığım yitip gitmiş, geriye sadece saf bir çaresizlik kalmıştı. Yine bir insan, ölmesini istemediğim bir insan kollarımda can veriyordu ve tıpkı geçen seferki gibi yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İşte insan bu şekilde, sadece bir olayla yıkılabiliyordu. Nyx'e değer verdiğim için değildi bunların hiçbiri. Aynı sahneyi tekrar

* Bir faaliyetten doğan ölüm, yaralanma veya diğer hasarlara verilen isim. (ed.n.)

yaşamamdan kaynaklıydı. Nyx'in kapanan gözlerinde ağabeyimin-kileri gördüğümde kalbim yıllardır bastırduğım acıyla doldu. Prensesin pembe saçları kırmızıya dönerken, onların arasında kayboldum. Zamanın ve anın varlığı bir anda yok olup gitti. Kendimi unuttum.

Yardım çağlığı atarken zihnimi kendine getirebilmek için iyi anılara odaklanmaya çalıştım. Bulması zordu. Hatırladığım, net bir şekilde tüm ayrıntılarıyla gözlerimin önüne getirebildiğim anılar buraya aitti: Cyra'nın beni, yıllardır tanıyormuş gibi kocaman bir gülümsemeye karşılaması; prenseslerin beni hemen aralarına kabul etmeleri; gördüğüm saygı; yiyeceklerin taze olması ve önüme fırlatılmamaları; hiçbir muhafızın bir koridor kenarında beni karanlık yerlere çekip tecavüz etmeye çalışmaması.

O sırada ailemi kaybettiğimden beri gerçek bir hayat yaşamadığımı anladım. Yıllardır yaşamıyordum, yalnızca hayatta kalmıştım.

Kraliyet Okulu benim yeni hayatımın başlangıcı olmuştu.

Ve benim bu hayatı kaybetmeye niyetim yoktu.

İki prenses ve iki prens odaya daldığında bağırmaktan boğazım acımaya başlamıştı. Önce tanıdık prensler daldı içeriye. Ortak salonun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içerideki ölüm sessizliği herkese bulaştı. Eryx ve Faldo, kapının hemen önünde duran Nyx'in hareketsiz bedenine ve benim dehşet içindeki yüzüme baktı. Vücutları kaskatı kesilirken Saige ile Raven da gelmişti. Birer heykel gibi donup kalmış prensleri itekleyerek içeri girdiler ve yüzleri benimkiyle benzer birer ifadeye büründü.

Saige yerde yatan Nyx'e baktı korkuyla, ardından başını kaldırıp bana baktı. Nefesi tıkanmış gibi görünüyordu. Telaşla yutkundu.

"Nyx?" diye sordu yalnızca. Sorusunun anlamı hayatta olup olmadığıydı. Ne yazık ki ellerim titriyor, kucakladığım kızın nabzına bakacak kadar bile hareket edemiyordum. Gözlerimden bir damla yaş süzülürken Saige hızla yanımda yere çöktü ve kızın aşınmış bileğini iki parmağıyla kavradı.

"Yaşıyor," dediğinde herkes rahatlayarak nefes verdi. "Revire götürülmesi gerekiyor!" diye bağırdığında Eryx nihayet harekete geçmeyi başardı.

Hiç vakit kaybetmeden her yeri kusmuk ve kana bulanmış kızı kucağına alıp kaldırdı. Nyx'in yaydığı koku sebebiyle midesi bulanmış olmalıydı ki öksürmeye başladı. Konuşmak için uğraşması gerekmişti. "Başka biri var mı?" diye sordu endişeyle. Kaşları endişeyle kıvrılmış Nyx'in bedenine bakıyordu. Eryx'in birine değer vereceğini düşünmezdim. Nyx'le olan ilişkilerinin yalnızca yüzeysel olduğunu düşünmüş, samimiyetine inanmamıştım. Ancak yüzü tam aksini söylüyordu.

Ayağa kalkacak gücü bulamayarak Saige'in odasına baktım. "Yaşayan biri yok," dedim kasvetli bir ses tonuyla. Öyle çıkmasını istememiştim ancak ne sesimi ne de davranışlarımı kontrol edecek gücü bulamıyordum kendimde.

Raven korkuyla gözlerime baktı, ardından Saige'e döndü. Orada bir ceset olduğunu anlamışlardı. Birinin girip oraya bakması gerekiyordu ancak kimse buna cesaret edemiyordu.

Eryx kucagında Nyx'le merdivenleri inmeye başladığında Saige odaya bakmak için bir adım attı ancak Faldo onu elini kaldırarak durdurdu. "Ben bakarım," dedi. Bunu yaparak Saige'i koruduğunu zannediyor olmalıydı ancak Saige'in hem psikolojik hem de fiziksel olarak ondan çok daha sağlam olduğunu bilmiyordu. Faldo yorgun adımlarla odanın yolunu tuttuğunda hiç kimseden çıt çıkmadı. Beni ayağa kaldırdılar bu sırada, Saige koluma girdi.

Faldo kapıyı açıp içeri baktı, birkaç saniye odanın içinde durup çıktı. Girdiğinde çilleriyle hafif turuncu bir renge sahip olan teni beyaza dönmüştü. Gergin suratı gevşemiş, tiksintiyle dolmuştu. Sıcak olan elleri buz kesmiş olmalıydı. Dişlerini sıkıyor gibi görünüyordu. Tek elini bize doğru uzattığında elinde bir not olduğunu fark ettim.

"Cesedin yanında duruyordu," dedi ancak cümlesini bitirdiği gibi yere çöküp kusması bir oldu. Faldo bu sabah kahvaltıda yediği her şeyi Saige'in odasının önüne boşaltırken Raven umursamaz bir tavırla prensin yanına gidip kâğıdı elinden aldı.

Zavallı prene yardım bile etmemiş, sırtını sıvazlamamış, iyi olup olmadığını sormamıştı. Kâğıdı açıp notu okudu ve ardından gözlerini devirerek bize doğru uzattı.

Hizmetkârlarımızın evine dönme vakti çoktan geldi gibi vârisler.
—*Schefflera Fındk Chnnovnez*

Bir uyarı. Bir tehdit. Bir emir.

Katil yalnızca hizmetkârlarımızı buradan yollamamız için bizi tehdit etmemiş, aynı zamanda yeni bir ipucu daha bırakmıştı. İmzasının üzerindeki dört harf daire içine alınmıştı: C, E, F ve N.

Elbette aklıma ilk gelen şey, bunların kurbanlarının isimleri olduğuydu. E, Eirwen içindi. C ise Cahirr için. N harfinin Nyx için mi yoksa Nina için mi konduğunu bilmiyordum. Katil isminin harflerini yalnızca vârislerin baş isimlerinden almıyorsa, sorunumuz çok daha büyük demektir. Karşımızda çözülmesi çok daha zor, gizemli bir katil var demektir. Bizi bir oyuncak gibi parmağında oynatıyor ve bazı şeyleri çözdüğümüzü düşündürüyor demektir.

F harfiyse aralarında en belirsiz olanıydı. Faldo, Feyre ve Fintan. Üç vârisin isminin de bu harfle başlıyor olması son derece sinir bozucuydu.

“Bu bir şaka olmalı,” dedi Raven sinirle odada yürüyerek.

“Bir oyun daha mı?” diye sinirle homurdandı Saige. “Hayır, buna laha fazla katlanacak tahammülüm kalmadı artık.”

“Cyra çok üzülecek...” diye mırıldandım kendi kendime. Raven ve Saige birbirlerine baktı. Ardından gelip yanıma oturdular.

“Sen iyi misin?” diye sordu Saige elini bacağıma koyarak.

Başımı onaylar şekilde salladım. “En azından Nyx için zamanında yetiştik.”

Faldo sonunda kusmayı bırakmış, ayağa kalkabilmişti. Raven’in odasına giderek bir battaniye kapı ve kusmuğunun üzerine örttü. “Özür dilerim leydilerim,” dedi utançla. Yüzümüze bile bakamıyordu.

“Gidip prensesleri buraya çağırma ne dersin Faldo? Sonra da diğer prenselere mesajdan ve katilin isteğinden söz edebilirsin,” diye bir öneride bulundu Raven. Ancak sesi rica etmekten çok emir verir gibi çıkmıştı. Faldo’yu burada istemiyordu belli ki.

Kızıl prens başını sallayarak ortak salonu terk etti. Taş zeminde adımlarının sesi gittikçe uzaklaşırken az önce olanları aklımdan

atabilmek için ayağa kalktım. "Üzerimi değiştirmeliyim," dedim dalgın bir şekilde. Ellerim, kollarım, tüm elbisem kan içinde kalmıştı. *Zavallı elbise*, diye düşündüm.

"Yardım edeyim," dedi Saige ve ben itiraz edemeden ayağa fırlayıp odama doğru yürümeye başladı.

"Gerek yok. Kendim halledebilirim," dedim ürkekçe.

Siyah saçlı prensesin dudaklarına merhametli bir gülümseme yayıldı. "Şu an seni bu şekilde yalnız bırakamam prenses," dedi odayı işaret ederek. "Gir ve soyunmaya başla."

Odaya ağır adımlarla girerken Raven geride kalmıştı. Salonun ortasında hızla volta atıyor, daireler çiziyordu. Kapıyı arkadan kapattığımda tekrar yardıma ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açtım ancak Saige beni hemen durdurdu. "Sırtındaki yara izlerini gördüm Reika. Bunun için çekiniyorsan, endişelenmene gerek yok."

Şaşkınlıkla öylece kaldım ancak Saige hiç renk vermiyordu. Askılığıma doğru ilerleyerek koyu yeşil bir elbise seçti. Bana sormamıştı bile.

"Kimseye söylemem merak etme."

"Söyleyeceğin bir şey yok ki. Ağaçlara tırmanmayı çok seviyorum. Bu yüzden sık sık düşünüyorum ve yaraların sebebi de bu," dedim elbiseyi kızın elinden alıp yatağıma bırakarak.

Ardından Saige arkama geçip korsenin bağcıklarını çözmeye koyuldu. "Farkında mısın bilmiyorum Reika ama berbat bir yalancısın."

Tüm vücudum buz keserken konuşamadım.

"Sorun yok, bende de benzerleri var." Ağzından çıkan kelimeleri duymamla yaşadığım şaşkınlık ikiye katlanmıştı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Saige konuşmaya devam etti.

"Babam sık sık bu tarz izler bırakırdı sırtımda. Buraya gelme bir sene kala durdu. Yaralarımı görmesinler, onun kızını döven biri olduğunu düşünmesinler diye. Konunun benim canımla, bedenimle, itibarımla hiçbir alakası yoktu yani. Yalnızca kendini düşünüyordu. Seninkiler de çok taze görünüyor. Çok üzgünüm Reika. Slonian Kralı'nın tıpkı babam gibi bir orospu çocuğu olduğunu bilmiyordum."

Cümlelerinin son bulmasıyla endişe duygusu zihnimi terk etmişti. Saige, tıpkı onun gibi babam tarafından dövüldüğümü zannediyordu. Beni yakaladığını ve doğru bildiğini zannetmesi için rahatsız bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

"Bunu söylediğin için idam edilebilirsin biliyorsun değil mi?" diye sordum yardımıyla giyinirken.

Gözlerini devirip bana bir bakış attı. "Sana güvenmeseydim asla bunu paylaşmazdım. Bu okulda dövüşmeyi bilen ve bir şeyleri değiştirmeye çalışan sadece biziz. Birbirimizi desteklememiz gerekiyor. Ölümün kara gölgesi tüm vârisleri teker teker yutarken düşmandan çok dosta ihtiyacımız var."

Başımı onaylayarak salladığımda yeşil elbiseye girmiştım çoktan, ellerimi ve tırnak aralarındaki kanı temizlememe yardım ederken pek bir şey konuşmadık. Raven'ın dışarıda olup olmadığını bilmiyordum ve hâlâ biraz şoktaydım. Odaya biraz daha erken dönseydim, Nina'yı kurtarabilir miydim? Katille yüzleşip onu yenebilir miydim? Yoksa şimdi Nina'nın olduğu yerde yatan kişi ben mi olurdu?

Bu seri katille savaşacak kadar becerikli olup olmadığımın emin olamıyordum. Suikastçının eğitilmiş ve tecrübeli olduğu çok belliydi. Yaptığı işlerden, hızından ve geride asla ipucu bırakmamasından anlaşılıyordu bu. Bense hareket eden, tahmin edilebilir avlara hâkimdim. Tüm deneyimim av hayvanlarına dayanıyordu, insanlara değil.

Acı dolu bir çığlık kulaklarıma ulaştığında önce korkuyla Saige'e baktım. Onun suratı da aniden ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Hızla odadan çıkıp çığlığın geldiği yere ulaşmamız uzun sürmedi. Cyra, Nina'nın cesedinin üzerine çökmüş içini çekerek ağlıyordu.

"Neden?" diye haykırdı gözlerini ondan ayırmadan. "O bir vâris değil ki!"

Diğer prensesler de gelmişti. Faldo onlara her şeyi anlatmış olmalıydı. Saige, Eira'yı gördüğü gibi koşup beyaz saçlı prensesi kucakladı. Yaş süzülen gözlerini öpüp başını şefkatle sevdi. İyi olduğundan emin olmaya çalıştı.

"Bu yüzden," dedi Raven, elindeki kâğıdı uzatarak.

Nefeli kâğıdı kaptığı gibi sesli bir şekilde okudu. "Hizmetkârlarınızın evine dönme vakti çoktan geldi gibi vârisler. İmza, Schefflera fındk Chnnovnez." Sesi sona doğru kısılmıştı. "Dört harf özellikle işaretlenmiş. Bulduğunuzda böyle miydi?" diye sordu siyahi prenses buz gibi bir ses tonuyla.

"Evet," dedi Raven net bir şekilde.

Feyre'yle Odette endişeli bir şekilde Cyra'nın yanına gidip omuzlarından sıvazlamaya başladı. Cyra ağlamaya devam ederken yanına gidip onu teselli etmek istedim ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir durumda ne söylenirdi ki? Nasıl mutlu edebilirdim onu? Her şeyin düzeleceğine inandırabilir miydim?

Buna inandırmak mantıklı bir seçenek olmazdı gerçi çünkü gerçek bu değildi. Ertesi gün ölen kişinin o olmayacağını hiçbirimiz bilemezdik ve garantisi verilemezdi. Bu yüzden gitmedim yanına. Yalanlarla avutacağıma hiç konuşmamak daha iyiydi.

Cyra ya yas tutacaktı ya da intikam almak isteyecekti. Neden istemesindi ki? Sonuç olarak Nina onun için yalnızca bir yardımcı değildi. Sarayda beraber büyümüşlerdi. Yıllar boyunca Cyra'nın her ihtiyacında orada olmuştu. Şimdi ise tamamen sebepsizce masum canından olmuştu. Cyra'nın kaybını anlıyordum. İkimizinki aynı düzeyde olmasa da acılarımız ortaktı ve böylece kendimi ona daha yakın hissedebilirdim.

Mükemmel görüntüsü ve kusursuz prenses davranışlarıyla oluşturduğu perde saniyeler içinde kalkıp gitmişti. Şimdi karşımızda yalnızca arkadaşının yasını tutan üzgün bir kız vardı. Feyre'yle Odette'ten destek alarak cesedi odada bırakıp yanımıza vardığında kızlar onu nazikçe koltuklardan birine bıraktı.

Cyra dönüp bana bakmadı, zaten ne diyecekti ki? *Nina'yı neden kurtarmadın?* mı diyecekti? Kurtarma şansım olsa elimden geleni yapacağımı o da biliyordu.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek aptalca olurdu belki ama yanında olduğumu hissettirebilirdim. Koltuğun arkasına geçtim. Yeni temizlenmiş ellerimden birini omzuna koyduğumda Cyra başını çevirmedi. Elini elimin üzerine koyup tüm sıcaklığı-mı emdi. İşte bu da yeterliydi. İlla onu teselli etmem, ona gerçek

olmayacak vaatlerde bulunmam gerekmiyordu. Yalnızca desteğim ona yetiyordu.

"Burası da Faldo'nun kustuğu yer sanırım," dedi Nefeli nemli battaniyeyi göstererek.

Prenseslerin birçoğu yüzünü buruştururken, "Ne yazık ki. En azından battaniyeyi koku yayılmadan üzerine örtmeyi akıl etti," diye cevap verdim.

Nefeli'nin gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. "Battaniyeyi kendi mi örttü?" diye sordu kelimelerine dikkat ederek. Bana baktı. Başımı onaylar şekilde salladığımda hafifçe gülümsedi ve elindeki kâğıt parçasını Zurin'e vererek yanıma yaklaştı. "Seninle özel olarak konuşabilir miyiz Reika?"

Diğer prensesler gibi ben de bunu istemesinin sebebini çözemiştim. Ancak kimsenin umurunda değil gibiydi. Biz ortak salonu terk edip Nefeli'nin odasına girerken başlarını çevirip bakmamışlardı bile. Siyahi kız beni telaşla odaya çektikten sonra kapıyı arkamızdan kapatmıştı.

İçeri adım attığım gibi derin bir nefes verdim ve odaya bir göz attım. Odanın Nefeli'ye ait olan tarafı bariz bir şekilde belli oluyordu. Siyahi prenses, batı krallıklardan biri olan Opis'ten geldiği için güneşten ve sıcaktan bıkmış olmalıydı ki penceresini koyu kahverengi vitrayla kaplatmıştı. Gün ışığı odaya girmeye çalışsa da engeller yüzünden çok az bir kısmı odaya ulaşıyordu. Kızın yatağının bir kenarında kocaman bir çalışma masası bulunuyordu. Ahşap masanın üzerindeki mumlar eriyip kâğıtların üzerine akmıştı. Geceleri uzun saatler boyunca araştırma yapıyor gibi görünüyordu. Deri kaplı onlarca cilt kitap, masanın sağına ve soluna dizilmişti. İçlerine sıkıştırılmış parşömen parçaları sayfaların arasından taşıyordu.

Üstelik hiçbir prensesin odasında görmediğim bir şekilde, yatağının hemen karşısında da yerden tavana kadar uzanan geniş bir kitaplık vardı. Raflar tıpkı masanın üzerindikiler gibi okunmaktan yıpranmış kitaplarla doluydu. Çok çalışkan bir prenses olmasına rağmen Nefeli'yi hiç kütüphanede görmemişim. Demek ki sebebi odasında kendine bir kütüphane oluşturmasıydı.

Politik eserlerin yoğunlukta olduğu kitapları incelerken Nefeli bana bakıp gülümsedi. "Kitaplarımı paylaşmayı sevmem de," dedi. Onu çok iyi anlıyordum. Birinin kitabında işaretlediği yerlere baktığınızda, aldığı notları okuduğunuzda onun zihnine adım atardınız. Düşünme şeklini çözer, bilinçaltının temellerinde yatanları öğrenirdiniz. Kimse böyle bir bilgiyi paylaşmak istemezdi.

"Reika," dedi dikkatimi ona vermem için uyarırcasına. "Faldo'nun battaniyeyi kendi örttüğünü söyledin. Raven'in odasından almış, renklerinden anladım. Odanın hangisi olduğunu biliyor muydu yoksa sordu mu?"

"Sormadı. Kendi odasıymış gibi rahatça girdi, Raven'a ait olduğundan emin olduğu bir battaniyeyi rahatlıkla çekip aldı ve örttü. Kimseye bir şey sormadı."

Nefeli anladığını belli edercesine başını salladı. "Sence de bu şüpheli bir durum değil mi?"

Ne demek istediğini hemen anlamıştım. Prenseslerin kaldığı odalara girmeyi bırak, kuleye adım atmaya bile izni yoktu prenslerin. Daha en başından bunun çok katı bir kural olduğu defalarca belirtilmişti. O halde Faldo, Raven'in odasını nasıl tek seferde bulmuştu?

"Daha önce odaya girmiş," dedim düşünceli bir şekilde.

Nefeli sesini kontrol altında tutuyor, dışarıdan duyulmayacağına emin olmaya çalışıyordu. "Raven onu sokmuş olabilir, gece yarısı girmiş olabilir. Ya da belki de kimse yokken girip odalarımızı incelemiştir."

"Tıpkı bir katilin yapacağı gibi," dedim.

Başını salladı. Gözleri âdeta yeni bir ipucu bulmanın heyecanıyla parlıyordu. "Öğrenmemizin tek yolu var," dedi.

"Raven'a mı soracaksın? Ya inkâr ederse? Ya beraber çalışıyorlarsa?"

"Raven eşinin katil yerine konmasındansa doğruyu söylemeyi tercih eder bence. Ayrıca Faldo'yu geceleri odasına sokuyorsa Niss'in de bundan haberi var demektir. Raven inkâr ederse, Niss'e sorarız."

Niss, Raven'in oda arkadaşıydı ama çok özgüvenli bir kişiliği olduğu söylenemezdi. Biraz ürkek duran uzun saçlı prenses Raven'dan çekindiği için yalan söylemeyi seçebilirdi.

“İkisini aynı anda sorgulayalım,” dedim aniden. Bir anda atılmam Nefeli’yi ürkütmüştü. “Onu tek sorgularsak Niss doğruyu söylemeyebilir ama ikisini aynı anda sıkıştırırsak biri önünde sonunda dökülecektir. En kötü, ağızbirliği yapmalarını engellemiş oluruz.”

Nefeli kısa bir süre düşündükten sonra konuştu. “Şu an, olaylar tazeyken bunu yapabilir miyiz? Kendini iyi hissediyor musun? Revire gitmek istersen anlarım, sorun değil. Kendim de halledebilirim ama yanımda güvendiğim birinin olmasını tercih ederim.”

Güven. Bir değil, iki değil, tam üç prensesin güvenini kazanmıştım şimdiden. Katile o kadar odaklanmışlardı ki benim sahte bir prenses olduğumu akıllarından bile geçirmiyorlardı. Ama bu güven yüreklerinin burkuluşlarıyla sonlanacaktı. Bana güvenmeleri saçmaydı. Belki de güvenecekleri son kişilerden biriydim çünkü her zaman önce kendimi düşünecektim. Her zaman benim mutluluğum, onların bana karşı olan güveninden daha önemli olacaktı. Bana güvenerek aptallık ediyorlardı. Ama doğruyu söylemek gerekirse, sebebini anlayabiliyordum. Oturaklı bir karaktere ve hatırı sayılır bir zekâyâ sahiptim. Dans edemesem de dövüşebiliyordum. Görgü kurallarının büyük bir kısmından bir haber olsam da insanların içini okuyabiliyordum.

“İyiyim. Şimdi yapalım,” dedim kararlı bir şekilde ve yumruklarımla siktim. Bacağımdaki hançere dokunarak kendimi güvende hissettim. Saige, beni giydirirken hançeri görmüştü ve verdiği tek tepki gururlu bir gülümseme olmuştu.

Nefeli odanın kapısını açarak Raven’la Niss’e seslendi. Diğerleri, ikimiz konuşurken ses çıkarmasa da şimdi iki prensesi daha çağırdığımız için bozulmuş görünüyorlardı. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyorlar ve kendilerini dışlanmış hissediyorlardı. Haksız sayılmazlardı ancak düşünmeleri gereken asıl şey herkesin şüpheli olduğuydu.

Raven’la Niss’in çekinerek odaya girmesinin ardından kapı kapandı ve ortam gerginleşti. Niss’in bakışlarındaki ürkeklik artmış, gözleri kocaman açılmıştı. Ellerini birbirlerine bağlamış bir şekilde telaşla bize bakıyordu. Raven ise onun kadar olmasa da, en azından dışarıya yansıtmasa da, endişeli bir hale bürünmüştü.

Nefeli odanın pencere tarafına doğru ilerleyerek biraz daha aydınlık tarafa çekti bizi. Hiç tereddüt etmeden yanına gittim. Şimdi dördümüz bir daire oluşturmuş birbirimize bakıyorduk.

"Lafı uzatmayacağım kızlar. Sizden dürüst olmanızı bekliyorum yoksa başımız çok daha büyük bir belaya girebilir," dedi otoriter ve ağırbaşlı ses tonuyla Nefeli. Gülümsedim ve gözlerimi iki prensese diktim. "Faldo geceleri odana mı geliyor Raven?" diye sordu Nefeli duraksamadan. Sorusunu sorarken gözlerini kırpmamış, Raven'ınki-lerin üzerinden ayırmamıştı. Niss ise irkilmişti.

"Hayır elbette," dedi Raven umursamaz bir tavırla. Ama yalan söylediği belli oluyordu. Ya bu konuda yalan söylüyor ya da sakladığı başka şeyleri örtbas etmeye çalışıyordu. İki türlü de davranışları son derece şüpheliydi.

Nefeli sessizce iç çekti ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Faldo odanın hangisi olduğunu biliyordu. Odada iki yatak olmasına rağmen hangisinin sana ait olduğunu da biliyordu. Aksi takdirde asla tereddütsüz bir şekilde battaniyeni bulamazdı. Bu yüzden sana tekrar soruyorum. Faldo geceleri odanıza mı geliyor?" Bu sefer Raven bana buz gibi bir bakış attı. Faldo'nun bu hareketini Nefeli'ye benim söylediğimi biliyordu. Nefretini kazanmıştım.

Niss ürkekçe Raven'ın kolunu kavradı ve ona baktı. "Söyle onlara Raven yoksa hepimizin başı derde girecek."

Nefeli'yle ben bir cevap beklerken Raven kolunu sarsarak Niss'ten kurtuldu ve bıkmış bir şekilde Nefeli'nin yatağına oturdu. Bacak bacak üstüne atarken yumruklarımı sıktım. Gözlerini kısarak bana baktı. "Kendini çok zeki zannediyorsun, değil mi Reika? Bir asi olduğunu, diğer prenseslerden daha üstün ve farklı olduğunu sanıyorsun," dedi tükürür gibi. Ardından kendini beğenmiş bir kıkırtı çıktı ağzından. "Kendini bizden yüksekte görebilirsin ancak hepimizin otoritesi aynı düzeyde. Hepimiz eşit haklara sahibiz. Eşit yönetim gücümüz var."

"Sakin ol Raven," dedi Nefeli elini kaldırarak. "Sana yardım etmek için bana söyledi Reika. Gidip Profesör Melantha'ya söyleseydi okuldan atılırdın. Faldo'yla olan evlilik sözün de büyük bir skandal eşliğinde bozulurdu. Bunu yapmasını mı tercih ederdin?"

Raven'in sesi yükseldi. "Skandal mı? Sence koskoca Kraliyet Okulunda öğrencilerin öldürülmesinden daha büyük bir skandal mı benim odama müstakbel eşimi almam? Zaten evleneceğim onunla Beraber uyumaya erken başlamamızda ne gibi bir sakınca olabilir?"

Niss endişeyle tartışmayı izlerken olduğu yerde hafifçe büzüldü.

"O halde yalan söyledin. Faldo geceleri geliyor," dedim soru sorar bir şekilde.

Raven ise gözlerini devirerek yanıtladı beni. "Evet Slonian sür-tüğü. Müstakbel eşim beni sevdiği için benimle uyumayı da seviyor. Bana değer verdiği için. Bu yüzden sen kendi eşinle mutlu değilsin diye bizim mutluluğumuzu da engellemeye çalışmasan iyi edersin. Aksi takdirde buna pişman olacağını temin ederim."

"Kabalaşıyorsun Raven," dedi Nefeli. Sesi tehditkâr bir tondaydı. Biraz daha ileri giderse bu meselenin odanın dışına taşınacağı hakkında uyarıda bulunuyordu.

Raven ise hâlâ ters ters bana bakıyordu. "Bak ne diyeceğim? Faldo'yla benim ilişkiye burnunu sokmak yerine Eryx'i kontrol altına alsan iyi olur. Prenslerden biriyle senin yüzünden büyük bir kavgaya girdiğini anlattı bana Faldo. Anlaşılan Reika Antonella müstakbel kocası dışındaki erkeklerle haddinden fazla zaman geçiriyormuş ve bu vakit geçirdiğin prenslerden biri de senin hakkında ağza alınmayacak laflar etmiş. Eryx ise senin onurunu korumak için kavgaya karışmış. Prensleri birbirine düşürmekte son derece iyi olduğun kesin ancak pençelerini Faldo'nun üzerinden çek. Sen kendi işine bak, ben kendi işime."

Bu sefer söze giren kişi Niss oldu. "Bu kadar ileri gitmene gerek yok bence Raven."

"Kapa çenenil!" dedi Raven aniden. "Faldo hakkında kurduğun hayalleri bilmiyor muyum sanıyorsun? Her geldiği gece ona nasıl baktığını görmüyor muyum? Sırf başkalarına söyleme diye sesimi çıkarmıyordum ancak artık bu ikisi öğrendiğine göre diğer prenseslerin de haberdar olması yakındır. Umarım en kısa zamanda suikastçı bozuntusu senin de icabına bakar." Ardından ayağa kalkarak odayı terk etti ve kapıyı açık bıraktı.

"Bu bir tehdit miydi?" diye sordu Niss ürkek bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi Nefeli düşünceli bir ses tonuyla. "Yersiz bir güç gösterisiydi."

"En azından Faldo'yla ilgili endişelenmemiz gereken bir konu olmadığını öğrenmiş olduk," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak.

"Evet," dedi Niss mırıldanarak. Ancak sesi hüzünlü çıkıyordu. "Endişelenecek bir şey yok."

"Niss, Raven'in bahsettiği prensin kim olduğunu biliyor musun? Benim hakkımda kötü şeyler söyleyen prensin yani," diye sordum prensese ancak bakışları o kadar dalgındı ki beni duymuyor gibiydi. "Niss?" diye tekrar seslendiğimde aniden başını kaldırdı.

"Efendim? Ah evet, şu kavga muhabbeti. Drystan'dı senin hakkında kötü konuşan kişi. En azından Faldo'nun söylediklerine göre öyle. Senin için ağza alınmayacak kaba sözlerde bulunmuş ve Eryx de itibarını koruyabilmek için kendini tutamayıp ona vurmuş. Ancak eğitmenlere gidecek kadar büyük bir kavga değilmiş, merak etme. Eryx'e hiçbir şey olmamış."

Başımı onaylar şekilde salladım ancak bu hiç mantıklı değildi. Drystan benimle işbirliği yapmak istemişti. Sırrımı koruyacağına dair söz vermişti. Neden diğer prenlere karşı hakkımda kötü şeyler söylerdi ki?

"Diğer vârislerle konuşup şu hizmetkâr işini çözmemiz gerekiyor," dedi Nefeli ellerini beline yerleştirerek.

Odayı terk ederek ortak salona ulaştığımızda Raven ve Nyx hariç tüm prensesler oradaydı. Cyra ağlamayı bırakmıştı ancak boynu bükük, bakışları boştu. Odaya girmemizle tüm gözler bize döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Odette sinirli bir şekilde kollarını bağlayarak. "Raven neden sinirle burayı terk etti?"

Nefeli omuzlarını silkti. "Onu sorgulamak istedik ama kendisi sinirlenmeyi tercih etti. Son olaylar hepimizi yordu, onu suçlamıyorum. Şimdi şu not konusunda hızlıca bir karara varmamız gerekiyor."

Saige direkt söze girdi. "Verilecek bir karar yok bence. Hepimiz bu suikastçı bozuntusunun neler yapabileceğini biliyoruz.

Öldürmekten ve risk almaktan çekinmeyen birine karşı durmak mantıksız. En azından hizmetkârlarınızın yaşamına değer veriyorsanız, ki ben veriyorum, katilin dediklerini yapmak zorundayız.”

“O halde bütün hizmetkârları eve mi yollayacağız?” diye sordu Odette gözlerini kırıştıtarak. Durumdan hiç memnun değil gibiydi. “Bize kim yardımcı olacak? Saçlarımı kim tarayacak?”

Saige ona ters bir bakış attı. “Sen önce hayatta kalmaya bak ben-
ce. Katili kısa süre içinde bulamazsak saçlarının taranmasının bir önemi kalmayacak.”

“İyi ama ya öğretmenlere ne diyeceğiz?” diye sordu Zurin.

Bu yerinde bir soruydu. Bir katilin bizi tehdit ettiğini ve hizmetkârlarımızı evine göndermeyi emrettiğini açıklayamazdık. Bu onları da tehlikeye sokardı.

“Onları korumak için gönderdiğimizizi söyleyebiliriz,” diye bir öneride bulundu Eira. “Ne de olsa vârislerin saldırıya uğradıklarının farkındalar. Toplu bir karar aldığımızı ve en azından hizmetkârlarımızın evlerine dönmesini istediğimizi söyleyebiliriz.”

“Profesör Melantha hizmetkârların laf taşıma ihtimalini göze almaz. Ölümleri gizli tutmak için elinden geleni yapıyor. Krallıklarına dönen ve olan biteni bilen hizmetkârların ötme ihtimali çok yüksek,” dedi Saige düşünceli bir şekilde.

“O halde gece yarısı göndeririz,” dedi Nefeli kararlı bir ses tonuyla. “Bu gece yarısı,” diye de ekledi üzerine basa basa.

“Akşama kadar hepiniz bireysel hizmetkârlarınıza haber verin ve gece yarısı ahıra gelmelerini söyleyin. Tüm vârislerin orada olmasına gerek yok. İki prenses ve iki prens yeterli olacaktır. Herkesin sağ salim yola çıktığından emin olmak için. Ardından prensler muhafızlara yolu açmaları için emir verebilir. Ne de olsa onların laflarına güveniyor, emirlerine uyuyorlar,” diyerek gerekli konuşmayı ve planı sundum kızlara. Hepsi endişeli bakışlarla dinlemiş, birbirlerine bakarak onay almıştı.

Saige homurdandı. “Çok riskli bir plan. Ama daha güvenlisini de bulamayız,” dedi ve oflayarak koltuklardan birine bıraktı kendini. “Benim onayımı aldın prenses.”

Eira da minik adımlarla Saige'in yanına gitti ve kucığına nazikçe oturdu. "Benimkini de aldın Reika. Hizmetkârım Sybil'le akşam yemeğinde konuşacağım."

"Hepiniz delisiniz," diye söylendi Odette.

"Akli dengemizi yitirmemiz katilin suçu, yardım et de en kısa sürede o pisliği bulup cezasını verelim," dedi Nefeli ve Odette'e baktı.

Odette önce siyahi prensese, ardından bana baktı ve başını itaatkâr bir şekilde eğdi. "Dediğiniz gibi olsun."

Niss şaşkın görünüyordu ama ne dersek onaylayacağını biliyordum. Kalan prensesler de sırayla hemfikir olurken ses çıkarmayan tek kişinin Cyra olduğunu fark ettim. Ne de olsa onun hizmetkârı ölmüştü, söz hakkı olmadığını zannediyordu muhtemelen.

"Cyra? Sen de onaylıyor musun?" diye sordum sarışın prensese şefkatle bakarak.

"Nina'nın başına gelenlerin sizinkilere gelmemesi için elimizi mümkün olduğu kadar çabuk tutmalıyız bence," dedi gözlerini zemininden ayırmayarak.

"O halde karar verildi. Herkes hizmetkârına haber verecek ve gece yarısı ahırda buluşacağız. Görev için gönüllü olan var mı?" diye sordu Nefeli.

Saige'le hemen atılmıştık elbette. Başka kimse hizmetkârların güvenliğinden sorumlu olmayı teklif etmediği için oy kullanmamıza da gerek kalmadı. Karar verilmişti.

"Ben gidip prenlere de planı açıklayayım. Gelmek isteyen var mı? Beraber gidersek daha iyi olur," dedi Nefeli ve prenseslere bir bakış attı. Birden fazla prensesin planı açıklaması kat kat daha etkileyici ve ikna edici olacaktı elbette. Aynı zamanda da hızlı hareket etmemiz gerekiyordu ancak Eryx'le Drystan arasında olan olay yüzünden benim gidip kimseyle yüzleşmemin sırası değildi. Daha fazla kavgaya sebep olmak istemiyordum çünkü işin doğrusunu öğrendikten sonra sınırlarıma hâkim olamayacağımı biliyordum. O aptal prenlere biri elimde kalacaktı.

"Ben gelirim. Larkin benim sözüme güvenecektir," dedi Eira, Saige'in kucığından kalkarken ancak Saige kızı geri çekip kulağına,

“Dikkatli ol prenses,” diye fısıldadı. Ardından kalkması için elini çekti.

Eira kapıya doğru ilerlerken Feyre de harekete geçti. “Ben de geleceğim. Muhtemelen Aedan’ı ikna edebilirim,” dedi eteklerini kavrayıp kapının yanında yerini alırken.

Nefeli onaylar şekilde başını salladı ve kızları da alarak prensleri ikna etmek adına odayı terk etti.

“Ben de odamı temizleyeyim,” dedi Saige yüzünü buruşturarak. O sırada o odada tek başına kaldığını fark ettim siyah saçlı prensesin. Saige’in oda arkadaşı Eirwen’di. Ve kapıdan girdiğinizde sıradan ilk oda onlarınkiydi. Ardından ikinci odaya geldiğinizde Nyx’le Eira’nın kaldığı odayla karşılaşıyordunuz. Katil baş harfleri sadece bir yanılsama olarak vermiş olabilir miydi? Acaba harfleri bizi yanıltmak için kullanmış ve odaların sırasına göre mi ilerlemeye karar vermişti?

Saige’i bulamadığı için Nyx’e saldırmış olabilirdi. Böylece sıradaki iki kişi Saige’le Nyx, üçüncü kişiye Eira demektir. Ancak bu mantıksızdır. Katil Nyx’i bilerek hayatta bırakmıştı ve bunun bir sebebi olmalıydı.

Prenseler arasından kime güvenebileceğimi düşündüm. İlk sırada Cyra, ikinci sıradaysa Saige geliyordu. Bu sebeple düşüncelerimi onlarla paylaşmaya karar verdim.

“Boş ver odanı Saige. Nyx nasıl olsa revirde kalacak, sen de Eira’nın odasında, Nyx’in yatağında uyuyabilirsin. Gel bana yardım et,” dedim. Saige parlak fikrimi beğenmiş olmalı ki gülümsedi.

“Cyra, seni temizleyelim mi?” diye sordum sarışın prensesin önünde diz çökerek. Zavallı prensesin gözleri şimdiden şişmeye başlamıştı.

Cyra başıyla onaylarken bir elinden ben, diğer elinden Saige tuttu ve sarışın prensesi ayağa kaldırıp odamıza doğru götürdük. Kızın kıyafetlerini ağır ağır çıkarırken Cyra bize pek yardımcı olmuyor, arada kollarını oynatıyordu sadece.

Sıcak suyun aktığı borunun ağzındaki kolu çevirerek ahşap kovalara su doldurduk ve Cyra’nın küvetine dökmeye başladık. Biz suyun yeterli seviyeye gelmesi için uğraşırken Cyra aynadan çıplak

bedenine bakıyordu. Pürüzsüz bedeni ve ten rengi mükemmel görünüyordu. Ellerindeki kan hariç. Nina'nın kanı kollarına ve biraz da boynuna bulaşmıştı. Elbisesini saymıyordum bile.

Su yeterli seviyeye geldiğinde Cyra'ya seslendim ve ağır hareketlerle küvete girmesi için yardımcı oldum. Bir eliyle elimden destek alan prenses dengesini kaybetmeden köpüklü suyun içine yerleşti ve sadece başı yukarıda kalacak şekilde sıcak suya gömüldü. Saige bir havluyu kucağına örtmüş, bir kese almış ve küvetin yanında diz çökmüştü. Neyi, nasıl yapması gerektiğini çok iyi biliyor gibiydi. Yıllarca her işi görülen prenseslerden farklıydı.

Konfora son derece alışmış olan Cyra, biz bedenine dokunmaya başladığımızda hiçbir tepki vermedi. Sıcak suyun buharı odada yayılırken yalnızca arkasına yaslandı. Saige elini sudan çıkardı. Derisine yerleşmiş kanı keseleyerek çıkarmaya başladığında sarışın prenses görmemek için gözlerini kapattı.

Ben de arkasına geçerek uçlarına bulaşan kan kuruduğu için birbirlerine yapışmış saç tutamlarını düzeltmeye koyuldum. Sarı tutamlar ellerimde parçalanırken nazik olmaya dikkat ediyordum ancak Cyra arada bir kaşlarını çattığı için başarılı olamadığımı anlıyordum. En sonunda tüm tutamları elimde toplayarak yalnızca uçlarını açmaya karar verdim. Tüm sarı tutamlar avcumun içinde yer aldığı anda tam işe koyulacaktım ki görmemen gereken bir şey fark ettim.

Cyra'nın ensesinin hemen yanında, omzuna doğru olan yerde bir morluk vardı. Ancak sıradan bir morluk değildi bu. Dövülerek ya da vurularak yapılmış olamazdı. Bunun yanında bir yere çarpmış olması da imkânsızdı. Neden olduğunu biliyordum. Böyle bir morluk yaratan şeyin ne olduğundan son derece emindim. Ancak bunun mümkün olmaması, gerçekliğinden emin olsam da inanmamı zorlaştırıyordu.

Cyra'nın eşi, evleneceği kişi Nyx'in ağabeyi Tarrent Kalistar'dı ve Prens Tarrent çoktan okuldan mezun olmuştu.

O halde Cyra'nın omzundaki bu ısırtık izi de neyin nesiydi?

Bölüm 8

KAÇINILMAZ SON

Okulun duvarlarını inletmeye kendini adayan güçlü rüzgârın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Pelerinimizi savurup onunla sürüklenmemizi istiyor, diyarın ayak basılmamış topraklarına gitmemizi diliyor gibiydi. Saige hemen yanımdaydı. Başı dik, burnu tıpkı dudakları gibi kırmızıydı. Üşümüştü olmalıydı.

Varlığı bana güç aşıyor, bu gece her şeyin yolunda gideceğinin garantisini veriyordu. İkimizin de endişeli olduğunu biliyordum. Arada bir bacağına uzandığını, hançerini yokladığını görebiliyordum ancak endişesini fark ettiğimi anlamaması için görmemiş gibi yapıyordum. Sonra onun bakmadığı anlarda ben de kendi hançerime dokunuyordum. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıydık sonuçta.

Bu gece, yani hizmetkârların okulu terk edeceği gece herkesi getiriyordu. Diğer prensesleri odalarında bırakarak inmiştik aşağı ancak gece yarısı olmasına rağmen hiçbirinin uyumadığına emindim.

Cyra'yı da odamda, yorganların altında yorgunluktan bitmiş bir şekilde bırakmıştım. Nina'nın ölümünün üzüntüsü yufka yürekli kızı fazlasıyla sarsmış, konuşamaz hale getirmişti. Boynunda gördüğüm ısırık izini sormak istemiştım ancak sonra vazgeçmiştim. Çok fazla ihtimal vardı.

Rüzgârın gücü artarken Saige'le ahıra ulaştık. İçerisi sıcak ve sakin. Yaklaşan fırtınanın soğukluğu henüz ahırın içine ulaşmamıştı. Ancak gecenin karanlığı çoktan yerini almıştı. Atlar son derece sessiz ve sakin bir şekilde bölmelerinde duruyordu. Derin solukları, ahırda

duyulan tek şeydi. İçeriye attığımız adımlarla ve tahta kapının rüzgârın da etkisiyle çarpmasıyla bazıları kafalarını kaldırıp bize baktı. Ardından burunlarından sinirli soluklar vererek söylenir gibi tekrar önlerine döndüler.

Seyisler çoktan ahşap ahırı terk etmiş, yeni bir güne hazırlanmak adına hizmetkâr kulesine dönmüştü. En görkemli atlardan birine yaklaştım ve elimi hafifçe burnuna doğru uzattım. Onlarca atın arasında âdeta parlıyordu. Simsiyah tüyleri olan dişi bir attı. Elimi uzattığımda önce kokladı, ardından yaladı. Hafifçe kıkırdadığımda Saige gülümseyerek bana baktı, ardından okulu izlediği yöne döndü. "İşte geliyorlar," diye mırıldandı.

Sırtımı dikleştirerek kapının yanında asılı olan anahtarları aldım. İlk olarak çoktan her şeyden haberleri olan hizmetkârlar için atları serbest bırakacaktık, ardından her birinin güvenli bir şekilde seyahat edebilmesi için birer muhafız atayacaktık.

Muhafızlarla konuşma işini prenslere bırakmıştık. Bize hangi prenslerin katılacağını bilmiyordum ancak onları Nefeli ayarlamıştı ve kararına güveniyordum.

Soğuk hava ahıra dolmaya başlayınca tüm atlar yavaş yavaş kıpırdanmaya ve huzursuzlanmaya başladı. Onlar bize at dilinde küfrederken anahtarları sıkıca kavrayarak kapının önüne çıktım.

Ahşaptan duvarın önündeki saman yığınları bana Yaşlı Kuzgun'u hatırlatmıştı. Kendi kendime homurdandım. O tavernanın çevresinde taşıdığım saman balyalarının haddi hesabı yoktu. Bay Ptreo'nun zayıf atlarını hayatta tutmak için kıdemli bir muhafız kadar kol kası yapmıştım. Rahatımdan olmuş, geceleri dayanılması imkânsız ağrılarla uyumuştum ancak en azından çelimsiz atları tahmin edilenden çok daha uzun bir süre hayatta tutmayı başarmıştım. Eyer yerleştirmeyi, kaymasını engellemeyi ve hangi kopçanın hangi metalle buluşacağını o zaman öğrenmiştim. Elbette bana öğretene kimse olmadığı için her şeyi kendim denemek zorunda kalmıştım. Yoklayarak, deneyler yaparak ve yanılarak çözmüştüm her şeyi.

Bay Ptreo'dan birkaç kez bana öğretmesini istemiştim ancak yanıtı, "Kadınlar ata binmez Irithel," olmuştu. Ondan yıllar önce

avlanma tutkum için de. "Kadınlar avlanmaz," cevabını almıştım. Mutfağı çeşitli av hayvanlarıyla doldurmaya başladığımdaysa sesini çıkarmaktan vazgeçmişti. İşlerine geldiği kadar karışırdı çünkü erkekler kadınların işine; onlara ne kadar faydanız dokunuyorsa, o kadar özgür olurdunuz.

İç çekerek gökyüzüne baktım. Karanlıktı. Yıldızların ışığı bulutlar tarafından engelleniyordu. Ormandaki uzun ağaçların tepesi gökyüzünün mat siyahıyla birleşiyor ve bir bütün haline geliyordu. Sonsuzluğa uzanan bir orman olduğunu bildiğim bu alan şimdi çevremize gerilmiş bir çit gibi geliyordu. Bizi buraya hapsedmek için örülmüş metreler uzunluğunda bir duvar gibiydi.

Hizmetkârlar okuldan çıkıyordu; kendi kulelerini karanlığa bırakmış, ürkek adımlarla ahıra doğru geliyorlardı. Neredeyse hepsinin üzerinde kalın, koyu renkli cübbeler ve pelerinler vardı. Kapüşonlarını kafalarına geçirmişlerdi ve birbirlerine sokulmuşlardı. Birçoğu kadındı. Hatta erkeklerin sayısı bir elin parmağını bile geçmezdi.

Grup, bir kuş sürüsü gibi birbirinden ayrılmayarak yanımıza ulaştığında onlara moral verebilmek için gülümsemeye çalıştım. Ne de olsa bunun amacı onların hayatını kurtarmaktı, onları kovmak değil. Yüzlerini teker teker seçemesem de gergin olduklarını tahmin ediyordum. Kasılmış çeneleri, yumruk halindeki elleriyle endişeli olduklarını gösteriyorlardı.

Arkalarından gelen iki prensi gördüğümde heyecanla ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim. Bu gece bize eşlik edecek prensler Helia'yla Kaius'tu. Kaius'un koyu renkli teni pelerinin altında kaybolmuştu ancak yüzündeki kasveti metreler öteden görebiliyordum. Helia ise beyaz renkli saçlarını arkaya taramış, ince uzun suratını ortaya çıkarmıştı. Açık griye çalan tutamlar düzgün bir atkuyruğu yapılmıştı, göreve hazır. Birçok prensese ve prense göre Helia'nın yakışıklı olduğuna emindim. Burnu dümdüz ve inceydi. Yüz hatları son derece zarif ve köşeliydi. Sürekli çatık duran kaşları gülümsediğinde bile şeklini bozmuyordu.

Kaius'un yüzüyle daha sıcak geliyordu insana. Güven verici bir tarafı vardı. Kara kaşları ve dolgun dudakları kaslı vücuduyla uyum

sağlıyor. bir savaşçı gibi görünüyordu. Helia'nınki ise bir savaşçının yüzü değildi. Bir prensin yüzüydü.

Kaius ne kadar gizlenmeye çalışırsa, Helia o kadar göze batmaya uğraşıyor gibiydi. Ne koyu renkli kıyafetler seçmiş ne de takılarından vazgeçmişti. İmza rengi olan beyaz takımı ve altın sarısı takılarıyla bir baloya gider gibi giyinmişti. Gösteriş çabasına karşılık olarak gözlerimi devirdim.

Görünüşü, onun için süsten ziyade bir silahtı. İnsanları manipüle etmek ve etkisi altına alabilmek için bir araçtı. O da bunun farkındaydı, ben de. Bu yüzden hiçbir zaman daha fazla çabalarken görme miştim onu. Sadece yeteri kadarını yapıyor, kalanını muhteşem cazibesine bırakıyordu. Avcunda tuttuğu, kapana kıştırdığı zavallı kızları düşünmeden edemedim. Sarayında kimbilir kaç tane metresi vardı.

Hizmetkârlar sırayla ahıra girerken Saige ellerimden anahtarları kaptı ve teker teker atların kapılarını açmaya koyuldu. Ben de Kaius'la Helia'yı karşıladım.

Reveransla küçük bir selam vermiştim ancak sadece Kaius'a bakmıştım bunu yaparken. Kaius bir centilmendi. İyi kalpli bir adam olduğunu düşünüyordum; Helia'nın aksine. Gri saçlı prens benim yalnızca düşmanım olabilirdi çünkü. Savaşın sonucunda yaşadıklarımı öğrenmesi gereken, kibrini yüzünden silmek için sabırsızlandığım bir düşmandı.

Belki de gelmiş geçmiş en güçlü krallıklardan biri olan Miath'ın başına geleceklerden, benim yapacaklarımdan habersiz olan prens yarım bir gülümseme sergiledi. Drystan'ın gülümsemesine benziyordu. Ancak Drystan bunu muzip bir şekilde yaparken Helia'nınki kendini beğenmişlikle doluydu. Kendini hepimizden üstün görür gibi bir hali vardı.

"Merhaba Leydi Reika," dedi önümde saygıyla eğilirken.

"Reika yeterli," dedim alçak bir sesle. Samimiyetsiz saygısını istemiyordum.

Helia'nın gülümsemesi genişledi. "Reika. Ahırda hiçbir bir problem çıkmamış gördüğüm kadarıyla. Sizi gören oldu mu?" diye sordu başını yukarı kaldırarak.

“Kimse yoktu, atlar bile sorun çıkarmadı. Siz muhafızları ayarladınız mı?” diye sordum önce Heliya’ya, sonra Kaius’a bakarak.

Kaius başını onaylar şekilde salladı. “Muhafızlar, hizmetkârlarla çıkış yapmak için demir kapının dışında bekliyor. Hepsi hazır ve okulda olanlar hakkında tek kelime dahi etmeyeceklerine dair bağlılık yemini ettiler. Aksi takdirde kötü ruhlar tarafından yakalanacaklarına veya idam ettirileceklerine inançları tam.” Sesi tam bir diplomat gibi ölçülü ve kontrollüydü.

Kötü ruhların, kural tanımayan insanları yakalayıp öteki dünyaya götürdüğüne dair efsaneler tüm krallıklarda yaygındı. Gerçeklerden uzak, gelişmelerden habersiz, cahil kesimin yaydığı söylentilerden ibaret olsalar da birçok kişi kötü ruhlardan korkmayı âdet edinmişti. Hükümdarlarsa bu konuda hiçbir şey yapmıyordu çünkü insanların gerçek olmayan bir tehdit bile olsa korkmaları ve suç işlemekten çekinmeleri işlerine geliyordu.

“O halde hizmetkârların atlarını ayarladıktan sonra hızlıca hareket edebiliriz,” dedim içeri girmek için kapıya doğru ilerlerken. Heliya kafasını sallayarak hızlı adımlarla önden yürümeye başladı ancak Kaius biraz daha durgun görünüyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordum siyahi prene bakarak.

Kaius’un yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Cevap vermeden önce biraz duraksadı. Söylemek üzere olduğu cümleyi kafasında kuruyor, test ediyor gibi görünüyordu. “Hayır, yalnızca ters gitmesi olası şeyleri düşünerek aklımdan çözüm üretmeye çalışıyordum.”

“Hep böyle detaylı mı düşünürsün?” diye sordum prensi rahatlatmaya çalışarak. En azından birilerinin sakın kalması önemliydi.

“Evet,” dedi Kaius kendinden emin bir şekilde. “Gerçek bir hükümdar her zaman her ihtimali düşünmeli ve bunların gerçekleşme olasılığına karşı hazırlıklı olmalı.” Sadece benim duyacağım kadar alçak bir sesle söylemişti.

“Vay canına,” diye mırıldandım ister istemez. “Gerçekten de Nefeli’yle birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Kaius gülümsedi. “O benim sahip olabileceğim en muhteşem şey. En büyük şansım. Hayal edebileceğim en kusursuz kraliçe.”

Bunları söylerken bile onu hayal ediyormuş gibi çıkıyordu Kaius'un sesi. Ona o kadar âşık görünüyordu ki Nefeli'nin ismi bile gözlerinin parlamasına neden oluyordu.

Bunu fark ettiğimde istemsizce içim ısındı. Gerçek sevgiyi bu kadar yakından görmek daha önce hissetmediğim duyguları tanımama sebep olmuştu. Babamı hiç görmemiştim, gördüysem de bizi terk ettiğinde hatırlamayacak kadar küçüktüm. Bu yüzden hiçbir zaman anne ve babamın arasındaki sevgiyi görme şansım da olmamıştı. Âşkın bir aldatmaca olduğunu söylerdi hep annem. Kısa süre mutlu edeceğini, sonrasında ise acıdan başka bir şey getirmeyeceğini öğütlerdi.

Ağabeyim de hiçbir zaman âşık olmamıştı. Zaten evi geçindirme derdi yüzünden pek fırsatı olduğu da söylenemezdi. Hiçbir zaman çok fakir olmamıştık ama çok zengin de değildik. Slonian halkının diğer aileleri gibi çalışmamız ve evi geçindirmemiz gerekirdi.

"Hey!" diyerek kapıdan başını uzattı Saige. "Bu eyerleri ne kadar hızlı bağlayıp hizmetkârları yerleştirirsek, işimiz de o kadar çabuk biter. İkiniz dedikodu yapmayı bırakıp biraz yardım etseniz hiç fena olmayacak!" diye bağırdıktan hemen sonra ışık hızıyla tekrar içeri girdi.

Kaius'la ahıra adım attığımızda içerideki sakinlikten geriye eser kalmadığını fark ettim. Kaos ahırını ele geçirmişti. Atları hazırlamaya çalışan Saige'le Helia birer arı gibi çalışıyordu. Hâlâ endişeli gözükten hizmetkârların duygu durumundan atlar da etkilenmiş olmalıydı ki gerginlikle kıpırdanıp duruyordular.

Tüm hizmetkârları atlarına yerleştirerek ahırdan çıkarmamız tahmin ettiğimizden daha uzun sürdü. O sırada yalnızca dört kişi olmamızın bir hata olduğunu fark ettim. Belki iki vâris daha olsaydı planı daha pratik bir şekilde uygulayabilirdik ama yine de hâlâ yakalanmamamız iyiye işaretti.

Okulun çıkış kapısına giderken grubun etrafını sarmıştık çünkü atların sakin kalması ve ses çıkarmaması gerekiyordu. At binme konusunda pek tecrübeli olmayan hizmetkârların kaçışını mahvetmelerine izin veremezdik. Bu sebeple hepimiz tetikteydik.

Fırtına artık şiddetini doruk noktasına getirmişken çıkış kapısına ulaştık. Demir kapıların açılış sesi neyse ki rüzgârla bastırılmıştı. Helia'yla Kaius'un otoriter duruşları ve tehditkâr bakışları muhafızların üzerinden ayrılmıyordu. Yanlış bir hareket yapmayacaklarından veya bizi sorgulamaya kalkmayacaklarından emin olmaya çalışıyorlardı.

Hizmetkârların yanında ilerleyen boş atlara binerek teker teker farklı patikalara doğru yönelmeye başladıklarında gergin bir şekilde Saige'in yanına gittim.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Saige bana güven vermeye çalışır bir şekilde. Bir kolunu omzuma dolayarak sıktı. "Planın işe yarayacak."

"Umarım," diye mırıldandım. "En azından güvende olmalarını sağladık."

"Tabii bu fırtınada soğuktan donmazlarsa veya aç kalmış vahşi hayvanlar tarafından saldırıya uğramazlarsa," dedi bir anda Helia arkamızdan yaklaşarak. Bizi dinlemesi sinirimi bozmuştu. Saige ona öldürücü bir bakış atarak kolunu omzumdan çekti. Helia ise son derece masum bir hareketle ellerini iki yanına kaldırdı. "Beni affedileydilerim ama planınızın kusurlu olduğunu kabul etmelisiniz."

"Daha iyi bir fikrin varsa neden baştan söylemedin?" diye çıktım gri saçlı prence.

Helia kaşlarını çattı. "Sormadınız ki."

Tam ağzımı açacaktım ki Saige bir anda Helia'nın üzerine yürümeye başladı. "Ah ekselansları, doğduğunuzdan beri size sunulan söz hakkını elinizden aldığımız için çok üzgünüz. Yoksa bir kere bile olsa fikriniz sorulmadığı için çok mu darıldınız? Size sorulmadan bir şeye karar verilmesi çok sinir bozucu, öyle değil mi? Adınıza, geleceğinize dair tüm konularda izninizin alınmaması korkunç olmalı. Sadece emirlere uymak zorunda kalmak kadar büyük bir kâbusla başa çıkmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüz! Bir prenses olmaya hoş geldiniz."

Helia ağır adımlarla geri çekilirken Kaius gelip elini Saige'in omzuna yerleştirdi. "Sakin ol prenses, tüm okulu uyandıracaksın," dedi nazik bir ses tonuyla.

Saige ofladı ve üzerindeki pelerini hışımla çıkarıp Helia'nın üzerine savurdu. "Al da şu gümüş tabak gibi parlayan kafanı ört. Madem fikir belirtmeyi çok istiyordun, her şey ayarlanmadan ve harekete geçilmeden önce söyleyebilirdin."

Helia havada yakaladığı pelerini omuzlarına geçirdi ve kapüşonuyla başını örttü. Bir taraftan da Saige'i baştan aşağı süzüyordu. "Sanırım burada işimiz bitti," dedi kafasını dik tutup ormanın derinliklerine doğru ilerleyen son hizmetkâra bakarak.

Kaius düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Odalara dönme vakti," dedi ve bir elini pelerinin altındaki kılıcının kabzasına dayayarak topuklarının üzerinde arkasını döndü.

Okula doğru yürümeye başladığında Saige de benim koluma girdi ve adımlarımı hızlandırmamı sağladı. "Bu aptal prenslerin kendilerini üstün görme huyu ne zaman sona erecek çok merak ediyorum," diye söyleniyordu bir yandan da.

"Kaius öyle değil gibi," dedim soru sorarcasına.

Saige'in siniri yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. "Hayır, Kaius tam bir centilmendir. Yıldız vâris olmasının ve diğer prenslere örnek gösterilmesinin bir sebebi var. Vron da fena sayılmaz. Diğerlerine göre daha nazik olduğu söylenebilir ama onu çok tanıma şansım olmadı. Ne de olsa o da bu sene katıldı aramıza. Senin gibi." Ardından düşünmek için biraz duraksadı ve devam etti. "Drystan'ın da kardeşinden kat kat daha iyi biri olduğunu düşünüyorum. Eğlenceli biri. Beni prova dersinde nasıl neşelendirmeye çalıştığını sen de görmüşsündür. Çok tatlıydı."

"Evet," dedim mırıldanırcasına. "Sana çok tatlı davrandı."

Saige gülümsedi. "Seninki için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim elbette Reika. Çok üzgünüm ama dostun olarak gerçekleri söylemem gerekiyor. Eryx'in iyi bir vâris olduğunu söyleyebilirim ama iyi bir insan değil. Tahta geçtiğinde sana söz hakkı sunmayacağına adım kadar eminim. Bu yüzden ayarlanmış bir evliliğim olmadığı için her geçen gün şükrediyorum."

"Peki ya ama biriyle yaşamak istemez misin?" diye sordum merakla. "Âşık olmak, sevmek, birine tutkuyla bağlanmak?"

Saige şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Zaten öyle biri var. Kurallara uygun olmaması benim için hiçbir şey değiştirmiyor. Onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım.”

Merakla Saige’in yüzüne baktım. “Peki kim?”

Siyah saçlı prenses minik bir kahkaha attı. “Şu ana kadar fark etmediysen boş ver Reika. Bilmesen daha iyi belki de. Yalnızca sevginin benim için çok önemli bir şey olduğunun farkında olsan yeter.”

Soru sorar gibi baktığımda Saige bir kez daha gülümsedi. “Önemli olan ismi veya kimliği değil. Ona âşığım. Tüm benliğimle ve tüm kalbimle onun için her şeyi yaparım. O benim bir tanem,” dedi sevgiyle. Bunları o kadar içten bir şekilde söylemişti ki kalbimin ısındığını hissettim.

“Kurallara aykırı bir aşktan mı bahsediyoruz?” diye sordum üzerine fazla gitmemeye çalışarak. Başını onaylar şekilde salladığında derin bir nefes aldım. “Krallıklar ikinizin beraber olmasına izin vermeyecektir Saige. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordum hüzünlü bir şekilde. Zaten prenseslerin evlenmek istedikleri çişiyi seçme şansları yoktu. Bizi birer anlaşma aracı olarak görüyorlardı. Savaş çıktı ve durdurmak mı istiyorlar? İşte prenses, alın tepe tepe kullanın.

Bunların üstüne bir de kurallara aykırı biriyle evlenmek istemesine, soylu bile olsa, asla izin vermeyeceklerdi. Zaten anlattıklarından Saige’in ne kadar katı ve acımasız bir babası olduğunu biliyordum. Böyle bir şeyi öğrendiği an Saige’i dövmeyi bırak, öldürebilirdi bile.

Saige soruma omuz silkerek yanıt verdi. “Aşk için her zaman bir yol vardır.”

Ona bakıp gülümsedim. Okulun merdivenlerini çıkıp prenslerin kendi odalarına gitmek için ayrılacakları yerde durduk. Nezaketen teşekkür etmemiz gerekiyordu. Karanlık koridorun ortasında, Kaius’la Helia’nın karşısında dimdik duruyorduk.

“Bu geceki cesaretinizi görmezden gelemeyiz leydilerim. Tüm vârisler yarın bu olanları konuşacak, söylentilerde yardımlarınızın geçtiğine emin olacağız,” dedi Kaius.

"Tarih, hiçbir zaman kadınların başarısını yazmaz," dedi Saige umursamaz bir tavırla. "Yalnızca bunda payı olan erkeklerden bahsedet. Yine de teşekkür ederiz. Yarın Profesör Melantha bizi teker teker haşlarken de aynı dik duruşu sergileyebilirsiniz umarım."

Saige sonda bir küfür savurunca şiddetle kolunu çekiştirdim. "Çok ayıp!" dedim diğer prenseslerin vereceği tepkiyi taklit ederek. Siyah saçlı prenses gülümsedi ve Kaius kıkırdadı. Tebessüm etmeyen tek kişi Helia'ydı.

Durduğu yerde deliriyor gibi görünüyordu. Gözlerini kin bürümüş bir şekilde bana ve Saige'e bakıp duruyordu. Bu gece onun için bir şeylerin ters gittiği belliydi. Ağzında teşekkürüne benzer bir şeyler geveledi ve pelerinini Saige'e geri vermek için çıkarmaya başladığında prenses onu eliyle durdurdu.

"Hediyem olsun prensim. Gördükçe ne kadar ataerkil bir kafa yapısına sahip olduğunuzu hatırlarsınız."

Saige'i kolundan tutarak kulemize doğru götürmeye koyuldum. "Tamam, uyku vakti geldi," dedim siyah saçlarını okşayarak ve Kaius'a iyi geceler diledim.

Saige'in vahşi davranışlarının temellerini bugün çok daha iyi anlamıştım. Babasından düzenli olarak dayak yiyen bir prensesti ve bu dayaklar yalnızca bu okula geleceği için durmuştu. Başkası görür, kralın kötü biri olduğunu düşünür diye bırakmıştı kızını dövmeyle. Saçını okşaması gereken eller ona zarar vermişti. Sırtını sıvazlaması gereken parmaklar onun canını yakmıştı. Her gün, her gece bununla yaşamıştı. Üstelik tam bunlardan kurtulmuşken ve aşkın en derin halini bulmuşken onunla beraber olmasına izin verilmeyecekti. Hatta bu yüzden idama bile gönderilebilirdi. Yalnızca âşık olduğu için.

Kulemizin bize ait olan merdivenlerini adım adım çıkarken suikastçi hakkında düşünme fırsatım da oldu. Onun, tüm bunları yapmak için bir sebebe ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu kadar vârisi öldürmek için ya çok iyi bir motivasyonu olmalıydı ya da tam ruh hastasıydı. Acaba sevdiği insanla beraber olmasına izin verilmemesi, bir katil olmak için yeterince güçlü bir sebep olabilir miydi?

Saige eve dönmek istemiyordu. İstemiyor olmalıydı. Eşleştiği bir prens olmadığı için kaçabileceği bir krallık da yoktu. Tüm bunlar göz önüne alındığında katil Saige olabilir miydi?

Onun bu kadar çok cinayeti profesyonel bir şekilde işleyebileceğine inansam da Eira tüm bu olanlara çok üzülüyordu. Saige, kendi çıkarları için bile olsa Eira'nın tek gözyaşına dayanamazdı, bu yüzden Saige'i kafamdaki şüpheli listesinden çıkarıp attım. En azından şimdilik.

Ortak salona adım attık, geniş odaya sessizlik hâkimdi. Ancak Nyx hariç neredeyse tüm prensesler kırmızı koltuklara yayılmış, gergin bir halde bekliyordu. Birçoğu gecelik giymişti ve yüzleri endişe duymaktan kasılmış gibiydi.

Cyra'yı aralarında göremediğimde merakla sordum. "Cyra nerede?"

Nefeli şefkatli bir sesle yanıtladı. "Hâlâ odada uyuyor. Dokunmadık."

"Nasıl geçti?" diye sordu Eira bir bacağını kendine doğru çekerek. Koltuklardan birine kurulmuştu ve bembeyaz geceliğiyle bir hareketi andırıyordu.

"Hiçbir sorun çıkmadı," diye yanıtladı Saige, Eira'nın yanına giderek.

Eira ise gülümseyip, "Geciktiğiniz için endişelendik," diye mıldandı.

"Prensler yardım etse de tahmin ettiğimiz kadar hızlı ilerleyemedik ne yazık ki. Yine de aksilik çıkmamasına ve yakalanmamamıza şaşırıyorum," dedim kendimi koltuklardan birine atarak. Üzerimdeki kıyafetler beni boğuyordu artık. Yalnızca yatağıma uzanıp dinlenmek istiyordum.

Nefeli arkasına yaslanarak derin bir nefes verdi. "Umarım suikastçı çabamızı fark etmiştir," dedi.

"Ya da bizzat bu planı yönlendirmiştir," dedi Odette yakıcı bir ses tonuyla. Doğrudan bana bakmıştı.

Oturduğum yerde dikleşerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Odette sınırlı bir nefes vererek ayağa kalktı. "Nyx'i bulan sensin Reika. O notu oraya yerleştirmiş olma ihtimalin çok yüksek. Üstelik hiçbirimiz korkudan bir şey düşünemez haldeyken çeşit çeşit planlar yapan da sensin. Fazla soğukkanlısın. Hiçbir şeyi sorgulamıyor, yalnızca ayak uyduruyorsun. Nina'nın bir şeyler öğrendiği için öldürüldüğüne eminim. Peki Nina kimin odasından sorumluydu? Ah, bu doğru. Senin!"

Prensesler bir bana, bir Odette'e bakıyordu. "Eryx'le beraber olmak istemediğin için bunları yaptığına eminim. Eminim ama kanıtlayamıyorum. Sen gelmeden önce her şey harikaydı. Çok üzgünüm ama sıra sana gelene kadar katilin sen olduğunu düşüneceğim Reika. Ellerin silah kullanmaya alışmış bir şekilde nasırlı, duruşun kambur, saçların yıpranmış durumda. Savaşmayı biliyorsun ama hangi yemeği hangi çatalla yiyeceğini bilmiyorsun. Kim ne derse desin, sen bir asisin. Tahta layık bir prenses değilsin. Hepimizi birer oyuncak gibi oynatarak eğlendiğini sanıyor olabilirsin ancak burada gerçek hayatlar sözkonusu!" Sona doğru sesi titremeye başlamıştı prensesin.

Neler düşüneceğimden emin değildim. Odette'in bu kadar büyük bir tepki vermesinin sebebini çözemiyordum. Artık saçını kendi taramak zorunda olduğu için olamazdı herhalde. O halde sebebi neydi?

"Odette, sakin ol," dedi Zurin ve kızın elini tutmaya çalıştı. Ancak Odette elini çekik gözlü nazik prensesten kurtardı ve odanın içinde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Kesinlikle onun için değişen bir şeyler vardı.

Bir şeyler olmuştu ve bu onu panikletiyor, beni suçlamasına yol açıyordu. Bizzat benimle alakası olduğunu düşünmüyordum, hayır kişiliğime yönelik bir şey değildi bu. Benden nefret ettiği ya da beni sevmediği için de değildi. Ancak planımdan hoşlanmadığını bariz bir şekilde ifade etmişti. Gerçekten hizmetkârından ayrılmasına yol açtığım için beni hedef gösteriyor olabilir miydi?

Nefeli nazikçe ayağa kalktı. Son derece dik ve otoriter duruyordu. Yavru bir kediye yaklaşır gibi Odette'in yanına gitti. Onu ürkütmemeye çalışıyordu.

“Odette?” diye mırıldandı. Kollarını açtığında prenses gözyaşlarına boğularak kendini Nefeli'nin göğsüne gömdü. Neler olup bittiğini anlayamıyordum. Odette'in oda arkadaşı olan Zurin'e bir göz attım. Ağırbaşlı prenses ortak salonun arkasına doğru ilerlemiş, arkadaşının psikolojik çöküşünü izliyordu. Tıpkı Nefeli gibi dimdik duruyor ve açık mavi renkli geceliğiyle ay gibi parılıyordu.

Diğer prensesler gibi endişeli gözlerle Odette'e bakıyordu. Eira ise bacaklarını altına toplamıştı ve sırtını, hemen arkasında oturan Saige'e yaslamıştı. Raven tekli koltukta oturuyor, tiksintiyle bakıyordu odaya. Her şeyin bitmesini ve gidip uyumayı bekliyor gibiydi. Derdinin ne olduğunu soracaktım ki bunu ertelemeye karar verdim. Önceliğim Odette'in ani patlamasının sebebini bulmaktı.

“Odette,” dedi Nefeli aklımı okur gibi. Ardından kızın kafasını kaldırmadığını fark ettiğinde gözünde bir zekâ pırıltısı fark ettim. Nefeli'nin aklına bir şey gelmişti. Hızla odaya göz gezdirdi. Kendimi onun gibi düşünmek için zorladım. Bir şey mi arıyordu? Hayır, sayıyordu. Prenseleri sayıyordu. O sırada aklıma gelen şey aynı anda Nefeli'nin dudaklarından döküldü.

“Feyre nerede?”

Odette hayır dercesine başını iki yana salladı ancak yüzü hâlâ Nefeli'nin göğsüne gömülüydü. Nefeli sinirli bir şekilde kızı omuzlarından tutup kaldırdığında Odette'in suratındaki umutsuz ifadeyi gördüm. Burnu akıyor, gözyaşları yüzünü yıkıyordu. Taranması gereken saçları yüzüne yapışmıştı.

“Feyre nerede?” diye tekrarladı Nefeli sinirle.

Odette burnunu çekti. “Gitti.”

Duydukları karşısında herkes gerginlikle ayağa kalkmaya başlamıştı.

“Ne demek gitti?” diye sordu Raven sert bir tonla.

Oturduğum yerde büzüldüm. Gelecek cevabı tahmin edebiliyordum ancak duymak istemiyordum. Bu başarılı olması son derece düşük ihtimalli bir cevaptı çünkü.

“Hizmetkâr kılığına girdi ve diğerleriyle bu gece okulu terk etti,” dedi Odette.

Ardından hiçkırarak odasına doğru koşup kapıyı arkasından çarptı. Ortak salonda artık kimseden çıt çıkmıyordu. Az önce yaşananların ve aldığımız bilginin karşısında yaşadığımız şok tepki vermemizi engelliyordu.

Demek Feyre bir hizmetkâr kılığına girmişti. Peki tüm atları teker teker ayarlarken, herkesi birer birer bindirirken nasıl fark etmemiştik? Arkada kimsenin kalmadığından emin olurken nasıl Feyre'nin aralarına sızdığını görememiştik? Nasıl hiçbirimizin haberi olmamıştı?

Meraklı gözlerle Saige'e baktım. O da bana bakıyordu ve gözleri dehşetle açılmıştı. İfadesi kelimelere sığmayan bir şaşkınlıkla garip bir hale bürünmüştü. Bakışları âdeta alev saçıyordu. Kendisine mi, bana mı yoksa Feyre'ye mi kızdığını çözemiyordum.

"Riski biliyordu," dedi sessizce. Son derece alçak bir sesle konuşmuştu ancak salon zaten o kadar sessizdi ki herkes duymuştu bunu. "Yine de gitmeyi seçti."

"Nasıl fark etmediniz?" diye sordu Zurin. Sesi kızgın çıkmıyordu, iğneleyici bir ses tonunun aksine nazikti. "Helia çok dikkatlidir. Onun da yanınızda olduğunu biliyorum. Hadi siz fark etmediniz diyelim, o fark ederdi."

"Belki de görüp bir şey söylememiştir," dedi Raven düşünceli bir ses tonuyla.

Bu olabilir miydi? Helia katil olabilir miydi? Belki de sonra peşine düşüp onu öldürebilmek için Feyre'yi bilerek ormana salmıştı. Ancak Drystan, Raven'ı küçüklüğünden beri tanıdığını söylemişti, bu da Helia'nın da Raven'ı küçüklükten beri tanıdığı anlamına geliyordu. Buna rağmen Raven çocukluk arkadaşını hedef göstermekten geri durmuyordu.

"Sözlerine dikkat et," dedi Zurin aniden savunmaya geçerek. "Helia son derece iyi niyetli ve nazik bir prens. Feyre'yi göz göre göre ölüme yollayacak biri değil!"

Raven burnundan güldü. "Ona körü körüne güvenmekle hata yapıyorsun prenses."

"Asıl sen insanları yersiz bir şekilde suçlayarak hata yapıyorsun Raven. Ortada kanıt bile yok," diyerek sesini yükseltti Zurin.

"Sessiz olun," dedim aniden söze girerek. "Cyra'yı uyandıracaksınız." Ancak gözlerini öfke bürümüş prenseslerin ikisi de beni umursamadı.

"Yalnızca bir tahmin yürüttüm. Herkesten şüphelenmemiz gerektiğini en başından konuşmuştuk. Her akıl yürüttüğümüzde böyle tepki vereceksen direkt kendimizi bağlayıp katile sunalım daha iyi," dedi Raven kollarını göğsünde bağlayarak. Zurin burnundan sinirli bir soluk verdi.

"Belki kurtulur, belki katil Feyre'nin kaçtığını fark edene kadar çoktan ormanı geçmiş olur," dedi Eira umut dolu bir sesle. "Yanında koruma var mıydı?" diye sordu ardından bana dönerek.

"Vardı," dedim. "Tüm hizmetkârları en az bir muhafızla vulladık."

"Peki ya fırtına ne olacak?" diye sordu Niss.

"Umalım da bulutlardan hızlı hareket etsin," dedi Eira ve Saige'in elini tutarak ayağa kalktı. "Benim uykum geldi. Gerginlikten ve korkudan yorulduğum zaten. En iyisi yatalım."

Saige odasında işlenen kan dondurucu cinayet sebebiyle bu gece, daha doğrusu Nyx revirden çıkana kadar Eira'nın odasında kalacaktı. Nyx'in yatağında yatacak olan prensese tatlı rüyalar dilerken yüzündeki bitkin ama huzurlu ifadeyi gördüm. Ardından onlar için mutlu hissettiğimi fark ettim. Benim için yabancı bir duyguydu.

Prenseler de tıpkı Eira ve Saige gibi uyumak üzere odalarına çekilirken Nefeli'nin kolunu yakaladım. Ani temaslara alışık olmayan prenses irkilerek bana baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Nefeli, şimdi uyumanın sırası değil," dedim sessizce. Nefeli soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı. "Plan yapma zamanı."

Sözlerim üzerine yığılacakmış gibi dengesini kaybetti. İki elimle daha sıkı tuttum onu. İhtiyacı olan desteği verdim çünkü cümlelerimin anlamını ben açıklamadan idrak etmişti çoktan.

"Feyre'nin kurtulacağını düşünmüyorsun..." dedi umutsuzca. Ardından gözleri doldu. "O benim oda arkadaşım Reika. En yakın dostum falan olmayabilir ama onunla çok fazla şey paylaştık. Ona bir şey olmasını istemiyorum."

"Biliyorum. Zaten onu kaybedeceğimiz garanti değil ama plana devam etmeliyiz. Bunu yalnız yapamam," dedim elini bırakmadan. Bu bir yalandı. Elbette yalnız yapabilirdim. Her zaman mücadeleci bir kişiliğim olmuştu ancak bu iş ortalıkta katil arayarak olmayacaktı. Prenseslerin zihnine de sızmam gerekiyordu.

Nefeli kolunu kurtardı ve bir iki adım geriledi. "Bu gece değil. Üzgünüm ama dinlenmem gerekiyor, hepimizin dinlenmesi gerekiyor," dedi sakince. Ardından arkasını dönüp beni ortak salonda yalnız bıraktı.

Derin bir iç çektim. Odama dönmek istemiyordum çünkü bu Cyra'yla yüzleşmek anlamına geliyordu. Sarışın prenses buraya geldiğimden beri bana çok iyi davranan tek prenses olmuştu ancak artık benden bir şeyler gizlediğini biliyordum. O ısırtık izinin sebebi ne olursa olsun iyi bir şey olamazdı. Arkasında sırlar vardı.

Bu sırların işi nereye götüreceğini bilmemekse daha da gerilme sebep oluyordu. Ya Cyra'nın katil olduğunu kanıtlayacak bir yola girecektim ya da ihanetini itiraf ettirecektim. Sonuçta nişanlısı Prens Tarrent saraya sızmış olamazdı. O halde başka bir prens yapmıştı o izi. Ya da kendini korumaya çalışırken Cyra yapmıştı...

Ama Cyra, Eirwen'in öldüğü gün tüm gece boyunca yanımdaydı. Cahir'in ölümündeyse yanında Nyx vardı ve o da tek görgü tanığı olarak revirde bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Acaba katile yardım ediyor olabilir miydi?

Çeşit çeşit fikir ve düşünce beynimi içten içe kemirirken odaya girdim. Kapının gıcirtısına kalkacağını düşündüğüm Cyra çoktan uyanmıştı.

"Günaydın ayışığım!" dedi olabildiği kadar mutlu bir şekilde. Gülümsemek için kendini zorladığı belli oluyordu.

"Cyra, uyanmışsın!" dedim heyecanla. Uyanmasını, uyansa bile benimle muhabbet edecek morali bulmasını beklemiyordum.

Sarışın prenses hüzünlü bir şekilde kafasıyla onayladı. "Kâbus görmekten uyuyamadım," dedi. Ardından yorganını boynuna doğru çekerek ona sarıldı. "Beraber uyuyabilir miyiz?" diye sordu masum bir şekilde.

Rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak hafifçe güldüm. "İkimizin van vana yatacağı kadar geniş değil bu yataklar," dedim gülümsemeye çalışarak.

Ancak sarışın prenses bunu çoktan kafasına koymuş gibi görünüyordu. "Lutten," dedi kelimeyi uzatarak. Bir yandan da yalvaran tatlı gözlerle beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Soruma doğru cevap verirsen olur," dedim yatağına doğru ilerleyerek.

Cyra yatağında hafifçe kıpırdandı. "Elbette, sor bakalım," diye civildadı.

"Boynundaki ısırtık izini açıkla," diye yapıştırdım bir anda. Cyra'nın yüzü bembeyaz kesildi. Yüzündeki gülümseme hızla silinirken sarı tutamların arasından kulaklarının kızardığını görebiliyordum. Milyonlarca duyguyu aynı anda yaşıyor gibiydi. Panik, endişe, korku...

Ben de bir yandan kendimi koruma planı yapıyordum. Hançerimi ne kadar hızlı çekebileceğimi hesaplıyor, Cyra'nın kendi silahlarını saklamış olabileceği yerleri tahmin etmeye çalışıyordum. Cyra'nın ağzı birkaç kez boş bir şekilde açılıp kapandı. Ne diyeceğini bilmiyordu ve konuşmıyordu. Kekeleyerek birkaç kelime etse de hiçbiri anlaşılmıyordu.

Nazikçe birkaç adım daha atarak yatağının ayakucuna oturdum. Paniklemişti ama inkâr etmemişti. Bana saldırmaya çalışmıyordu. Suikastçı Cyra olsaydı, çoktan üstüme atılırdı, bu yüzden her geçen saniye endişem azalıyor, merakım artıyordu.

"Kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin," dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Gözyaşları gözlerine dolmaya başlamıştı, kirpiklerinin ardında birikiyorlardı.

"Söz falan veremem Cyra. Yapacağın açıklamaya göre değişir," dedim, ağladığı için yumuşamadığımı belirtmek istiyordum. Birkaç gözyaşı döktüğü için beni kandırabileceğini zannediyorsa, yanıyordu.

Cyra kendini iyice yatağına gömdü ve kendini yorganın altına saklamaya çalışır gibi hareketler yaptı. "Çok kötü bir şey yaptım..."

dedi dudaklarını ısıtarak. Hiçkirmaya başladığında da tavrımı bozmadım. Devam etmesi için sessiz kaldım.

"Prenslerden biriyle ilişkim var Reika."

İşte, tahmin ettiğim iki seçenektен biriydi bu. Katil değildi ama bir haindi. Nişanlısına ihanet eden bir prensesti. "Ne tarz bir ilişki?" diye sordum kollarımı göğsümde bağlayarak.

"Romantik değil, daha çok eğlence için. Aşık falan değilim, ben Tarrent'i seviyorum. Ama bazen bu okul fazla sıkıcı olabiliyor ve kalbim aklımın önüne geçiyor," dedi Cyra daha da kızarak. Utancından yataktan düşmesine az kalmıştı.

"Sen..." dedim ama doğru kelimeleri bulamıyordum. "Bu kişinin kim olduğunu bana söyler misin?" diye sordum. Ses tonumda şefkatten eser yoktu. Başka bir prensle beraber olması umurumda değildi. Benim için sorun olan şey katilin o olduğunu düşünmeme sebep olacak kadar büyük bir şeyi saklamasıydı. Bir hafta içinde kimbilir kaç kere yalan söylemişti bana.

"Larkin," dedi Cyra dudaklarını birbirine bastırarak. Gözlerime bakmaktan çekiniyor, annesinden azar yemek için bekleyen suçlu bir çocuk gibi ellerini izliyordu.

"Eira'nın eşi?" diyerek teyit etmeye çalıştım. Cyra kafasını evet dercesine salladıktan sonra düşünmek için ayağa kalktım. Odayı adımlarken Cyra beni izliyordu. Korkuyordu.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu yorganını sıkarak.

"Bilmiyorum," dedim.

"Lütfen Reika. Ne istersen yaparım. Bir daha Larkin'le görüşmem, yüzüne bile bakmam, yeter ki kimseye söyleme," diye arka arkaya yalvarırken odanın kapısı çalındı. Gelen Zurin'di.

İkimiz de aniden konuşmayı bırakmıştık. Zurin odadaki gerginliği sezmiş olmalıydı ki önce sarışın prensese, ardından bana bakarak tereddüt etti. Konuşup konuşmamak arasında gidip geliyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Zurin ellerini göğsünde birleştirmiş, oldukça gergin görünüyordu. Başını onaylar şekilde salladı. "Herkes odasına çekildikten sonra Odette'i teselli etmeye çalıştım ama ağlaması durmuyordu.

Sürekli kendi elleriyle Feyre'nin gitmesine yardım ettiğinden bahsetti ve defalarca suçlu olduğundan yakınıp durdu. En sonunda da başaramayacağını söyleyerek geceliğinin üzerine battaniyesini alarak odayı terk etti. Onun için endişeleniyorum."

Gerçekten de endişeleniyor gibi görünüyordu. Tırnaklarıyla oynayıp duruyordu. Kaşları endişeyle yukarı doğru bükülmüştü.

"Gidip ona bakmak mı istiyorsun?" diye sordum ellerimi belime koyarak çünkü bunu neden bize anlattığını tam olarak anlamamıştım.

Zurin evet dercesine başını öne arkaya salladı. "Önce Saige'le Eira'nın yanına uğradım ama Saige çoktan uyumuştur, bu yüzden sana geldim."

"Tamamdır, hazırlanıp geliyorum."

Zurin gülümsedi ve kapıyı kapatarak bana zaman tanıdı.

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Cyra ayaklarını yatağın kenarından sarkıtarak.

"Evet," dedim. Bir yandan da saçlarımı atkuyruğu şeklinde bağlamaya çalışıyordum.

"Yine de gidecek misin?" diye sordu Cyra. Başımı kararlı bir şekilde salladığımda daha fazla soru sormasını istemediğimi fark etmiş olmalıydı ki susmaya karar verdi.

"Odette veya Zurin suikastçysa onlarla başa çıkabileceğime eminim Cyra. Çok geç kalırsam o zaman diğerlerine haber verirsin," diye mırıldandıktan sonra kalın bir pantolon ve bir çift çizme bu-larak giyindim. Normalde binicilik dersi için ayarlanmış olan bu takım işimi görmek zorundaydı. Her ne kadar derslerimin arasında binicilik olmasa da kıyafetler herkes için hazırlanıyordu.

Zurin'le ortak salondan ayrıldığımızda karşımıza çıkan merdivenler elbette bomboştur. Attığımız her adımda, rüzgârın her uğultusunda Zurin irkiliyor, güvence alabilmek için bana yaklaşmaya çalışıyordu. Güçlü bir uğultu yaratan esinti ve fırtına huzursuz edici bir enerjiye sahipti. Gerginliği bozmak için konuşmaya karar verdim.

"Odette'in huzursuz hissettiğinde gittiği bir yer var mı?" diye sordum ancak soruma cevap geleceğinden pek emin değildim. Zurin de tıpkı benim gibi bu sene gelmişti bu okula. Odette'i ne kadar süredir tanıyor olabilirdi ki?

"Resim odası," diye mırıldandı bir anda Zurin. "Odette boyalarla oynamayı, resim yapmayı seviyor. Muhtemelen oraya gitmiştir."

Bu kadar net bir cevap vermesi içimdeki şüpheyi artırmış olsa da sesimi çıkarmadım. "Yolu gösterebilir misin?" diye sordum merdivenlerin sonuna vardığımızda. Kapkaranlık koridorlarda yön bulmamız zaten yeterince zordu. Bir de üstüne daha önce hiç gitmediğim bir sınıfı ararken kaybolmak istemiyordum.

Zurin döneceğimiz tarafı gösterdiğinde koridorun derinliği tüylerimi ürpertti. Şu an takip ediliyor olabilir miydik? Suikastçı uyuyor muydu? Bizi izliyor olabilir miydi? Yoksa çoktan Feyre'nin peşine mi düşmüştü?

Her an her yerde pusuya yatmış olması ihtimaline karşı temkinli adımlarla ilerleyerek Zurin'in yönlendirdiği tarafa doğru attım adımlarımı. Resim odasına yaklaşırken bir dönemeçten geçmemiz gerekmişti. O sırada içimden bir küfür savurdum. Zurin'in nefesleri o kadar gürültülü ve hızlıydı ki takip edip edilmediğimizi anlayamıyordum. Bir yerlerde bizim için pusuya yatmış bir katil varsa da onu önceden sezme ihtimalimi yok ediyordu. Bıkmış bir şekilde iç çektim, ardından dönmemiz gereken koridora girdik.

İlerlemeye devam ettikçe Zurin'in beni bilerek yanlış yola soktuğunu düşünmeye başlamıştım ki kız kolumu kavradığında durdum. "Burası," dedi. Koridordaki kapılardan birini gösteriyordu. Devasa ahşap kapı kapalıydı ve aralığından hiç ışık gelmiyordu. Odaya biz gelmeden biraz önce bile biri girseydi, mutlaka bir ses duyardık. İçeride muhtemelen kimse yoktu. Bu yüzden gerilmeye de gerek yoktu.

Sessiz olmaya çalışmadan ahşap kapının kolunu tutarak çevirdim. Kapı açılırken neler göreceğimden korkmuyordum çünkü bizi yalnızca karanlığın karşılayacağından emindim. Gürültülü kapı açılır açılmaz hızla içeri daldık.

Haklı çıkmıştım. Resim odası bomboştu.

Derin bir nefes vererek Zurin'e baktım ancak o pek mutlu görünmüyordu. "Burada değilse nerede?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

Omuzlarımı silktim. "Belki de çoktan odaya dönmüştür."

Zurin başıyla onayladı ancak huzursuz görünüyordu. "O halde en iyisi biz de dönelim," dedi zar zor tebessüm ederek.

Tam odadan çıkacakken bir çığlık sesi ikimizi de durdurdu. Uzaktan geliyordu, koridorun sonundan. Yardım isteyen acı bir çığlıktı bu. Zurin'i unutarak sesin geldiği yere doğru koşmaya başladım. Çığlık sesi zayıflarken metreler ötede iki kişinin durduğunu gördüm. Cılız ışık sebebiyle kim olduklarını çözemesem de bunun bir önemi yoktu. Hemen müdahale etmezsem yardım isteyen kişi muhtemelen canından olacaktı.

Yavaşlamadan hançerimi çektim ve yüzleşmeye hazır bir şekilde ikiliye yaklaştım. Belirsiz silüetleri seçebilecek kadar yakınlaştığımda adımlarımı yavaşlattım çünkü çığlık kesilmişti.

Siyah pelerin giymiş silüetin arkası dönüktü, ayakkabılarının taş zeminde çıkardığı zayıf ses harici hiçbir şey duyulmuyordu. Pelerinlinin omzunun hemen üzerinden duvar dibine baktığımda Odette'i gördüm.

Kanlar içindeydi, yere yığılmıştı. Karnına saplanan bıçak sebebiyle hayatını kaybetmişti. Ağzından sızan kan yanağında yol yaparak saçlarına bulaşmıştı. Güzel sarı saçları kanla yıkanmıştı.

"Kimsin sen?" diye seslendim. Korkmuyordum, bu acımasız katilin kimliğini öğrenmek benim için her şeyden daha önemliydi.

Suikastçı dönmedi. Hareket etmedi. Ses çıkarmadı.

"Önüne dön seni hastalıklı manyak. Canını almadan önce gözlerine bakmak istiyorum," dedim gardımı alarak.

Zurin'in ayak sesleri önce yükselmiş, ardından durmuştu. Birkaç metre arkamda olmalıydı. Dehşete düştüğünü nefesinden anlayabiliyordum. Odette'in ismini sayıklayarak ağlamaya başlamıştı.

"Bir daha söylemeyeceğim! Bana bak suikastçı!" diye bağırdım.

Suikastçı hâlâ önüne dönmeyi reddediyordu ancak ellerinden birini hareket ettirdiğinde derin bir nefes aldım. Neye kalkışacağını

bilmiyordum. Neler yapabileceği hakkında biraz bilgim olsa da tahmin edilemezliği bir gerçektir.

Ancak suikastçı saldırmadı. Elini, pelerinin kafasını örten kumaşını tutmak için kullandı. Siyah başlığı çekip çıkararak saçlarının görünmesini sağladı. Pembe saçlarının. Ardından vücudunu hafifçe yan çevirerek yüzünü döndü. Gözyaşları sel olmuştu, ifadesinden çaresizlik akıyordu.

Suikastçının kim olduğunu anlamam için suratını görmeme gerek kalmasa da şaşkınlığımı gizleyememiştim. Gördüğüm kişi beni bile hayrete düşürmüştü.

Karşımdaki Nyx'ti.

Bölüm 9

DÖKÜLEN SIRLAR

“Hey, baksana Irithel,” diye seslendi yaşlı adam. “Getirdiğin tavşanlardan birinin karnından iki tane bebek çıktı. Ne kadar tuhaf değil mi? Avladığın tavşan bir anneymiş ve ikiz bebekleri varmış. Biz de şişko bir tavşan olduğu için seviniyorduk.”

“Bunun garip bir tarafı yok Bay Ptreo. Yalnızca kaderleri kötü yazılmış bir çift bebek tavşan,” diye yanıtladım ancak kalbimin sızısını bastıramamıştım. İlk defa avladığım bir hayvan için üzüntü hissetmiştim o an. Bir aileyi oklarımla parçalamıştım ve tavernaya boş elle dönmemenin gururu bir anda trajediye dönüşmüştü. Benim keyifle, hoplaya zıplaya yürüdüğüm patika onların ölüm yolu olmuştu.

Oysaki o sabah ava çıkmak için ne kadar da hevesliydim. Güneş boynumu ısıtıp gözlerimi kamaştırırken ne kadar da mutluydum. Sarı ışıkların aydınlattığı ıssız ormanda yürümek ve saklanmak kolaydı. Kimse bu kadar erken saatte ormana uğramazdı. Hayvanlar bile doğru düzgün ayılmamış oluyordu. Ayağınıza takılıp sizi düşürmek için hazırda bekleyen sarmaşıklar bile uyuyordu. Ağaçlar huzurluydu. Aralarında süzülen avcudan habersizlerdi.

“Bu gece taptaze tavşan yiyeceğiz,” diye mırıldanmıştım anne tavşanı vurmadan hemen önce. Karnımın gurultusu tüm ormanı inletirken germiştim okumu.

Bu olaydan sonra bir hafta boyunca hiçbir av hayvanını yiyememişim. Açlıktan bayılacak hale gelene kadar etlere bakamamıştım bile. Her seferinde aklıma o bebek tavşanlar gelmişti.

"Ölen her canlıya ağlayamazsın Irithel," demişti Bay Ptreo, en sonunda yasımdan bıktığında. "Yas sadece sevdiğin insanlara artık onları sevdiğini hissettiremeyeceğinde yaşadığın üzüntüdür. İki tane tavşan için üzülemeyecek kadar çok şey yaşamış bir kızsın. Bunu neyle ilişkilendirdiğini çöz ve kendine gel. Asık suratın müşterileri kaçırıyor."

Başımı sallamış, yapmacık bir gülümseme takınmışım ancak neden o kadar üzüldüğümü hiçbir zaman çözememişim.

Şimdi Nyx de bana aynı belirsizlikle bakıyordu. Anlamıyordu, çözemiyordu. Gözleri yardım için yalvarırken ellerinden kan damlıyordu. Aldığı canın kanı, Odette'in kanı. Gözlerindeki çaresizliği, mum ışığında titreşen bakışlarındaki pişmanlığı ve öfkeyi fark ettim.

Bunları fark edemeyen Zurin ise Nyx'e bağırmaı tercih etti. "Bunu nasıl yaparsın?" İhanetin acısıyla yükselen sesi bomboş koridorda yankılandı.

Nyx, Odette'in kırmızıya boyanmış cesedine doğru bir adım atarken Zurin birkaç adım ilerleyerek hemen yanımda durdu. Nyx'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Denedim. Ona karşı savaşmak istedim. Bana oynadığı oyunu kazanmaya çalıştım ama başarısız oldum," diye mırıldandı Nyx boş gözlerle bize bakarak. Bakışları sürekli olarak etrafta geziyordu, bir yere odaklanamıyordu. "Beni kullandı. Sırlarımı, hakkımda bildiklerini bana karşı kullandı Reika. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu!"

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Zurin. "Katil sen değilsen, kim olduğunu biliyor musun?"

Suikastçının bir şekilde Nyx'i avcunun içine aldığını ve onu kullandığını anlamışım ancak bu soru benim de beynimde dönen bir soruydu. Katille birebir iletişime geçtiyse, kim olduğunu biliyor olmalıydı. Bu da bütün çilenin sona ereceği anlamına gelirdi.

"Ruhumu kullandı Zurin. Acıyı bana karşı kullandı ve beni manipüle etti. Onu yenmemin hiçbir yolu yoktu. Tek seçenek Odette'i öldürüp kendimi ve Eryx'i kurtarmak veya ikimizin de ölümüne sebep olmaktı," dedi Nyx, ardından yere çöktü. Dizlerini vücuduna doğru çekerek kanlı ellerini etraflarına sardı.

"Sen karar verecek güçten yoksun, karaktersiz, aşağılık vârisin te kisin. Yaşamayı hak etmiyorsun!" diye bağırarak Zurin'ın üzerine atıldı.

Ben daha müdahale edecek fırsatı bulamadan iki prenses birbirine girdi. İçimi çektim. Nyx karşılık vermiyordu. Yalnızca Zurin'in darbelerine karşı kendini korumaya çalışıyordu. Canı yanıyormuş gibi görünmüyordu ki tahminimce Zurin'in yumrukları pek güçlü değildi.

Zurin bir yumruk daha savururken yana doğru devrildiler ve çökük gözlü prensesin bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir ifade fark ettim. Prensese âdeta prenseslikten çıkmış, bir canavara dönüşmüşü. Laciverte çalan saçları ip ip olmuş, Nyx'e vurdukça havalanıyordu. Bakışları karanlık, korkutucu ve acımasızdı. Gözlerinde mavi renkli alevler olduğuna yemin edebilirdim.

"Onu öldürdün!" diye bağırdı Odette'in kanıyla oluşan gölüm içinde tepinirken. "Bu konu hakkında hiçbirimizden yardım bile istemeden onu öldürmeyi seçtin. Seni koruyabilirdik! Eryx'i koruyabilirdik Nyx! Neden yardım istemedin?" Bir yumruk daha savurdu.

Haklıydı. Hiç kimse ona haksız olduğunu söyleyemezdi. Tüm bunların önlenme ihtimali vardı ancak Nyx seçimini yapmıştı ve olan olmuştu. Ne kadar istesek de geçen zamanın ve verilen kayıpların telafisi yoktu.

İçindeki siniri boşalttığından emin olduktan sonra onlara yaklaşıp Zurin'i kollarından kavradım ve ayağa kaldırdım. "Bu kadar yeter," dedim çırpınan prensese.

Zurin bir eliyle saçlarını geriye atıp derin bir soluk verdi ve hareketlerini yavaşlattı. "Tamam." Kelime ağzından büyük bir öfkeyle çıkmıştı.

Başka bir şey yapmayacağından emin olduktan sonra Nyx'in yanına diz çöktüm. Son dakikalarda yaşanan her şey kafamı allak bullak etmişti ve yapılması gereken en doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Kalkabilir misin?" diye sordum pembe saçlı prensese.

Nyx ise yalnızca tavanı izliyordu. "Beni burada öldür Reika. Zurin haklı, yaşamayı hak etmiyorum."

"Her şeyi beraber çözeceğiz. Ama şu an kalkman ve revire gitmemiz gerekiyor. Ardından bana katilin seninle nasıl iletişime geçtiğini detaylıca anlatman gerekecek."

Pembe saçlı prenses kalkmadı. "Bana bir not bıraktı," dedi yavaşça. Eliyle diğer kolunun iç kısmına uzandı ve bir parşömen parçasını çıkarıp uzattı. Hızla kaptım ve buruşmuş parşömeni dikkatlice açtım. Kan lekeleri yüzünden biraz zor okunuyordu.

İki seçeneğin var Nyx Kalistar.

Vâris Odette'in celladı ol.

Ya da hem sevgilinin hem de kendi ölümünün sebebi ol.

Seçim yapmak için ve seçeceğin vârise veda etmek için yirmi dört saatin var.

Vârislerin Oyunu'nda ya ölürsünüz ya da öldürürsünüz.

—Schefflera Findk Chmnovnez

"Bu kadar mı?" diye sordum prensese.

Başını belli belirsiz salladı. "Revirde gözlerimi açtığımda kucağımda duruyordu not. Yastığımın altına bir hançer yerleştirilmişti. Dakikaların nasıl geçtiğini anlamadım Reika. Yalnızca korkuyordum. Kendimi kaybetmekten, Eryx'i kaybetmekten korkuyordum. Ben daha önce bir böceği bile isteyerek öldürmedim. Bir insanın canını nasıl almış olabilirim?"

"Cevabı görmek için hemen arkana bakabilirsin!" diye bağırdı birden Zurin. Sesinin yüksekliği ikimizin de irkilmesine sebep olmuştu. Odette'in cesedini kastettiğini biliyordum, bu sebeple o tarafa bakmadım. Nyx de bakmadı.

Ayağa kalkıp Zurin'in yanına gittim. "Kız şokta. Ne yaptığının farkında bile değil. Yüzleşmenin ya da hesap sormanın sırası değil. Şimdi olmaz. Yardım et de onu odasına ya da revire taşıyalım."

Zurin sinirle güldü. "Az önce o kız aramızdan birini öldürdü ve benden ona yardım etmemi mi bekliyorsun?" diye bağırdı. Tam ona cevap verecektim ki belli belirsiz bir cümle duyuldu.

"İnanamıyorum."

Bu cümle ne Zurin'in ne de Nyx'in dudaklarından dökülmüştü. Sesin kaynağı bize yaklaştığında konuşanın Saldırı ve Savunma derisi eğitmeni Lord Zion olduğunu anladık. Koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Gözleri aramızda dolaşiyor, durumu anlamaya çalışıyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, şaşkınlıktan koca cüssesini hareket ettiremiyordu. Her şeyden önce bizi dinlemek istiyor, durumu etraflıca anlamayı tercih ediyordu. Temkinliydi. Korkuyla, panikle veya endişeyle verilecek her karar tehlikeliydi ve Lord Zion bunun bilincindeydi.

Zurin'in homurdanmaları ve sinir krizleri eşliğinde olan biten her şeyi Lord Zion'a anlattığımda siyahi adam başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Ağzından çıkacak kelimelere özenle karar verdiği tereddütlü hareketlerinden belliydi.

O sırada Nyx konuştu. "Öleceğim, değil mi?" diye sordu. Yüzünün rengi yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Isırmaktan yıprattığı dudakları kıpkırmızıydı. Lord Zion endişeyle kıza döndü. Kıdemli eğitmenin bakışları sakindi ancak düşüncelerinin kaos halinde olduğu hâlâ hiçbir şey söylememesinden belli oluyordu. Tam dudaklarını aralayacakken vazgeçiyor, tekrar sessizliğe bürünüyordu.

"İdam edileceğim," dedi Nyx, sesi çok cansız çıkıyordu. Bir sorudan ziyade kabullenme cümlesiydi.

"Yaralı mısınız?" diye sordu Lord Zion, pembe saçlı prensese doğru bir adım atarak. Kıza dokunmaktan çekiniyordu. Fazla yaklaşırsa ürküp kaçacakmış gibi davranıyordu.

Nyx burnunu çekti ve başını hafifçe iki yana salladı.

Lord Zion derin bir nefes vererek Nyx'e bir adım daha yaklaştı. "Sizi kucaklayıp revire götüreceğim Leydi Nyx. Gün aydıığında bu işi beraber çözeceğiz."

"Şaka yapıyor olmalısınız," diyerek karşı çıktı Zurin. Ellerini beline koydu.

"Siz ikiniz de derhal odanıza dönecek ve sabaha kadar bunu kimseye anlatmayacaksınız. En azından arkadaşlarınızın huzurlu bir

urku çekmesini sağlayabilirsiniz.” diyecek serti bir bakış fırlattı Lord Zion.

Zurin ise gözlerini devirdi. “Bizim uykumuz ne olacak? Az önce anda arkadaşım vahşice katledildi ve beniden sakin kalmamı mı bekliyorsunuz?” diye hışımla kendi etrafında dönmeye başladı.

Sabahı eğitmen sabırla derin bir nefes aldı. “Elbette hayır. Sizden sadece sabaha kadar sabırlı olmanızı istiyorum. Tüm okul uyurken ortalığı karıştırmaya gerek yok. Ben Nyx’in güvenliğini sağladıktan sonra Profesör Melantha’ya durumu anlatmaya gideceğim. Eminim o bize ne yapacağımızı söyleyecektir.”

Zurin tekrar bir öfke patlaması yaşayacakken kolundan kavradım. “Güneşin doğmasına çok fazla vakit kalmadı. Bahçede de bekleyebiliriz. Ama şimdi Lord Zion’u Nyx’i götürebilmesi için rahat bırakmalıyız.” Lord Zion’un davranışlarını son derece şüpheli bulmuştum ancak sorgulama zamanı değildi. Önce kendimi ve Zurin’i güvende tutmam gerekiyordu. Sorular güneşi bekleyebilirdi.

Eğitmen Nyx’i tek hamleyle kucağına aldıktan sonra sağlam bir şekilde ayaklarını yere bastı ve gitmemiz için bize baktı. Zurin ters bir bakış atıp döndüğünde eğitmenle göz göze geldim. Adam, prensesin ağzından bir şey kaçırmaması ve sakin kalabilmesi için bana güveniyordu. Sessiz isteğine başımı hafifçe sallayarak yanıt verdim. Lord Zion hafifçe gözlerini kırparak teşekkür ederken Zurin’le bahçeye açılan koridorun sessizliğine adım attık.

“Her şey çok saçma,” diye söylendi Zurin yürümeye devam ederken. Sessiz sakin, her zaman pasif bir şekilde hareket eden o nazik prensesin içinden çıkan canavar hâlâ beni şaşırtıyordu.

“Haklısın.”

“Sessiz kalmamızı beklediklerine, koskoca okulun gücünün sadece bir suikastçıya yetmediğine inanamıyorum,” diye ekledi.

“Zurin, senin için Helia’yı uyandırmamı ister misin?” diye sordum prensesi elinden yakalayıp durdurarak.

Bir anda yüzü kızardı. “Helia mı? O nereden çıktı?” diye sordu umaklarıyla oynayarak. Gerilmişti.

"Ona nasıl baktığını görüyorum, hakkında nasıl konuştuğunu da duyuyorum. Şu anda seni rahatlatacak kişi kesinlikle ben değilim. Onunla konuşursan bu gece yaşadıklarını daha rahat atlatabilirsin."

Zurin şok olmuş bir ifadeyle birkaç kez ağzını açıp kapattı. Saçı başı dağılmış, elbisesi kan lekeleri içinde kalmıştı. Parmakları, Nyx'i yumruklamaktan tahriş olmuştu.

"Odasının yerini tarif edebilirsen, kuleye sızıp onu yanına gönderebilirim."

Zurin hâlâ düşünceli bir şekilde beni izliyordu. En sonunda terden ıslanmış ellerini kırmızıya boyanmış elbisesine sürdü ve, "Prenslerin kulesini muhafızlar koruyor ancak başka bir giriş biliyorum," dedi suçlu bir ifadeyle. Heli'a'nın adını duymak bile kızı sakinleştirmiş, sesini ve nefesini düzene sokmuştu.

"Kulenin birden fazla mı girişi var?" diye sordum şok olmuş bir şekilde. Prenseslerin kulesine giriş yalnızca okulun içindendi ve merdivenlere çıkan tek yol vardı. Aynı şey prensler için geçerli değil miydi? Gerçekten gizli bir giriş yolu varsa da neden vardı? Bunu kimler biliyordu? Hangi sebepler için kullanılıyordu?

Zurin onaylar bir şekilde başını salladıktan sonra elimi tuttu. "Bahçe tarafından giriliyor," diyerek beni dışarı doğru sürüklemeye başladı. Zurin beni prenslerin kulesinin bahçeye bakan, tamamen taştan oluşan cephesine ulaştırana kadar beynimde yüzlerce soru dönmüştü. Fazladan geçitler olması katili bulmamızı kesinlikle zorlaştıracak bir durumdu ancak bundan sayılı vârisin haberdar olması iyiydi. Sorgulayabileceğimiz bir soru daha bulmuştuk. Sonuçta gizli geçitlerle işi olmayan birinin onu kullanmak ya da bilmek için de bir sebebi olmazdı.

Dış cephede sıradışı hiçbir şey görünmüyordu. Diğer tüm duvarlar gibi taş parçalar çimlerle buluşmuş ve sarmaşıklar tarafından kuşatılmıştı. Ancak kuleye yaklaştığımızda yalnızca bir insanın sığabileceği bir alanda sarmaşık olmadığını fark ettim. Karanlık yüzünden tüm noktaları seçemiyordum ancak Zurin hiç duraksamadan doğru taşları bularak ittirdi ve taşlar birbirlerine tutunarak bir kapı gibi içeri doğru açıldı.

"Uzun yıllardır hizmet veren bir okul burası Reika. Gerçekten de şu ana kadar tüm vârislerin kurallara uygun davrandığını mı sandın? Yasak aşkların ve türlü türlü savaşların başlangıcı olan bu duvarların vârislere engel olabileceğini düşünmeleri bile aptallık. Koskoca krallıkların vârislerini fazla hafife alıyorlar. Bizim tüm hayatımız, adımıza verilen kararlardan kaçacak yollar bulmaktan ibaret." Merdivene adım atarken gülümsedi ve kaymamam için elini uzattı. O kadar rahat bir şekilde hareket ediyordu ki buradan birden fazla kez geçtiği barızdı.

"Bu geçidi sana Helia mı gösterdi?" diye sordum kıza, adımlarına dikkat ederek basamakları çıkarken.

"Evet. Geceleri rahat bir şekilde odasına çıkabilmem için gösterdi." diye yanıtladı. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Sadece sevdiği adamın yanına gitme umudu bile kıza az önce ölen oda arkadaşısını unutturmaya yetmişti. Her geçen saniye şaşırmaya devam ediyordum.

"İkinizin de müstakbel eşe sahip olmaması iyi o halde." Amacım başka şeyler biliyorsa dökülmesini sağlamaktı. Şu anda son derece dengesiz ve hassas bir durumdaydı. Gizli bir geçidi bile bu kadar rahat gösterdiyse, daha ne gerçeklerle yüzleştirebilirdi kimbilir. Edinebileceğim bilgilerin hayali bile ağzımı sulandırmaya yetmişti.

"Ah," diye mırıldandı Zurin. "Helia'nın bir eşi var," dedi üzgünce.

Şu ana kadar okulun tüm dedikodusunu bana aktaran Cyra, Helia'nın eşi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. "Kim?" diye sordum sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. Onu yargıladığımı düşünmesini istemiyordum.

"Bu okuldan çoktan mezun olmuş bir prenses," dedi. Hafifçe titreyen sesi huzursuzluğunu ele veriyordu. "Ablam..."

Konuşmama fırsat bırakmadan sözlerine devam etti. "Buraya gelmeden önce Helia ve kardeşi defalarca Nothersea'yi ziyaret etti. Bildiğin üzere Nothersea bir deniz krallığı ve limanlarımıza son derece önem veririz. Şehrin tüm gücü, tüm varlığı limanlarımızda döner. Deniz kenarındaki ambarlar, tertemiz esintilerle beslenen hayvanlarla doludur. Ahşaptan yapılmış hanlar çok iyi ürünler servis edemese de mükemmel birer manzara sunar. Tavernalar her zaman doludur.

Balık pazarları tüm kıyıya yayılmıştır, hatta üst üste binmişlerdir ve daha fazla satış yapabilmek için kulakları sağır eden bir gürültüye sebep olurlar. Denizden şehir merkezine doğru uzanan caddeler son derece yamuk yumdur. Muirgen Sarayı'na ulaşmak için daracık sokaklardan geçmek gerekir. Deniz kokusunu arkada bıraktığı anda anlarsın varlığını. Muirgen ne demek biliyor musun?" diye sordu omuzlarını rahatlatmak amacıyla geriye doğru atarak.

"Biliyorum," dedim. Muirgen, Batı Diyar'da çok fazla kullanılan bir kelimeydi. Kıyıları olan krallıklardan yavaş yavaş iç krallıkları doğru ilerleyen bir efsaneye sahipti. Anlamı "denizde doğan" olsa da anlamını çeşitli mitlerle zenginleştiren onlarca masal vardı. Bazıları sirenlere yorardı bu anlamı ve bu kelimenin ölüm getireceğine inanırdı. Bazılarıysa deniz kızlarıyla özdeşleştirirdi. Onlar için Muirgen, uzaktan gelen mucize demekti.

"Uzun lafın kısıası," diye devam etti Zurin. Merdivenleri bitirmemize az kaldığı için lafını kısa kesiyordu. "Ablam Lusin mezun olduğunda Helia ve Asano ailesi daha sık ziyarete geliyordu. Evliliğin gerçekleşeceğinden emin olmak istiyorlardı çünkü kara gücü iyi olan bir krallık olarak denizlere de açılmak istiyorlardı. Elbette Nothetza'nın ekonomik yönü de oldukça cezbediciydi. Bir gün Lusin, Helia ve ben beraber iskeleye çıktık. Yan yana sıralanmış onlarca tekneden bizim için hazırlanmış olana bindik ve Helia'yı küçük bir gezintiye çıkardık. Ona o gün âşık oldum."

Özlem dolu bir iç çekti ardından durup bana baktı. "Okula bu sene başladığım için aniden âşık olan bir salak olduğumu zannediyor olabilirsin ama bizim hikâyemiz çok daha öncesine dayanıyor Reika." Ardından yapmacık bir gülümseme takındı ve uzun, görkemli kapıyı gösterdi. "Geldik."

Kapıyı hafifçe ittiğimde ses çıkarmadığı için rahatlamıştım. Ortak salonlarına girdik; içerideki neredeyse her şeyin boyutu bizimkiyle aynıydı ancak daha güzeldiler. Tüm odaların kapıları ince ince oyulmuş, özenle işlenmişti. İçeriye renk renk aydınlattığını hayal ettiğim geniş pencerenin üzerindeki daireler, çizgiler ve şekiller kusursuzdu.

Odanın diziliş şekli bile ayrı bir önem taşıyor gibiydi. Detaylı bir şekilde yerleştirilen koltukların kumaşı daha kaliteli, daha yumuşak, daha pürüzsüz görünüyordu. Yüksekliği bizimkiyle aynı olmasına rağmen loş ışık sebebiyle çok daha geniş görünüyordu.

"Hangi oda?" diye fısıldadım Zurin'e bakarak. Parmağıyla en arkadaki odayı gösterdi. Birkaç adım attığımda prensesin benimle gelmediğini fark ettim. "Orada dikilmeyi mi planlıyorsun?" diye sordum bir fısıltı ne kadar sinirli çıkabilirse.

Zurin omuzlarını çaresizce silkti. "Ben senin kadar sessiz hareket edemem," dedi mahcup bir şekilde. Ancak ben bunu yakalanmamız halinde suçun bana kalacağı şeklinde yorumlamıştım. Görülen prenses ben olacaktım sonuç olarak. Prensler kendilerine gelene kadar Zurin'in kuleden tüymesi işten bile değildi.

Gözlerimi devirerek en arkadaki kapıyı gözüme kestirdiğimde derin bir nefes aldım ve harekete geçtim. Her adımında dikkatli olmaya çalışıyor, ses çıkmadığına emin oluyordum. Bu kuledeki bir şey beni huzursuz ediyordu. Sınırlarımı bozuyor, dişlerimi sıkmana sebep oluyordu. Yalnızca birkaç dakika önce Nyx'in Odette'i öldürdüğü gerçeğiyle yüzleşmeye zorluyordu beni. Belki de Nyx'e bunu yaptıran kişinin şu an burada huzurla uyuyan prenslerden biri olmasıydı huzursuzluğumun sebebi.

Tam yirmi dört tane krallığın özenle seçtiği muhafızlar şu anda bu vârisleri koruduğunu sanıyordu ancak işin aslını yalnızca vârisler biliyordu. Haddinden fazla ileri gitmiş bu katili bulmak için hiç çaba sarf etmemeleri, muhafızların hiçbir işe yaramaması bu okulla ilgili tahmin ettiklerinden çok daha fazla sırrı ortaya döküyordu.

Eğitmenlerin ve Profesör Melantha'nın gizlediği bir şeyler vardı. Bu gece bundan emin olmuşum. Yine de yalnızca bir vârisin bu kadar eğitmenle ilgili bilgi toplaması ve hepsini tehdit etmesi neredeyse imkânsızdı. O halde nasıl hepsini kontrol altında tutuyordu?

Ölen vârislerin cesetlerine ne olmuştu?

Feyre kurtulabilmiş miydi?

Çok fazla soru, çok az yanıt vardı.

Adımlarım kulenin en dibindeki kapıda son bulduğunda temkinli bir şekilde kapı kolunu buldum. Loş ışık sebebiyle her yeri detaylıca seçemiyordum. Kapının etrafındaki bir şeye çarpmamak için son derece yavaş hareket ediyordum. El yordamıyla bulduğum kapı koluna bastırduğumda çıkan minik metal ses dişlerimi sıkımsama sebep oldu. Kapıyı sessizce açılması için yavaşça ittirdim ve içeri girebileceğim kadar aralık olduğunda bir adım attım.

Oda karanlıktı ancak tıpkı prenseslerin odalarındaki gibi ortadan ikiye bölündüğünü fark edebiliyordum. Helia'nın tarafının biraz daha gümüş renklerle süslenmiş olmasını beklemiştim ama parlak eşyalar görmemek beni hayal kırıklığına uğrattı.

İçgüdüsel olarak gözlerimi kıstım. İki tarafın da siyah renklerle dekore edildiğini zannetmiştim ancak dikkatli bakıldığında pencereye yakın olan kısmın koyu yeşil bir renge kaydığı belli oluyordu. Helia koyu yeşili mi tercih ederdi yoksa siyahı mı? Siyah kardeşiyle özdeşleştiği için koyu yeşil rengi seçeceğini düşünerek o tarafa doğru temkinli adımlarla ilerledim.

Yatağa yaklaştığımda ayağımı sert bir köşeye çarptım. Acıyla sıkıştığım dişlerimle ağzımdan bir ses çıkmasını engelleyerek birkaç saniye bekledim. İki prensin de uyanmadığını, düzenli nefes alıp verme seslerini fark ettiğimde ilerlemeye devam ettim.

Helia'nın yatağının başına ulaştığımda prensi nazikçe uyandıracaktım ki bunun Helia olmadığını fark ettim. Gördüğüm, müstakbel kocam Prens Eryx'ten başkası değildi. Gözündeki kocaman morluk sebebiyle tanımakta güçlük çektiğim vâris, kaşları çatık bir şekilde uyuyordu. Rüyasında sinirli olduğu barizdi.

Yanlış odaya girmiştim. Daha da kötüsü herhangi bir yanlış oda değildi burası. Yataklardan birisi Eryx'e ait olduğuna göre diğerinde Drystan uyuyor olmalıydı.

"Kayıp mı oldun prenses?"

Fısıltı enseme yalayıp tüm tüylerimi diken diken etti aniden. Uyandığını bile fark etmediğim yarı vâris hemen arkamdaydı. Sözleri irkilmeme ve yerden birkaç santim yukarı zıplamama sebep olmuştu.

Gözlerimi devirdim, ürktüğümü belli etmemeye çalışarak arkamı döndüm. Drystan'ın gözlerinden yorgunluk akıyordu. Son görüşmemizden bu yana yüz hatları yaşlanmış gibiydi. Sanki hiç uyumuyordu. Sağ gözünün hemen altında, elmacikkemiğinin üzerinde geniş bir yara vardı. Bir yerlere sürtünmüşe benziyordu.

Yine de yüz hatları her zamanki gibi son derece ilgi çekici görünüyordu. Simsiyah saçları yatağından yeni çıktığı için darmadağındı. Kapkara gözleri buğuluydu ancak bakışlarındaki muziplik verindeydi. Beyaz teniyse loş ışıkta yüz ifadesini görmemi kolaylaştırıyordu.

"Kusura bakma," diye fısıldadım prene hafifçe gülümseyerek. "Yanlış oda."

Prens yüzü düşüverdi aniden. Yanıt beklemeden odanın çıkışına doğru yumuşak adımlarla ilerledim. Drystan kolumdan tutup hafifçe çektiğinde ona ters bir bakış attım. Tek kaşımı kaldırarak gözlerimi önce kolumu kavrayan sıcak ellerine, sonra da gözlerine kaydurdum.

Drystan mesajı anlamış olacak ki korkarak elini hızla geri çekti ve kaldırdı. "Kimin odasını arıyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

"Seni ilgilendirmiyor," dedim başımı hafifçe yana yatırarak ve tekrar kapıya yöneldim.

Drystan bu sefer beni tutmak yerine sekerek önüme geçti ve yolunu kesti. "Yardımcı olmak istiyorum," dedi gülümseyerek ancak amacının yardımcı olmak değil de merak olduğu bakışlarından belli oluyordu.

"O halde dışarıda yardımcı ol da gereksiz birilerini uyandırmayalım. Bu gece yeterince sorunum var," dedim. Drystan ikinci bir emri beklemeden kapıdan geçmem için centilmen bir tavırla elini uzattı. Ortak salona çıkmamızın ardından kapıyı ardından sessizce kapattı.

Zurin'in meraklı ve hevesli bakışları ortak salonun ahşap giriş kapısından bizi buldu. Bana bir bakış attı. *Ne halt ediyorsun?* diye yorumladığım bakışını omuzlarımı silkerek ve kaşlarımı çatarak yanıtladım. *Yanlış odayı göstermişsin ben ne yapayım?*

Zurin elini, *Inanamıyorum!* dercesine savurduktan sonra sinirle kollarını göğsünde bağladı.

"Evet," dedi Drystan gülümseyerek. "Siz iki kaçak burada ne yapıyorsunuz ve kimi arıyorsunuz?"

"Helia'yı arıyoruz ve acelemiz var Drystan. Onu çağırıp uykuna dönersen çok mutlu oluruz," dedim kirpiklerimi flört edercesine kırıştıtarak. Sırf Zurin'in çenesini kapalı tutması için katlandığım duruma inanamıyordum. Helia ağzıyla kuş tutsa iyi olurdu bu radeden sonra.

"Bak sen, hani yardıma ihtiyacın yoktu prenses?" Drystan'ın dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Bana yardım etmek için her fırsata atlayan sensin. Ben isteyince mi sorun oluyor? Ricamdan memnun kalmadıysan uykuna dönebilirsin, kardeşini ben de rahatlıkla dışarı sürükleyebilirim."

Çıkışmamdan rahatsız olmuş olacak ki iç çekti. Derin nefesini odayla buluştururken gülümsemesi eksik olmadı. "Tamam tamam, sadece takılıyordum. Helia'yı aldığım zaman ne olup bittiğini anlatırsınız diye umuyorum," diye mırıldandı.

"Bakarız," dedim ve Drystan'a yetti bu cevap.

Tam karşısındaki odaya girdi. Tıpkı Drystan'ın karışmış saçları gibi birbirine girmiş gümüş tutamlarla şaşkın bir şekilde çıkan Helia hâlâ uyku sersemi görünüyordu. Drystan, Helia'ya hiçbir açıklama yapmamış olmalıydı, Helia bir bana, bir Drystan'a bakıyordu. En sonunda gözlerini avuçlarıyla ovuşturdu ve Zurin'i fark etti.

Koşarak boynuna atlayan prensesi sıkıca sardı. Zurin kafasını Helia'nın boynuna gömerken belli belirsiz hıçkırık sesleri duyuluyordu. O anda anladı Drystan bir şeylerin ters gittiğini. Cevap istercesine bana baktığında, "Burada dikilmeye devam edersek yakalanacağız. Bahçeye çıkalım," dedim şiddetli bir fısıltıyla. Prensler ne olup bittiğini anlamasa da beni dinleyip çıkış kapısına ilerledi.

Her zamanki gibi centilmenlik damarı tutan Drystan, önden Helia ve Zurin'in geçmesine izin verdikten sonra beni bekledi.

"Önüme düş," dediğimde gülümseyerek merdivenlerden inmeye koyuldu.

Bahçeye vardığımızda Helia'nın elini tutan Zurin'in parmakları ve omuzları titriyordu. Önden fırlayarak geniş alanda sarılabilecekleri,

konuşabilecekleri rahat bir konum bulmaya çalıştılar. Güneş henüz yüzünü göstermese de gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı.

"Artık neler olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordu Drystan merakla.

Ağzını açan Zurin'i konuşarak durdurdum. "Siz ikiniz baş başa konuşabilirsiniz," dedim. Rahatlayan çift yanımdan ayrıldıklarında Drystan'a döndüm. Helia'yla Zurin'in samimiyetine hiç tepki vermediğinden ilişkilerinden haberdar olduğunu düşündüm. Sonuçta Nothersea ziyaretlerinde o da vardı. Bir noktada Helia'nın gönlünün Lusinde değil de Zurin'de olduğunu anlamış olmalıydı.

"Gel biraz yürüyelim," dedim prene dönerek. Drystan önce reddüt etse de adımlarını bana uydurdu ve okulun etrafındaki yemyeşil çimlerde, ağır adımlarla ilerlemeye başladık.

Ellerini ovuşturdu merakla. Heyecanlı görünüyordu. "Dinliyorum."

"Önce ben seni dinleyeceğim."

Soru sorar gibi baktığında cümlemi açıkladım. "Yanağındaki yara nasıl oldu?" diye sordum. Cevabı az çok bildiğimi tahmin etmiş olacak ki gözleri ayaklarına döndü. Yaramazlık yapmış bir çocuğa benziyordu ancak konuşmuyordu.

"Niss bana, Eryx'le kavga ettiğinizi söyledi. Senin arkamdan konuştuğunu ve Eryx'in beni savunmak için kavga çıkardığını anlattı," diyerek biraz daha cesaretlendirdim Drystan'ı. Her şeyi dürüstçe anlatmasını istiyordum.

"Olay bu kadar zaten," dedi Drystan tok sesiyle. Hâlâ biraz uyku lu çıkıyordu sesi. "Daha ne kadarını bilmek istiyorsun ki?"

"Kavga ettiğinize dair bir şüphem yok. İkinizin de suratından belli oluyor zaten ancak kötü konuşan kişinin sen olduğuna inanmıyorum. Bunu anlatmanı istiyorum," dedim. Bu kendime bile itiraf etmesi zor bir durumdu aslında. Evlenmem gereken adama duyduğum güvenim o kadar azdı ki birkaç gündür tanıdığım çakma vârise daha çok inanıyordum. Onun şerefine, karakterine, terbiyesine olan inancım kat kat daha fazlaydı. Eryx'le karşılaştırıldığında okuldaki suikastçının lafına bile daha fazla güvenirdim muhtemelen.

"Bana olan inancın gözlerimi yaşarttı doğrusu prenses," dedi gülümseyerek. Kendine güveni yerine gelmiş gibi görünüyordu. Söylediklerim hoşuna gitmişti.

"Yiğidi öldür hakkını yeme. Şimdi olayı bana açıklar mısın lütfen?"

Drystan başını onaylar şekilde salladı. "Ortak salona girdiğimde Eryx'i birkaç vârisi etrafına toplamış bir halde buldum. Baloda dansa kaldıracağı prensesler hakkında konuşuyordu. Söylediğine göre müstakbel eşi için birkaç kriteri varmış ve prenseslerin hiçbiri bunun için uygun değilmiş. Bu sebeple seni o hale kendisi getirmek zorundaymış. Önce saçmaladığını düşünerek yanından geçip gittim ancak tam kendi odama gireceğim sırada bana seslendi. 'Bazıları eşi olmadığı için bizimkilere göz dikiyor.' Üstüme alınmam gerektiğinden emin değildim, bu yüzden kafamı kaldırıp baktım. Tüm vârislerin beni izlediğini gördüğümde bahsi geçen kişi olduğum kesinleşti. 'Bir kral asla eşinden bu şekilde bahsetmemeli,' diyerek yanıtladım Eryx'i. Amacım tartışmaya girmeden konuşmadan sıyrılmaktı ancak Eryx'in beni salmaya pek niyeti yoktu.

"Eşime nasıl davranacağımı bir piçe mi soracağım?" diye üzerime gelmeye devam etti. Beni kışkırtmak için uğraşıyordu çünkü herhangi bir kavga durumunda suçlu bulunacak kişi bendim. Yarı vâris olduğum için benden yeterince nefret ediyorlardı zaten. Bir de Eryx gibi güçlü bir prense başkaldırmam onlar için muhteşem bir bahane olacaktı.

"Hafifçe gülen vârislere ters bir bakış attığımda sustular. Gülmeyen birkaç vâris vardı: Kaius, Vron ve Helia. Elbette Helia'nın desteğinin yapmacıklığına dair bir şüphem yoktu. Yalnızca ağabeyi olduğum için kesmişti gülmeyi.

"Ardından Eryx vâris çemberinin içinden çıkarak bana doğru ilerlemeye başladı. Bilmiş bakışları ve itici gülüşü üstüme gelmeye devam edeceğinin bariz bir göstergesiydi.

"Sen," dedi gülümseyerek. "Çok istiyorsan Reika'yı alabilirsin, hatta bana bir iyilik yapmış olursun. Onunla evlenmemem için bir bahanem olmuş olur böylece." Sınırı aştığının farkındaydı Eryx.

Dışlerimi ve yumruklarımı sıkarak kendime hâkim olmaya çalıştığımı biliyordu.

“Nasil olsa kimse kullanılmış bir prensesi eş olarak almaz,” diye ekledi. Kastettiği şeyin ne olduğunu tüm vârisler biliyordu. Çünkü bunu bu kadar nazik bir şekilde dile getirmemişti. Ben de kendimi daha fazla tutamadım bu yüzden. Yumruğum gözünü bulduğunda tartışma şiddetli bir kavgaya dönüştü ve vârisler bizi çekip durdurana dek tepinmeye devam ettik.”

Sözlerini bitirdiğinde dilim tutulmuş bir şekilde kalakaldım. Yüzüm istemsizce kızarmıştı. Drystan'ın benim onurum için kendini ateşe atması güzel bir hareketti ancak beni korumak zorunda hissetmesi sınırlarımı bozmuştu. Onun için ne ifade ediyordum ki? Kavganın büyümesi Drystan'ın okuldan atılmasına kadar giderdi. O halde benim için neden böyle bir riski göze alıyordu?

“Ya sana inanmasaydım?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. Teşekkürümü sesli bir şekilde dile getirmesem de tavırlarımla anlatabilirdim.

Drystan hüzünlü bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. “Zaten benden nefret ediyorsun. Daha kötü ne olabilirdi ki?”

Cevap vermediğimde yüzündeki tebessüm silindi. Yutkundu ve hafifçe boğazını temizledi. Bir şeyler daha söylemek istiyor gibiydi.

“Prenses?” diyerek dikkatimi ona vermemi istedi. Bakışlarım gözlerini buldu. “Yukarıda, odadayken kolundan tuttuğum için özür dilerim. Arkandan seslenmemek için yapmıştım ama yanlış bir hareketti. Bir daha olmayacak,” dedi. Pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. Samimiydi. Dudaklarından yalnızca doğrular dökülüyordu.

“Zeki bir prensin Drystan. Hakkında yanıldığımı yavaş yavaş anlıyorum,” dediğimde tekrar kocaman gülümsedi. Bu minicik cümlelerin bile prensi bu kadar mutlu etmesi içimi ısıtmıştı. Anlatacağım şeyler ortamı tekrar hüzne sürükleyecekti ne yazık ki.

“Sıra sende,” dedi Drystan. Çekindiğim konu sonunda gelmişti. Artık kaçamazdım. “Bu gece neler olup bitti? Neden gecenin bir yanınsı Zurin'le Helia'yı buluşturma ihtiyacı hissettin?”

Gözlerimi önümüzdeki manzaraya diktim. Çimenlerin son bulunduğu yerdeki upuzun ağaçları izledim. Bazıları sonbaharın gelmesiyle yavaş yavaş yapraklarını dökmeye başlamıştı. Zehirli olanlar çekiciliklerini kaybetmiş, sıradan ağaçlara benzemişti. Ağaçların hemen altında, girişi okula bakan seraya döndü sonra gözlerim. Kır çiçeklerinden vahşi bitkilere kadar tüm otların bulunduğu yapıyı inceledim. Olanları anlatırken ağlamamak için serayı izleyecektim. Drystan'ın gölge gözlerine bakmayacaktım.

"Nyx, Odette'i öldürdü. Zurin'le ben de oradaydık," diyerek bombayı bıraktım. Kalp krizi geçirmek üzere olan Drystan'ı bekletmemek için diğer tüm bilgileri arka arkaya sıraladım. Hiçbir detayı atlamadan olan biten her şeyi anlattım. Kâbus sona erdiğinde Drystan sadece bir cümle söyledi.

"Okul vârisleri korumak istemiyor."

Düşünceli bir tavrı vardı. Haklı olmasıysa işin korkutucu tarafıydı. Yirmi dört krallığın birleşerek kurduğu, hepsinin hemfikir olduğu ve korumasını en üst düzeyde tuttuğu okulun bu işin arkasında olduğunu iddia etmek dehşet vericiydi. Koskoca Kraliyet Okulu bizi korumayacaksa, kim koruyacaktı?

"Odette için üzgünüm," dedi Drystan şefkatli bir ses tonuyla.

Bense umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. "Doğru düzgün tanıdığım bile söylenemez. Asıl acı olan Nyx'i çaresizlik içinde görmektir. Ağabeyimi kaybederken yaşadığım çaresizliği hayatım boyunca unutmadım. Bu yüzden ne zaman o hissi görsem, duyguyu yaşayan kişi bizzat ben olmasam bile kendimi kötü hissediyorum. Her şeyi tekrar yaşıyormuşum gibi geliyor. Ağabeyimi defalarca kaybediyormuşum gibi. Kollarımda can verirken ona bakmak dışında hiçbir şey yapamıyormuş gibi. Elimden hiçbir şeyin gelmediği anları tekrar yaşıyorum."

"Seni çok iyi anlıyorum Irithel," dedi Drystan.

İsmim dudaklarında bir şarkı gibiydi. Saray salonlarında söylenen, yalnız ve aşağılanmış dudaklardan dökülen şarkılar gibi değildi. Hanlarda farklı tempo ve notalarda, gürültüyle kaynaşan melodilerden de değildi. İyi bir annenin, yavrusunu uyutmak için

mırlılandığı tatlı, nazik ve zarif ninnilerle yakından uzaktan alakası yoktu. Drystan'ın melodisi çok daha farklıydı.

Taklit edilmesi imkânsızdı. Slonian askerlerinin savaş sırasında tüm güçlerini vererek söyledikleri, ürkütücü yankıları andırıyordu. Beklenmedik anlarda insana cesaret veren güçlü dalgalanmalardı. Vahşi bir şarkıydı bu. Savaşın feryadıydı.

"Peki kuleye nasıl girdiğimizi sormayacak mısın?" diye sordum konuyu değiştirmek amacıyla.

Kafasını hafifçe yana yatırdı. "Bahçedeki geçidi kullanmadınız mı?"

Şaşkınlık eşliğinde kıkırdadım. "Senin de mi oradan haberin var? Ne için kullanıyorsun? Kendine okulda başıboş bir eş bulmak için falan mı?"

"Çoktan buldum bir tane. Ama hayır, tüm prensler geçidi biliyor prenses. Eryx senenin başında ben hariç herkese gösterdi orayı."

"Sana kim gösterdi?" diye sordum. Eş meselesi arada kaynamıştı bile ama daha önemli konular vardı konuşulması gereken. Flört etme zamanı değildi.

"Helia elbette."

"Birbirini sevmeyen iki kardeşe göre beklediğimden daha iyi bir ilişkiniz var gibi."

Gölge Prens gülümsedi. Sakin, keskin kaşlarını kaldırdı. "Birbiri-mizi sevmediğimizi kim söyledi?" diye sordu.

Yanlış bir laf ettiğimi fark ettim. Bana kardeşiyle olan ilişkisini anlatan kişi Nefeli'ydi ve Nefeli'nin onun hakkında hoş olmayan şeyler anlattığını ortaya dökmemem gerekirdi.

Drystan da tereddüdümü fark etmiş gibiydi. "Sorun yok prenses. Hakkımda konuşulduğunu gayet iyi biliyorum. İsim vermek istemiyorsan problem değil ancak Helia'yla aramızda sorun yok. Evet, çok iyi anlaştığımız söylenemez. Gerçek birer kardeş gibi bağımız da yok ancak beraber büyüdük. Aynı babaya sahibiz. Ne kadar onun annesi, benim annemin ölüm sebebi de olsa, bunun için Helia'yı suçlamıyorum. Hiçbir zaman onu suçlamadım."

"Ama ben kendi ailemin ölümü için onu suçluyorum," dedim. "Tüm Asano ailesini suçluyorum," diye ekledim. Bu bir yanıtın

ziyade, suçluluk dolu bir itiraftı. Duygularımı doğru yere yönlendirdiğimden artık emin olamıyordum. Buraya gelme amacımı Miath'tan intikam almaktı ancak suçsuz kişiler de bu intikam ateşiyle yanacaktı.

"Şimdilik hedef alacağın başka insanlar var prenses," dedi Drystan kısık ve güçlü bir ses tonuyla. "Benden nefret ediyorsun. Kardeşimden nefret ediyorsun. Bunlar bir sorun değil. Senin insan olduğunu gösterir ve bu nefret seni güçlü tutar. Soğukkanlı kalmanı, yerinde kararlar almanı sağlar. Ancak nefretini doğru kullanman gerekiyor. İntikam duygusuna kapılırsan, en sonunda seni ele geçirir. Farkında bile olmadan kendi intikam ateşinde kavrulursun."

"İstedğim şey sadece intikam değil."

Güneş artık gökyüzünde yerini almıştı. İnsanlığa umut aşılarmaya ant içmişçesine ağaçların arasından parlıyordu. Pofuduk beyaz bulutlar ona yer açmak için etrafa dağılmaya başlamıştı. Okulun taş duvarları da gecenin karanlığını geride bırakıyordu. Keşke tanıklık ettikleri o kadar ölümün ve dehşetin soğukluğunu da karanlık gibi terk edebilselerdi. Ama güneş ışığı ölümü yok etmeye yetmiyordu. Yüzlerce metre genişliğindeki uçsuz bucaksız orman, ölümün buradan ayrılmasını, bizimse ölümden kaçmamızı engelliyordu. Yakınlarda bir yerlerde gezen tavşanlar, mutlu bir şekilde ailelerini kurarken biz ailemizden bir kişiyi daha kaybetmemeye çalışıyorduk.

Tıpkı benim kaybettiğim gibi.

"Güç istiyorum," dedim. Sabahın sıcak esintisi saçlarımı nazikçe okşadı. Başımın üzerinden uçup giderken uyuyan kelebekleri kaldırdı.

"Güç mü?" diye sordu Drystan nazikçe.

Başımı onaylar şekilde salladım. "İntikam kimseye yetmez prensim. İntikam geçici bir tatmindir. Ben kalıcı bir şey istiyorum. Bir daha asla çaresiz hissetmek istemiyorum. Elimden bir şeyin gelmediği hissini yaşamak istemiyorum."

Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim. "Güç savaşlarından bıktığını gözlerinde görebiliyorum. Bu savaşın ortasında doğmuşsun sonuç olarak, sana anlamsız geliyor olabilir. Güçle doğmak

bir ayrıcalık. Ancak benim için işler öyle yürümedi. Bu yolda bir sürü insan kaybettim. Defalarca kendimi kaybetmenin eşiğine geldim. Planlar yaptım. Başarısız oldum. Uğraştım, çabaladım ve adım adım tırmandım. Hükmetme hakkı, vârislere doğuştan veriliyor olabilir ancak gerçek güç bizzat kazanılandır.”

“Anlıyorum,” diyerek kafasını salladı Drystan. “Güç istiyorsun çünkü zayıf olmaktan bıkmışsın.”

Bölüm 10

DURGUN SULAR

“Tüm krallıklara ve ailelerinize gerekli haberler gönderilmiştir. Vârisini okuldan almak isteyen tüm soylulara gerekli imkânlar sağlanacaktır.”

Profesör Melantha, saç başı dağılmış, ne kadar özenmeye çalışsa da doğru düzgün giyemediği elbisesiyle yemek salonunun merdivenlerinde konuşuyordu.

O sabah muhafızlar herkesi alelacele uyandırmış, bize yemek salonuna kadar eşlik etmiş ve öğretmenler gelmeden ayrılmamıza izin vermemişti. Kötü bir şeyler olduğuna herkes emindi çünkü eksik iki vâris vardı. Odette’le Nyx ortak salonda değildi. Üstelik birçok vâris iki prensesin de öldüğüne çoktan ikna olmuş gibi görünüyordu. Eryx’in yüzü bile gözyaşlarını tutmak istiyormuşçasına büzülmüştü. Kalbi veya merhameti olmadığını düşündüğüm prensi bu halde görmek tuhaftı.

Olanı biteni yalnızca sabahı bahçede geçiren biz biliyorduk. Zurin, Helia, Drystan ve ben. Elbette olan biteni diğerlerine söylemek istemiştik ama Drystan bizi engellemişti.

“Nyx’in Odette’i öldürdüğünü şu an burada açıklayamazsın. Tüm vârisler panik halinde. Anlamayacaklar.”

Helia da Gölge Prens’e katıldığında yalnızca susup bize bir açıklama yapmalarını beklemiştik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Profesör Melantha, ne kadar uykusuz gözlere ve kurumuş dudaklara sahip olsa da işin içinden sıyrılabileceği bir çözüm üretmişti.

"Suikastçinin artık yalnızca suç işlemekle kalmayıp sizleri de buna zorladığını öğrendik. Ne yazık ki bildiğimiz kadarıyla bu kimliksiz katilin ilk kurbanı Nyx Kalistar oldu. Arkadaşınız Nyx, son derece acımasız bir ikilemde bırakılarak katile yardımcı olmaya zorlandı. Yaşadığı travma sebebiyle tekrar revire götürülen prensesin kimseyle görüşmesine izin yok. Tedavisi devam ediyor, arkadaşınızı merak etmenize gerek yok. Ailesine ve sizlerin ailelerine bilgi mektupları bu sabah yola çıktı. Güvenliğiniz için elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

Sözlerinin onlarca kez yeniden yazılmış olduğu, buraya çıkana kadar defalarca tekrarlandığı belliydi. Üstünde çalışılmış, ezberlenmişti.

Hemen yanı başına dizilmiş olan öğretmenlerin yüzleri kayıtsızdı. İfade­siz suratları, duygu göstermemeleri için tembihlenmişe benziyordu. Daha bu sabah bir prensesin cesediyle yüzleşmek zorunda kalan Lord Zion bile dümdüz bir surata sahipti.

Beyaz saçlarını hızlı bir el hareketiyle kulaklarının arkasına atan Profesör Melantha, derin bir nefes aldı. Yaşına göre son derece genç görünüyordu ancak bugün onda bir farklılık vardı. Daha sert bakıyor, tereddüt etmeden konuşuyordu. Üzüntüden ziyade öfke var gibiydi sözlerinde. Dudaklarından güven değil, şüphe dökülüyordu.

Okulun bu hale gelmesi bizim suçumuzmuş gibi davranıyordu. Haksız sayılmazdı. Aramızdan birinin suçuydu ve şimdi hepimiz o kişiyle aynı salonda, aynı havayı soluyorduk. Hepimizi tehdit eden, canları teker teker alan ve cesetleri süslemekten asla kaçınmayan bir katille aynı duvarlar arasındaydık.

Profesör Melantha tekrar konuşmak için derin bir nefes aldı. Başka şartlar altında olsaydı, bu tarz bir otorite karşısında kimseyi tutamazdınız. Kendi güvenliğinden emin olamayan tedirgin insanlar önünde sonunda isyan çıkarırdı. Ama elbette buradaki muhafızların hiçbiri geleceğin hükümdarlarını dinlemeyecekti. Melantha'yı dinleyeceklerdi. Diğer bir deyişle, Melantha burada kendi krallığını kurmayı başarmıştı.

“Yirmi dört krallığın bana verdiği yetkiyle,” diye söze tekrar girdi yaşlı kadın. “Bundan sonra odalarınız hariç her yerde birer muhafızla gezmenizi istiyorum. Bunu bir ricadan ziyade, emir olarak değerlendirmelisiniz. Çünkü hayatta kalmanız için gerekli bir yol bu. Onun haricinde Saldırı ve Savunma dersinin sayısını artırıyoruz. Diğer derslere katılma ve uygulanan yöntemlerdeyse bir değişiklik yapılmayacak.”

Vârisler arasında söylenmeler ve sinirli homurtular çıkmaya başladı bir anda.

“Şaka yapıyor olmalısınız!” diye bağırdı Bracia vârisi Prens Njera. “Okulun isminin kirlenmemesi için hepimizi riske atıyorsunuz ve bunun farkındasınız!” Okula geldiğim günden beri doğru düzgün konuşmayan o sessiz ve utangaç prensin içinden bir asi çıkmıştı âdetta. Sinirliydi.

“Lütfen sakın olun,” dedi Profesör Melantha. Sesini yükseltmişti ancak tavrı aynıydı. “Aynı zamanda ne kadar kurallara aykırı olsa da hepimizi aynı yerde tutabilmek için yatakhaneleri birleştirmeye karar verdik. Dün gece gizlice hizmetkârları okuldan çıkardığının farkındayız. Ne kadar düşünceli bir eylem olsa da hepimizi çok daha zor bir duruma düşürdünüz. Bu nedenle odalarınızın taşınmasını kendiniz halledeceksiniz. Okuldaki katil o gidenlerden biriye, suçu sizin üzerine kalacak. Değilse bile o gece bu planı sunan ve uygulayan kişiler her kimse, cezalandırılacak.”

Salondaki gürültü sönerken herkes birbirine bakmaya başlamıştı. Çiftlerin birbirlerinin ellerini tutarak birbirlerine cesaret vermeye çalıştığını görebiliyordum. Bunlardan gözüme ilk çarpanlar Nefeli'yle Kaius oldu. Siyahi prensin elini sıkıca kavrayan Nefeli, tepki vermesi için bir ona, bir profesöre bakıyordu. O gece hizmetkârların kaçmasına bizzat yardım eden prenslerden biriydi Kaius.

Eira da Larkin'in yanında duruyordu ancak elini tutmuyordu. Tuttuğu el bir başkasına; siyah saçlı, kırmızı dudaklı bir prensese aitti. Saige.

“Hepimiz onayladık,” diye bağırdı bir anda Nefeli. “Hepimizi birden cezalandıramazsınız Profesör Melantha.”

Şaşırtıcı bir şekilde Nefeli'ye karşı çıkan kimse olmamıştı. Herkes birbirine bakarak onayladı genç prensesi. Prenslerin birçoğu muhtemelen fikrin benden çıktığını bilmiyordu ancak en azından prenselerin beni koruması kendimi biraz olsun daha iyi hissetmeme sebep olmuştu. Düşündüğüm kadar bencil değillerdi belki de. Gerekliği zamanlarda yürekli davranmasını biliyorlardı.

Profesör, "Sessizlik!" diye bağırdığında Leydi Asrid hariç salondaki herkes yerinden zıpladı. Leydi Asrid bir hayalet gibiydi; yalnızca dikiliyor, bizi gözlüyordu.

Leydi Sofia, yani Görgü Kuralları dersinin eğitmeni, bir diğer deyişle kâbusu olduğum eğitmen, derin bir iç çekerek duruşunu bozdu. Kırıksık ellerinden birini alnına götürerek nazik hareketlerle ovmaya başladı. "İşimizi kolaylaştırmadığınızı bilmenizi istiyorum. Şımarık veletler gibi davranıyorsunuz ve bu okul yönetimine hiç yardımcı olmuyor."

"Asıl yardımcı olmayan sizsiniz!" Bu sefer konuşan kişi Raven'dan başkası değildi. "Vârisler, sinekler gibi ölüp dururken çok geç aksiyon aldınız. Kendinizi o kadar beğenmişsiniz ki beceriksizliğinizi kabul etmiyorsunuz. Sizin yüzünüzden üç vâris hayatını kaybetti. İlk ölümden sonra her şeyi kontrol altına alabilir, diğerlerini kurtarabilirdiniz. Yalnızca ölümler de değil, bozulan ruh hallerimizi nasıl düzelteceksiniz? Nyx'in kendine nasıl geleceğini de çözebildiniz mi?"

Raven'a çoğu zaman sinir oluyordum ancak kendini savunması, düşüncelerini içinde tutmaması hoşuma gitmişti. Sinmiş, korkak vârisler gibi sessiz kalmıyordu en azından.

"Leydi Raven, kendinize çekidüzen verin lütfen," dedi Profesör Melantha.

O sırada hemen yanı başımda duran Drystan yavaşça kulağıma eğildi. "Eh, işte o beklediğimiz kaos sonunda başladı," diye mırıldandı. Nefesi boynuma ilerlerken gözlerim istemsizce Eryx'e kaydı. Bize bakıp bakmadığını, Drystan'ın bu hareketini görüp görmediğini merak etmiştim.

Bakıyordu ve her saniyesini görmüştü. Göz göze geldiğimiz sırada başımı Drystan'a doğru kaldırıp onaylar şekilde salladım.

Gölge Prens samimi bir şekilde gülümserken Eryx tekrar merdivenlere döndü.

Profesör Melantha hâlâ vârislerin susmasını bekliyordu. Fırsat bulduğu sırada can alıcı soruyu sordu. "Feyre nerede?"

Elbette cevabını bilmediği bir soru değildi bu. Çoktan Feyre'nin okulu terk ettiğini çözmüş olmalıydı. Bunu sorma sebebi okları tekrar vârislere çevirmek, kurallara uymadığımız için bizi suçlu göstermekti. Böylece sıyrılıp kendini haklı çıkarabilecekti.

Bu sefer cevap verme sırası bendeydi çünkü Profesör Melantha'nın açıklarından birini biliyordum. Bu sorunun geleceğini tahmin ederek cevabını hazırlamıştım.

"Ölen vârislerin bedenleri nerede Profesör Melantha?" diye seldim. Bir şimşek gibi çakan sözlerim devasa salonun duvarlarına çarparak duyulan tek şey oldu. Çoğu insanın şaşkın bir şekilde birbirine baktığını fark ettiğimde birçoğunun bunu düşünmediğini anladım.

Cesetlerin ailelerine gönderilmediğini biliyorduk çünkü Profesör Melantha bunu kendi ağzıyla az önce itiraf etmişti. O halde kraliyet ailelerinin biricik vârislerinin bedenleri neredeydi?

Şah mat Profesör Melantha.

"Ailelerine ulaştırılmak üzere yola çıktılar Leydi Reika. Düşünceniz için teşekkürler."

Kendimi bir aptal gibi hissediyordum. Tabii ki bu açıklamaları yapmadan önce her şeyi düşünmüştü. Bu sorunun geleceğini de planlamış olmalı ve sabah hepsini göndermiş olmalıydı.

Ancak bu bilgileri bize vermezken, ona güvenmemizi nasıl bekliyordu? Daha onu tanıyalı bir ay olmamıştı ve politik oyunlarından şimdiden nefret etmiştim. Kraliyet Okulunun ismi, başarısı ve ünü kadının gözünü boyamıştı anlaşılan. Bu okul sayesinde kazandıklarını kaybetmemek için en başından beri elinden geleni yapmıştı ve bunların hepsi en sonunda elinde patlamıştı.

"Beğenseniz de beğenmeseniz de artık okula bu şekilde devam edeceksiniz. Güvenliğiniz için tüm önlemleri üst düzeye çıkaracağımızdan emin olabilirsiniz ancak bir daha otoritemi veya

dürüstlüğümü sorgulayacak olursanız, okuldan atılırsınız. Kraliyet Okulundan atılmanın yükünü de yıllarca sırtınızda taşıyıp, hayal kırıklığından oluşan bir vâris olarak hayatınıza devam edersiniz.”

Ereklere sertçe kavrayıp, “Balo gününü iki gün sonraya aldık. Hepinizin kafa dağıtmaya ve biraz eğlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündük. Diğer detayları muhafızlarınız sizinle paylaşacaktır,” diyerek ekledi ve hızla salonu terk etti.

Profesör Melantha'nın ne kadar ikiyüzlü, güç sebebiyle kör olmuş biri olduğunu herkes anlamıştı artık. Kadın hem duyarsız hem de manipülatifti. Bir vârisin, buradaki birçok kişinin arkadaşı olan bir prensesin ölümünden iki gün sonraya bir balo düzenlemiş, üstelik bunu bizim için yaptığını iddia etmişti.

“Görünüşe göre bugün vârislerin tartışacak çok şeyi var. Memnuniyetsizlik fırtınası geliyor,” dedi Helia kollarını bağlayarak. Ne zaman yanımıza geldiğini anlamamıştım bile. Gümüş saçlarının çevrelediği yüzünde bir gülümseme vardı. Vârislerin öfkelerini eğlenceli buluyor gibiydi. Sanki canımız için çabaladığımız bu kaos ortamı, onun için oyun parkıydı.

Birkaç saat sonra kahvaltı yapabilmemiz için yemek salonunun masalarına servisler açılmıştı. Muhafızlar servis yapma konusunda –pek iyi olmasalar da– ellerinden geleni yapmıştı. Cyra'nın yanında yerimi aldığım da Drystan'ı da yanımıza davet etmiştim ancak gelmedi.

“Sürekli beraber olmamız şüphe çeker prenses, benim açımdan sorun yok ancak sizin de sallantıda olan adınızın benimkiyle kirlenmesini istemem,” demişti. İtiraz etmeme rağmen kabul etmeyen Gölge Prens, uzaktaki bir masaya geçmiş kahvaltılıkları minik minik bölmeye koyulmuştu.

“Çekilmez bir durum,” diye mırıldandı Cyra ağzına kocaman bir lokma sokmaya çalışırken. Balodan bahsediyordu. “Arkadaşlarımız ölmüşken cenazeye ihtiyacımız var, baloya değil,” dedi sinirle. Ağzında yemek varken konuşmaması gerektiğini biliyordu ancak umurunda değildi. Siniri, görgü kurallarına verdiği önemi alıp götürüvermişti.

"Bu şekilde oturman iştahımı kaçırıyor Zurin," dedi Raven bir anda. Nyx'in ardından kaba kız rolünü üstlenmiş gibi davranıyordu.

"Kusura bakma. Sen uyku derdindeyken ben arkadaşımı kurtarmaya uğraşıyordum. Elini sıcak sudan soğuk suya sokmayan bir prenses olarak ellerini kana bulamanın ne demek olduğunu bilmen normal elbette," dedi Zurin ama kendini ellerine bakmazdan alıkoyamamıştı.

Odasına dönüp duş almak için izin istemişti ancak muhafızlar yemek salonundan ayrılmasına izin vermemişti. Muhtemelen Oda-te'in cesedini ortadan kaldırmakla meşguldüler. Bu anları görmememiz için buraya tıkılmıştık.

"Bu okuldan da o katilden de nefret ediyorum," diye mırıldandı Niss elindeki bıçağı masaya saplarken. "Hepimiz elimize geçirebildiğimiz tüm silahları kuşanmalı, o katili bulana kadar uyumamalıyız."

Nefeli nazikçe kızın elindeki bıçağı aldı. "Şu anda yapmamız gereken savaş kılıç kalkanla yapılan türden değil ne yazık ki. Psikolojik bir savaş verme düzeyine geldik. Katilin bir sonraki kurbanının kim olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz. Üstelik o kişinin canını mı alınacağı yoksa can almaya mı zorlanacağı da belli değil," dedi.

"Birini öldürmektense ölmeyi tercih ederim," dedi Cyra başını kaldırmadan.

Raven burnundan güldü. "Zayıf olduğun için. Ben öldürmeyi tercih ederim." Cümlesi masadaki herkesin bakışlarını üzerine toplamaya yetmişti.

"Ne var?" diye çıktı bir anda. "Hepimizin sevdikleri var. Hepimizin sırları var. Kusura bakmayın ama tehdit edilmeniz durumunda birçoğunuzun vereceği karardan adım kadar eminim. Susuyorum diye fikrim olmadığı kanısına kapılmayın." Bir kez daha savunmaya geçmiş, hepimizi sinirlendirmeye başlamıştı.

"Nyx'in tehdit edildiği konuyu biliyor musun o halde?" diye sordum kafamı hafifçe yana yatırarak. Nyx'in itiraflarını yalnızca Zurin'le ben duymuştuk ve bizim bile sırları hakkında bir fikrimiz yoktu.

"Hayır," dedi Raven ve alev alev yanan gözleriyle Eira'ya tehdit-

kâi bir bakış attı. "Ama Eira'nın bunu bizimle paylaşmak istediğine eminim."

Eira irkilmmişti. Onu korumak için tüm dikkatini toplayan Saige ise bir anne kedi gibi sırtını dikleştirdi. "Benim bildiğimi nereden çıkardın?" diye sordu Eira titrek bir sesle. Ne yapacağını bilemez bir halde Nefeli'yle bana baktı. Bakışlarından bize güvendiğini ve yardım etmek için bize başvurduğunu sezebiliyordum.

İçinde bulunduğu durumdan keyif alan Raven gülümseyerek kollarını masaya dayadı. "Sessiz sakın, melek vârisi oynayarak insanları kandırdığını zannediyorsun Eira ama bu masadaki hiç kimse saf değil. Hiçbirimiz iddia ettiğimiz kadar temiz, dürüst prensesler değiliz. Mesela Saige'i ele alalım. Babası tarafından düzenli dayak yiyen zavallı Saige. Yaralarını göstermekten geri durmayan ama kendini savunmasız göstermemek için tüm saldırı tekniklerini öğrenen Saige."

Saige sinirle ayağa kalkarken Raven meleksi bir ses tonuyla ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Lütfen otur," dedi nazikçe. Dik sırtı, kusursuz tavırları ve üstün düzeyde nazik tonuyla mükemmel bir prenses gibi davranıyordu. "Daha bitirmedim."

Ardından gözlerini Saige'in üzerinden çekip oda arkadaşına döndü. "Sana gelelim Niss. Senin, oda arkadaşının eşine göz koyan bir prenses olduğunu daha önce defalarca haykırmıştım. Hiro'yla vakit geçiriyor, onu seviyormuş gibi davranıyorsun ancak dikkatin hep Faldo'da. Seni engellemeye çalıştım ancak yeterince duyulmamış olsa gerek. Sabahki duyuru sırasında bile gözlerinin Faldo'yu aradığını fark ettim. Yazık."

Niss'in lokmaları âdeta boğazına dizilmişti. Raven'in ne tür bir oyun oynadığının bilincinde olmayan prenses şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. Diğer prenseslerin yüzlerindeki ifade, bu konuda Niss'le aynı durumda olduklarının kanıtıydı.

"Nefeli'nin kusursuz olma konusundaki takıntısını hepimiz biliyoruz. Çok da konuşmaya gerek yok. Nyx ise Eryx'le yattığı için onunla evlenmek zorunda. Evet, ne büyük olay öyle değil mi? Prenseslere asla yakışmayacak bir davranış. Ya Eryx'le evlenecek ya

da muhtemelen evlatlıktan ve tahttan reddedilecek.”

Hepimizin ağzı birer karış açılırken Raven hafifçe kıkırdadı. Eira hariç herkes şaşkın görünüyordu. Bu da hiçbirinin bu konuda bir fikrinin olmadığını gösteriyordu. Tüm gün yaşanan olaylara rağmen hâlâ şaşırarak bir şeyler bulabilmek enteresandı. Yalnızca yirmi dört vâristen oluşan bir okulun draması hiç bitmiyordu. Çakma vârisler, yasak aşklar, acımasız ölümler ve ölümcül sırlar. Bu kadar az kişinin bu kadar fazla şey yaşaması akıl alır gibi değildi.

Her ne kadar bu duyduklarımızı sindirmek için biraz vakte ihtiyacımız olsa da Raven'in susmaya niyeti yoktu. “Sana gelelim prenseslerin güneşi. Pozitif enerji kaynağı.”

Herkes Raven'in Cyra'dan bahsettiğini tek seferde anlamıştı. “Sen, Cyra,” dedi daha net olmak amacıyla. “Sense vâris arkadaşlarına ihanet eden bir prensessin. Müstakbel eşini, onun ismini gram umursamayan, bencil bir eşsin. Bunu kimlerle yaptığını daha çözemediğimi açıklamam gerekiyor. Yeterli kişi bilgisine henüz sahip olmasam da bu okulda yasak bir aşk yaşadığına adım kadar eminim. Tarrent'a acıyorum. Evleneceği kadın başka erkeklerle ilgileniyor, kız kardeşiyse onurunu kaybetmiş bir katil.”

Durmak bilmeden bir diğer prensese döndüğünde Cyra dudaklarını ısırды. Konuşmak istiyordu ama konuşamıyordu. Raven'in söylediklerinin doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk. Artık diğer prensesler de biliyordu ve Cyra'nın, Eira'nın eşiyle vakit geçirdiğini çözmeleri de an meselesiydi. Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirlerse.

“Bir de Zurin var elbette. Sessiz sakın prenses. Sesini pek fazla çıkarmayan, bu özelliğini ablasının eşine rahat bir şekilde âşık olmak için kullanan savunmasız, utangaç Zurin. Ablanın olanlardan haberi var mı? Yoksa katil seni bununla tehdit edebilsin diye mi bekliyorsun?” Zurin'in hıçkırıkları boğazına dizilirken Raven'in yüzüne yeniden kendini beğenmiş bir ifade yerleşti. Güçlü, özgüvenli bakışları odayı doldururken Zurin'in gözleri yaşardı. Raven hepimizi teker teker devirmenin mutluluğunu yaşıyordu.

“Bu kadar yeter Raven!” dedim ayağa kalkarak. Ellerimi istemsiz-

ve mesafe vurmuş, çıkardığım gürültüyle herkesin bana dönmesine sebep olmuşum.

"Doğru, seni unuttum Reika," dedi Raven. Benim aksime yavaşca ve asıkca kalktı yerinden. Aramızda iki karışık bir mesafe kalana kadar yürüdü. Yüz yüze baktığımız anda bakışları içime işledi. "Sen, başarısız olduğum bir vârissin Reika. Elbette Drystan'la haddinden fazla ilgilendiğin açık ama düşman krallığın yanı vârisiyle romantik acıdan bir şeyler yaşadığını düşünmüyorum. Onu, Miath Krallığı'nın sırlarını ve zaaflarını öğrenmek için kullanıyor olabilirsin. Buna saygı duyarım. Ancak iki türlü de katil tarafından tehdit edilebilmen için yeterli sebepler değil bunlar. O halde senin sırrın ne?"

Gözleri gözlerimden aşağıya, dudaklarıma kaydı. Konuşmamı bekliyordu ancak ne diyeceğimi bilemediğim için herhangi bir şey söylememeyi tercih ettim. Bu durum prensesin sinirini bozdu.

"Peki madem, söyleme," dedi bir adım geri atarak. "Ama Slonian Krallığı'nın sır tutma konusunda ne kadar katı olduğunu tüm diyar biliyor. Sana tehlikeli bir durumda kendini öldürebilmen için verdikleri zehri nereye koyduğunu bilmiyorum ancak onu yakınında tutsan iyi olacak. İhtiyacın olabilir."

Birkaç adım daha geri gittikten sonra merdivenlere vardı ve az önce kaybettiği saygımızı da ardında bırakarak muhafızlara çekilmeleri için bağırdı. Muhafızlar tereddüt ederek birbirine baktı ancak Raven'in hareketleri onları geri çekilmeleri için ikna etmeye yetmişti.

Şaşkınlıkla prensesi izliyorduk hepimiz. Önce Melantha, sonra Raven tüm düşüncelerimizi ve duygularımızı çorbaya çevirmişti. Kimsenin sorgulamaya mecali kalmamıştı. Moralleri bozulan prenseslere bir bakış attım.

Ölümün de kaybın da ne demek olduğunu bilmeyen bu vârisler, birkaç gün içinde en derinden tatmışlardı bu hissi. Güneşin doğması kadar doğal bir histi artık içimizdeki şüphe. Bu tedirginlik, havayı cıvıltılarla dolduran kuşlar gibi kalbimizi dolduruyordu. Dökülen sırlar, aramızdaki samimiyeti uzaklara taşıyor, yüreğimize hüznün ve güvensizlik duygusu aşıyordu. Hafiflemesi gereken yıpranmış gönüller, her geçen gün her yeni bilgiyle daha da zarar

göriyordu.

Şok içindeki vârislerden hiçbiri bir süre tepki veremedi. Yalanlarımızın döküldüğü bu masa, dürüstlüğümüzün mezarı oldu.

"En azından artık hiçbirimizin tehdit edileceği bir şey kalmadı," dedi Nefeli sakin bir ses tonuyla. Trajikomik bir durumdu. Elbette doğru düzgün bir sırrı olmadığı için ya da kimse bulamadığı için Nefeli'nin tuzu kuruydu. Raven onun hakkında bir şey söyleyememişti.

"Travmalarınızı daha sonra sindirirsiniz kızlar, şimdi odalarımıza geçip temizlenme zamanı," dedim ayağa kalkarken. Vârislerin sesi soluğu kesilmişti.

Odalarımızı kendimizin taşıyacağı emri biraz gevşetilmişse benziyordu çünkü birçok vârisin odası çoktan muhafızlar tarafından hazırlanmıştı bile. Prenseslerin katı aynen paralel olacak şekilde erkeklerin kulesinin bir üst katında hazırlanmıştı. Prenses kulesinin kaldırılıp prenslerinkinin üzerine bindirilmiş haliydi. Eryx'le Drystan'ın odasının bir üst katındaydı bizim oda. Sabah akşam, gece gündüz bu odada tepinmek için sabırsızlanıyordum.

En acısı Odette'le Eirwen'in eşyalarının aynen bırakılmış olmasıydı. Nyx'inkileri Zurin'in odasına yerleştirmiş, Saige'i ise Eira'nın odasına almışlardı. Bunun haricinde her şey birebir aynıydı.

Kendimi temizleme işini bitirdikten sonra Cyra'ya saçlarımı ördürdüm ve kendime rahat bir elbise seçtim. Göğüs kısmına tüller işlenmişti ve askılar yerine tek omzumda toplanıyor, kıyafetin ağırlığını bir tarafa veriyordu bu tüller. Yalnızca simsiyah renkten oluşuyordu tüm kumaş. Kalçamdan aşağı bir şelale gibi dökülüyor, yırtmaçlı yapısı bir bacağı hafifçe gözükecek şekilde açıkta bırakıyordu.

Odette daha yeni ölmüşken içimden renkli giyinmek gelmemişti. Hatta elbise bile giyinmek istemiyordum ancak Cyra bunun normalleşebilmemiz için gerekli olduğunu söylemişti. Hem siyah olduğu hem de çok fazla ışıltıya sahip olmadığı için de bu parçayı seçmiştik. Kızıl saçlarım da tek örgü halinde çıplak omzuma akıyordu.

O günü tamamen sakinleşmek, yeni normalimize uyum sağ-

lamak ve yas tutmak için harcadık. Siyah giymeyi düşünen tek prenses ben değildim. Diğer vârislerin birçoğu da benim gibi koyu renkleri tercih etmişti. Siyah giymeyen isimlerden biri Heli'a'ydı. Kendini beğenmiş prens, bej rengi bir takım giymeyi tercih etmişti. Onu son kalan birkaç parça eşyayı da taşıırken merdivenlerde görmüştüm. Bana ağabeyininkilere benzer muzip bir gülücük fırlatıp işine dönmüştü.

Prenseslerden siyah giymeyen kişi Cyra'ydı ancak tercih ettiği renk çok koyu bir mordu. Normalde kesinlikle kullanmadığı bir renk olduğu için en azından yeterince çabaladığını düşünerek bir şey söylemedim.

Muhafızların tek girmediği yer odalarımızdı, onun haricinde hepimiz, söylendiği gibi en az bir muhafızla geziyorduk. Kendi korumamla tanışmam uzun sürmedi. Adı River'dı. Yirmili yaşlarında bir muhafızdı ve Kraliyet Okulu sınırlarında büyümüştü. Hem annesi hem de babası okul sınırları içinde tanışıp âşık olmuştu ve River'ın da bir muhafız olmasını istemişlerdi. Küçüklüğünden beri bir savaşçı olmak için eğitilmiş olduğu River'ın cüssesinden belli oluyordu. Muhafız, girdiği her odada iki kişilik yer kaplıyor, kapılara çarpma-mak için kafasını eğiyordu.

Bazı vârisler, yanlarında artık birer muhafız olmasının rahatlığıyla bahçeye inmişti. Bazıları yürüyüş yapıyor, düşüncelerini sindirmek için güneşi sömürüyordu. Cyra'yla bense odamızda kalmayı tercih ettik. Cyra'nın ihaneti hakkında konuşmayı ikimiz de reddediyorduk. Belki çok şey yaşadığımızdan, belki söylenecek bir şey kalmadığından. Sonuç olarak geriye alabileceği hiçbir şey yoktu prensesin. Olan olmuştu. İhanetler işlenmiş, yalanlar dökülmüştü.

Ne kadar Raven hepimizi tedirgin etmiş olsa da sakladıkları şeylerin ortaya dökülmesi bazı prensesleri rahatlatmışa benziyordu. Ben de sürekli olarak aslında bir prenses olmadığımı bilseydi, bunu da söyleyeceğini düşünerek kendi kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Orada laf etmediğine göre sahtekâr olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığına inanmak zorundaydım.

Peki bu Raven'ı şüpheliler listesinden çıkarır mıydı? Zannetmi-

vordum.

Saç yapma sırası bana geçtiğinde Cyra'nın ipek gibi sapsarı saçlarını taramaya başladım. Yumuşacık tutamlar ellerimden kayıp giderken kapı çalındı. Kapıyı tıklatan kişi Cyra'nın muhafızı Luna'ydı. River'la arkadaş olduklarını tahmin etmiştik, bu sebeple ikilinin ayrılmaması için Cyra, Luna'nın kendi muhafızı olmasını rica etmişti. River'la yaklaşık aynı yaşlarda olan muhafızın sapsarı, upuzun saçları vardı. Zırhla gezmeseydi muhtemelen Cyra'nın ablası zannedilirdi. İkilinin verdiği enerji tıpatıp aynıydı; yalnızca Luna, Cyra'nın asla olmayacağı kadar ciddi ve işini dikkatle yapan biriydi.

Kafasını hafifçe içeri uzattığında ikimiz de gıcırta sesine doğru döndük. "Prens Drystan sizi görmeye gelmiş leydilerim," dedi sert bir ses tonuyla. İçeri almamasını söylesek Drystan'ı döverek uzaklaştıracaktı gibi bir tavrı vardı.

"İçeri alabilirsin," dedi Cyra gözleri ışıdayarak. Ardından hızla bana dönüp, "Sizi yalnız bırakayım," dedi cıvıltıyla ancak kızı omuzlarından kavrayıp oturttum.

"Yatak odamızda bir erkekle baş başa kalmam hiç hoş karşılanmaz Cyra," dedim.

Cyra hızla başıyla onayladı. "Haklısın. O zaman banyoya gidip kendi saçımı kendim yapmaya çalışayım. Zaten biraz buhar solumaya ihtiyacım vardı." Bizi yalnız bırakabilmek için saçmalıyordu.

Elimdeki tarağı Cyra'nın yatağına fırlatarak elimi elbisemde gezdirip kırışıklıkları düzelttim istemsizce. Drystan tedirgin bir şekilde kapıdan girdiğinde yüzünde utangaç bir ifade vardı.

"Rahatsız etmiyorum umarım," dedi ellerini önünde birleştirerek.

"Etmiyorsun!" diye atıldı Cyra benim yerime konuşarak. "Ben de tam buhar banyosu yapmaya gidiyordum. Size iyi konuşmalar!" diye mırıldanarak bir yandan da banyonun yolunu tuttu prenses ve kapıyı ardından örttü.

Drystan her zamanki gibi siyah, kalın kumaşlı bir takım giymişti. Onu uykusuz bırakmamın sonuçları yavaş yavaş gözlerinden anlaşılmaya başlamıştı. Yorgun ve yaşlı gözlerle izliyordu beni. "Belki

biraz konuşabiliriz diye umdum prenses,” dedi nazik bir ses tonuyla.

“Olur,” dedim kısa keserek ve kendi yatağımın yolunu tutarak vanıma oturması için işaret ettim. Drystan’ın yüz kızarıklığı biraz geçse de tereddütlü davranışları aynı kalmıştı. Normalde son derece kendinden emin, özgüvenli hareketlerine alışık olduğum için bu tavırını garipsiyordum. Sanırım daha önce bir prensesin odasında bulunmamıştı. Bense onu yatağıma çağırıyordum. İçimden bir gülme isteği gelse de Drystan’ı daha fazla utandırmamak için bu isteğimi bastırdım.

“Sana bir şey getirdim,” dedi bacaklarımız birbirine değecek şekilde yanıma yerleşerek. Ceketinin iç cebinden ufak, siyah renkli bir kutu çıkardı.

“Bu nedir?” diye sordum Drystan’a bakarak.

Hafifçe gülümsedi ve kutuyu kucığıma doğru uzattı. “Aç bakalım,” dedi. Görünüşü kendinden emin küçük bir çocuk gibiydi. Vereceğim tepkiyi hevesle bekliyor, gözlerinin içi gülüyordu âdeta.

Kutuyu nazik bir şekilde elinden aldım. Hafif bir şeydi ancak içinden metalik bir ses geliyordu. Kapağını hafifçe kaldırdığımda bunun minyatür bir kılıç olduğunu fark ettim. Küçük parmağımdan birazcık daha kısa olan metal bir kılıçtı ve aynı malzemeden yapılmış bir kının içerisinde duruyordu. “Bana dişlerimi karıştırayım diye minyatür bir kılıç mı aldın?” diye sordum iğneleyici bir tavırla.

Drystan gülererek gözlerini devirdi. “Hayır,” dedi kutuya uzanarak. Bir eliyle kutuyu kavradığım elimi tuttu ve kutunun içerisindeki kılıcı nazikçe çıkardı. Elleri sıcacıktı ancak biraz sertleşmiş gibiydi. Sanki bir süredir kılıç çalışıyormuşçasına nasırlar hissetmişim avcunun içinde.

Kılıcı çıkardığında kabzasına ince bir zincirin bağlı olduğunu gördüm. Hayır, bana minyatür bir kılıç değil, kılıçtan bir kolye almıştı. Tamamen sade, gösterişsiz ve her şeye uyabilecek bir kolyeydi. Renksiz olması, tüm elbiselerimle kullanabilmeme olanak sağlıyordu. İyi ama bunu bana almasının nedeni neydi? Üstelik dışarı çıkmamız yasaktı. Kime aldirtmişti bunu?

“Anlayamıyorum,” diye mırıldandım ve yüzümdeki şaşkın ifade

Drystan'ı bir kez daha gülümsetti. Bana göstermek amacıyla kolu kımından çıkardı ve bunun bir tür iğne olduğunu fark ettim.

"Bu zehirli bir kolye prenses," dedi açıklayarak. "Ocreya ya *imphi* nymphadil çiçeklerinin özünüyle yapıldı. Nymphadillerin ne kadar ölümcül olduğunu biliyordundur. Slonian Krallığı da kullanır bu çiçekleri. Herhangi bir anda, saldırıya uğradığın saniyede bu kolye ucunu azıcık derinin içine soksan bile hareketsiz bırakmaya yetecektir. Derine hatıramazsan muhtemelen öldürmez ama batırıldığın yere göre de değişir elbette."

Yüzüme içten bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ederim ancak bunu nereden bulduğunu da sorabilir miyim? En yakın yerleşme yeri bile saatler uzaklıkta. O kadar uzun süre okulu terk etmene imkân yok."

Drystan'ın yanakları tekrar hafifçe kızardı. "Kendim yaptım."

"Kendin mi yaptın?" diye sordum şaşkınlıkla. Drystan'ın metale bu kadar kusursuz bir şekil verecek yetenekte olduğunu hiç tahmin etmezdim. Elbette bitki bilgisi de oldukça etkileyiciydi. Nymphadillerin özünü çıkarıp zehirlerini toplaması bile uzun bir işti. Tabii bunu yaparken kendisini zehirlememesi de bir mucizeydi.

"Yani biraz uzun sürdüğünü kabul etmem gerek. Çiçek özleriyle ve zehirlerle ilgili öğrenmem gereken çok şey vardı. Ancak yine de zamanında yetiştirdiğimi zannediyorum. İzninle."

Takmak için izin istiyordu. Başımla hafifçe onayladım. Metal parçaları birbirine geçirerek boynuma taktığı kolye, göğsüme bir soğukluk yaydı. Hem güvende hem de tehlikeliymişim gibi hissettirmişti. Hoşuma gitti.

"Beğendin mi?" diye sordu hevesle Drystan.

"Ölümlü yüz yüze gelip sağ kalırsam cevabı öğrenirsin," şeklinde yuvarlak bir cevap verdim ancak bu bile Gölge Prens için yeterli olmuştu.

"Yine de..." diye istemsizce tekrar söze girdim. "Kendini neden bunu yapmak zorunda hissettiğini anlayamıyorum. Beni korumak senin görevin değil, hiçbir zaman olmadı."

Drystan'ın bu hareketi her ne kadar fazlasıyla düşünceli olsa da

beni biraz korkutmuştu. Kimse sevmediği biri için böyle bir şey yapmazdı. Saatlerce kitaplar okumaz, bilgi edinmez, araştırma yapmazdı. Hele ki zehirlenme ihtimalini hiç göze almazdı. O yüzden onun için bir şeyler ifade ettiğim açık ve netti ancak boyutunu çözemiyordum. Arkadaş olmak için yeterince vakit geçirmemiştik. Âşık olmak için şartlar hiçbir zaman uygun olmamıştı ve olmayacaktı. Ne olursa olsun Drystan, Miath'ın bir parçasıydı ve düşmanımdı. Acaba beni bir müttefik olarak mı görüyordu? Müttefik olmam onun için yeterli miydi?

"Zorunda hissettiğim için değil, istediğim için yaptım prenses. Buradaki birçok kişiden daha iyi dövüştüğünü biliyorum," dedi kelimelerini dikkatli bir şekilde seçerek. Geçmiş hayatımdan özellikle bahsetmiyordu çünkü Cyra'nın bizi duyma ihtimali vardı. Hatta muhtemelen kulağını kapıya dayamış dinlemeye çalışıyordu.

"Bana bağlanma Drystan," dedim net bir şekilde.

"Bağlanmak mı? Hayır. Sen hayatta kalmam için önemli bir faktörsün sadece prenses. Sana bayılmıyorum ancak bu oyundan sağ çıkacaksak birbirimize ihtiyacımız var," dedi flört edercesine. Ardından muzip bir gülümsemeye göz kırptı. *Söylediğim hiçbir şeye inanma, dalga geçiyorum* demeye çalışıyordu sanırım.

Drystan'la doğru düzgün bir konuşma gerçekleştirmek imkânsız olduğu için iç çektim ve elimi kolyeye götürüp dokundum. "Yine de tekrar teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

"Hayatta kal yeter."

Ayağa kalktık. Ona odanın çıkış kapısına kadar eşlik ettim. Çıkmadan hemen önce topuklarının üzerinde döndü ve elimi yakalayıp yumuşak bir öpücük kondurdu.

Gözlerinin içi gülerek odamızı terk ettiğinde kapının kapanmasını ve yalnız kalmayı bekledim. Ardından ellerimi düşünmeden kolyeme götürdüm. Metal, tenimin ısıyla ılınmıştı bile. Soğukluktan eser yoktu.

Böylesine detaylı, düşünülmüş bir hediye beni korumak için yapılması hoşuma gitmişti. Böyle hissetmekse beni sinirlendirdi. Gardımı indirmemeliydim. Nefretimi canlı tutmalı, hedefime odak-

lanmalıydım.

Yine de bu davranışı hayatım boyunca unutmayacaktım.

Cyra'nın meraklı bakışlarına ve buhar yüzünden kafasının iki katına çıkmış saçlarına güldüm. Son derece heyecanlı ama kendini tutuyor gibi görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne konuşunuz?" diye sordu çekinerek ve minik adımlarla yanıma ulaştı.

"Bence az çok duymuşsundur Cyra," dedim gülümseyerek.

Sarışın prensesin yanakları kızardı. Saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atarken hafifçe dudaklarını ısırdı. "Tamam, belki biraz dinlemiş olabilirim. Şimdi kolyeyi göster!" diye üzerime atıldı ve boynumdaki metal parçayı uzun uzun inceledi. "Ellerinin becerikli olduğuna şüphe yok," dedi yarım yamalak bir gülüşle.

"Nasıl her zaman bu kadar neşeli olduğunı anlayamıyorum prenses," dedim ben de gülerek.

Cyra ise bir şeyler isteyecekmiş gibi elimi kavradı, kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak şirin bir yüz ifadesi sergiledi. "Biraz bahçeye çıkalım mı Reika? Çok bunaldım. Güneşi hissetmek istiyorum," dedi nazik bir ses tonuyla, ardından ekledi. "Hem enerjimi nasıl topladığımı da anlatırım sana böylece."

Reddedemedim. Kısa bir süre içinde kendimizi biraz toparlayıp muhafızlarımız eşliğinde kuş cıvıltılarının doldurduğu, çimen kokusuyla donatılmış bahçeye çıktık. Ölüm ve trajediye ev sahipliği yapmıyormuş gibi parlıyordu tüm bahçe. Çiçekler rengârenkti, yüzlerini batan güneşe dönmüşlerdi. Tıpkı Cyra gibi.

"Bunu bana babam öğretti," dedi. "Küçükken her zaman bana hava güneşliken gezmemi, güneşin ısısının tenime enerji depolayacağını söylerdi. Işığının beni ve halkımızı mutlu edeceğini anlatırdı. Bu nedenle hayatım boyunca karanlıktan nefret ettim. Ne zaman karanlık bir ortama düşecek olsam, ilk düşündüğüm şey oradan kaçacağım an olurdu."

"Babanla yakın mıydınız?" diye sordum onu izlerken. Omuzlarını dikleştirmiş, eteğinin uçlarını hafifçe yukarı çekmişti. Güneşin her yerine nüfuz ettiğinden emin olmak ister gibi bir hali vardı.

"Yakındık ancak çok fazla seyahate giderdi. En sık gittiği yerler-

den biri Slonian'dı aslına bakarsan. Ama elbette hiçbir zaman nede-nini açıklamadı. İş olduğunu, gizli olduğunu, önemsiz olduğunu ve endişelenmememiz gerektiğini söyler dururdu. Asla detay vermezdi. Ben de bir süre sonra sormayı bıraktım açıkçası.”

“Peki ya annen?”

Cyra hafifçe yüzünü buruşturdu. “Annemle o kadar iyi anlaşamı-yorduk. Babam da anlaşamıyordu. Hatta evliliklerinin bir süre sonra yalnızca bir anlaşmaya döndüğünü söyleyebilirim. Sorunları vardı ve çözemediler. En sonunda aralarındaki sevgi yok oldu. Sevgiyle bü-yüdüğümü söyleyebilirim ancak ailemin birbirine duyduğu bir sev-gi olmadı neredeyse hiçbir zaman. Şanslıydılar, birbirlerinin yerini benimle doldurdular. Tüm sevgilerini bana verdiler. Bu nedenle her ne kadar kavgalarla geçmiş olsa da çocukluğum, sevgiyi en derinden tattım.” Sesi hafifçe titredi. Gözyaşlarının gözlerinde birikmeye baş-ladığını fark ettiğimde biraz daha konuşacağını anladım.

Derin bir nefes aldı. Devam etmek için kendini zorladığı belli oluyordu. “Şimdi babamın anneme ettiği ihanetin aynısını ben de kendi eşime ediyorum,” dedi hıçkırarak.

Gidip elimi kızın sarı saçlarının arasında geçirdim. “Cyra, haya-tım boyunca birçok insan tanıdım. Kötü olup iyi şeyler yapan insan-lar olduğu kadar, iyi kalpli olup kötü şeyler yapanlar da var. Yaptı-ğın tek kötü hareket, seni kötü biri yapmaz. Seni kötü yapacak şey bundan pişmanlık duymamandır. Buna devam etmen, telafi etmek için hiçbir şey yapmamandır. Ama sen iyi birisin. O ışıltılı kalbinin temizliği, yüzüne yansıyor prenses. Sadece hatanı düzeltmeye bak ve dürüst ol.”

Cyra yaşlı gözlerinde parıltıyla bana döndü. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu umutla.

Başımı onaylar şekilde salladım. “Ancak zannetme ki bu kolay olacak. Kendini affettirmen kolay olmayacak. Hatalarını kabul et-men de öyle. Yine de kendinden emin olmanı ve iyilik için savaşma-nı öneriyorum.”

Sarışın prensesin yüzüne ufak bir gülümseme yerleşti. “Haklısın,”

dedi. "İyi olmak için savaşıcağım." Hızla dönüp kollarını kocaman açtı ve beni kucakladı. Kollarını vücuduma sararken tereddütlü bir şekilde ellerimi kızın bedenine yasladım. Beni nefessiz kalana kadar sıkarken bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Eskisi kadar rahatsız olmuyordum artık bu samimi kucaklaşmalardan. İrkilmediğimi de fark ederek kendimle gurur duydum.

Ardından Cyra yumuşak bir hareketle geri çekildi. Saçlarının çiçek kokusu burnumu terk ederken bana gülümsedi. Hızla elimi yakaladı. "Odamıza dönebiliriz sanırım," dedi avcunu avcuma bastırarak.

Başımı onaylamak için salladım. Artık biraz dinlenmeye, huzurlu bir uykuya ihtiyaç duyuyordum. Kendim için, arkadaşlarımı koruyabilmek için ve katilin kimliğini bulabilmek için dinlemiş bir vücut gerekiyordu. Aynı zamanda da dinlenmiş bir zihin. Bu okulda neden her şey bu kadar hızlı gerçekleşiyordu ki?

Kendimi ikna etmeye çalışarak düşündüm. Ben bir av değildim; avcıydım. Yaptığım şey avımı tuzağıma düşürmektir. Onu etkisiz hale getirmektir. Üstelik bunda her zaman iyi olmuşum. Kendimi eğitmekle geçirdiğim yılları görmezden gelemezdim.

Merdivenlerden çıkarken şüphe ve rahatsızlık hissi yeniden vücudumu sardı. Ölüm çok kolay ve basitti. Hayat çabucak alınıp verilebiliyordu. Birkaç hareketle birinin hayatını sonlandırabilirdiniz. Üstelik karşısında savunmasız vârisler olduğu zaman bu çok daha kolaydı. Aralarından birisiyseniz, çocuk oyuncağıydı.

Güçlü ol, diye mırıldandı içimdeki his. Kendimden şüphe edersem bu ölümcül bir hata olurdu. Bu nedenle kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Aslına bakarsan," diye mırıldandı Cyra odamıza vardığı anda. Elini karnına götürdü. "Ben biraz acıktım sanırım. Yemek yiyelim mi?" diye sordu diğer elini benimkinden ayırmayarak.

Aç değildim. Gün içinde o kadar fazla şey yaşamıştık ki tüm iştahım kaçmıştı. "Sen git," dedim gülümseyerek. Cyra önce suratını assa da mızırdanması çok uzun sürmedi ve Luna'yı da alarak beni ahşap kapının önünde bıraktı.

"Dilerseniz ben size yiyecek bir şeyler getirebilirim leydim," dedi

River tok sesiyle. Söyleyip söylememek arasında kalmış gibi tereddütlü bir tavı vardı.

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece uyumak istiyorum."

River başıyla onaylayarak kapının kenarında yerini aldı. "İçiniz rahat olsun leydim. Sabaha kadar burada olacağım."

Hafifçe kafa sallayarak içeri girdim ve derin bir nefes aldım. Sonunda odamdaydım, yalnızdım ve dinlenebilecektim. Birkaç saatlik uykuya bile öylesine açtım ki kafamı koyduğum gibi uykuya dalabiliirdim. Yumuşak bulutlar gibi hissettiren yatağımı bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Sonunda uyuyabilecek olmanın mutluluğuyla yatağıma ulaştığımda yastığımın hemen üzerinde küçük bir parşömen parçası buldum. *Hayır*, dedim kendi kendime. *Olamaz, şimdi değil. Bu gece değil.*

Parşömene uzandım ancak ellerim titriyordu. Kalbim delicesine koşturuyor, gözlerim okumamak için mücadele ediyordu. Ancak işte oradaydı. Okumak zorundaydım. Kaçmanın bir anlamı yoktu.

İki seçeneğin var Irithel Lovell.

Yeni dostun Drystan mı yoksa biricik oda arkadaşın Cyra mı?

İkisinden birisini seçip öldürmek için yirmi dört saatin var. Aksi takdirde ben seçerim.

Ve herkes gerçek kimliğini öğrenir.

Vârislerin Oyunu'nda ya ölürsünüz ya da öldürürsünüz.

—Schefflera Findk Chnnovnez

Parşömen parçasını elimde tuttuğum her saniye bir kalp krizi gibi hissettiriyordu. Ne yaptığımı bilemez bir halde parşömeni buruşturup odanın bir kenarına fırlattım.

Ellerimi başımın iki tarafına koyarak yatağın hemen yanında yere göktüm. Yirmi dört saatim vardı. Karar vermek için tam yirmi dört saate sahiptim ancak öfke ve umutsuzluk hissi zihnimi doldururken düşünemiyordum. Parmaklarım hissizleşmişti. Ellerim titriyordu. Beynim ve kalbim bir kâbusun içinde sürüklenip giderken karar ver-

me yetimi kaybetmişim.

Bunun bir rüya olmasını umuyordum ancak tüm vücuduma yayılan o his, bunun gerçek olduğunu hatırlatıyordu bana. Hayatta kalma dürtüsüydü bu. Beni harekete geçirmek için uğraşıyordu ancak ben donup kalmışım.

Sevgi... diye fısıldadı içimdeki ses. *...zayıftır. Şimdi bunun cezasını çekme vakti.*

Aşk aptallıktır, dedi annemin sesi.

Kimseyi umursama; umursarsan savaşı kaybedersin, diye mırıldandı ağabeyiminki.

Gözlerime dolmak için çabalayan gözyaşlarını bastırdım. Bir şeyler yapmak zorundaydım yoksa bugüne kadar çabaladığım her şeyi kaybedecektim.

Umursuyordum ve seviyordum ancak bu duyguların yenilmeme sebep olmasına izin vermeyecektim.

Bu işin içinden çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

Bölüm II

YALANLARIN YANKISI

Gece gündüze döndü. Beynimi yiyen fikirler tekrar yüzeye çıktı. Zihnimde dönüp duran düşünceler kendilerini birer birer yok etmeye başladı. Kavgaları sonra ererken, başkaları ortaya çıkıp yeniden savaş başlatıyordu. Ne yapacağıma karar vermek gittikçe zorlaşıyordu.

Drystan ve Cyra'nın benim için ne anlama geldiği yavaş yavaş belirlemeye başladı zihnimde. Müttefik ve yakın arkadaş. Bunlar yalnızca sözcük değildi, benim için birer anıları, hissettirdikleri duyguları vardı. Drystan bu okuldan çıkış biletim ve yeni hayatımın başlangıç temeli olacaktı. Tüm okulda güvenebileceğim tek kişiydi. Sırrımı bilen tek kişiydi.

Cyra ise, güvenimi tam olarak kazanamasa da bana iyi bir arkadaş olmuştu. Ayrıca katil olamayacak kadar saf bir kızdı. O cesetleri kaldırmak, taşımak, direnmelerine karşı gelmek ona göre bir iş değildi. Her ne kadar vârisleri kandırmaya başlasa da ilk cinayeti işleyebilecek kadar güçlü değildi. Ayrıca ilk cinayet işlendiği sırada zaten beraberdik.

İstemsizce yatağında yuvarlanıp dizlerimi vücuduma doğru çektim. Farkında olmadan derin bir iç çektim. Cyra iyi olduğuma bakmak istercesine kafasını kaldırdı aniden. Hâlâ yattığımı fark ettiğinde karışmış saçlarını diğer tarafına atarak tekrar yastığına gömüldü.

Kalkıp güne başlamam gerektiğini, giyinme vaktimin geldiğini biliyordum ancak buna gücüm yoktu. Onun yerine gözlerimi sıkıca kapattım ve dünkü notun gerçek olmamasını diledim.

Drystan ile Cyra arasında bir seçim yapmak zorunda değildim. O not hiçbir zaman yastığıma konmamıştı. Ben hiçbir zaman katil tarafından bir talimat almamıştım.

Ancak bunlar ne yazık ki gerçektir ve onları reddetmem, gerçekliklerini değiştirmeyecekti. Bir de ismimin yanlış yazılmış olması vardı. Irithel Lovell yazılmıştı nota. Lovell, Cyra'nın soyadıydı. Katil bir hata mı yapmıştı? Yoksa bildiği bir şey mi vardı? Çözmem gereken bir ipucu belki. Belki de beni Cyra'ya yönlendirmeye çalışıyordu.

Yatağımda doğrulup pencereden dışarıyı izledim. Haddinden daha uzun süre baktığım ormanlık alanda yeni başlayan yaşamı gördüm. Cıvıldaayan kuşları, öleceklerinden en ufak fikirleri olmayan av hayvanlarını düşündüm.

"Bugün ne yapacaksın? Balo yaklaştığı için tüm birinci sınıflara Dans dersi konulmuş," diye sordu Cyra aniden. Ses tonu ürkmeme sebep olmuştu. Ne ara kendine gelip günü düşünmeye başlamıştı?

"Bilmiyorum. Öğretmenlerle bir dakika daha geçirmeye tahammülüm yok," diye mırıldandım. Zaten detaylıca planlamam gereken bir gündü. Bir de üstüne öğretmenlerden düzenli azarlar işitmeye pek niyetim yoktu.

"Haklısın. Leydi Sofia ilk dönemde resmen kâbusumdu. Dersine ne zaman girsem moralimi bozuyordu. Çok yaşlandığı halde hâlâ kadrodan çıkarmıyorlar. Söylediğine göre ölene kadar emekli olmayı düşünmüyormuş çünkü şımarık vârisleri hizaya sokabilecek başka kimse yokmuş."

"Tüh," dedim ormana bakmaya devam ederken. Tüm hocaların burada en az on yıl geçirdiğine emindim. Hepsi birbirini tanıyordu ve arkadaşlardı. Aralarından birinin katil olma ihtimalini bu nedenle düşünmemiştim. Sonuçta mutlu bir hayatları, iyi yaşam standartları vardı. Vârislerin arasında hastalıklı bir oyun başlatmak için ne gibi nedenleri olabilirdi ki?

"Bugün açık yeşil giyinmeye karar verdim Reika. Odette'in anısına. Kendisi renkleri ve boya yapmayı çok severdi biliyorsun." Ayağa kalktı ve elini yüzünü yıkamak için banyoya doğru ilerledi, ardından

sıra bana geldiğinde yüzüme baktı. Ağzı kocaman açılmıştı aniden. "Sen ağladın mı?" diye sordu gözlerime bakarak. Sonra da bakışları nemli yastığıma kaydı.

Bu soru üzerine tüm gece bastırmaya çalıştığım duygular ve düşünceler zihnime şiddetli bir baskı yapmaya başladı. Belirsizlik içimi kemiriyordu. Cevabını bilmediğim, elimi kolumu bağlayan her soru dişlerimi sıkmana sebep oluyordu.

Ormandaki tüm zehirli bitkilerin isimlerini biliyordum. Öğrenemediğim tüm savaş tekniklerini öğrenmiştim. Avcılıkta çoğu avcının sahip olmadığı kadar tecrübeye sahiptim. Bir dövüş sırasında karşımdaki kişinin vücudunun ne tarafını hedef alacağımı, ne kadar baskı uygulayacağımı çok iyi biliyordum. Ölümcül noktalar uzmanlık alanımdı.

Ama bu işin içinden nasıl sıyrılacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Şu ana kadar kendimi geliştirdiğim tüm alanlar, bu durum karşısında yetersiz kalıyordu. Suikastçı bozuntusunun yapabileceklerinin farkındaydım. İkisini de öldürmese bile kimliğimi açık edebilirdi ve bu da benim ölümüm demektir.

Reika'yı öldürmediğime Drystan'ı inandırmıştım ancak krallıkların inandırmama imkân yoktu. Kanıt isteyeceklerdi. Kızı serbest bırakmamı isteyeceklerdi ancak bir cesedi özgür bırakamazdım.

"Canını sıkan ne?" diye sordu Cyra yumuşak bir ses tonuyla. Sesinin cıvıltısı gitmiş, yerini şefkat almıştı. En ufak bir sesle kaçıp gidecek bir tavşanmışım gibi davranıyordu.

"Düşündüğüm bazı şeyler canımı sıktı," diye mırıldandım.

"Odetta öldüğünde oradaydın Reika. Seni zorla susturdular ve o manzaranın zihninde dolaşmasına izin verdiler. Gerekli adaleti hiçbirimize sunmadılar. Canının sıkın olması çok normal. Ama beni istediğin saatte, istediğin an uyandırıp konuşabilirsin. Her zaman yanında olacağım."

"Güzellik uykunda bile mi?" diye sordum minik bir tebessümle.

Gözlerini devirdi. "Senin için güzelliğimi bile boş veririm." Sözlerinin yeterli olup olmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerimin içine baktı. Ürkemenden korkuyormuş gibi nazik bir ses tonuyla, "Şimdi

sana güzel bir kıyafet seçelim," dedi elimi tutarak ve beni zorla kumaş yığınının olduğu yere sürükledi.

Cyra'nın kendine seçtiği elbise âdeta bir perininki gibiydi. Açık yeşil kumaş belinden aşağı zarafetle dökülüyordu ve ince kumaşın üzerine aynı renkte kelekler işlenmişti. Korsesi sırttan bağlanıyordu ve ben onları teker teker çekerken Cyra da saçlarını ensesinde toplamıştı. Saçlarını topladığı için tüm sırtı ve omzu net bir şekilde görülüyordu. Yeni bir morluk veya ısırtık izi yoktu.

Sıra bana geldiğinde sarışın prenses elbise seçme konusunda son derece heyecanlı davrandı. "Lütfen bugün siyah giyme," diye mız-mızlandı yalvaran bir ses tonuyla. Bir yandan da pembe dudaklarını bukuyordu.

Biraz rahatsız bir şekilde güldüm. "Koyu renkler hoşuma gidiyor Cyra."

Prensese bana yan bir bakış attı. "Koyu renkler mi hoşuna gidiyor yoksa koyu renk giyen birileri mi? Hatta koyu rengi de geçtim. Yalnızca siyah."

Omzundan hafifçe ittirdiğimde kıkırdayarak birkaç adım geriye doğru yalpaladı. "Hatırım için bugün farklı giy," dedi tekrar konuya dönerek.

Önce elbiselere, sonra Cyra'ya baktım ve ardından kollarımı göğsümde bağladım. "Pembe olmasın."

Cyra yerinde sekerek ve zıplayarak küçük bir mutluluk dansı yaptı. Ardından elbise seçmeye koyuldu. "Pembeyle ne derdin var?" diye sordu beyaz bir kumaş yığınının askıdan çıkarırken.

"Pembeyle bir derdim yok. Saç rengimle çok saçma duruyor sadece. Senin gibi bir tenim ve saçım olsaydı, ben de severdim pembeyle," diye nazikçe açıkladım. Bir yandan da soyunuyordum. Artık sırtımdaki yaralar konusunu aşırı önemsemiyordum. Saige bile bu kadar büyük bir sırrı uzun süre saklayabildiyse, ben de bu yaralara rahatlıkla kılıf uydurabilirdim.

Benim için seçtiği elbise çok güzeldi. Bembeyaz tüllerden oluşuyordu, kumaş ince ve delikliydi. Beyaz renk, bulunduğum ortama göre renk değiştiriyordu. Biraz daha karanlık bir enerji

veriyor, gri renge çalıyordu. Ancak hoşuma giden şey rengi olmamıştı. Belinde altın rengi bir kemer vardı ve aynı renkte işlenmiş bir göğüs zırhına sahipti. Göğüs kısmındaki zırh boyun bölgesine kadar çıkıyor, kollardan aşağı akan tüllere bağlanıyordu. Dans etmek için kusursuz bir elbiseydi. Birini öldürmek içinse daha kötü bir seçim olamazdı.

“Sadece ben miyim yoksa sen de elbise seçerken katilden kaçma olasılığını hesaplıyor musun?” diye sordu aniden Cyra düşüncelerini okumuş gibi.

“Nasıl yani?” Elbiseyi giyerek küçük düzeltmeleri yapabilmesi için kızın önünde hareketsiz bir şekilde dikildim.

“Mesela bu elbiseyi seçtim çünkü içinde nefes alabiliyorum. Asıkları düşmüyor, hafif. İçindeyken rahatça koşabilirim. Seninkininse korsesi çok kalın. Biri seni bıçaklamaya kalksa bile muhtemelen o katların altındaki derini zor bulur.”

Haklıydı. Tül elbisenin üst bölgesi kat kat demire sarılmışım gibi hissettiriyordu. Nefes alamıyordum ancak nefesimi kalıcı olarak kesmek isteyen bir saldırıya karşı da korunaklıydı.

“Ee manyak bir seri katille yaşamının getirdiği psikolojik sonuçlar,” dedim Cyra'nın omzuna elimi koyarak. “Eminim diğer prensesler de az çok senin gibi düşünüyordur.”

Nazikçe gülümsedi ve bana bir taç bulduktan sonra elimi tutarak odamızdan çıkardı. Kapının hemen dışında duran iki yabancı muhafız ikimizi de ürkütmüştü. River ile Luna nöbet değiştirmiş olmalıydı. Elbette tüm gece uyanık kaldıktan sonra yanımızda gezmelerini bekleyemezdik. Muhafızlar selam verirken Cyra'yla aynı anda reverans yaptık.

“Ben Zena, leydim,” dedi muhafızlardan bir tanesi. Benden biraz daha uzundu; sarı düz saçlı ve sert yüz hatlarına sahip bir kadındı. Bakışları güçlü ve dikkatli görünüyordu.

“Benim adım Lorcan,” dedi diğer muhafız, Cyra'nın elini öperken. Uzun boylu, kıvrıkcık kısa saçlı, siyahi bir muhafızdı. Bakışları Zena'nın aksine daha muzip ve samimiydi. “Sizlere bugün biz eşlik edeceğiz, River ve Luna yarın yeniden görev başında olacak. Süreç

bu şekilde işleyecek. Profesör Melantha'nın emirleri," diye durumu açıkladı nazikçe.

Cyra hemen Lorcan'a ısınmıştı. Koluna girerek cıvıdamaya başladı. "Söyle bakalım Lorcan. River'la Luna birlikte mi? Sevgililer mi yoksa yalnızca arkadaşlar mı? Onları sevgili zannettiğimiz için seçtik ama değillerse gerçekten çok üzülürüm. Yakşıyorlar ve bu okulun böyle mutlu çiftlere ihtiyacı var." Sarışın prensesin sesi ortak salonda ilerledikçe yavaş yavaş kısılmaya ve anlaşılmamaya başlamıştı. Gördüğüm son şey Lorcan'ın Zena'ya attığı yardım bakışlarıydı.

Hafifçe kıkırdadım. "Muhtemelen yanlış prensesi seçtiğini düşünüyorsunuz," dedim Zena'ya.

Zena ise yalnızca baktı. Gülmedi. Tebessüm bile etmedi. Kaşlarını çatarak bir eliyle çıkış kapısını gösterdi. "Önden buyurun leydim," dedi sert ama saygılı bir tavırla. Demek ki pek konuşkan biri değildi.

İyi, diye düşündüm. Çok soru sormaz.

Merdivenlerden inerken hemen ardımdan gelen prensesin konuşmasına kulak kabarttım. Konuşan Niss'ti ve muhafızına rüya gibi bir şey anlatıyordu.

"Beni gözlüyordu. Nereye baksam ona ait olduğunu düşündüğüm gölgelerle karşılaştım. Her şeyi biliyormuş ve başından beri planlayan kişi oymuş gibi davranıyordu. Bu delilik, biliyorum. Ama içimden bir ses bunun sadece bir içgüdü olmadığını söylüyor."

Kimden bahsettiğini anlayamamıştım. Bu nedenle daha dikkatli bir şekilde dinleyebilmek için adımlarımı yumuşattım.

"Bence bu delilik değil Leydi Niss," dedi tok bir erkek sesi. Muhafızı olmalıydı. "Arkadaşınızı yardım getirebilmesi için göndermişsiniz ve henüz haber gelmemiş. Üstelik arka arkaya yaşanan şeyleri düşündüğümüzde, bu tarz şeyler görmeniz veya hissetmeniz son derece normal. Bana kalırsa, yalnızca mezun olmaya bakın. Bugün hangi dersiniz var?"

Ardından konuşmalarında ilgimi çeken bir şey kalmadı ve dinlemeyi bıraktım. Niss bariz bir şekilde Feyre'den bahsediyordu. Gece kaçan, arkasına bile bakmadan özgürlüğe doğru at süren Feyre.

Peki ya katil oysa? Okuldan kaçtığını hepimiz biliyorduk, bu da onun için mükemmel bir saklanma alanı sağlıyordu. Muhafızlardan birinin zırtını çalarak onlardan biriymiş gibi davranabilirdi. Birini daha öldürmek onun için önemsiz olmalıydı. Ne de olsa vârislerle oynamayı son derece iyi becermişti. Oyuna bu şekilde devam etmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Devasa kahvaltı salonuna girdim, içerisi çoktan süt, yumurta ve jambon kokusuyla dolmuştu bile. Cyra yanında bir yer ayırmış, minik bir parça ekmeğe bal sürüyordu. Tüm bunların ailem için geçmişte büyük bir lüks olduğunu düşündüğümde midem kasıldı. Ancak bir kurt kadar acıkmıştım. Dün de bir şey yememiştim ve üstelik tüm gecenin gerginliği iştahımı açmıştı.

Arkadaşlarımla, en azından tanıdığım birkaç yüzle oturmak, etrafımdaki konuşmaları dinlemek biraz kafamı dağıtsa da üstümdeki baskıyı her geçen saat daha fazla hissediyordum.

Normalde Odette'in oturduğu yere baktığımda istemsizce rahatsız oldum. Yarın Cyra'nın yeri de boş olabilirdi. Ya da Cyra'yı kurtarmayı seçerek Drystan'ın sandalyesini boş bırakabilirdim.

Elbette tek seçenek bu değildi, hiçbir şey yapmamayı da seçebilirdim ancak bu senaryoda da kimliğim açığa çıkar, bu sefer benim yerim boş kalırdı.

Her halükârda yarınki kahvaltı masasında üçümüzden biri eksik olacaktı. *Üçümüzden biri ölmüş olacaktı.*

"Yemek yemezsen dersleri kafan almaz," dedi Nefeli, Eira'nın tabağına birkaç parça doldurarak. "Bugün Dans dersin var ve balo yaklaştığı için daha da üstünüze düşecekler."

"Her sene aynı muhabbet," diye araya girdi Saige aniden. "Baloda hünerlerimizi göstermemiz için hepimiz aynı şekilde eğitiliyoruz ve sonuç ne oluyor? Eşleştirildiğimiz insanlarla ayrılıyor bu okuldan. O halde balonun ne anlamı var?"

"Bizi kaynaştırmaya çalışıyorlar," dedi Nefeli. Eira'nın tabağını izliyor, doğru düzgün beslendiğinden emin olmaya çalışıyordu. "Geleneksel olarak tüm vârislerin aynı ortamda, resmi bir baloda yer alması şart. Okulun kurallarından biri bu ve her sene düzenli bir

şekilde uygulanmış. Quarith gibi gösterişçi krallıkların bir dayatması aslında. Kontrol etmeye, kurallar koymaya ve yönlendirmeye bayılıyorlar.”

Nefeli'nin Quarith konusunu açması midemin bulanmasına sebep olmuştu. Bugün katılmam gereken Dans dersinde Eryx de olacaktı ve onunla yüzleşmem gerekecekti. Daha da kötüsü dans eşim de kendisiydi. Kaçışım yoktu.

“Bugün benim yerime Dans dersine girmek isteyen var mı?” diye sordum acı bir gülümsemeyle.

Cyra hafifçe kıkırdadı. “Eğitmenler kabul etse seve seve girerdim. Dans ve Görgü Kuralları en sevdiğim dersler. Prenses olmakla ilgili her şeye bayılıyorum.”

Saige hafifçe burnundan güldü. “Bayılırsın tabii, bu konuda çok iyisin.” Ardından başını hızla bana çevirdi. “Gözlerin kısılmış ve şişmiş,” dedi yüzümü inceleyerek. Dudakları her zamanki gibi kıpkırmızıydı. Her sabah kan içip içmediğini sorgulatacak kadar kırmızı dudaklara sahipti ve kendimi onlara bakmaktan alıkoyamıyordum. “Uyuyamadın mı?” diye sordu ağzına bir parça yumurta atarak.

Başımı iki yana salladım. “Sizin de pek dinlenmiş bir görüntünüz yok doğrusu.”

Prenseslerin çoğu tabağına dönünce söylediğim onaylanmış oldu. Hepimiz huzursuzduk ve rahat hissetmiyorduk.

“Nasıl uyuyabiliriz ki?” diye sordu Raven aksi aksi. Masanın en sonunda oturuyordu ancak muhabbete katılmaktan geri durmuyordu. “Dün gece bir tablo hazırladım. Kimin katil olabileceğini, cinayetler işlendiği sırada hangi vârisin nerede olduğunu, her şeyi Nefeli'yle gözden geçirdik ancak hiçbir sonuç bulamadık. En sonunda her şeyi hayal ettiğimizi falan düşünmeye başladık.”

Nefeli başıyla onayladı. “Katilin bizi de birer katil haline getirmesi, bunun için çabalaması kim olduğunu bulmamızı zorlaştırıyor. Nyx ilk itiraf eden oldu ancak aramızdan birinin bunu daha önce yapmadığından emin olamayız. Kimse böyle bir şeyi durup dururken itiraf etmez.”

Raven, Nefeli'nin hemen ardından tekrar söze girdi. "Bu yüzden sırlarınızı rahat bir şekilde ortaya döktüm. Böylece tehdit edilebileceğiniz bir şey kalmayacaktı. Ancak siz bana düşman olmayı seçtiniz."

Sert bir ses çıktı. Bir bıçak, dimdik bir şekilde ahşaba saplanmıştı. Gövdesi Saige'in parmaklarının arasındaydı. "Sana kimse durup dururken düşman kesilmedi Raven. Herkesin sırlarını acımasız bir şekilde arka arkaya sıraladın. Yardım etmek değil bu. Madem bunları konuşmamızı istiyordun, daha düzgün bir şekilde yapabiliirdin. Mesela bizden kendimizi anlatmamızı isteyebilirdin. Ortalığa zehirli sözcükler savurmak yerine güvenli bir ortam yaratabilirdin."

Raven hafifçe burnundan güldü. Saige'in söylediklerini ciddiye almayan, bir çocukla konuşuyor gibi görünen bir tavrı vardı. "Hepinizin travmalarını sindirmesini ve itiraf etmesini beklerken katil aramızdan iki kişiyi daha cinayete zorladın. İki kurban daha verirdik; belki sen, belki ben, belki biricüğün Eira. Kimbilir? Belki de ikinizden birine Larkin'i öldürtürdün ve rahatlardınız!"

"Başladık yine," diye mırıldandı Cyra ve elini alnına dayadı. Baş ağrısı çekiyormuş gibi yüzünü ekşitmişti.

"Başlamadık," dedi Raven bir kılıç kadar keskin bir ifadeyle. "Artık size yardım etmeyeceğim. Acımasız olduğumu söylemeye devam edin, keyfiniz bilir."

Masadaki sessizlik hiçbirimizin tartışmak istemediğinin bir göstergesiydi. Yorgunduk; bu cinayetler, korku, şüphe ve asla ensemizden eksik olmayan o endişe hissi hepimizi tüketmişti. Artık ilk günkü neşe ve cıvıltı kimsede yoktu. Tek dileğimiz bu dönemden sağ çıkmaktı. Bir diğer umudumuzsa ailelerin vârislerini geri çağırmasıydı. Böylece herkes evine dönebilecekti ancak bu benim için felaket olurdu. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve böyle bir durumda Drystan tek seçeneğim olacaktı.

İşte bu yüzden ne olursa olsun Gölge Prens'i kaybedemezdim. O benim kaçışım, bu okuldan kurtuluşumdu. Geleceğimin güvencesiydi.

Cyra'ya döndüm yavaşça. Sarışın prenses yine ortamı ısıtmış, insanları gülümsetmeye başlamıştı. Birçoğumuzun neşesi, melek Cyra.

Açık yeşil elbisesiyle baharın gelişini müjdeler gibiydi. Sanki her zaman o mevsimde yaşamak için yaratılmıştı. Asla solmayan rengârenk bir çiçektir. Ve o çiçeği koparmam gerekiyordu. Drystan'dan vazgeçmemem, Cyra'yı öldürmek demekti.

Hayır. Başka bir yol bulacaktım. Böylesine canlı, yardımsever bir insanı öldüremezdim. Canını alamayacak kadar çok bağlanmıştım ona.

Kahvaltımızı sessizce tamamladıktan sonra Eira ve Zurin'le Dans dersine doğru yola çıktık. Okulun koridorlarında yavaşça ilerliyorduk. Küçük, süslü ayakkabılarımızın çıkardığı sesler duvarlarda yankılanıyordu. Hepimizin adım sesi farklıydı. Dans dersinin olduğu sınıfa yaklaştığımızda ortalığın biraz daha tenha olduğunu fark ettim. Herkes kendi sınıfının yolunu tutmuştu. Dolayısıyla bu normaldi.

Arkamızda bizi takip eden muhafızların varlığı içimi rahatlatıyordu. Elimini boynuma götürerek tenimde ısınmış kılıç kolyeyi kavradım. Bana güven veriyordu. Normalde bu tarz küçük şeylere bel bağlamazdım. Ancak burada geçirdiğim yaklaşık iki haftada her duruma karşı hazırlıklı olmayı öğrenmiştim. Ayrıca suikastçı bir sonraki katile karar verdiğine göre bir şey yapmaya kalkışmayacaktı. Bu geceye kadar vaktim vardı. Üstelik Cyra ve Drystan hariç herkes güvendediydi.

Muhafızların sessiz adımlar atmaya çalışması, onların da içinin rahat olmadığı anlamına geliyordu. Ayağını sert basan tek muhafız benimki, yani Zena'ydı. Kadın ölüme yürür gibi korkusuz ve tepkisiz adımlar atıyordu. Diğer muhafızlar her ne kadar yumuşak davranmaya çalışsa da sert tabanları, sessiz ve tenha koridorda yankılanmaktan kaçınamıyordu.

Derin bir nefes aldım. İlk cinayet yaşanmadan önce tüm vârisler bu koridorlarda gönül rahatlığıyla gezebiliyordu. Hobilerine doğru koşturabiliyor, yalnız olmaktan korkmuyorlardı. Şimdiyse üç vâris, üç muhafız olmamıza rağmen hiçbirimiz rahat hissedemiyorduk.

Sınıfa girdiğimizde hafif bir gülme sesi duyduk. Aynalı salonun en köşesinde oturan Heli'a'yla Eryx'i buldu gözlerim. Yanlarında Dans dersi eğitmeni Leydi Umai vardı. Buğday rengine sahip bir

reni olan eğitmenin hafif dalgalı, kahverengi saçları omuzlarından dökülüyordu. Turuncu renklere seçtiği gösterişli elbisesi, ne çok ince ne de çok kalın olan dudaklarının rengiyle uyumluydu. Geniş bir alını vardı, aynalardan yansıyan gün ışığıyla parlıyordu. Çıkık elmacikkemikleri, yüzüne soğuk bir ifade veriyordu.

Leydi Umai köklü bir ailenin, birçok çocuğundan biriydi. Biraz daha kapalı kafa yapısına sahip bir köyden geliyordu ve yıllar önce kendini zorla bu okula dahil ettirmişti. Ailesinin aksine, zengin bir tüccarla evlenip aynı yaşamı sürdürmeyi reddetmiş, kendi kaderini çizmişti. Ona baktığımda kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmiş, yalnız bir kadın görüyordum. Bana annemi anımsatıyordu.

İçeri girdiğimizde nazik bir gülümsemeye hepimizi selamladı, biz de küçük reveranslarla saygımızı gösterdik. Muhafızların hepsi odanın bir köşesinde toplandı. Hareketsiz bir şekilde dikilirken yorulup yorulmadıklarını sorguladım.

Salona son giren kişi Drystan oldu. Kömür kadar siyah deri ayak-kabıları, aynı renkteki takımıyla odaya adım atan bir gölgeyi anımsatıyordu. Uzun boyu yüzünden tüm dikkatleri üzerine çekmekten kaçınamamıştı. Onu son görmemin üzerinden bir gün bile geçmemişti ancak her geçen saat genç prensin daha da serpiştiğine yemin edebilirdim.

Sırtındaki siyah pelerini tek hareketle çıkarıp muhafızına teslim ederken bana bakıp nazikçe gülümsedi. Muzip değil, selamlayan, yumuşak bir gülümsemeydi. Mutluluk vericiydi.

“Geç kaldığım için özür dilerim Leydi Umai,” dedi tok sesiyle ve yerine yürümeye koyuldu.

“Sorun yok Vâris Drystan. Daha başlamamıştık zaten,” dedi Leydi Umai ve zarif adımlarla salonun ortasına ilerledi. Ellerini karnının hemen altında birleştirmiş, parmaklarını birbirine kenetlemişti. “Sanırım eşlerinizi zaten biliyorsunuz, ilk dersimiz bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Aynısının yaşanmasını istemiyorum,” dedi nazikçe ve Eryx’le bana hızlı bir bakış attı.

İkimizin dans etmesi gerekiyordu ancak Eryx’in elini tutmayı bırakarak, onun yüzüne bile bakmak istemiyordum. Diğer prenlere neler

söylediği zihnimde yankılanırken, nasıl suratına tükürmeden duracaktım? Koca bir ders boyunca beni tüm salonda sürüklerken nasıl gözlerinin içine bakabilirdim?

Gözlerimle diğer vârisleri taradım. Eryx'in bana doğru yürümeye başladığını gördüğümde derin bir iç çektim. Bakışları çok yorgun duruyordu. Çökmüş gözleri cansızdı. Uykusuz muydu yoksa had-dinden fazla mı uyumuştur kestiremiyordum.

"İyi şanslar," diye fısıldadı nazikçe Eira ve Drystan'la dans etmek üzere onun yanına gitti.

Drystan, beyaz saçlı prensesin elini nazikçe kavrarken bir yandan da beni izliyordu. Eryx konusunda gergin olduğumu hissetmiş olmalıydı. Yüzündeki tebessüm silinmiş, yerini dikkatli bakışlar almıştı.

"Reika, ben..."

"Leydi Umai'in gözü üzerimizde. Beni dansa kaldır, sonra konuş." Konuşmasına izin vermemiş, sözünü kesmiştim.

Eryx onaylar şekilde başını sallayarak önümde hafifçe eğildi. Karışmış saçlarını düzeltmemişti bile. Dudakları sımsıkı birbirine kenetlenmişti. Gergin görünüyordu.

Kendimi istemsizce Eryx'in neyle tehdit edilebileceğini sorgularken buldum. Nyx'le ilişkisi bir sır değildi ve öğrenildiğinde bunun cezasını yalnızca Nyx çekecekti. Kurallar hiçbir zaman erkeklere işlemezdi.

Ama yine de gözlerinde bir korku vardı prensin. Dansa kaldırıırken rahattı. Hareketleri ezberiydi ve kusursuzdu ama bakışları aksini söylüyordu. Rahatsız bir şekilde bana bakıp duruyordu. Sanki duymaktan korktuğu bir şeyler vardı.

Müzik yavaşça odayı doldurmaya başladığında hareketlendik. Belimdeki elini bastırmıyor, hafifçe havada tutuyordu. Elimiyse sıkıca kavramıştı.

"Pek eğleniyor gibi görünmüyorsun," dedim iğneleyici bir ses tonuyla, prensin çekik gözlerine bakarak. İçimi bir özgüven kapladı. Benden gözlerini kaçırıyordu. "Yatağının rahatlığı mı batıyor yoksa?" diye ekledim.

"Nyx'in yanında, revirde uyuyorum," diye yanıtladı.

Başımı anlamadığımı belli edercesine yana doğru yatırdım. "Kimsenin görüşme izni olmadığını zannediyordum." Profesör Melantha yine kendi koyduğu kuralları yıkıyor olmalıydı.

"Görüştürmüyorlar ama arada bir odaya sızıp iyi olduğundan emin oluyorum. Tüm gece ağladı, bir saniye bile susmadı. Onu yalnız bırakamam," dedi dudaklarını ısıtarak. Yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu.

"Rezil görüntünün sebebi açıklandı o halde."

"Sadece o değil. Kendimden utanıyorum," dedi gözlerini omuzlarıma dikerek. "Söylediğim bazı şeylerden haberin olduğunu biliyorum Reika. Nyx ve tüm olanlar, beni olmadığım bir insana dönüştürdü. Senden içtenlikle özür dilemek istiyorum. Müstakbel eşime o lafları asla etmemeliydim. Onurlu bir davranış değildi."

İçimi bir tiksinti kapladı. Söylediklerinin samimi olduğunu düşünmüyordum. Nyx'i, beni veya bir başkasını umursadığını da zannetmiyordum. Bu prensin umurunda olan tek şey kendiydi. Ama itibarının bir parçasıydı müstakbel eşi. Bana saygılı davranması gerektiği en sonunda kafasına dank etmişti.

"Özrün kabul edilmedi Eryx. Beni ve onurumu aşağıladın. Basit bir şekilde affetmeyeceğim seni. Ancak bu okulda daha çok zamanımız var. Kalan vakti yaptıklarını telafi etmek için kullanabilirsin," dedim beni etrafımda döndürürken.

"Nasıl telafi edeceğim?" diye sordu gözlerini benimkilere çevirerek.

"Ailene benimle olmak istemediğini söyle. Nyx'e âşık olduğunu, onunla evlenmek istediğini söyle."

Prensin yüzü aniden beyaza döndü. Dudakları hafifçe titriyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Nasıl yani? Senin eşin benim Reika. Seni reddedersem başka biriyle eşleşmen çok zor olacaktır."

Gözlerimi devirdim. "Onu Nyx'i mahvetmeden önce düşünecektin. Benim seçeneklerim var, Nyx'in ise yok. Geçmişte başka bir prensle ilişkisi olduğunu öğrenen hiç kimse onu gelin olarak istemeyecek. O kızın tek geleceği, tek kurtuluşu sensin. Onunla evlen. Ben başımın çaresine bakarım."

Salonda dönen çiftlerin arasından geçerek farklı bir dansa başladık. Değişen müzikle hangi dansa sıra geldiğini çok iyi biliyordu Eryx ve beni doğal bir şekilde yönlendiriyordu. Konuşmamız sayesinde, atacağım adımlar hakkında hiçbir fikrimin olmadığını fark etmiyordu.

"Ailenin gücünün az çok farkındayım Reika. Antonellalar buna asla izin vermeyecektir. Reddettiğim için Quarith'le barışı bozarlarsa ne olacak? Hakkında birkaç laf ettim diye iki ülkeyi de savaşa mı sürükleyeceksin?"

"Bana laf ettiğin için değil Eryx. Nyx için yapacağım bunu. Ayrıca ailem anlayacaktır. O kısmı bana bırak. Sen kendi aileni ikna et yeter." Böylece denklemden bir sorun daha eksilecekti. Hem kendi hayatımı kurtaracaktım hem de Nyx'inkini. Böylece pembe saçlı prensesin düşünmesi gereken hiçbir şey kalmayacaktı. Artık bu konuda endişe etmeyecek, geleceğini sağlam temeller üzerine kurabilecekti. Sırrı yalnızca onların ve bizim aramızda kalacaktı.

"Eş değişti!" diye bağırdı aniden Leydi Umai. Ellerini çırparak emrini destekledi.

"Anlaştık mı?" diye sordum Eryx'in kollarından ayrılmadan hemen önce. Başını onaylar şekilde sallayınca ellerinden koparak kendimi Helia'nın bedenine bakarken buldum.

"Başka birini mi bekliyordun yoksa prenses?" diye sordu Helia muzip bir ifadeyle. Şaşkın bakışlarıma laf atmıştı.

Gözlerimi kısar gibi yaparak beyaz takımına göz attım. "Hayır, yalnızca kıyafetin gözlerimi alıyor."

Prens hafifçe güldü. "Evet, öyle bir etkim vardır," dedi elini belime sararak. Beni kendine çektiğinde nefesim kesildi.

"Kolyen çok güzelmiş," dedi boynumun hemen altında parlayan metale bakarak.

"Ailemin bana bir hediyesi," diye mırıldandım elimi prensin omzuna yerleştirerek. Nedense Helia'nın bakışları her zaman gerilmeme sebep oluyordu. Avuçlarımın terlediğini hissedebiliyordum.

Gülümsedi ve birden belimdeki elini çekerek beni kendi etrafımda dönmeye zorladı. Ardından bir ayağını dizimin arkasına

verleştirek dengemi kaybettirdi. Kalçamın hemen altına yerleştirdiği diziyile vücudumu eğdi ve başım arkaya düştü. Böyle bir hareketi defalarca yapmış olmalıydı çünkü bedenimin kontrolünü kusursuzca ele almıştı.

Leydi Umai alkışladı. "Fevkalade Vâris Helia!" diyerek prensin yüzündeki gülümsemeyi genişletti.

Helia ise eğitmene bakmak yerine göğüs zırhını incelemeyi tercih etmişti. Beni hızla, tek hamlede dik pozisyona getirdiğinde başım döndü. Tekrar dans etmeye başladık.

"Tunç," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak.

"Anlamadım?"

"Kolyen. Tunçtan yapılmış," dedi gözlerini benimkilerden koparmayarak. "Tunç Batı Diyar tarihinin önemli bir parçasıdır. Nuhan, Fvaria, Opis ve Bracia'nın yıllardır sürdürdükleri savaşların kaynağıdır. Peki, Batı Diyar'da imal edilen bu metal nasıl oldu da size kadar geldi Leydi Reika? Bildiğim kadarıyla bu metalin o sınırların dışına çıkması yasak. Eğitim amaçlı olarak bu okula getirilmiş olması mümkün. Ancak bir aile yadigârı olması imkânsız."

Kaşlarımı çatarak Drystan'a doğru baktım. Huzur içinde Zurin'le dans ediyordu. Eryx'le olmadığım için gözlerini çoktan benden ayırmıştı.

"Ah," dedi Helia aniden. Tehditkâr bir ses tonu vardı. "Yoksa aileden kastınız anne ve babanız değil mi? Kardeşimden uzak durmanızı öneririm Leydi Reika. Başarılı bir öğrenci olabilir ancak tahtta yeri yok. Hiçbir zaman hükümdar olmayacak. Onunla yakınlaşarak kendi itibarınızı zedelemeyin."

"İtibarıma kendim sahip çıkabilirim, teşekkür ederim," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. Kelimelerin ağzımdan birer bıçak kadar keskin çıkmasına özellikle önem vermiştim. Beni ve onurumu bir türlü rahat bırakamıyorlardı.

"Ondan uzak dur Reika," dedi. Sesinde bir tehdit kıvılcımı vardı. "Son zamanlarda hepimizin kafası karışık ve çok fazla şey yaşıyoruz. Sen kendi başının çaresine bakmayı bilen bir prensessin. Ama fazla atılgansın. Güçlü ve kurnaz olduğun kadar çabuk ve yersiz

kararlar veriyorsun. Planların yeterince düşünülmüş değil. Hizmetkârları gönderdiğimiz gece gördüm bunu.”

Söylediklerinin doğru olması canımı yakıyordu. Ona bakıp yarıldığını söylemek istiyordum ancak yapamıyordum çünkü hızlı ve yanlış kararlar verdiğimin farkındaydım. Yalnızca inkâr ediyorum. Hep inkâr etmişim.

“Sana değer veriyor. Fazla sevgi her zaman bir felakete yol açar prenses. Onun sana hiçbir yararı yok. Drystan’dan uzak dur. Onunla konuşma. Görüşme. Sana daha fazla değer vermesine izin verme. Aksi takdirde canı yanan kişi ağabeyim olacak ve bunu görmek istemiyorum.”

Müzik sona ermişti. Çiftlerin arasında Drystan’ı gördüm. Beni izliyordu. Zurin’e teşekkür ederken bile gözleri bende idi ve yüz ifadesi tuhaf bir şekilde huzurluydu. Odada bulunmam bile mutluluğu için yeterliymiş gibi davranıyordu. Ona çoktan zarar verdiğimden haberi bile yoktu.

“Çok güzel!” diye seslendi Leydi Umai sınıfa. Zurin’e düzeltmesi gereken birkaç adımdan bahsederken ben de Heli’a’dan mümkün olduğu kadar hızla uzaklaşarak Zena’nın yanına vardım.

“Gidebiliriz,” dedim hızla harekete geçmesini beklerken.

Zena hiçbir şey söylemeden başlığını kafasına geçirdi. Tam sınıfı terk edecektik ki eğitmenin arkamdan seslendiğini duydum.

“Leydi Reika! Dans hakkında konuşmak istemez misiniz? Her dersten sonra değerlendirme yapmalıyım!”

Ellerimle karnımı tuttum ve yüzümü ekşittim. “Kusura bakmayın Leydi Umai. Midemi bozmuşum sanırım, pek iyi hissetmiyorum.” Cevap beklemeden hızlı adımlarla koridora daldık. Zena yalnız olduğum için arkamdan değil, yanımdan yürüyordu. Tetikteydi. Bir eli kılıcının kabzasında duruyordu.

“Reika!”

Drystan’ın sesi boş koridorda yankılandı. Peşimize düşmek için vakit kaybetmemişti anlaşılın. Kendi muhafızı da Drystan’ın yaklaşık iki metre arkasında koşuyordu.

"İyi misin?" diye sordu yanıma ulaştığında. Zena son derece konuyu bir tavırla dimdik duruyordu yanımda. Ona geri çekilmesi için bir bakış attım. Zena önce bana, sonra Drystan'a bir göz attı ve iki adım geri çıktı.

"Gayet iyiyim prensim," dedim Drystan'ın simsiyah gözlerine bakarak.

"Kardeşim sana moralini bozacak bir şeyler mi söyledi? Aranız gergin gibi görünüyordu. Dansın sonuna doğru yüzün düştü. Dehşete düşmüş gibi bembeyazdı suratın." Bunları söylerken yüzümü incelemeye devam ediyordu.

"Sadece başım döndü biraz. Helia bir şey söylemedi." Ardından gülümsedim ve yanağına bir öpücük konduracakmış gibi ona yaklaştım. Arkasında duran muhafız hızla arkasını döndü. Zena ise sadece başını çevirmekle yetindi.

Vârislerin arasında ne olursa olsun görevlerinin yalnızca bizi korumak olduğunun ikisi de farkındaydı. Özel hayatlarımız onları ilgilendirmiyordu. Herhangi bir vâris hakkında dedikodu yapmaları durumunda başlarına açılacak türlü belanın bilincindeydiler.

Parmak uçlarımda prenze doğru uzanırken elimi omzuna yerleştirdim. Kendimi dengeledim ve dudaklarımı prensin yanağına yaklaştırdım. "Gece pencereni açık bırak," diye fısıldadım, ardından şüphe çekmemek için yumuşacık bir buse kondurdum.

Dudaklarım yanağının sıcaklığıyla ısınmıştı. Geri çekildiğimde suratındaki şok ifadesi kıkırdamama sebep oldu. Ne olup bittiğini anlamayan çocuksu haliyle son derece komik görünüyordu.

Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ve gülümsedi. Gözlerimin içine bakarak, "O halde görüşmek üzere leydim," dedi. Sonra muhafızına da işaret ederek tekrardan Dans sınıfının yolunu tuttu.

Zena dramadan bıkmış görünüyordu. Gülümsedim. "Tatlı çocuk, değil mi?" diye sordum onu neşelendirmek ve biraz konuşmasını sağlayabilmek için. Omuz silkmekle yetindi. Daha kayıtsız olmazdı. Ben de ona gözlerimi devirerek odamın yolunu tuttum.

Yirmi dört krallığın bölündüğü zamanların öncesi, hatırlanmak istenmeyecek kadar trajiktir. Yazıyordu Nefeli'den yalvar yakar aldığım tarih kitabında.

Deniz krallıklarının iktidarı ve savaşları sırasında sayısız insan kaybedilmiştir. Toprak savaşları tüm diyarı kontrol altına almıştır. Efsanelerin ve korkuların yayılmasıyla toplumlar bastırılmış ve taraf seçmek zorunda bırakılmıştır. Rahatsız edici söylentilerin, sırların, dini ve toplumsal sınıfların yayıldığı bu dönemde krallıklar çözümü her krallığa belirli bir toprak ve yönetim gücü vermekte bulmuştur. Böylece toprak savaşları ekonomi ve gösteriş savaşına dönmüştür.

Böbürlenecekleri şeylerin sayısının azalması sonucu, hükümdarlar ellerindeki imkânları sonuna kadar kullanmayı seçerek vârisleri için bir okul kurmaya karar verdiler. Böylece kendi aralarında sürdürdükleri ömürlük savaşları, burada vârisler aracılığıyla kendi adlarına devam ettirebileceklerdi. Mücadele azalacak, kayıplar olmayacaktı ancak temsil ettikleri şeyler aynı kalacaktı.

Havanın kararmasıyla mum yakmak zorunda kalmıştım. Titrek ışık yüzünden yazıları görmekte zorlansam da bir çözüm yolu araktan vazgeçmeyecektim.

Belki de suikastçı bu okulun varlığından, vârislerin imkânlarından rahatsız olan biriydi. Eskiden kendi krallığını kurma hakkı elinden alınmış yaşlı bir hükümdar, nefretle bir çocuk büyütmüş ve okula yollamış olabilirdi.

Veya dini sistemleri kullanarak cahil köylülerin beyinlerini yıkan topluluklar da kendilerine bir suikastçı tutmuş olabilirdi. Tüm krallıkların birleşip dinle yönetilmesini sağlamak için vârisleri temizlemek o kadar da çılgınca bir fikir değildi. Otoritenin verdiği zehir, insana her şeyi yaptırabilirdi.

Ancak geçmişe yönelik okuduğum hiçbir şey, bugünkü suikastçıyı bulmama yardımcı olamıyordu. Belki benim gibi bir sahtekâr olduğunu düşünerek çocukluktan tanışan vârisleri eleyebilirdim ama bunun da bir kesinliği yoktu. Sadece bir ihtimal olarak kalıyordu. Sürem bitmek üzereydi, Drystan veya Cyra hayatını kaybedecekti.

Kitabı sertçe kapatarak derin bir nefes verdim. Kapanan cildin gurultusu Zena'yı harekete geçirmişti. "Her şey yolunda mı leydim?" diye seslendi kapalı kapının ardından.

"Evet," diyerek içini rahatlattım. Koskoca krallıkların vârislerinden sorumlu olmak zor olmalıydı. Birimizin başına bir şey geldiğinde sorumlu tutulacak kişi onlar olacaktı.

Birkaç saat daha harcadım diğer ciltleri karıştırırken. Akşam vemeği saatinin geçtiğini Cyra'nın odaya, "Yemek yememeye devam edersen güçsüz düşeceksin!" diye bağırarak girmesinden anladım. Kapıyı ardından kapatmadan hemen önce bireysel muhafızı Lorcan'a döndü. "İyi geceler Lorcan!" diyerek havadan bir öpücük volladı. Lorcan ise resmi bir selam eşliğinde gülümseyerek kapıyı kapatmakla yetindi.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Cyra elbisesini çıkarmaya koyulurken.

"Nefeli'nin odasından aldığım birkaç tarih kitabı. Ancak hiçbiri istediğim bilgileri içermiyor." Bir cildin kapağını daha sertçe kapatırken Cyra hafifçe yerinden zıpladı.

"Tamam Reika, sakın ol. Bilgiye bu kadar aç olduğundan habirim yoktu. Yarın beraber kütüphaneye gidip işine yarayacak kitaplar buluruz istersen." Elbisesinden kurtulmuş, geceliğini geçiriyordu üstüne.

"Kütüphanenin yerini bilmediğine tüm diyar üzerine bahse girerim," diyerek gülümsedim.

Gözlerini kıstı. Ardından dudaklarını büktü. "Götürürsen öğrenirim," diyerek kıkırdadı. Kıkırdaması içimi ısıtmıştı.

Yatağına yerleşmeye koyulduğunda bana döndü. "Çok yorgunum, hemen uyuyacağım. Sen yatmıyor musun?" diye sordu. Geceliğiyle bile bir masaldan fırlamış gibi görünüyordu. Sanki o yatakta yatan bir insan değil de melekti.

Başımı iki yana salladım. "Biraz daha okuyacağım."

Dönerek yatağına yerleşti. "Sen bilirsin. İyi geceler Reika," dedi. Nefesleri oldukça hızlı bir şekilde düzene girdi.

"İyi geceler Cyra," diye fısıldadım.

Sarışın prensesi huzur içinde uykuya dalarken görmek boğazımı düğümledi. Yalan söylemişim. Amacım kitap okumak değildi. Cyra uykuya daldıktan sonra odayı terk edecektim.

Dikkatli bir şekilde birkaç sayfa daha okumaya koyuldum. Kızın beni duymayacak kadar derin uyuduğundan emin olmaya çalışıyordum. Düzenli nefesleri, sesli hırıltılara dönüşünce harekete geçme vaktinin geldiğini anladım.

Dışarıda iki uyanık muhafız olması, odadan çıkışımı zorlaştırıyordu. Elbette bir yere gitmek istesem kimse beni engelleyemeyecekti ancak Zena da kurallara göre benimle gelmek zorundaydı. Beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Bu nedenle tek çıkış yolu kalıyordu.

Yatağımdan iki parça çarşaf çekerek birbirlerine bağladım. İki kat arasındaki mesafe fazla değildi, bu nedenle rahatlıkla hemen alt kata inmeye yetecek bir uzunluk elde etmişim. Beyaz kumaş parçalarının bir ucunu yatağımın ayağına sıkıca bağladım. Defalarca çekerek de kopmayacağından veya kaymayacağından emin oldum.

Arada bir Cyra'yı kontrol ediyordum çünkü soracağı onlarca soruyla uğraşamazdım.

Pencereden aşağı kaymamak için son derece dikkatli olmam gerekti. Çarşafın en uç noktasını belime dolayıp sıkıca bağladım. Ardından ipi gerdirip adımlarımı duvarda tutarak yavaşça inmeye başladım. Soğuk bir meltem beyaz renkli kumaşı savururken kollarımdaki tüller çıkarmadığım için kendi kendime söylendim.

Alt kata ulaşmam pek uzun sürmemişti. Drystan'la Eryx'in penceresinden içeri süzüldüm ve belimdeki çarşafı hızla çözdüm.

Drystan yatağında oturmuş, beni bekliyordu.

Simsiyah saçları dağılmış ve gözleri karanlıktan irileşmişti. Ancak dikkatimi çeken asıl şey çıplak göğsüydü. Gece çıplak mı yatıyordu bu çocuk?

“Üzerine bir şeyler giy çakma vâris,” dedim kaslı göğsüne bakmaya çalışarak. “Konuşmamız gereken bir mesele var.”

Bölüm 12

FEDAKÂRLIK SAVAŞI

“Ben yapamam Irithel. Sen git. Kendini kurtar lütfen!”

Annemin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Şehri ateşe veren askerlerin bağırışları herkesi çaresiz bir paniğe sürüklemişti. Annemin başı önüne düştü ve gözleri titreşti.

“Hayır, seni bırakmam,” dedim ve sertçe bedenini kavradım. Bir yandan da ağabeyim kolumu tutmuş, beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu. İşte, ailemizin sonu böyle olacaktı. Demek ki böyle ölecektim.

“Bak bak, burada kimler varmış,” diye mırıldandı Miath generallerinden bir tanesi. Doğrudan bize bakıyordu. “Öldürün,” dedi gözünü bile kırpmadan. “Sıradan ailelerle harcayacak vaktimiz yok. Sonra merkeze ilerlemeye devam edin.” Ardından arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti. Sözleri bittikten sonra hemen arkasında duran iki askere bakmıştı.

Annemi kaldırmaya çalıştım ancak gücü kalmamıştı. Ağabeyim önümüzde dikildi. “Uzak durun!” diye bağırdı bizi korumak istercesine. Askerlerin elindeki kılıçlar ve nefret dolu bakışları bize merhamet etmeyeceklerinin göstergesiydi. Annemin cansız, halsiz bedeni korkumu artırıyordu. Onu kurtarma şansımız kalmamıştı ancak belki ağabeyimi hayatta tutabilirdim.

Kolundan yakalayarak annemi bırakmaya zorladım onu. Askerler annemizin bedenine bir kılıç saplarken, ağabeyime bakmaması için bağırdım. En azından birimizin zor kararlar verebilmesi gerekiyordu.

Ellerimde onun ellerini hissetmek korkmamı engelliyordu. Ağabeyimin güveni benim için nefes almak kadar gerekli ve doğal bir şeydi. Doğduğum günden beri arkamı kollayan birinin varlığı, beni güçlü kılıyordu. En azından bir teşekkür olarak onu hayatta tutmalıydım.

Var gücümüzle koştuk ancak çıkmaz bir sokağa denk geldiğimizde Miath askerleri umudumun son parçasının da katili oldu. Tırmanarak kurtulabilirdik ancak acele etmemiz gerekiyordu. Ağabeyim bu konuda son derece hızlı düşündü ve ilk beni duvardan atmak için çabaladı. Önce ellerine sonra omuzlarına basarak kendimi duvarın diğer tarafına ulaştırdım. Sıra ağabeyime geldiğinde acele etmesi için bağırdım. Ancak elinden geleni yaptığını biliyordum. Duvarın en üstünde önce ellerini, sonra kafasını ve ardından da üst bedenini gördüğümde mutluluğuma diyecek yoktu.

Kendisini sertçe yere bıraktı ve toprağa gömüldü. Başarmıştık! En azından ağabeyimi kurtarabilmişim! Ancak ters giden bir şeyler vardı. Ağabeyim yerden doğrulmuyordu. Hızla ona doğru atılıp bedenini kucağıma çektim ve yüzüne baktım. Ağzının kenarından sızan kan damlasıyla kâbusum gerçekleşti. Bacaklarıma yayılan sıcak, yoğun kan tenimi yavaş yavaş ıslattı. Duvardan atlayamadan hemen önce bedeninde bir yara açmışlardı. Geniş bir yara. Dönüşü olmayan, ölümcül bir yara.

"Affet beni Irithel," diye mırıldandı kollarımda can vermeden önce. Son sözleri bunlardı.

İşte o günden sonra bir daha bu kadar çaresiz hissetmemeye yemin etmişim. Çaresizlik insanın dengelerini bozardı, onu yanlış kararlara iterdi. Çaresizliğin sonu asla mutlu bitmezdi.

Gecenin derinlerinde, ayışığı, uğultulu rüzgâr ve sürüklenen bulutların eşliğinde oturuyorduk. Gece kuşları Drystan'la konuşmama dahil olmaktan çekinmiyordu.

Simsiyah çalışma masası dirseklerime ev sahipliği yaparken Drystan ortamın biraz aydınlanabilmesi için birkaç tane mum yakmıştı. Konuşmamızın süresi sebebiyle varlıklarının yarısını kaybeden krem rengi mumlar pencereden giren esintiyle yavaş yavaş titreşiyordu.

"Verilmeyen zot bir karar," diye mırıldandı Drystan düşünceli bir tavırla. Eryx'in çalısma masasının koltuğunu çekmiş, tam karşıma verleşmişti. Kıcını karşımda üzerine geçirdiği siyah, bol gömleği sallas, bu görünümü katıyordu prene.

"Zot değil, imkânsız," diye yanıtladım ve başımı umutsuz bir şekilde masanın sert yüzeyine gömdüm.

"Keşke mektup eline ulaştığı gibi gelip söyleseydin bana. Bir çözümlü bulacak daha fazla vaktimiz olurdu," diyerek kemikli çenesini ovuşturdu Gölge Prens.

Başımı kaldırmadım. En başından ona gitmek mantıklıydı elbette ancak kafam karışıkken buna karar vermekte zorlanmıştım. Basit bir oyun değildi ki bu. İşin ucunda birimizin ölümü vardı.

"Sen bir katil değilsin Irithel." Ses tonu yumuşaktı. İsmimi duymamla sırtımı dikleştirdim ve kendimi masadan kopararak arkama vaslandım. Katil olmadığımı zannetmesi ne kadar masumdu. Ona söylediğim yalan hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Planımız ne Drystan?" diye sordum umutsuzca. Saatlerdir işin içinden çıkamamıştım ve artık yorulmuştum. Düşünmekten ve endişe etmekten bıkmıştım. Tek ihtiyacım olan şey bana mantıklı bir çözüm yolu sunmasıydı.

"Öncelikle bu olan biten hiçbir şeyi Cyra'ya anlatmayacağız, değil mi?" diye sordu. Başımı onaylar bir şekilde salladım. Cyra'yı bir dost olarak görsem de sırtımı verebilecek kadar güvenmiyordum. Beni bir tehdit olarak görebilirdi. Yanımda duracağını hiçbir garantisi yoktu. Benden korkma ihtimali vardı aksine.

"O halde onu plana dahil edemeyiz. İkimiz halletmek zorundayız," dedi ve beni rahatlatmak için nazikçe gülümsedi. Pek işe yaradığı söylenemezdi.

"Aklında işe yaracağını düşündüğün bir plan varsa dökül Gölge Prens. Çünkü ben yirmi dört saatte bir çözüm bulamadım." Derin bir nefes vererek bıkkınlığımı gözler önüne serdim. Drystan'ın ise garip şekilde gözleri parlamaya başlamıştı.

"Gölge Prens demek... Bunu sevdim," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken. O sırada bunu ilk defa

ağzımdan kaçındığımı fark ettim.

"Panikleme gerek yok prenses. Seninle flört etme işini sonra halledebilirim. Şimdi bu bataktan bir çıkış yolu bulma zamanı," diye mırıldandı. Kibirli tavırlarını gizlemekte zorlanır gibi bir hali vardı.

Kaşlarımı çattım ona cevap vermeden hemen önce. "Biraz acele edersen sevinirim Drystan. Tüm geceyi buna harcayamayız. Cyra odada yalnız duruyor ve benim sürem doldu. Bu da katil her an ikinizden birini öldürmeye gelebilir demek. Eryx'in Nyx'in yanında kaldığını biliyorsa, sana gelmesi çok daha olası. Sonuçta daha kolay bir hedefsin."

"Tabii katil Cyra değilse." Yandan bir bakış attı.

"O değil," dedim hemen. Kıza güvenmediğim doğrudu ancak katil olma ihtimalini çoktan kafamdan silip atmıştım. Hiçbir zaman, hiçbir olasılık Cyra'nın suikastçı olması senaryosuna uymuyordu. Bir yerden tutsam, diğer yeri elimde kalıyordu ve ne kadar çabalarsam çabalayayım Cyra'nın katil olduğunu kafamda kanıtlayamamıştım.

Drystan'ın plan dışındaki her şeyden konuşmaya fazlasıyla istekli olduğunu fark ettiğimde öne doğru eğildim. Ben mumlara yaklaştıkça Drystan geri çekildi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Artık anlatacak mısın?" diye sordum özellikle siyah, keskin bakışlarına sabırsız bir şekilde bakarak.

Drystan önce gülümsedi, ardından dirseklerini masanın üzerine koyarak nazikçe eğildi. Birbirine kenetlediği parmaklarını çenesinin altına yerleştirdi. "Çözüm basit prenses. Gerçekten de birimiz öleceğiz."

Kaşlarımı çatarak yeniden arkama yaslandım. Yakınlığı konfor alanımı işgal ediyor, odaklanmamı engelliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını nazikçe ıslatıp konuşmaya başladı. "İkimizden birini öldürmezsen kimliğini açık edeceğini söylüyor. Aynı zamanda da birimizi öldürmek için uğraşacağını. Ama ben sana hem katilin kimliğini çözebilmen hem de bu oyunun içinden sıyrılman için bir çözüm sunacağım. Ölen kişi sen olursan, suikastçı bir daha seni

kullanamaz ve doğru kılıkla okulda dilediğin kadar dolaşıp araştırma yapabilirsin.”

“Yani dâhice planın bu mu? Beni ölü göstermek mi?” diye sordum ayağa kalkarak. Hızla ittiğim koltuk odanın zeminini inletmişti.

“Doğru. Biraz düşünürsen en mantıklı çözüm olacağını da görebilirsin. Hem bu şekilde baloya ve diğer derslere katılmana da gerek kalmayacak. Beceriksizliğini gizleyebileceksin.” Kollarını göğsünde bağlayarak söylediklerinden ne kadar gurur duyduğunu gösteren bir vüz ifadesi sergiledi.

“Peki katile bunu nasıl kanıtlayacağız? Katili geçtim, öğretmenler bedenimi incelemek istemeyecek mi? Ya cesedimi aileme götürmek isterlerse ne olacak?” Yanlış gitmesi mümkün olan çok fazla olasılık vardı ve Drystan bile bunu çözecek kadar zeki değildi.

Odada gergin bir şekilde turlamaya başladım. “Belki de Nefeli’ye her şeyi anlatmalıyım. O bu tarz konularda çok daha soğukkanlı ve zekice çözümler sunar.” Düşünceler beynimden geçtiği gibi dudaklarımdan dökülüyordu.

“Cyra’ya güvenmiyorsun ama Nefeli’ye mi güveniyorsun? Nefeli’nin öğrendiği her en ufak bilgi tanesi Kaius’un da kulağına gidiyor prenses. Çok geçmeden senin bir sahtekâr olduğundan tüm okulun haberi olur.”

“Haklısın ama planın çok ters gidebilir,” diye söylenerek odada volta atmaya devam ettim. Panikliyorum ve terliyordum. Üzerime yapılan dar, kalın elbise nefes almamı zorlaştırıyordu. Biri göğsüme baskı yapıyormuş gibi soluk soluğa kalmıştım. Ellerimden birini ağzıma götürüp tırnaklarımı kemirmeye başladım.

Drystan yanıma ulaşır iki elini birden omuzlarıma yerleştirdi. Hafifçe uyguladığı güç nefesimi kesmişti. Yalnızca mum ışığıyla aydınlanan odada bir anlığına zaman durmuş gibi hissediyordum. Kafamı kaldırıp prensin yüzüne bakmayı reddediyordum çünkü buna gücüm yoktu. Her şeye hâkimmiş gibi davranmak beni yoruyordu, artık tükenmiştim. Oynadığım rolü devam ettiremiyordum ve Gölge Prens’in bu yüzümü görmesini istemiyordum.

"Sakin ol prenses," diye fısıldadı nazikçe. Başımın dönmesiyle bedenimin kontrolünü ona bırakmak istedim ama yapmadım. Onun yerine bakışlarımı masaya sabitledim. Hafifçe yan çevirdiğim başım, prensin sıcak nefesleriyle ısınıyordu.

Karanlık kadar siyah giyinmiş bu prensin benim ışığım olması mümkün müydü?

Verdiği sözleri tutup beni bu çıkmazdan çıkarabilecek miydi?

"Beni iyi dinle Irithel. Çünkü bu planın üzerinden geçmek için yeterli vaktimiz yok. Her şeyi mükemmel bir şekilde halletmek zorundayız."

Beni hafifçe sandalyeye yönlendirince tekrar oturdum. Böylece gözlerinin içine bakmaktan ve gerçek yüzümü görmesinden kurtulabilmişim. Kardeşinin gümüş sisleri yerine karanlık gölgelere sahip prens asil bir tavırla önümde diz çöktü. Bir elini dizime koymayı tercih etti. Söyleyeceği şeylere dikkat çekmek amacıyla düzenli olarak uyarıcı hareketlerde bulunuyor olmalıydı.

"İlk olarak okulun تنها alanlarından birini seçmeliyiz."

"Lütfen öleceğim yeri ben seçebilir miyim?" diye cıvıladım yapmacık bir neşeyle. "Her zaman intiharımı planlamak istemişimdir!" Aynı rolü devam ettirerek tam Cyra'nın yapacağı bir şekilde ellerimi birbirine çarptım.

Drystan hafifçe gülerek bembeyaz dişlerinin bir kısmını gösterdi. "Birkaç seçeneğimiz var. Bunlardan ilki okulun bodrum katı olabilir. Hiç inmedim, nereden inildiğini de çözemedim ancak bu yolu seçersen hızlıca bulabiliriz. Bodrum katında öldüğünü iddia edersek, kimse şahit aramayacaktır."

İstemsizce yüzümü buruşturdum. Sıçanların ve adını bile bilmediğim onlarca çeşit böceğin gezdiği yerde uzun süre yatmak istemiyordum. "Çatıdan atlamayı tercih ederim. Bir sonraki seçenek lütfen," dedim hevesle.

"Mutfağı seçebiliriz. Hizmetkârlar olmadığı için aşçılar hariç kimse mutfağa girip çıkmıyor. Elbette muhafızlar orada yemek yiyor ancak belli saatleri var. Onların orada olmadıkları bir saat diliminde gidip savaşıabiliriz."

Savaşmak mı? Benim ölümümü bu şekilde mi planlayacaktık? "Savaşacağız derken Drystan? Tam olarak anlamadım. Beni sözde öldüren kişi sen mi olacaksın?"

Drystan bana karşısında aptal bir çocuk varmış gibi baktı. "Elbette. Sen beni öldürmeye çalışırken kendimi savunmuş gibi yapacağım. Yoksa hem sırrını gizli tutup hem de katili ikna edemeyiz. Taptaze sebze ve meyvelerin kokusu içinde ölmeye ne dersin?"

Aslında fikir çok mantıksız gelmemişti ancak mutfağa kimin ne zaman gireceği belli olmazdı. Biraz daha güvenli bir alana ihtiyacımız vardı. "Kütüphaneye ne dersin?" diye sordum Drystan'ın seçenek sunmasını bekleyemedim.

"Sessiz, sakın bir ortam olduğu doğru. Üstelik geniş olması sebebiyle ters bir durumda saklanacak çok fazla yer var. Oraya fazla öğrencinin geldiğini de zannetmiyorum," diye sesli bir şekilde düşünmeye başladı. Ardından dizime ağırlık vererek ayağa kalktı ve birkaç adım attı. "Tamamdır. Kütüphane olsun. Seni kendi kılıcım ile öldürmüş gibi yapacağım. Bir yerlerden sahte kan bulmamız gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ya, Kraliyet Okulunda kesin kan yerine kullanabileceğimiz bir şeyler vardır!"

Kaşlarını hafifçe kaldırdı ve kollarını göğsünde bağladı. "Bazen dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum prenses," dedi ifademi anlayamaya çalışarak. Ona karışık duygular hissettirdiğimi bilmek beni gülümsetti. Drystan dışarıdan son derece sert ve tehditkâr gözükse de bazen küçük bir çocuğa bürünebiliyordu.

"Şakaydı," dedim ancak sesimin küçümseyici bir tavırla çıkmasına özen göstermiştim. "Kesilmek için bekleyen domuzlardan veya tavuklardan birini kullanabiliriz." Yine şaka yaptığımı sanmış olmalıydı çünkü küçük bir kahkaha attı. Benim gülmediğimi fark ettiğindeyse kıkırtıları kesildi. Şaşkın bir ifadeyle gözlerime bakıp başını iki yana salladı.

"O zavallı hayvanlara zarar vermeyeceğim Irithel," dedi masum bir ifadeyle.

"Tamam," dedim. "O zaman direkt beni kes."

Gözleri aniden kocaman oldu. "İşte bu sefer şaka yaptığına eminim."

Başımı iki yana salladım. "İnandırıcı olması gerekiyor. Madem bu kadar detaylı bir plan yapıyoruz, alacağım küçük bir yaradan bir şey olmaz."

Drystan bir anda sinirli bir şekilde yürümeye başladı. "Küçük mü? Öldüğüne inandıracak kadar büyük bir bıçak yarası açmamız gerekiyor. Buna nasıl bu kadar gönüllü davranabilirsin?"

Omuzlarımı silktim. "Aldığım ilk yara olmaz. Vücudumdaki yara izlerini görsen şaşırırsın."

Dudaklarını ısırıp ve ne diyeceğini bilemez bir şekilde bana baktı. Ellerinden birini saçlarının arasından geçirirken dudaklarını kemirmeye devam ediyordu. Hem kararsız kalmış hem de dehşete düşmüş bir ifadesi vardı. "Seni incitmek istemiyorum."

Kan kırmızıya dönmüş dudaklarına baktım. Beyaz teniyle uyum yakalamıştı ancak bu şekilde ısırılmaya devam ederse kanatacaktı. "Bunun kurtuluşum için şart olduğunu düşünürsen yapabilirsin. Gerçekten ölmemden daha iyidir, değil mi?"

Drystan'ın gözleri hafifçe yaşlanmış gibiydi. Derin bir iç çekti. "Nerenden yaralamam gerekiyor?" diye sordu isteksizce.

Elbisemin eteklerini yukarı çekerek uyluğumu açığa çıkardım. "Buradan içe doğru yaralayacaksın. Hem çok kan kaybı olur hem de yanlışlıkla beni öldürmekten korkmana gerek kalmaz. Bacağımı koparma yeter."

Burnundan güldü. "Lütfen." *O kadar da beceriksiz değilim*, anlamına geliyordu bu kelime. *Beni küçümseme*, diyordu. Onu küçümsemiyordum elbette ancak yeterli kan kaybı sağlarken kalıcı bir hasar bırakmasını da istemiyordum.

Yanıma gelip elini bacağымda gezdirdi. "O halde buradan açacağım kesigi."

Yavaş bir hareketle dizimden yukarı çıkarken tüylerimin ürpermesine engel olamadım. Yara izleriyle dolu tenimde gezen parmakları bunun farkına varmıştı. Gülümseyerek başını kaldırdı ve bana baktı. Tebessümüyle verdiği nefesin sıcaklığı tüm vücuduma yayılmıştı.

"Anladın herhalde," diyerek acele bir şekilde eteklerimi serbest bıraktım ve tekrar bacaklarımı örtmelerine izin verdim.

Drystan başıyla onayladı. "Gayet iyi anladım." Hâlâ kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsemeye devam ediyordu ve tavrı beni sınırlendiriyordu. Ciddi olmaya çalışan kişi en başından beri oydu ve şimdi mi eğlenmeye karar vermişti?

"Ne var?" diye bağırdım ellerimi belime koyarak.

Bu hareketim yalnızca prensin daha da neşelenmesine sebep olmuştu. "Utandığında çok komik oluyorsun," dedi az önce endişeyle kemirdiği dudaklarını ıslatarak.

Oflayarak kendimi onun yatağına bıraktığımda pencereye ilerleyip perdeyi örttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Yaptığımız planı gerçekleştirmemiz gerekiyordu. Cyra sabah uyanırsa ve beni yanında göremezse ortalığı ayağa kaldırırdı. Ayrıca muhafızların kapıda olması da cabasıydı.

"Biraz dinlen prenses. Sabah erkenden bir cinayete kurban gideceksin." Ardından dönerek masadaki mumları birer birer üflemeğe koyuldu.

Burada uyumak kötü bir fikir olmasa bile Quarith vârisinin kokusunun sindiği o iğrenç yatakta yatmayı istemiyordum. Yerde uyumak bile daha iyi bir fikirdi. Hatta Drystan'la yatağını paylaşmayı bile tercih edebilirdim. "Eryx'in yatağında uyuyacağıma sabaha kadar uyanık kalmayı tercih ederim."

"Ben orada yatarım. Sen benim yatağımda yat. Sana giyecek birkaç parça da vermek isterdim ancak zaten günün aymasına az kaldı. Üstelik kanın beyaz elbisende daha fazla belli olacağını düşünüyorum."

"Yarın, Slonian vârisini öldüren bir çakma vâris olacaksın Drystan. Nasıl bir duygu? Muhtemelen kimsenin görmeyeceği kadar fazla nefret göreceksin."

"Hayatım boyunca nefret edilmeyi bana normal bir şeymiş gibi gösterdiler. Artık pek umursadığım söylenemez." Umursamadığını kanıtlamak istercesine pencereye doğru döndü. Göz temasından ve bana bakmaktan kaçıyordu.

“Ailen tarafından sevilmemek bile mi?” Şaşırmıştım. Prensin en azından ailesine değer veren bir karaktere sahip olduğunu düşünmüştüm. Dışarıdan soğuk görünmesine rağmen bazen gözlerindeki o hüznü saklayamıyordu.

“Aile dediğin kim? Üvey kardeşim beni bir tehdit olarak görüyor. Babam bir hata olarak. Kraliçe ise beni ortadan kaldırmak için her şeyi yapar. Ona engel olan tek şey itibarının zedelenme ihtimali. Kimse beni, benden nefret etmeyecek kadar tanımaya çalışmıyor. Siyah giyinen, duygusuz ve sert bir vâris olarak görülüyorum. Pardon, piç daha doğru. Kralın piçi.”

Bu sözlerden sonra Drystan’a karşı gösterdiğim ilk duygunun nefret olmasından pişmanlık duydum. Miath vârisi olduğu için birazcık bile sempati duymamıştım ona. Sadece düşmanım ve düşmanım olarak kalmalıydı. Ancak bu prensin içinde, tahmin ettiğimden çok daha fazla acı vardı. Bazıları ortaktı.

“Senden nefret ettiğimi söylediğim için üzgünüm Drystan,” dememin ardından Drystan aniden ayaklandı ve odayı arşınlamaya başladı.

“Sorun değil prenses. Herkesin benden hoşlanmaması için kendi sebepleri var. Seni suçlamıyorum. En azından daha sonra bana bir şans vermeyi seçtin. Bunu yapan ilk kişisin.”

Gülümsedim ve Drystan, Eryx’in yatağına yerleşirken ben de onunkine uzandım. “Şu an bir kadeh şarap için neler vermezdim...” diye mırıldandım başımı yastığa koyarken.

“Sözüm olsun,” dedi Gölge Prens yavaşça ve beni uykunun çekici ve tehditkâr kollarına bıraktı.

***

Sabaha karşı yüzümü okşayan soğuk parmaklar uykumu böldü ve bu nedenle irkilerek uyandım. Nerede olduğumu, kimin yanağıma dokunarak beni uyandırmaya çalıştığını anlamak biraz vaktimi aldı. Çok az uyuyabilmişim, kendimi toparlamakta zorlanıyordum.

Drystan gözlerime bakarak tembelce esnedi. Karnımda aç bir midenin ve tüm bedenimdeyse huzursuz bir uykunun rahatsızlığını hissediyordum. Gözlerimi ovuşturdum. Drystan uyandığımı anla-

vinca avağa kalktı ve dünkü söndürülmüş mumlardan birini yaktı. Üzerine son derece şık bir gömlek, pantolon, bir çift çizme ve pelerin geçirdiğini fark ettim. Hepsi de siyahtı. Ben uyurken mi giyinmişti?

Uykuya dalmadan hemen önceki adamdan çok daha zinde, enerjik ve heyecanlı görünüyordu. Aynı anda uyumamıştık da Drystan günlerdir uyuyordu sanki. Hiç aşınmamış, daha yeni gibi görünen pelerinini inceledim. Beni sözde öldürmek ve gerçekten yaralamak için bu kadar hevesli olmasının bir rol olup olmadığını merak ettim. Bana rahat gibi görünmeye çalışırken içinde fırtınalar esiyor olabilir miydi? Şu ana kadar tanıdığıma göre Gölge Prens duygularını oldukça iyi bastıran ve saklayan bir adamdı.

Bana aniden döndüğünde bunları düşünmek için vaktim olmadığını hatırlattı. Belindeki kını gösterdi. "Kılıcımı yanıma aldım. Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve neye ihtiyacımız olabileceğini düşünmeye çalıştım. Kendini hepimiz için büyük bir tehdit olarak göstermeyi başaran bu suikastçıyı kandırabilecek miydik? Bu görev benim için bir ölüm kalım meselesiydi âdeta. İmkânlarım ve kaçış yollarım son derece sınırlıydı. Neredeyse hiç sorumluluğum yoktu. En azından Drystan cesedimin icabına bakana kadar.

"Ben ayarlarım," demişti. Beni oradan götürülecek, öldüğüm konusunda senaryomuzu destekleyecek kadar kime güveniyordu?

Drystan cana yakın, göreceli olarak güvenilir bir müttefikti ancak bazı noktalarda fazla gizemli davranabiliyordu. Çoğu konuda detaylardan uzak kalması, bilmem gerektiğini düşündüğüm şeyleri anlatmaması kafamda boşluklar oluşmasına sebep oluyordu.

Bu maceranın sonunda öldürülecektim ve bu konuda birkaç detaydan haberdar olmaya hakkım vardı.

"Sanırım yok," diye mırıldandım çünkü hem tam olarak uyanmamış hem de yeteri kadar uyuyamamıştım. "Eh," dedi Drystan ellerini beline koyarak. "Ölü taklidi yapmak dışında pek bir görevin olmayacak zaten."

Basit ama kusursuz bir şekilde yerine getirmem gereken bir görevdi bu. Ters giden en ufak bir olay, Cyra'nın, benim veya Gölge

Prens'in ölümü demek olurdu. En iyi ihtimalle birimizin, en kötü ihtimalle hepimizin.

Her şey temiz bir şekilde halledilmeli, arkamızda en ufak bir soru işareti kalmamalıydı. Cevapsız kalacak tek soru Reika'nın neyle tehdit edildiği olacaktı. Ancak tüm krallıklar Slonian'ın tüm diyardaki en tutucu krallık olduğunu biliyordu. Sırlarımız önemliydi. Bunların yayılmasındansa ölümü tercih ederdik.

Slonian'ın gizliliği sağ olsun, çoğu vârisin sebebi buna yoracağı barizdi. Geriye zamanlama kalıyordu.

"Ben önden çıkacağım. Dışarıda bekleyen muhafızı oyalayacağım ve kütüphaneye girerken dışarıda beklemesini söyleyeceğim. Elbette öncesinde bir yere uğramam lazım," dedi Drystan ve gizemini koruyacağına söz verircesine göz kırptı. Ardından konuşmaya devam etti. "Sen de ben çıktıktan sonra biraz bekle ve çık. Diğer vârisler uyanmadan bu işi halledelim, aksi takdirde prensler benim odamdan çıkan bir prenses hakkında çok soru soracaktır."

Gözlerimi devirdim. "Benim odamdan sarkan çarşaffarı unutuyorsun sanırım."

Drystan nazikçe gülümsedi. "Krallığının sırlarını kurtarmak için yarı vârisi öldürmeyi göze alan ve bu yolda can veren Prenses Reika," dedi elleriyle havada bir daire çizerek. "İnsanlar noktaları birleştirecektir Irithel. Bu kadar fazla düşünme."

"Dua edelim de yanlış noktaları birleştirmesinler."

Drystan odasını terk etmeden hemen önce planın üzerinden son kez geçtik. Drystan'a biraz zaman tanıyıp kütüphaneye ulaşmasını bekleyecek, ardından ben de ona katılacaktım. Sonrasında tek yapmamız gereken biraz dövüşmek ve inandırıcılık katmak olacaktı. Gölge Prens beni yaraladıktan sonra ölü taklidi yapmak kolay olacaktı nasıl olsa.

Çıkmadan hemen önce başını çevirip bana güven verici bir bakış attı. Her şeyin kontrolü altında olduğunu hatırlatan, endişelenmem gerektiğini anlatan bir bakıştı bu. Ters gitmesi mümkün onca şey varken nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu anlamıyordum ancak onun bu tavrı beni de sakinleştiriyordu.

Muhafızını alıp vola koyulduğunda odasını dolduran tek şey sessizlikti. Az sonra yeni bir gün başlayacak, vârisler derslerine hevesle devam edecekti ancak sonrasında bir haberle tüm umutları mahvolacaktı. Reika Antonella'nın ölümü, bir günlerini daha karanlığa sürükleyecekti.

Çok kısa bir süreliğine de olsa öldüğüme kimin üzüleceğini düşündüm. Arkadaşım dediğim vârislerin en uzun yas süresinin bir haftayı geçmeyeceğinden emindim. Muhtemelen tek üzülecek kişi Cıvta olacaktı. Drystan'ın gerçek bir senaryoda ne hissedeceğinden emin olamıyordum. Onunla ilgili neredeyse hiçbir şeyden emin olamıyordum. Genç prens yalnızca kafamı ve duygularımı karıştırmaya varıyordu.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri zihnimden çıkardım. Görevime odaklandım.

Ortak salondan çıkış zor olmadı. Tüm prenslerin kapılarının dışında bekleyen muhafızların içi geçmişti. Beni gördüklerinde bir anlığına irkilseler de saçımınla yüzümü saklamaya çalışarak ve utangaç bir tavırla ilerleyerek başka şeyler düşünmelerini sağladım. Yarı vârisin gönül eğlendirdiğini düşünerek bu durumdan şüphelenmeyeceklerdi. Ne de olsa görülmemiş bir durum değildi.

Kuleden çıkmayı başararak koridora ulaştım. Taş zeminli ve fazlasıyla geniş aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerle aydınlanan bu koridor ölüm yolumdu.

Bu okula ilk adım attığımda da koridorların ne kadar karanlık olduğunu düşünmüştüm ve bunu düşünmek için bir fırsat daha doğmuştu. İki meşalenin arasında bir meşale yeri daha olsa da yakılmıyordu. Bunun maddi bir sebebi olduğunu sanmıyordum. Ne de olsa yirmi dört koskoca krallık tarafından desteklenen bir okul birkaç meşale yakmaktan kaçınmazdı. O halde sebebi neydi? Koridorlar neden bilinçli olarak karanlık bırakılıyordu? Bu fikir kimden çıkmıştı?

Karanlık iyidir, diye düşündüm. Saklanmaya imkân sağlıyordu ancak bunun bana güvenli bir ortam sağladığı söylenemezdi. Bembeyaz giyinmiş bir hedef nerede olursa olsun açıkta kalırdı.

Koridor boyunca sessizce ve yumuşak adımlarla ilerledim. Kapıların hiçbirinden ses gelmiyordu. Tüm sınıflar ve odalar bomboştu. Elbette sabahın köründe kimsenin buralarda gezmesini beklemediğim. Tuzak kurmaya çalışan bir suikastçı hariç.

Kütüphaneye yaklaştığımda hissettiğimde arkamda bir ses duydum ancak durmadım. Elimde ne bir silah ne de kendimi savunabileceğim bir araç vardı. Katil beni takip ediyorsa bile kimliğini öğrenip birilerine haber verecek kadar hayatta kalamazdım. Bu nedenle duymamış gibi yaparak ilerlemeye devam ettim.

En sonunda kütüphaneye vardığımda kapısındaki muhafızı görerek duraksadım. Beklemekten bıkmış gibi görünen adam beni şöyle bir süzdü. "Ne yapıyorsunuz burada leydim? Saat henüz çok erken."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ancak sakin kalmaya çalıştım. Yüzüme nazik bir gülümseme yerleştirmeye çabaladım. "Uyku tutmadı bir türlü. Birkaç kitap almaya geldim," dedim avuçlarımla eteklerimi kavrayarak. Ellerim terliyordu.

Muhafız bunu yemiş gibi görünmüyordu. Bana tehditkâr bakışlar atmaya devam etti. "Muhafızınız olmadan mı geldiniz?" diye sordu şüpheli bir şekilde.

"Bana yiyecek bir şeyler getirmeye gitti," dedim masumca. Gülümsemeye devam ediyordum.

"Demek öyle. Kusura bakmayın leydim ancak okul sınırları içerisinde muhafızınız olmadan gezmeniz doğru değil. Sunduğunuz sebep de geçerli bir bahane değil. Müdire Melantha'nın uyarıları gayet net ve açıktı. Vârisim içeride ve sizi muhafızınız olmadan içeri kabul etmem mümkün değil."

Gülümsememi hızla yüzümden attım. Yerini tehditkâr bakışlar, sert bir ifade aldı. Ona doğru yaklaşırken adımlarımın yerinde ve kusursuz olmasına dikkat ettim. Ardından hareketsiz bir şekilde bekleyen muhafızın hemen önünde durdum.

"Bugün işinden olmak istemiyorsan, hemen şimdi beni bu kütüphaneye alacaksın. Aksi takdirde ne ailene ne de sana olacaktan sorumlu değilim. Sakın bir vârisi küçümsemeye kalkma. Gücümden

haberini bile yok. Ben Slonian'ın tek vârisiyim ve bana en ufak bir zararın senin ölümün olur."

Muhafızın az önceki kendini beğenmiş tavırları acıya bürünmüştü. Endişeli görünüyordu. Elini içgüdüsel bir şekilde kılıcının kabzasına dayadı. Tereddütlü bir ifadeyle gülümsedi.

"Haklısınız. Benim hatam Leydi Reika," diye mırıldanarak başını öne eğdi. Ardından içeri geçebilmem için kütüphanenin devasa ahşap kapılarını araladı.

İşte oradaydı. Ölümüm ve yaşamım. Yeni hayatımın başlangıcının umudu ve eski hayatımın katili. Beni amaçlarıma ulaştıracak o alçakgönüllü, asil prens karşımda bekliyordu.

"Hoş geldiniz Prenses Reika," dedi elini selam vermek için kullanılarak. Gerginliğini saklamak için flört ettiğini biliyordum. Kütüphanenin geniş girişinde dolaşiyor, yavaş yavaş yüzünü gösteren güneşin ışığıyla parlıyordu.

"İçeriye kontrol ettin mi?" diye sordum huzursuz bir şekilde.

Drystan onaylar şekilde başını salladı. "Bırakın insanı, kitap kurtlarının bile olmadığına emin olabilirsiniz. Hiçbir canlı yok. İkimiz hariç."

Gülümsedim. "Yakında teke düşecek."

Drystan tereddütlü bir nefes alıp verdi. Ardından masadan bir kılıç aldı eline. Kendi kılıcı elinde dururken bir de yedeğine mi ihtiyaç duymuştu?

"O kadar da güçlü değilim prensim," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak.

Bana yandan bir bakış attı. "Bu benim için değil senin için. Her şeyden önce birazcık savaşmış gibi gözükmemiz gerekiyor. Bunun en iyi yolu da gerçekten yapmak."

"Dışarıdaki muhafızın sesimizi duyup gelmeyeceğini mi sanıyorsun?" diye sordum. Drystan'a güvenmekte hata mı etmiştim? Belki de zannettiğim kadar kapsamlı düşünemiyor, detaylı plan yapamıyordu.

"Ona çoktan antrenman yapacağımızı ve bizi rahat bırakmasını söyledim." Yüzüne kibirli bir ifade oturdu.

Demek benim geleceğimi bildiği halde o kadar sınırlı davranışta muhafız Vârisini korumaya çalışmasını takdir ediyordum elbette ancak beni engellemek istediğine göre yüphelendiği şeyler olmalıydı.

"Al bakalım," diyerek kılıcı bana uzattı Gölge Prensi.

Keskin silahın gövdesinde Duogon Krallığı'nın simgesi vardı. Zarif bir kılıçtı. Ağır veya kaba durmuyordu. Üstelik görüldüğünden çok daha hafif bir kılıçtı. Kabzasındaki tutma yeri küçük, zarif ellere uygundu. Bir muhafız kılıcı değildi bu. Hızlı hareket etmesi gereken, minyon birimin kılıcı olmalıydı. Bir suikastçi gibi.

"Nereden buldun bunu?" diye sordum elimi soğuk metalle buluştururken.

"Bir arkadaştan," dedi Drystan ve savaş pozisyonu aldı. "Beni hırpalamaktan çekinme," diyerek sırtıttı. "Ancak yüzüme dokunma lütfen."

"Seni hırpalayacağımdan emin olabilirsiniz," diye yanıtladım prensi, kollarımdan aşağı sarkan beyaz tülleri kopararak. "Ne yazık ki yüzün için söz veremem."

Drystan gülümsedi ve saldırıya geçti. Belli bir stratejisi ya da dövüş şekli olup olmadığını bilmiyordum çünkü onunla hiç kılıç antrenmanı yapmamıştım. Bir zorbadan ziyade temkinli bir savaşçı gibi davrandığını tahmin ediyordum. Sonuçta istenmeyen bir prens de olsa bolca eğitim almış olmalıydı. Savaşmayı bilmeyen bir çakma vâris olmak onu çok daha aşağılayıcı bir duruma düşürürdü.

Kılıcımı kendimi savunmak için kullanırken bir an bile çekinmedim. Amaç inandırıcılık katmaksa, geri adım atmam için hiçbir sebep yoktu. Bu durumda yapacağım her hareket tereddütsüz olmalıydı. Drystan'a vereceğim tüm zarar, onun iyiliği içindi.

İlk saldırıyı kolaylıkla savurdum ve eteklerime takılmamaya çalışarak dik bir duruşa geçtim. Drystan'a çok fazla yaklaştırmaya niyetim yoktu. Darbeleri arka arkaya vururken Drystan onlardan kaçmaya çalışmadı. Çok sert olmadığı sürece çoğunu vücuduyla karşıladı. Ben de onun karşılayacağını anladığımda gücümü mümkün olduğu kadar indirmeye çalışıyordum. Kıyafetleri ufak ufak yıpranmaya, minik kesiklerle süslenmeye başlamıştı.

"Bu takımı seviyordum," dedi bıkkınlıkla ve pelerinini çıkarıp kenara attı. Siyah kumaş, zeminde yerini alırken bir kere daha saldırdım.

"Sana yenisini alırım."

Drystan beni birkaç adım geri çekilmeye zorladı. "Ne zaman?" diye sordu ve bir kere daha öne atıldı.

"Tahta geçtiğim zaman," Sorusunu yanıtladığım sırada savurduğum kılıcı dönerek karşıladım. Metal yüzeyin keskin tarafı belimin sağ tarafını boydan boya keserken dişlerimi acıyla sıktım.

Drystan panikle saldırmayı bıraktı. "Çok özür dilerim Irithel, kılıçla karşılık vereceğini sandım."

Yanıma yaklaşıp kanamaya bakmaya çalıştı ancak avcumu göğsüne dayayarak onu durdurdum. "Bırak kanasın," dedim eteklerime damlayan kanı izleyerek. "Sadece bir yerden yaralanmam inandırıcı olmayacaktı zaten."

Gölge Prens'in gözlerinde acı ve şefkat vardı. Hiç içine sinmiyormuş gibi geri çekildi. Dikkati dağılmıştı ve gözlerindeki kararlı ifade yok olmuştu.

Vakit ilerledikçe ikimiz de iyice telaşlandık ve kılıç darbelerinin gücü arttı. Onu bacağından ve kolundan birkaç kere yaralasan da hiçbirini büyük yaralar değildi. Tehlikesiz, masum sıyrıklardı. Bundan sonraki adımın ne olduğunu ikimiz de biliyorduk. Son darbeyi indirme vakti gelmişti. Çok acıyacaktı. Bunu biliyordum bu yüzden prensin bunu hızlı yapmasını sağlamaya karar verdim. Onu sinirlendirmem gerekiyordu. Böylece yapması daha kolay olacaktı. Ardı ardına darbeler savurdum.

Drystan panikle ve telaşla hem darbelerimi karşılamaya çalışıyordu hem de pozisyonunu korumaya. Ancak hızımı almıştım bir kere. Bu tempoyla saldırmaya devam edersem saniyeler içerisinde pes etmek zorunda kalacaktı.

Alnından dökülen terleri gördüğümde zamanın geldiğini anladım. Tüm gücümle prensin üzerine atıldım. Genç adam önce geri çıktı, sonra dengesini kaybederek kitaplıklardan birinin önüne yığıldı. Nefes nefese kalmıştı. Saçları dağılmış, bakışları buğulanmış

tı. Gömleğinin ilk iki düğmesi kopmuştu ve inip kalkan göğsü göz önündeydi.

Gölge Prens'in zemine uzanmış bacaklarına doğru bir adım attım. Bacaklarımdan birinin ağırlığını onunkilere verirken diğerini prensin bıçaklayabilmesi için daha dik tuttum.

Drystan yere düşerken çektiği acı yüzünden homurdandı ancak kılıcını elinde tutmaya devam ediyordu. Kalçasını rahat bir pozisyona getirerek bana baktı.

Saçlarım genç prensin yüzünü okşuyor, kızıl tutamlar siyah tutamlara karışıyordu. Ter damlaları saç uçlarıma yapışırken hafifçe sırttı.

"Amacını unutma prenses. İnsanların gerçek bir vâris olmadığını sana hatırlatmalarına izin verme. Bu okuldaki tüm vârislerden çok daha fazla hayat tecrübesine sahipsin, bunu kullan. Artık katilin ip-leri senin elinde olacak. İpuçlarını yakala ve o seni tuzağa düşürmeden önce sen onu düşür. Arkadaşlıklarını kullan. Sen hepsinden daha güçlüsün. Bu insanların zihinlerini de kalplerini de fethedebilirsin. Tek yapman gereken şey istemek. İstedikten sonra hepsini yapabileceğine inancım tam. Savaşmana gerek yok. Fiziksel güce de ihtiyacın yok. Onları zekânla alt et. Zihnini kullan."

Göğsümde bir ağırlık, midemde bir bulantı hissettim ama hazırdım. Drystan gülümsedi ve bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. Ben az sonra yiyeceğim darbenin stresi yüzünden dudaklarımı ısıtırken beni izledi. Ardından boştaki eliyle boğazımı kavradı ve fazla bastırmadan beni kendine çekti.

Bunun yaşanacağını anlamam gerekiyordu. Önünde sonunda bu ilişkinin müttefiklikle kalmayacağını tahmin etmeliydim ancak tüm duyguları bastırarak kendimi korumaya çalışmıştım. Ondan uzaklaşmak ve bu sondan kaçınmak için elimden geleni yapmıştım.

Ancak zihnim artık işlevsiz kalmıştı ve geri çekilmek istemiyordu. Kontrolü Gölge Prens'in ellerine bırakmaktan memnundu. Samimiyetin ve güvenin hissini alıyordum Drystan'ın nefesinden. Kütüphanedeki kılıç tantanası sona ermişti ve artık yalnızca hızlı sokluklarımızın sesi duyuluyordu.

Drystan'ın beni öpmeden hemen önce aldığı keskin nefesi içtim. Gözlerimi kapattım. Vücuduma girecek kılıçtan önce tutunabileceğim tek şey onun dudaklarıydı ve sanki tüm yaşamım buna bağlıymuşçasına tutundum onlara. Sıcaklığını içime çektim. Koşulsuz tutkunun tadını aldım.

Drystan'ın dudakları ıslak ve yumuşaktı. Öpüşü nazik ama tutkuluymdu. Boynumdaki elini yavaşça aşağı kaydırduğunda soluklarımın hızlandığını hissettim ancak şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Gözlerimi açarsam gerçekliğe dönebilirdim. Ben de çözümü bunu yapmakta buldum.

Dağınık siyah saçların ve içi gülen karanlık gözlerin varlığı bana kendimi iyi hissettirse de gözümünden kaçan bir şey vardı. Drystan yumruğunu sıkıyordu. Avcunun içinde bir şey vardı. *Hayır*, diye düşündüm. *O olmasın. Bana bunu yapmış olamaz.*

O an dudaklarından aldığım tadın tutku olmadığını anladım. Aldığım tat, gözlerime baka baka söylediği yalanların tadıydı. Beni kandırmalarının, verdiği güvenin yalanıydı.

"Affet beni prenses," dedi Gölge Prens ve kaşla göz arasında kınını çıkardığı zehirli sivri kolyeyi göğsüne sapladı.

"Hayır!" diye bağırdım ancak çok geçti.

Drystan'ın gözünün hemen kenarından akıp giden yaşın ter mi yoksa gözyaşı mı olduğunu anlayamadım. Hızla kolyeyi geri çektim ancak içindeki zehri çoktan boşaltmıştı. Gerçek olmamasını umarak elimi kendi boynuma götürdüm. Belki kolyem hâlâ oradaysa, bunların hepsi bir şaka olabilirdi. Ama yoktu. Beni öperken koparıp çıkarmıştı ve ruhum bile duymamıştı.

Gölge Prens'in gözleri kapanırken haykırdım. Bağırdım ve çağırdım. Defalarca yumrukladım göğsünü ancak hiçbir tepki gelmedi. Dizlerimin üzerine ağırlık verip gömleğine alnımı yasladım. Sonra zayağa fırladım. Yere damlayan kanlardan zemin yapış yapış olmuştu ve tabanlarımdan ses çıkmasına sebep oluyordu. Drystan'ın pelerini neredeydi? Orada, masanın altındaydı. Belime bastırarak gittim ve siyah kumaşı kavrayıp çıkardım.

Omuzlarıma attım pelerini. "Drystan?" diye seslendim ancak

bağırmanın hiçbir anlamı yoktu. Faydası yoktu. Kolyeyi fazlasıyla derine batırmıştı. Umut beni bu andan sonra ancak daha fazla yaralayabilirdi.

Yaşama olasılığını umut etmemeliydim. Kurtulması imkânsızdı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gölge Prens ölmüştü.

Benim için.

Derin bir nefes aldım. Her soluk acı veriyordu ve göğsümü zorluyordu. Boğuluyor gibi hissediyorum. Plan bu değildi. Hiçbirimizin ölmemesini sağlamak için gitmiştim ben ona. Kendini feda etmesi için değil.

Yargılanacaktım. Burada olan biten her şeyi sorgulayacaklardı ve hepsi için hazır olmalıydım. Drystan'ın yaptığı şeyin boşa gitmesine izin veremezdim. Masanın pencereye bakan tarafındaki sandalyelerden birini çekip oturdum. Elimdeki zarif kılıcı yere fırlattım.

Bir daha, diye düşündüm. Kimseye bu şekilde güvenmeyeceğim. Bir daha iyi yolu seçmeye çalışmayacağım ve yardım istemeyeceğim.

Çünkü bana biraz bile değer veren insanların etrafından ölüm eksik olmuyordu. Hayat, onları benden koparmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. En kötüsüye her seferinde başarılı olmasıydı.

Aşk onun olsun, sevgi onun olsun. Aile ve arkadaşlık kavramlarının hepsi onun olsun. Umurumda değildi. Benim istediğim tek şey vardı.

Güç.

Bölüm 13

KAHRAMANIN GÖZYAŞLARI

Kütüphaneye yaklaşan ayak seslerini duyduğumda her şey için çok geçti. Hızlı atmaktan vazgeçen, yalnızca durmayı dileyen nabzım normale dönmüştü. Ahşap kapının sertçe açılmasıyla kafamı hafifçe kaldırdım.

Dönüp kimin geldiğine bakmadım. Birilerinin içeriye adım atacağını duyabiliyordum ancak tüm sesler boğuk bir şekilde geliyordu kulağıma. Her şeyi bedenimin dışından, bambaşka bir yerden izliormuş gibi hissediyordum.

Sabah yüzünü gösteren, parıldayan güneş bugün doğmaktan vazgeçmiş gibiydi. Kendini saklamak için kara bulutları çağırmişti yardıma. Drystan'ın cesedi kitaplığın önünde soğurken dünya sarıdan griye dönmüştü gözlerimin önünde.

Belki kan kaybından, belki de travmadan dolayı gerçekleşen şeyleri algılamakta güçlük çekiyordum. Drystan'ın cesedinin hemen önünden bir karartı geçti. Bir pelerin takmış, uzun boylu, zayıf bir bedendi bu. Simsiyah kumaşlarla örtünmüştü. Başlığı, yüzünü kapatacak kadar önüne çekilmişti. Ölümün Gölge Prens'i almaya geldiğini düşündüm.

Çünkü yalnızca ölüm onun kadar soğukkanlı hareket edebilirdi. Yalnızca ölüm, hayatını kaybeden bir bedeni bu kadar kolay bulabilirdi. Yalnızca ölüm kaybolmuş bir ruhu, güçlük çekmeden alıp götürebilirdi.

“Beni de al,” diye fısıldadım ölüme. “Onun değil, benim ölmem gerekiyordu. Sevdiklerimi kurtaramadım ve kurtaracak bir sevdiğim kalmadı. Lütfen beni de al.” Gözlerimden bir damla yaş süzülürken ölüm bana dönmedi. Bana bakmadı. Yalnızca pelerinin başlığını geriye atarak uzun, örülmüş sarı saçlarını ortaya çıkardı.

Hayal kırıklığına uğradım. Gelen ölüm değildi. Leydi Asrid gelmişti. Bana dönüp bir şeyler söyledi ancak hiçbirini duymadım. Yasım, boğuk inilti şeklinde gelen sesini bastırmıştı. Aniden eğitmenin önünden görüş alanıma giren sarışın prenses beni iki koluyla kavradı.

Başımı omzuna gömerken onun kim olduğunu taze çiçek kokusundan tanıdım. Oda arkadaşım Cyra'nın kollarındaydım. Bedenim kızın kucağındaydı ancak zihnim çok uzaklardaydı. Nerede olduğunu bilmiyordum ama bir süre onunla iletişime geçmek de istemiyordum.

Çünkü bilincim duygularımı da getirirdi ve duygularımın acıdan başka taşıyacak yükleri yoktu.

Kendimi yatağıma atmışım gibi yumuşacık bir sıcaklığın bedenimi sardığını hissettim. Korku ve hissizlik bedenimi terk ederken yüzümü sarı tutamların arasına iyice gömdüm. İçimden buradan asla ayrılmamak geliyordu. Yalnızca sonsuza kadar arkadaşımın kollarında kalmak istiyordum. Bu darmadağın zihni ve kaotik duyguları bir daha hissetmek istemiyordum. Tüm yası, tüm acıyı ve tüm duyguları arkamda bırakmak istiyordum.

“Beni affet prenses.”

Hayır, seni affedemem Gölge Prens. Bana en kötüsünü tekrar yaşattın. Bana güveni ve umudu verdin ve tek hamlede hepsini elimden çekip aldın. Bana değer verecek bir insan daha olduğunu kanıtladın, ardından kollarımda seni kaybetmemi sağladın. O hissi, o çaresizliği bir defa daha yaşattın sen bana. Seni asla affedemem.

Ona hiç anlatmamayı diledim. Katilin mektubunu ona vermeseydim en azından bu benim kararım olurdu. Çaresiz olduğum için değil, bunu seçtiğim için yaşanırdı tüm bunlar. Bu kadar acı duymaz, kendimi savunmasız hissetmezdim.

Bilincimin bana yavaş yavaş geri geldiğini hissettiğimde şiddetli bir şekilde ürperdim. Soğuk bir hisle, acıyla sarsıldım ve kendimi korumak istercesine Cyra'nın kollarının arasında olabildiğim kadar küçük bir hale geldim.

"Hayır! Git buradan!" diye bağırdım. Duygularımı kovuyor, hiçbirini hissetmek istemiyordum. "Sizinle bir işim yok, beni rahat bırakın!"

Saçlarımda gezinen nazik eli hissettim. "Buradayım Reika," dedi ince, nazik bir ses tonu. "Hepsi geçti buradayım."

"Onları istemiyorum, lütfen al götür buradan hepsini," diye mırıldandım kızın boynuna doğru. Beni duyduğunu biliyordum ancak bir süre cevap vermedi. Bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum.

Ardından birinin daha yanımıza geldiğini fark ettim. Koyu kahverengi bir elbisesi vardı. Aynı koyuluktaki ten rengi ve karışmış saçlarıyla yanımda diz çöktü. "Hepimiz buradayız Reika," dedi elimi tutmaya çalışırken.

O sırada başka bir prensesin daha yanımızda olduğunu fark ettim. Eliyle belimdeki kesige baskı uyguluyordu. "Onu revire götürmeliyiz," dedi ses. Kime ait olduğunu anlayamıyordum. Hâlâ şokta olmalıydım.

"Az önce bir cinayet işledi. Sorgulanması gerekiyor," dedi başka bir ses.

"Deli gibi kan kaybederken sağlıklı cevaplar veremez!" diye çıkıştı başka bir tanesi.

O sırada yaşlı gözlerle bana bakan bir prensle göz göze geldim. İçimi delip geçen bakışlarından damlalar dökülüyordu ancak prens hiçbir şey söylemiyor, yalnızca bakıyordu. Ne bir tepki veriyordu ne de ifadesi değişiyordu. Yalnızca ağlayarak gümüş renkli saç tutamlarının arasından beni izliyordu.

Onun bakışlarındaki acının bedenimdeki etkisi miydi yoksa fazla kan kaybından mıydı bilmiyordum ama hissettiğim acı her saniye artarken buna daha fazla dayanamayacağımı hissettim.

Elim ayağım boşalırken şiddetli bir mide bulantısı hissettim. Etrafımdaki gürültüyü ve çağırışları duydum. Eller bedenimi yakalamaya çalıştı.

Sonunda istediğim şey oldu ve zihnim, duygularım bedenimi terk etti.

Revirin kokusu beraberinde sıcaklık da getirerek beni kendime gelmeye zorluyordu. Yatıyor olmalıydım. Kan, ilaç ve ter kokusu etrafı sarmıştı.

Yağmur sesini duyabiliyordum ancak göremiyordum. Göğsüm ve karnım yanıyordu. Etrafımda koşuşturan insanlar vardı ancak hiçbirinin yüzünü net bir şekilde seçemiyordum.

“Kolyenin zehri göğsüne de sıçramış,” dedi bir tanesi. Kollarımı oynatmaya çalıştığımda ikisinin de yatağa sabitlenmiş olduğunu fark ettim. Boynumdaki ipi hissetmeye çalıştığımda çıkarıldığını anladım. Pelerinimi almışlardı. Drystan’ın pelerinini.

Saçlarını topuz yapmış hızlı hızlı hareket eden orta yaşlarda bir kadın yüzüme doğru eğildi. “Şimdi seni soyacağız tatlım. Yaralarına ulaşmak için elbiseni kesmek zorundayım. Hareket etmemeye çalış. Ne kadar hızlı tedavi edebilirsek acın o kadar hızlı dinecek,” dedi gülümseyerek. Masmavi gözleri insana güven veriyor, onun ellerinde iyi olacağımı hissettiriyordu.

Ancak ben ne karnımdaki ne de göğsümdeki acının dinmesini istiyordum. Fiziksel acı devam ettiği sürece duygusal olana yer olmayacaktı çünkü. Hissetmeye hazır değildim, bu nedenle canımın acımasına ihtiyacım vardı.

Kadın elindeki kocaman makasla elbisemi parçalamaya başladığında yatakta kıvranmaya başladım. Kollarımı kurtarmaya çalıştım. Ancak tüm çabalarım yersizdi. Çok fazla kişi tutuyordu. Şansım yoktu.

“İşimizi zorlaştırmanın bir anlamı yok tatlım,” diye mırıldandı aynı kadın. Sesinde daha önce hiç işitmediğim bir sabır vardı. Burada yıllardır çalıştığı için miydi bilmiyordum ancak bu kadının alışık olmadığı bir tavrı vardı. Diğer vârislerin cesetleriyle de bu kadının mı ilgilendiğini merak ettim istemsizce. Nezaketinin ve bu sabırlı davranışlarının yanı sıra onurlu bir karaktere sahip olup olmadığını

sorguladım. Ailelerine ulaştırılması gereken zavallı vâris bedenlerinin saklanmasına yardım edip etmediğini düşündüm.

Eteklerimi kesme işi bittikten sonra sıra boyun tarafıma geldiğinde makasın parıltısı gözlerime çarptı. Makasın pratik hareketlerle elbisemi ikiye ayırdığını hissettim. Tam kolyemin ucunun dokunduğu kısma değdiğinde korkunç bir acıyla kıvrandım. O noktadan tüm vücuduma bir yıldırım gibi yayılan zehri hissettim. Parmaklarımın ucunu bile yakıyordu bu acı. Bu kadar küçük bir miktarı bile bu kadar can yakıyorsa, Drystan neler hissetmişti?

“Tüm elbiseye bulaşmış,” diye mırıldandı biri. “Parçaların hepsini yakın,” diyerek üzerimden çıkardığı kumaşları birinin kucağına verdi ve odadan ayrılmasını beklemeden tekrar bana döndü. “Bacığındaki hançer hakkında ne yapacağız? Bunun Müdire Melantha’ya bildirilmesi gerekiyor. Vârislerin silah taşınması yasak.”

Cevabı az önceki nazik kadının verdiği duydum. “Melantha bir vârisin daha ölmesinin skandalıyla meşgul. Arkadaşları ölürken kendini savunmaya çalışan genç bir kızı şikâyet edemeyiz.”

“Ama bu kurallara aykırı! O hançerle birini kolaylıkla öldürebilirdi!” dedi bir ses.

“Doğru,” diye ona katıldı başka bir kadın. Onaylayan mırıltılar benimle ilgilenen kadının derin bir iç çekmesine sebep oldu.

“Prenses Reika hâlâ kan kaybederken bu tartışmaya girmeniz asıl kurallara aykırı olan! Kızı tedavi edin hemen, hançer taşıyan tek prenses o değil ve silahlı bir prensesin neler yapabildiğini görmek istemezsiniz!” diyerek isyankâr sesleri susturdu biri. Bu sesi tanıdığımdan emindim ancak kim olduğunu tam olarak gözlerimin önüne getiremiyordum. Güvendiğim biri olmalıydı çünkü ses içime negatif duygular doldurmamıştı.

Koşuşturan insanlardan biri içeriye buhar tüten bir kovayla girdiğinde kollarımı tutan eller gevşedi. “Hindiba kökü!” dedi kadın talepkâr bir şekilde. Omuzlarıma iki el konmuştu ancak bunların amacı beni yerimde tutmak değildi. Rahatlamamı sağlamaktı.

“Şunu ısır tatlım. Bu acıtacak,” diye mırıldandı şifacı kadın ve dişlerimin arasına yuvarlak bir tahta parçası yerleştirdi.

Ardından hem göğsüme hem de yarama soğuk bir his yayıldı. Koyu kıvamlı bir sıvı sürüyorlardı ancak soğukluk hissi hızlı bir şekilde dayanılmaz bir acıya dönüşüyordu. Dişlerimi sıkarken çoğunun gözlerinden bayılmamı, kıvranmamı veya haykırmamı belediklerini anladım. Yine de düşündüğüm kadar çok değildi acı. Eskiden kanamamı birkaç kez yakarak durdurmuşluğum vardı. Onun yanında bu acı oldukça hafif kalıyordu.

İşlem bittiğinde üzerime ince bir battaniye örterek birer birer odayı terk ettiler ve o sırada bir kere daha karanlığa sürüklenmeye karşı koyamadım. Uykuya dalarken kafamın üzerinde dikilen Cyra'nın saçlarını okşadığını hissettim.

“Kanama durdu,” diye mırıldandı bir şifacı. “Merhemler çok geç olmadan etkisini gösterecektir. Ucuz yırttı. Bu yara onu öldürmese bile biraz daha fazla zehre maruz kalsa kızın icabına bakarmış. Arkadaşınız çok şanslı.”

Kapının açılma sesiyle kadının odayı terk ettiğini anladım. Hafif bir esinti odayı doldurarak boynumu ve omuzlarımı okşadı. Gözlerimi açmadan önce kendime gelmeyi bekliyordum çünkü hâlâ sersem hissediyordum.

“Hasta odasına bu şekilde dalınmaz. Kapıyı çalmalısın,” dedi Cyra sinirli bir ses tonuyla. Demek ki en başından beri buradaydı. Yanımdan ayrılmamıştı. Üzerimdeki battaniyeyi omuzlarımı örtecek şekilde çekti.

“O bir hasta değil, katil,” dedi odaya adım atanlardan biri. Kim olduğunu anında anladım. Şu an yüzleşmekten en çok korktuğum vâristi bu. Helia.

“Drystan için üzgünüm Helia ama bu nedenle Reika'nın üzerine gidemezsin. Kızın kütüphanedeki halini sen de gördün. Tehdit edildiği bariz. Kimbilir neye karşılık bunu yapmak zorunda kaldı. Ayrıca söylentilere göre Drystan'ı yaralayarak değil zehirle, hızlı ve acısız bir şekilde öldürmüş.” Cyra beni korumak için bir saniye bile

beklememişti. Cevabı düşünülmuş ve hazırды. Drystan'ın ölümünün ayrıntılarını bile öğrenmişti bu karmaşada.

Aşağılayıcı bir gülme sesi duydum. "Hızlı ve acısız mı? Gerçekten de sırf arkadaşın diye bir katili mi savunuyorsun şu anda?"

Cyra iç çekti. "Onun yerinde sen de olabilirdin. Acını anlıyorum ancak suçlaman gereken kişi Reika değil." Arayı bulmak istediği belliydi. Yine de Helia'ya söz geçirebileceğinden emin değildim.

"Böyle olmamalıydı. Kurallar böyle değildi," diye mırıldandı Helia tedirgin ve rahatsız bir ses tonuyla.

"Kuralları biz koymuyoruz."

Alnımda belirmeye başlayan ter damlalarını hissettim. Kıpırdanmış olmalıydım çünkü konuşmayı kesmişlerdi. Cyra'nın ayak sesleri aceleyle başucuma ulaştı. Yumuşak bir hareketle alnıma bir bez parçası yerleştirdi. Kirpiklerimin arasından kızın solgun suratını gördüm. Ardından mümkün olduğu kadar araladım gözlerimi. Odada Cyra ve Helia'nın haricinde birileri daha vardı. İlk Saige'le Eira'yı gördüm. Yatağın uzak bir köşesine dayanmış geniş koltukta oturuyorlardı.

Helia'yla odaya iki vâris daha girmişti. Larkin ve Eryx. Elleri ceplerinde, Helia'nın birer adım arkasında ayakta duruyorlardı. Muhtemelen hepsinin muhafızı kapının önündeydi.

"Şuna bakın. Kardeşimin katili sonunda uyandı." Helia'nın sesinde acı dolu bir alay vardı. Öfke ve nefret kusuyordu.

"Vay canına, bunların hepsi kan mı? Hayatta kalman bir mucize olmalı," diye mırıldandı Larkin yerlerdeki kırmızı lekelere bakarak. Yere bakmamayı tercih ettim. Midem yeterince bulanıyordu, bir de kendi kanımı görmek istemiyordum. Battaniyenin altında kıpırdamaya bile korkuyordum. Vücudumdaki yaralardan ilk defa öğreniyor, onları görmekten ilk defa kaçıyordum.

Bir kez daha ormandaki günlerime dönmüş gibi hissediyordum. Ancak bu sefer savunmasız av bendim.

"Bunları ona yedirmemiz gerekiyor," dedi Eira elinde gümüş bir tepsiyle bana doğru yürüyerek. Ardından Saige de ona katıldı ve Cyra'nın yardımıyla yatakta doğrulmama yardım ettiler. Sırtıma arka

arkaya yerleştirdikleri yastıklar yumuşacıktı. Cyra bir yandan barta-nivevi tutuyordu çünkü altında anadan doğma çırılçıplak olduğunu biliyordu.

Eira yanıma oturarak tepsiyi kucığına aldı. Üzerinde iki geniş kâse ve bir bardak su vardı. Yüzünü görmek için kafamı çevirdiğimde bana belli belirsiz gülümsediğini fark ettim. Gülümsemesi zorakiydi. Kaşığı sarımsamak için çaba göstererek dikkatlice kâselerden birine daldırdı ve ardından ağzıma doğru getirdi. İğrenç bir kokusu vardı ancak muhtemelen bana özel olarak hazırlanmıştı. Vücuduma iyi gelmesi için olmalıydı. Sanırım içinde et suyu vardı.

Boğazım ıslanmış ve ısınmıştı. Konuşabilecek kadar güçlü hissediyordum kendimi ancak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Saatler önce kardeşimi öldüren kişiyi ellerinizle beslediğinize inanamıyorum. Neden yaptın bunu Reika? En azından bana bir sebep ver. Kardeşimin neden ölmek zorunda olduğunu açıkla bana. Ne tür bir sır onun canından daha kıymetli olabilir?” Karakterine uymayan bir şekilde tüm soğukkanlılığını yitirmişti Helia. Ellerini yumruk yapmıştı, beyaz teni kırmızıya dönmüştü.

Ona anlatamazdım. Asla anlamazdı. Drystan'ın fedakârlığı göz ardı edilemezdi ancak bunu onlarla nasıl tartışabilirdim ki?

“Bunu sana söyleyemem,” dedim Helia'nın yaşlarla dolu gözlerine bakarak.

“Bu onun suçu değildi! Neden o ölmek zorundaydı? *Lütfen* Reika, açıkla bana.” Kaşları çaresizce yukarı doğru kıvrılmıştı. İnce dudakları gergindi.

“Drystan'ın suçu değildi. Onun sorumluluğu da değildi. Gece odasına gidip beni kütüphanede beklemesini söyledim. Ardından katilin istediği gibi onu öldürdüm,” dedim buz gibi bir sesle. Helia'nın yüzüne çarpılması gereken gerçeklerdi bunlar. Kardeşine veda edebilmesi için ihtiyaç duyduğu bilgilerdi. Doğru olmasa da iyi hissetmesine ve yas tutmasına yardımcı olacaktı. Suçlayacak biri olursa, duygularını acıdan ve üzüntüden uzak tutması daha kolay olurdu.

"Sana hediye ettiği kolyeyle. Günlerce uyumayıp şekil verdiği kolyeyle..." dedi Helia tükürür gibi. Bakışlarından âdeta alevler çıkıyordu.

"Miath Krallığı'na onun bir kahraman olarak öldüğünü anlat Helia. Acımasız bir suikastçı tarafından öldürüldüğünü söyle. Son saniyesine kadar savaştığını, asla pes etmediğini, savaştığı her anın hakkını verdiğini anlat."

Helia çenesini sıktı. "Kahraman olarak öldüğüne eminim. Ama o bir suikastçı tarafından öldürülmedi Reika. İhanet öldürdü onu. Sen öldürdün. Şimdi bununla yaşa."

Helia bir anda gözlerini benden çekti ve ayaklarına baktı. Ağladığını fark ettim. Soğuk, duygusuz ve okuldaki tüm kaostan eğlenen prens şimdi üvey kardeşi için ağlıyordu. Derin bir iç çekti. Bir kişinin değil, onlarcasının yasının nefesiydi. Sesi bir canlıya değil, kardeşinin ölümlü ruhuna ait gibiydi. Bir zamanlar bana buz gibi bakan o prensin gözleri şimdi alev alevdi.

Hızlanan nabzını neredeyse duyabiliyordum. Bana karşı artan nefreti tüm oda tadabiliyordu. Helia nefes almaya çalışıyor ama boğuluyor gibiydi. Sanki ağlamamak için uğraşıyordu. Oysaki ne kadar normaldi bu tepkisi.

Kendini sakinleştirdikten sonra gözlerini kapatıp tüm odayı yutan bir nefes daha aldı. Ardından nefretle alevlenmiş bakışlarını bana odakladı. Hiddetle yanıyordu gözleri.

"Yaptığının cezasını çekeceksin!" diye bağırdı. Elinin belindeki kılıca gittiğini gördüm ama kıpırdamadım. Son derece öfkeliydi ve birini kaybetmenin verdiği acı, herkesi tehlikeli yapardı.

"Kardeşimin intikamını alacağım senden Reika. İhanetinin bedelini ödeyeceksin!" diye köpürerek hızla bana doğru atıldı ve kılıcını çekti ancak keskin metal benimle buluşmadı.

Saige, Helia'yla benim aramda dikiliyordu.

Helia'ya gülümsedi. Anlamlı bir gülümsemeydi bu. Ona geri çekilmesi gerektiğini söylüyordu. "Pişman olacağın bir şeye kalkışma tabak kafa," dedi elini bacağının üstüne yerleştirerek. Hepimiz Saige'e karşı çıkmanın tehlikeli olduğunu biliyorduk ancak Helia'nın

gözünü bürümüş intikam ateşi mantıklı düşünmesini engelliyor olmalıydı.

"Katille işbirliği mi yapıyorsun şimdi de?" dedi Helia tükürürcesine. Ardından sinirli bir kahkaha patlattı. "Peki," dedi gözyaşlarının arasından gülümsemeye devam ederek. "O zaman önce seni ortadan kaldırım." Hiç beklemeden Saige'e doğru atıldı.

Kızın hançerini çekmeye vakti yoktu. Yırtmaçsız bir elbise giymesi onu savunmasız bırakmış, hançerle arasına bir perde çekmişti. Bu nedenle az sonra olacakları görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum ve Cyra'nın da korkuyla kolumu sıktağını hissettim.

İki metalin çarpışma sesi duyuldu. İmkânsızdı. Saige bu kadar hızlı bir şekilde hançerini çekmiş olamazdı. Gözlerimi araladığımda Saige'in önüne geçmiş Larkin'i fark ettim. Genç prens çabucak kılıcını çekmiş, kendisini Saige'le Helia'nın arasına siper etmişti.

"Geri bas Helia," dedi dişlerinin arasından. "Buraya cevap bulmaya geldik, mantıksızca etrafa saldır diye değil." Başını hafifçe eğmiş, keskin bakışlarıyla Helia'yı izliyordu. Tetikteydi. Kenardan bize de göz attığını fark edebiliyordum. Odanın nabzını ölçüyor, kimse'nin aniden bir şeye kalkışmayacağından emin olmaya çalışıyordu.

Eryx tereddütlü bir şekilde elini Helia'nın omzuna yerleştirdi. Son derece yorgun görünüyordu. Tüm gece uyumamış gibiydi. Tüm bu olanların onu yorduğu barizdi. "Hadi dostum," dedi Helia'nın arkasından fısıltıyla. "Bırak kardeşinin intikamını suikastçı alsın. Elini kana bulama."

Helia hışımla omzunu çekerek kendini Eryx'in elinden kurtuldu. Eğilerek tiksinti dolu bakışlarını bana çevirdi. Ardından kılıcını tekrar kınına yerleştirdi. "Arkanı kolla prenses. Bir düşman daha edindin."

Bir düşman daha derken ne demek istiyordu? Başka düşmanlarım da mı vardı?

Helia odayı hızla terk etti. Eryx de hemen peşinden gitti, çıkmadan önce ise mahcup bir bakış attı. Geriye yalnızca Larkin kalmıştı.

"Kusura bakma Reika. Seninle yüzleşmek istediği için geldik onunla buraya ancak anlaşılan henüz erkenmiş."

"Sen bana kızgın değil misin?" diye sordum çekinerek. Drystan sular için bir şey ifade etmese de sonuçta artık bir katıldım. Sırlarım uğruna cinavet işleyecek potansiyele sahip bir vâristim. Tehlikeli ve güvenilmezdim.

Larkin omuzlarını silkti. "Birlik olmamız gerekiyor, düşman değil. Senin verinde kim olsa muhtemelen aynı şeyi yapardı. Üstelik Drystan'la bir bağımız olduğu belliydi. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem."

"Teşekkür ederim," demeyi başarabildim. Larkin'in olgun davranışı beni şoka sokmuştu.

Zorla da olsa gülümseyen Larkin önümüzde hafifçe eğildi. "En kısa sürede iyileşmeniz dileğiyle Prenses Reika." Ardından Eira ve Sage'e de birer bakış atarak odayı terk etti.

Cyra'yla bilerek göz göze gelmekten kaçındığını fark ettim. Demek ki ikilinin arasında bir şeyler olmuştu ve pek hoş sonlanmamıştı. Yine de bunun Cyra'yı çok üzdüğü söylenemezdi. Onun tüm ilgisi ve endişesi benim üzerimdeydi.

"Eh," dedi Eira gülümseyerek. "Biraz sarsıntılı bir sabah oldu ancak bu çorbayı bitirmen gerekiyor." Ardından az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi bir kaşık daha içirdi. Sonra bir kaşık daha, bir tane daha ve bitene kadar devam etti.

Yemekten sonra uykuya dalmış olmalıydım, tekrar uyandıgımda etrafa akşamüstü karanlığı hâkimdi. Yağmur hâlâ devam ediyor, sert su damlaları revirin camını dövüyordu. Odanın ışığı azalmıştı. Yatağın birazcık uzağındaki masanın üzerinde mumlar yanıyor. Yayıdıkları ışık kesik kesikti ve titreşiyordu. Ancak odanın içini görebilmem için fazlasıyla yeterliydi.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. Konuşmaya çalıştıgımda birkaç kez öksürdüm ancak etrafımda kimsenin olmadığını fark ettim. Kendimi zayıf, güçsüz ve halsiz hissediyordum. Susamış ve acıkmıştım. Ayrıca deli gibi terliyor, su kaybediyordum.

Mumların olduğu masanın üzerinde bir bardak su olduğunu gördüm. Uzanabileceğim bir yakınlıkta değildi, ayağa kalkmam gerekiyordu. Önce ayaklarımı, sonra dizlerimi yavaşça hareket ettirdim.

Sonrasında belimi çok fazla oynatmamaya çalışarak kendimi yatakta dikleştirdim. Sargılar sıkıyordu.

Bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdığımda korkunç bir ağrının göğsüme saplandığını hissettim. Acı tüm bedenime yayılıyor, belimdeki yarayı kamçılıyordu. Bir bıçak yarasının acısından kat kat fazlaydı.

Ayağa kalkmayı başardım. Vücudumun her noktası acı içinde olsa da sonunda masaya ulaştım. İki adımlık mesafe değildi sanki. Suyu ulaşmanın mutluluğuyla bardağı diktim ve son damlasına kadar içtim. Ağzımın kuruluğu gitmişti ve çok daha iyi hissediyordum.

"Kimse yok mu?" diye seslendim ancak ses gelmedi. Şifacılar neredeydi? Cyra neredeydi? Daha da önemlisi muhafızlarım neredeydi? Zena'nın veya River'in burada olması gerekirdi. Sıranın hangisinde olduğunu bilmiyordum ancak neden yanımda olmadıklarını merak etmiştim.

Üzerime örtülen battaniyeyi bir elbise gibi kollarımın altından vücuduma sardım ve üst köşesini içeri doğru sıkıştırdım. Saçlarım terden pisenmiş, karmakarışık olmuştu.

Odayı terk edip ortalığa bir göz atmak istedim ancak çıplak ayak yürümem gerekiyordu. Zeminin soğukluğunu hissetmemek için parmak uçlarıma yükseldim. Küçük odanın kapısına ulaştığımda kapıyı sessizce kaydırdım. O sırada Zena'nın girişin kenarında, büzülmüş şekilde uyuyakaldığını fark ettim. Bir kedi gibi kıvrılmıştı.

Kılıcını göğsüne yaslamış, yastık gibi ona sarılmıştı. Odanın dışı soğuk olsa da zırhı onu koruyor olmalıydı. Bu şekilde uyuması kalbimi acıtsa da uyandırmamaya karar verdim. Uyanırsa gezmemeye asla izin vermez, beni zorla yatağa götürürdü. Onu döndüğümde uyandırabilirdim.

Kendimi revirin koridoruna attıktan sonra parmak uçlarımda ilerlemeye devam ettim ve Nyx'in kaldığı odaya ulaştım. Eryx'in burada olup olmadığını bilmiyordum ancak bu gecelik odasına döndüğünü umuyordum. Ne de olsa artık o odada yalnız kalıyordu.

Nyx'in odasının kapısını araladığımda yalnız olması beni mutlu etmişti. Yan bir şekilde kıvrılmış prenses içeri girdiğimi duymuş

ancak sırtını dönmemişti. Kollarından birini kafasının altına yerleştirmiş, yastığının yükselmesini sağlamıştı. Pembe saçları sıkıca örülmüştü. Tek ve düzgün bir örgüydü. Kız son derece ifadesiz, hareket-siz ve umursamaz görünüyordu.

"Selam Reika," dedi hırıltılı bir sesle.

"Ben olduğumu nereden bildin?" diye sordum içeriye adım atarken.

Kapıyı ardından kapatırken Nyx kendini yatakta düzelitti. "Gece-nin bu saati burada gezecek tek ruh hastaları biziz," diye yanıtladı.

Yüzünün eski güzelliği gitmiş gibiydi. Pürüzsüz yanakları çizgi çizgi olmuştu. Sağlıklı gözleri cansız ve göz altları artık mordu. Ağ-lamaktan şişmiş gibi görünüyorlardı ancak başka bir sebebi de olabi- lirdi. Çok fazla uyuyor olması da mümkündü.

Mimiksiz suratı bir heykeli andırıyordu. Yalnızca gözleri hareket ediyordu. Yüzünün süzüldüğünü, kilo verdiğini fark ettim. Dudak-ları ısırılmaktan renk değiştirmiş ve yıpranmıştı. Çene hatları artık daha belirgindi. Bu kadar kısa sürede bu kadar değişmiş olmasına şaşırmadan edemedim.

"Beni inceleyeceğine kendine bak," dedi iğneleyici bir ses tonuyla ancak kırıcı olmaya çalışmıyordu, sadece olduğu gibi davranıyordu.

O rol yapmadığı için ben de yapmaya gerek görmedim ve bir an bile gülümsemedim. Nyx yatakta kayarak bana yer açarken yalnızca gözlerimle onu izledim.

"Öyle ayakta mı dikileceksin?" diye sordu yerleşebilmem için kendi battaniyesini kenara çekerek. Yavaş adımlarla kızın yatağına ilerleyip nazikçe oturdum.

Yerleşmem bolca acı yaşatıp biraz zaman alsa da en sonunda ba- şardım. Nyx saatlerdir beni bekliyormuş gibi gayet doğal davranıyordu. Bir süre boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Birbirimize bakmadık. Odadaki titrek mumları izledik.

Ardından Nyx derin bir nefes aldı. "Çok mu farklı görünüyo- rum?" diye sordu merakla.

Dönüp onu inceliyormuş gibi davrandım. "Muhtemelen benden daha kötü olamazsın."

Nyx hafifçe güldü. "İnan bana, şu an Drystan bile senden daha güzel görünüyordur."

Gölge Prens'in adını duymak canımı acıttı. Kalbim sıkıştı. "Demek haberin var," dedim sessizce.

Nyx başını salladı. "Eryx anlattı." Dudaklarını gergin bir şekilde kemirmeye devam ederken yatakta bana döndü. "Eh, kulübe hoş geldin prenses. Ben kurucu olduğuma göre sen de benim yardımcım olabilirsin."

"Kötü hissettiriyor," diye mırıldandım Nyx'in neşelendirme çabalarını görmezden gelerek. "Ne zaman geçiyor?"

Nyx yutkundu. Kelimeler boğazından zar zor çıkıyor gibiydi. "Geçmiyor," diye yanıtladı üzgün bir ses tonuyla. Gözleri mum ışığında bal rengine dönmüş parlıyordu. Kendini toparlamış görünüyordu ancak bunun bir maske olma ihtimali de vardı.

"Eryx bana, evlenebilmemiz için yaptığın plandan bahsetti. Onunla beraber olmak istemediğini söylemişsin." Yavaşça doğruldu. Dudaklarını ıslatırken pürdikkat beni izliyordu.

Başımı onaylar şekilde salladım. "Onda ne bulduğunu bilmiyorum Nyx. Ama ben Eryx gibi biriyle yaşamak istemiyorum. O kendini beğenmiş, bencil ve kaba biri. Saygısızın teki. Böyle bir kocam olacağına hiç olmasın daha iyi. Aranızda nasıl bir ilişki var bilmiyorum ancak benim Eryx'e karşı hiç ilgim yok. Asla olmadı. En azından senin mutluluğun için bunu yapabilirim diye düşündüm. Sonuç olarak seni de buraya düşüren bir sırrın var. Eryx'le beraber olursan, en azından bu sırrın açığa çıkmasından korkmana gerek kalmaz."

Boğazını temizledi. Bir süre düşündükten sonra kendini toparladı. "Gerçekten de okula ilk geldiğinde sana hiç iyi davranmadım. Ama sanırım artık bunun sebebini anlıyorsun, değil mi?"

Başımı onaylar şekilde salladım. Nyx'e karşı negatif bir şey hissetmiyordum. İlk tanıştığımızda bunları derinden hissetsem de yaşananlar hepsini alıp götürmüştü, kalbimde onun için yeni bir sayfa açmamı sağlamıştı.

Elini nazikçe battaniyeme doğru uzattı. Canımın acımasından çekinerek elimde olmadan irkildiğimde Nyx hızla geri

çekildi. "Bavağı bir darbe aldın sanırım," diye mırıldandı. "Görebilir miyim?"

"Nargılı," Neden varamı görmek istediğini anlayamamıştım. Battaniyenin altında çıplak olduğumu tahmin edemiyor muydu?

"Oğrenç et kokulu çorbadan sana da getirdiler mi?" diye sordu hızla konuyu değiştirerek ve arkasına yaslandı. Yatağın hemen yanındaki boş kâselere göz attım. İkisi de dibine kadar içilmişti. Odada dingin bir hava vardı. Benimki kadar karmaşık ve kirli değildi. Kötü kokuyordu. Yerde kan lekeleri yoktu. Yalnızca karamsar bir hava vardı.

Nyx'in karanlık zihni, karışık duygu durumları odaya yansıyor-du. Kazın üzerinde de toz pembe yünden, kayık yakalı, yumuşacık görünen bir gecelik vardı. Prensesi her gördüğümde üzerinde süslü elbiseler olduğunu düşündüm. Şimdi onu bu kadar gösterişsiz görmek beni şaşırtmıştı.

Profesyonel bir savaşçıyı silahsız ve zırhsız görmek gibiydi.

Nyx elini saçlarında gezdirip yüzüne düşen pembe tutamları örgüsüne sıkıştırdı. "Reika?" dedi beni gerçek dünyaya döndürmek istercesine.

"Evet, pardon," dedim şaşkın şaşkın.

Bu halim Nyx'i güldürmüştü. "İlaçlar kafanı karıştırıyor sanırım," diye mırıldandı gülümseyerek.

"Olabilir. Çorbanın kötülüğünün de farkına varamadım zaten bu sırada," dedim.

Ayağa kalkmaya yeltendi prenses aniden. Battaniyeyi tek hamlede üstünden atarak yatağın yanındaki sürahidin bir bardak su doldurdu. "Al," dedi bardağı uzatarak.

Elimi, Nyx'in uzattığı su dolu bardağı almak için kaldırdım ancak koluma giren ani bir acıyla büzüldüm. Bu acının sebebinin ne olduğunu anlayamamıştım bile.

"Vay be, düşündüğümde de kötü haldesin," dedi Nyx elindeki suyu kafasına dikerek. "Zehrin etkisinin geçmesi biraz uzun sürecek gibi. Ama en azından artık karakteristik bir özelliğin var. İyi tarafından bak." Zehirlenmiş olmam ve bunun tüm vücudumu ele geçirmesi mi karakteristikti?

“Önünde sonunda etkisi geçecek,” dedim dizlerimi kendime doğru çekerek.

Nyx ise güldü. “Etkisi tabii ki geçer, ben izlerden bahsediyorum,” dedi parmağıyla vücudumu işaret ederek.

“Ne izi?” diye sordum şaşkınlıkla. İstemsizce ellerime ve kollarıma baktım ancak hiçbir iz yok. Hayal mi görüyordu?

Boğazını temizleyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. “Bir dakika, kimse göğsünün neye benzediğini sana göstermedi mi?”

Görebilmek için başımı göğsüme doğru eğdim ancak boynumu aniden hareket ettirmek canımı yaktı. Acı içinde dişlerimi sıkarken Nyx elini uzattı. “Gel.”

Beni ayağa kaldırarak odadaki dolabın önüne doğru sürükledi. Benim odamda yalnızca masa ve sandalyeler vardı. Sinirim bozulmuştu. Sanırım gidici olduğumu düşündükleri için odama bir gardırop koymaya bile zahmet etmemişlerdi.

Beni aynanın önünde, kendimi görebileceğim şekilde tuttu. Ellerini omuzlarımdan ayırarak muumlardan birini aynayla bedenimin arasına yerleştirdi.

“Üzgünüm prenses,” dedi kesik kesik bir sesle ve sustu. Bana kendime bakabilmem için zaman verdi.

Yanağıma bir damla yaş düştüğünü hissettim. Yakıcı ve sıcaktı. Boğazım tıkanmıştı ve nefes almakta zorlanıyor gibiydim. Boynumun hemen altından geçen siyah izlere baktım. Bir yıldırım andırıyordu bu izler. Zehrin dokunduğu yerden başlıyor, göğsüme doğru iniyordu.

Nereye kadar ilerlediğini görebilmek için battaniyeyi çözdüm ve tüm vücuduma bir göz attım. Göbek deliğimin hemen üstünde son buluyordu ancak sırtıma kadar ilerliyordu. Sanki tüm karnımı, belimi, sırtımı ve kollarımın alt kısımlarını ele geçirmişti. Hareket etmiyorlardı. Dokununca acıyorlardı ancak geçmiyorlardı. Zehrin bıraktığı izdi bu. Drystan'ın ölümünün hayatım boyunca taşıyacağım damgasıydı.

“Farklı ama güzel,” demeyi başardı Nyx. Bunda bir güzellik bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Güzel mi? Bu korkunç! Tüm bedenime simsiyah şimşek izleri desenmiş Nyx! Bir katil olduğumu yüzüme vurut, her gün hatırlatır gibi. Her aynaya baktığımda bu sabah yaşadıklarımı tekrar yaşamak zorunda kalacağım. Bu izleri örtecek kıyafetler seçmek zorunda kalacağım! Ya diğer hükümdarların haberi olursa? Ya bu izleri birer kanıt olarak gösterirlerse ne olacak?"

"Hev, sakın ol," diye aniden ciddileşti pembe saçlı prenses. Ben birtanivevi bedenime tekrar sararken mumu yerine bıraktı. "Bunu bu şekilde düşünme. Bu izleri hayatta kalmanın bir kanıtı olarak düşün. Ölmediğini, kurtulduğunu hatırla. Drystan'ın bu hayatı sana yaşatabilmek kendi yaşamından vazgeçtiğini hatırla. Hayatına devam etmek, artık sadece kendin için değil, onun için de başarman gereken bir şey. Şimdi, bugün, yarın ve ölene kadar. Her gün aynaya baktığında katil olduğunuzu değil, bu yaşamın senin için önemli olduğunu hatırla."

Gözlerimi devirdim. Nyx'e çaktırmamaya çalışıyordum ancak ilk defa onu bu kadar duygusal ve içten görüyordum. "Burası seni delirtmiş," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. İzlerimle barışmam gerekebilirdi ancak bunu Nyx'in yanında yapmak istemiyordum. Onun yardımıyla değil, tek başıma halletmeliydim.

"Birer kadeh şarap için neler vermezdim," diye söylendi kendini tekrar yatağa atarak. Bu sözler kalbimde cılız bir acı yarattı. Drystan'ın odasında kaldığım gece, uyumadan önce ona söylediğim son sözlerdi bunlar. Bana söz vermişti. Beraber içecektik.

"Yarın baloda içersin," dedim. Nyx bir anda öyle gürültülü gülmeye başladı ki kızın ağzını kapatmam gerektiğini düşündüm. "Bu kadar komik olan ne?"

"Baloya katılacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu kıkırdamaya devam ederek.

Omuzlarımı silktim. "Neden katılmayasın ki?"

"Reika, tüm vârislerin gözünde bir katilim. Arkadaşlarını kendi ellerimle öldürdüm. O baloda ne kadar hor görüleceğimi tahmin edebiliyor musun? Beni çiğ çiğ yerler."

"Bugün Helia odamda beni öldürmeye çalıştı. Diğer vârislerse beni korumayı seçti. Ona karşı çıktılar. Belki de düşündüğün kadar

acımasız değillerdir," diye mırıldandım. Onun için kötü hissediyordum. Yapmak zorunda olduğunu düşündüğü için işlemiştii o cinayet. Elbette onu savunmuyordum ancak bir parçam kızla empati yapmamı sağlıyordu.

"Seni seviyorlar Reika. Aynı şey değil. Beni arkadaşları olarak görmüyorlar. Birini sevmiyorsan, ona karşı cephe almak çok daha kolaydır. Aynı durumda olsak bile, ayrımcılık yapacakları aşikâr." Üzgün olduğunu belli etmek istemiyormuş gibi gülümsedi ancak bunun ona dokunduğu gözlerindeki hüzünden belli oluyordu. Nemli bakışları, seilmemenin acısını taşıyor gibiydi. Bunu kendisine kabul ettirmişti çoktan, benimsemişti.

"Yine de gitmen gerektiğini düşünüyorum," diyerek onu cesaretlendirdim.

Başını muzip bir ifadeyle hafifçe yana yatırdı. "Olur ama bir şartla."
"Nedir?"

"Sen de benimle geleceksin."

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Komik olma lütfen. O baloya adım attığım an Helia kellemi balo salonunun tavanına asar."

Nyx ısrarlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Az önce bana den verirken iyiydi. Aynı kadere mahkûmuz Reika. Madem benim gitmem gerektiğini düşünüyorsun, sen de geleceksin. Benimle aynı riskleri alacaksın. Hem öte yandan bakılınca, bu şekilde güçlü olduğumuzu gösterebiliriz."

"Güçten kastın ne? Sırlarımızdan korktuğumuz için cinayet işlemek mi?" Derin bir nefes alıp iç çektim. Belki de Nyx'in yanına hiç gelmemeliydim. Önce vücudumdaki kalıcı izleri öğrenmiştim, şimdi de zorla baloya götürülüyordum.

"Hayır. İkimiz de zor bir kararla karşı karşıya bırakıldık ve bunun altından kalktık. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak."

Kaşlarımı şüpheli bir şekilde yukarı kaldırdım.

"Eh," dedi dudağının tek kenarını kıvrarak. "Psikolojik kısım hâlâ tamamlanmamış olabilir ancak bundan onların haberi yok. Hadi ama Reika! İki ruh hastası olarak kendimizi göstermemiz şart! Profesör Melantha'nın yüzünün alacağı ifadeyi bir düşünsene."

Melantha'nın ikimizi gördüğü andaki dehşet ifadesini düşündüğümde içime bir huzur yayıldı. O kadına asla güvenmiyordum ve kontrolünün altında olmayan durumlar yaratmak, onu daha iyi tanımamızı sağlayabilirdi.

"Anlaştık," dedim Nyx'e bakarak.

Balonun tam bir kaos olacağı kesindi ve bunu kaçtıramazdım. Hayatımın her anını yaşamayı Drystan'a borçluydum artık.

Bölüm 14

KIZIL BALO

Geceyi Nyx'in yanında geçirmiştim. Birkaç kez birbirimizi uyandırsak da yan yana olmamızın ikimizi de rahatlatığı söylenebilirdi. Konuşarak uyuyakalmıştık. Sabaha karşıysa muhafızların odaya dalmasıyla zorla uyandırıldık.

Nyx için değil, benim için gelmişlerdi. Profesör Melantha başlarındaydı. Beni sorgulamak istiyordu; ben de en masum, en pişman görüntüme bürünerek kendi odama geçtim.

Profesör Melantha'ya zarar verme ihtimalim olmadığı halde yanında altı tane muhafızla gelmişti yaşlı kadın. Son derece uykusuz, yorgun ve bıkmış görünüyordu. Beni sorgulamayı bile istemiyor gibiydi. Sorularını arka arkaya sordu, hiçbirinin cevabını doğru düzgün dinlemedi.

Ona katilin Slonian'ın sırlarını bildiğini, beni bununla tehdit ettiğini ve bu yüzden Drystan'ı öldürmek zorunda kaldığımı anlattım. Sırların ne olduğunu sormadı. Bana kızmadı, beni suçlamadı; yalnızca dinledi. Sanki kendi istediği için değil de kendinden beklenen şey bu olduğu için gelmişti.

Cevaplarımla ilgilenmiyordu. Beni dinlerken gözlerini kaçırıyor, iç çekiyor ve odadaki diğer nesnelere inceliyordu. İlk başta bunun sebebinin profesörün yorgunluğu olduğunu düşünsem de sonrasında fikrimi değiştirdim. Bu kadın ne kadar yorgun olursa olsun, bu şekilde davranacak bir karaktere sahip değildi. O halde zihnini kuralayan başka şeyler olmalıydı.

Karşımdaki duruşunu sürekli kontrol ediyor, rahatsız bir şekilde oturuyordu. Şu ana kadar Drystan'ın ölümünden ve katilin kim olduğundan tüm okulun haberi olduğuna emindim. Muhtemelen herkes benim hakkımda konuşuyor, bunu nasıl yapabildiğimi tartışıyordu.

Melantha'nın son konuşmasının ardından birçoğumuz suikastçinin pes edeceğini zannederek yanılmıştık. Onu hafife almış ve daha da kötüsü, öğretmenlere güvenemeyeceğimizi anlamıştık. Ne Profesör Melantha ne öğretmenler ne de muhafızlar bizim yanımızda değildi. Drystan'ın cesedini bile o kadar hızlı ortadan kaldırmışlardı ki benimki gibi izlerinin olup olmadığını görememiştik. Bedeninin incelendiğine bile şüpheliydim.

Profesör Melantha sıkıcı sorularını bitirdikten sonra beni yalnız bırakmak üzere ayağa kalktı. "Burada tutsak mıyım?" diye sordum kadın ayrılmadan hemen önce.

Profesör, yavaş hareketlerle bana dönüp küçümseyici bir tebessüm takındı. "Elbette değilsin Leydi Reika. İstedğin zaman çıkabilirsin ancak odana dönmeden önce yaralarının iyileşmesini beklesen iyi olur. Tüm hizmetkârlarımızı okuldan kovduğunuz için şifacılar yardım eden kimse yok. Dolayısıyla işlerini kendileri hallediyorlar. Buradan ayrılmanız biraz vakit alacaktır."

Kadını başımla onayladım. Okulda bir katil olduğu için beni suçlayacak raddeye gelmişti neredeyse. "Onları kovmadım, kendi güvenlikleri için gönderdim."

"Elbette Leydi Reika çünkü tek akıllı sizsiniz. O küçük krallığınızdan o küçük beyninizi de alıp geldiniz ve tüm otoritemi sarsacak planlar yaptınız. Bunları kurmanız yetmedi, bir de uygulamaya soktunuz." Muhafızlara başıyla odadan çıkmalarını emrettiğinde altı muhafız da bir saniye bile tereddüt etmeden ikimizi odada yalnız bıraktı.

Profesör Melantha gülümseyerek bana doğru bir adım attı. "Bir daha sözümünden çıkarsanız, sizi aynen krallığınıza gönderirim. Başarısız bir vâris olarak adınız çıkar. Tüm saygıyı ve tahttaki gücünüzü kaybedersiniz." Sözleri tehditkâr, bakışları son derece ciddiye.

“Bunu yapamazsınız. Kendinizi buranın kraliçesi zannetmeye başlamışsınız profesör. Gerçek kralların ve kraliçelerin kim olduğunu unutuyorsunuz.” Ellerimle battaniyeyi sıkıyor, kadının üzerine atlamamak için zor duruyordum.

“Sizin gibi küçük vârislere boyun eğecek olsaydım, hiçbir zaman bu okulun kontrolünü ele alamazdım Leydi Reika. Buraya sizin gibi kendini önemli zanneden vârislere gerçek değerini öğretmek için geldim. Size söz geçiremeyeceğimi düşünseydim, en başında ailemin yanında kalır, bu okulun sınırlarına adım bile atmazdım.”

“Sizi bir de Slonian sınırlarında görelim o halde profesör.”

Melantha sinirli bir kahkaha attı. Ardından derin bir nefes aldı ve yüzündeki mutlu ifade hızla silindi. Kaşlarını çatarken gözlerini benimkilere kilitledi. “Beni hafife almayın Leydi Reika. Ve bir daha otoritemi görmezden gelmeyin. Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.”

Cevap vermemi beklemeyerek koyu kırmızı elbisesinin eteklerini kavradı ve hızla savurarak odadan çıktı. Muhafızların zırhlarının metal çingirtuları eşliğinde yavaş yavaş uzaklaştığını duyabiliyordum.

Sinirle yastıklardan birini kapıya fırlattım. Kapının kenarındaki River irkilmemişti bile. Bu sabah Zena’yla nöbet değiştirmişlerdi. Yastık yerden yükseldiğinde irkildim. Vârislerden birinin yastığı kavradığını fark ettiğimde rahat bir nefes aldım. Nefeli gelmişti.

“Bu yastığa ihtiyacın olacak Reika. Dinlenmem gerekiyor,” diye mırıldandı kendi muhafızını kapının ardında bırakarak içeri adım attığında.

“İnan bana şu an ihtiyacım olan son şey dinlenmek.” Gözlerimi devirerek huzursuz bir nefes verdim.

“Yaralarının durumu nasıl?” Nazik ve asil adımlarla yanıma ulaşıp yastığı yatağın kenarına bıraktı.

“Sadece bir gün oldu. Olabildiği kadar iyiler. Ayağa kalkabiliyorum ancak hareketlerimi çok kısıtlıyor,” diye yanıtladım. Endişeli ve düşünceli bakıyordu. İyi olmamı isteyen bir abla gibiydi. Kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı ve insanın içine işleyen bakışlarını belirgin hale getiriyordu.

"Anlaşılabilir bir durum. Zamana ihtiyacın var ancak belki bu süreci biraz hızlandırır." İçeri girerken fark etmediğim, sıkı sıkı kapalı olan avcunu açtı, içinde bir tür kutu vardı. Kutunun çevresi camlandı ve içerisinde açık mavi bir madde bulunuyordu.

"Bu nedir?" diye sordum kızın elinden kutuyu alırken. Açıp kokladığımda neredeyse hiçbir koku gelmedi burnuma.

"Bu." diye anlatmaya başladı Nefeli. "Henüz ismi konulmayan, yaygın olmayan bir bitki. Batı Wisteria'da bilinir sadece, orada da işlenmesi çok zordur. Asıl yetiştirilme yeri Nuhan olsa da bazen uygun koşullarda Opis'te de yetiştirilebilir. Ancak ticareti olmadığı için Opis çiftlikleri tarım alanlarını buna ayırmazlar pek. Zaten işlenmesini bilenler de yalnızca Nuhan'dadır. Kaius'un babası, bu bitkinin ülke sınırları arasında kalması konusunda son derece katı. Üretimi veya işlenmesiyle ilgili herhangi bir bilgi ülke dışına sızarsa, bunu ihanet olarak görürler ve suçlu kişi kimse asılır."

Tüylerim sadece bilgi verdiği için öldürülen insanların düşüncesiyle diken diken olmuştu. "İşlenmekten kastın ne?" diye sordum koyu kıvamlı mavi maddeye bakarak.

"Bu bitki, aslında bir çiçek. Şekli gülün çok daha kısa yapraklı haline benzer. Rengi ise tahmin edebileceğin üzere masmaavidir. Yaprakları toplanır ve bu yaprak yalnızca Nuhan şifacılarının bildiği bitkilerle karıştırılarak bir tür merhem elde edilir. Elindeki merhem yani. Nuhan askerlerinin ağır yaralarla bile savaşa devam etmeyi başarması ve yaralarının çok çabuk iyileşmesi bu merhem sayesinde. Bu nedenle ülke dışına pazarlanması yasak."

"Sen nereden buldun?" diye sordum merheme dokunmaya korkarak. Gerçekten söz ettiği merhem olmayabilirdi bu.

"Kaius bana getirmiş. Ben de acil durumlar için saklıyordum ve bu sabah Nyx'le konuştuğumda senin baloya katılmayı çok istediğini söyledi. Zaten kullanacağım yoktu, neden olmasın diye düşünüp sana getirdim," dedi nazik hareketlerle sırtımı sıvazlarken.

Boynum ve göğsümdeki yara izlerini göstererek Nefeli'ye döndüm. "Bunlara da iyi gelir mi?"

Aniden yüzü düştü siyahi prensesin. Dudaklarını üzgün bir şekilde büzdü. "Onlar içeride Reika. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ancak önce gerçekten canını yakan yaralarına sürmelisin."

"Açık olmayan yaraların can yakmadığını kim söylemiş?" diye söylendim. Bunun gerçek bir soru olmadığını anlayan Nefeli'ye sesiz kaldı.

Rahatsızlık içinde ayağa kalktım ve vücudumu Nefeli'nin gözleri önünde çıplak bıraktım. Yara izlerine bakmamak için çabaladığı gözümünden kaçmamıştı. "Yardım eder misin?" diye sordum sargıları açmasını kastederek.

"Belki de bunu şifacıların yapması daha doğru olur," dedi çekingen bir şekilde. Muhtemelen yanlış bir şey yapmaktan ve canını yakmaktan çekiniyordu.

"Onları çağırmaya gerek yok. Baloya saatler kaldı ve en kısa sürede iyileşmek istiyorum. Melantha'nın karşısında güçlü durmalıyım."

"Profesör," diye düzeltti beni Nefeli, elleriyle nazikçe sargının bittiği yeri arayarak.

"O profesör falan değil. İçimde ona karşı ne saygı ne de en ufak sabır kaldı. Tek isteğim suikastçının vârislerin arasına bir de o kadını eklemesi." Melantha hakkında konuşmak acıyı daha az hissetmemi sağlamıştı. Nefeli sargıyı ağır hareketlerle açarken ve kuru kan derimi çekiştirirken kadına duyduğum öfke acımı bastırmıştı.

"En azından onu sevmediğini bu kadar belli etme," diye mırıldandı kirliliği bir kenara bırakırken. Ardından elimdeki kutuyu aldı ve parmaklarını merheme daldırdı. "Haklısın, kadın tüm bu 'okulda bir katil var' sürecini olabilecek en kötü şekilde yönetti. Ancak vârisler ölürken ve elimizde birbirimizden başka hiçbir dostumuz yokken kendini hedef haline getirmemelisin. Melantha pisliğin teki, bu doğru ama vârisler olarak birbirimize ihtiyacımız var. Özellikle de senin kadar sağduyulu, zeki ve becerikli olanlara."

Elini nazik hareketlerle yaranın üzerinde gezdirirken kendimi ellerinin olduğu noktaya değil, uzak bir noktaya odaklamaya çalıştım. "Bu yüzden mi bana getirdin bu merhemi? İşine yarayacağımı düşündüğün için mi?"

"Bak Reika, vâlan söylemeyeceğim. Kendimi ve dostlarımı korumaya çalışıyorum. Aynı zamanda da eşimi. Seni çok yakın bir dost olarak gördüğüm söylenemez. Sonuçta çok fazla olay yaşasak da birbirimizi vâllardır tanımıyoruz. Ancak burada geçirdiğim diğer yıllar, vârislerin karakterini az çok anlamamı sağladı. Seni gördüğüm anda dürüst ve güvenilir biri olduğunu anladım. Sadakatinden emin oldum. Hizmetkarları gönderdiğimiz gece neler yapabildiğini az çok kestirdim. Eryx'i yaraladığındaysa ne kadar cesur olduğunu. Bu nedenle okulda kim olduğu belirsiz bir katil varken, senin gibi bir vârisi kendi tarafımda isterim."

"Elbette, anlıyorum." Sürme işlemini hızlı hareketlerle bitirmişti. Canım tahmin ettiğimden çok daha az yanmıştı ancak bunun merhemden mi yoksa konuşmamızdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"İşte oldu," dedi ellerini temiz bir kumaş parçasına silerken. Kutadaki merhemin yarısını harcamıştı yalnızca. "Bu sende kalsın, baledan sonra bir tur daha sürer, iyileşme hızını iyice artırırın." Kutuyu yatağın yanındaki masanın üzerine bırakıp gülümsedi.

"Sen iyi bir vârissin Reika. Kim ne derse desin, Drystan'ı isteyerek öldürdüğünü düşünmüyorum. Tüm vârisleri koruma içgüdün olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun bundan sapmanı istemem. Bu katilin kanına girmesine izin verme. Bırak sırlarını herkes öğrensin, o hasta suikastçının kuklası olma." Gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Yeni ve temiz sargılara ihtiyacım olduğunu bildiği için giydirmeye de yeltenmemişti.

"Peki ya sırlarım ölümüne sebep olacak kadar büyükse?" diye sordum. İlk defa Reika Antonella'nın ölümü için pişmanlık duyuyordum. Nefeli'nin benim hakkımdaki bu içten sözlerini duymak, öyle biri olmadığım gerçeğiyle yüzleşmeme sebep olmuştu. Ben bir katildim. Bu okuldaki hiçbir vârisi koruyamamış, hatta bizzat birini kendim öldürmüştüm. Bir diğeryse aynı Nefeli gibi benim iyi biri olduğumu zannederek kendini feda etmişti.

Yanırlıyorlardı.

"Sırların seni öldürmesi için başkaları tarafından bilinmesine gerek yoktur. Zaten her gün zihnini zehirlerler." Tekrar gülümsedi. "Sana temiz sargı getireyim," dedikten sonra da odayı terk etti. Ben de yatağımın üzerindeki ince battaniyeyi omuzlarıma atıp oturarak onu beklemeye koyuldum.

Gelmesini beklediğim kişi Nefeli'yken kapının kenarında beliren çok daha farklı biriydi. Güneş kadar sarı saçları, bu bulutlu havada bile parlıyordu. Saçlarını örmüş, tepesinde taç şeklinde bağlamıştı. Üstündeyse sade, az ışıltılı bir taç vardı. Geriye kalan tutamlar omuzlarından aşağı dalga dalga dökülüyordu. Yanakları pembe, yüz hatları belirgindi. Kendine hiç bakım yapmadan gelmesine rağmen dudakları dolgun ve açık kırmızıydı. Giydiği elbise sabahlığa benziyordu. Sade ve beyazdı. Basit ama kaliteli kumaştan yapılmasına rağmen kızın üzerinde bir balo elbisesi gibi görünüyordu.

"Öyle bakma, çok bakımsız ve uykusuzum," dedi kollarını göğsünde bağlarken.

"Bakımsız halin bile bir tanrıça gibi, bazen çok saçmalıyorsun Cyra. Bir de benim halime bak," diye mırıldandım.

Gözlerini hızlı bir şekilde saçlarımda, yüzümde, boynumda ve göğsümde gezdirdi. "Eh, daha güzel görüldüğün günler olmuştu." Sekerek yanıma geldi ve beni yerimden zıplatacak kadar hızlı bir şekilde yatağa oturdu. "İzlerini sevdim. Seni havalı gösteriyor," diye mırıldandı parmağıyla göğsümü işaret ederek.

"Bu gece boynu kapalı bir elbise bulmalısın ama bana," diyerek omzuna doğru yaslandım ancak Cyra aniden ayağa fırladı.

"Şaka mı yapıyorsun? En açık elbiseni bulacağım! Bu izleri saklayamazsın!" diye bağırdı bana bakıp olduğu yerde tepinerek. Çok hevesli olduğu belliydi. Elbette balo hazırlığı için ondan yardım isteyeceğimi çoktan anlamış olmalıydı.

"Gerçekten bu şekilde baloya katılmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Zaten oraya Drystan'ı öldüren vâris olarak geleceğim ve herkesin gözü üzerimde olacak. Bir de üstüne onlara daha fazla bakmaları için sebep vermek istemiyorum."

Cyra memnuniyetsiz bir şekilde yüzünü buruşturdu. Dudaklarını büktü. "Hayır. Benim seçtiğim elbiseyi giyeceksin ve konu tartışmaya kapalı."

Tam söze girecektim ki beni bir el hareketiyle durdurdu. İtiraz etmeme bile izin vermiyordu. Yine de beni baloya hazırlama ve götürme konusunda bu kadar hevesli olması beni mutlu etmişti.

"Baloya bir katili götüreceksin Cyra. Bu konuda nasıl bu kadar rahat hissedebiliyorsun?"

Sarışın prensesin yüzü hafifçe asıldı ancak büyük gözleri ışıltıyla parlıyordu. "Ben ölüme alışık biri değilim, bunu sen de biliyorsundur. Savaşlar, kılıçlar, cinayetler ve idamlar bana göre değil. Hiçbir zaman olmadı. Kan görmeyi sevmem, bir damlası bile midemi bulandırır. Üstelik bile isteye yapılan bir vahşet, korkulu rüyam oldu. Nina'dan sonra bazı gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım. Bunlardan biri kendimizi korumak için birini öldürmek zorunda kalabileceğimiz olasılığıydı. O gün Nina kendini korumak için o hastalıklı katili öldürseydi, ondan iğrenmezdim. Ona kızmaz, suçlu bulmaz, hatta tebrik ederdim. Çünkü kendini savunmak zorunda olduğunu anlardım. Şimdi aynı şey senin için geçerli. Drystan'ın seni öldürmek gibi bir amacı olmadığını biliyorum ama senin yaptığın şeyi de anlıyorum. Özellikle de ne kadar zor bir karar olduğunu düşündüğümde sana kızmak yerine ne kadar güçlü olduğunu görüyorum."

O sırada içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissettim. Sanki Cyra'nın bana bu tarz şeyler söylemesine ihtiyacım vardı. Onun tarafından anlaşıldığım için minnettardım âdeta. Kendi yakınını bu şekilde kaybetmesine rağmen bir masumun canını almamdan rahatsızlık duymuyordu. Vicdanımın üzerindeki şiddetli baskı, az da olsa azalmıştı. Farklı bir perspektifle yaklaşmasının üzerimdeki etkisini tahmin bile edemezdi. Üstelik bunu dürüst bir şekilde yapmıştı. Düşünmek için beklememişti bile. Çoktan kararını vermiş, bu oyunda yerini almış gibi görünüyordu.

Nefeli elinde bol miktarda sargı beziyle odaya hızla giriş yaptı. İkimizi konuşurken gördüğü için gülümsüyordu. "Bunları sardıktan sonra odana dönebilirsin Reika. Şifacılara sordum ve sorun

olmadığını söylediler. Ancak onlara minik sırrımızdan bahsetmedim. Senin de söylememeni umuyorum.”

Dönüp bezleri yatağın üzerine bırakan kıza baktım. “Elbette söylemem. Buna emin olabilirsiniz.”

“Akşam altı civarı hepimizin balo salonunda olması gerekiyor,” dedi Nefeli. “Cyra sana elbise, ayakkabı ve diğer gerekli şeyleri ayarlar zaten. Ama balon gibi olan elbiselerden giydirmesine sakın izin verme. Balo salonuna hava kaçıran bir balon gibi uçarak girmek istemezsin.”

Ben gülerken Cyra bozulmuş bir şekilde kollarını beline koydu. “Hey!” diye azarladı Nefeli’yi kaşlarını çatarak.

Ayağa kalkarak battaniyeyi bir kenara attım ve Cyra bir kolumdan destek olurken Nefeli ağır ama nazik hareketlerle sargıyı sarmaya başladı. “Şifacılar çok fazla kan kaybettiğini, bu nedenle fazla dans etmemeni önerdi.”

“Zaten dans edecek kimsem yok ki,” dedim nefesimi sabit tutmaya çalışarak.

“Ben varım,” dedi Cyra yine bozulmuş bir yüz ifadesiyle.

“Ah,” dedim. “Ne kadar da nazik bir teklif Leydi Cyra. Bunu reddetmem mümkün değil!”

Nefeli’nin koyu renkli, ince parmakları hâlâ belimin etrafında dolaşıyordu. Elleri ondan beklenmeyecek kadar ustaca hareket ediyordu. Daha önce hiç yapmadığını tahmin ettiğim bu işte bile iyi olması onun ne kadar iyi bir hükümdar olacağını gösteriyordu. Eğitim almadığı konularda bile son derece profesyonel ve soğukkanlı hareket edebiliyordu.

“Bunu şifacıların yapması gerekmez mi?” diye homurdandı Cyra, bana destek olmaktan yorulmuştu.

“Elbette halledebilirler. Ancak öğrenme imkânımız varken neden işi onlara bırakalım ki?” diyen Nefeli sargı bezini sıkıca düğümledi.

“Yukarı bu şekilde çıkman mümkün değil Reika. Sana bir sabahlık bulmamız gerekiyor.” Cyra dosdoğru çıplak memelerime bakıyordu. Ardından meraklı bir şekilde ekledi. “Neden aynı boyda değiller?”

Bartaniyeyi rahatsız bir şekilde vücuduma doğru çektim. "Sen neden bana giyecek bir şeyler bulmaya gitmiyorsun?" diye sordum iğneleyici bir ses tonuyla.

"Gerek yok," diye harekete geçmeye hazır olan kıızı durdurdu Nefeli. "Buraya gelmeden önce Nyx'in odasına uğradım. O da yanımıza dönecek, bu nedenle birazdan yedek elbiseleriyle burada olur."

"O halde siz önden gidebilirsiniz. Ben de Nyx'le dönerim."

Kızlar bir süre cevap vermeyip birbirine baktı. Cyra tırnaklarıyla oynuyordu gergin bir şekilde. Nefeli ise dudaklarını ısırды. Beni yalnız bırakmak istemiyor gibi bir halleri vardı ancak burada daha fazla beklemeleri için bir sebep yoktu.

"Ciddiyim. Siz gidin, biz de hemen arkanızdan geleceğiz," dedim onlara cesaret verircesine. En sonunda razı oldular.

Onların odadan çıkmasıyla Nyx'in içeri dalması arasında çok fazla zaman farkı yoktu. Eskiden de deli olan ancak artık tamamen kafayı sıyırmış pembe saçlı kız odama girer girmez açık pembe bir kumaş parçasını kafama fırlatmayı tercih etti.

"Selam kader arkadaşım," diye mırıldandı bıkkın bir ses tonuyla. Neyse ki başımın hemen üstüne gelen kumaş parçasını havada yakalamıştım. Bir tür sabahlıktı ancak eteklerindeki bazı kısımlar makasla kesilmiş gibi görünüyordu. Sorgular bir şekilde Nyx'e döndüğümde omuzlarını silkti. "Sıkılmıştım," diyerek açıkladı düzensiz kesilmiş delikleri.

"Her sıkıldığında makaslara sarılmıyorsundur umarım." Tekrar kendimi çıplak bırakarak sabahlığı üzerime geçirdim. Belim ve göğsüm hâlâ acıyordu, bu nedenle ani hareketlerden kaçınmaya çalışıyordum.

"Hazırsan gidelim güzellik." Kapının kenarında sabırsız bir şekilde ayağını yere vuruyordu.

Ellerinde hiçbir giyecek ve eşya olmadığını fark ettiğimde başımı merakla yana eğdim. "Koskoca kıyafet dolabından hiçbir şey almıyor musun? Yanında götüreceğin bir şeyler olur diye düşünmüştüm."

Nyx başını şiddetle iki yana salladı. “Buradaki günlerimi hatırlatacak bir şeyler istemiyorum. Hem bizler prensesiz Reika. Hangi prenses daha önce giydiği bir elbiseyi tekrar giymek ister ki?” Hafifçe kıkırdadı.

Savaş bölgelerindeki insanlar giyecek bir kıyafet bile bulamıyordu. Üzerindeki pijamalarla can havliyle evlerini terk ediyor, bir daha temiz elbise hayali bile kuramıyorlardı. Çıplak ayaklarıyla kilometrelerce yürüyorlardı. Tüm eşyalarını, tüm birikimlerini bırakmak zorunda kalıyorlardı. Karşımdaki prensesse bir elbiseyi tekrar giyeceğini düşündüğüm için beni komik buluyordu.

“Hazırsan gidelim,” dedi tekrardan aceleyle. Odasına dönmek istediği belliydi ancak artık onun kaldığı yatakta Saige’in yattığından haberi yoktu. Çok sinirlenecekti.

Yatağımın kenarına bırakılmış, beyaz renkli, düz tabanlı terlikleri ayağıma geçirdim ve çıkmak üzere kapıyı açtım. Uzun, cüsseli bir metal duvarla karşılaşınca bir anlığına afalladım.

“İzinle Sorrow,” dedi Nyx metal duvara seslenerek. O sırada bu metal yığının kızın muhafızı olduğunu anladım. Başlığı takılı olduğu için yüzü görünmüyordu. Gerçekten de bir insan mı yoksa heykel mi olduğu belli değildi. Sorrow bir adım kenara çekilerek geçmemiz için ikimize yol açtı. Ardından emri yerine getirdiğini belirten bir şekilde homurdandı. Garip bir homurdanmaydı ve herhangi bir kelime telaffuz etmemişti. Muhtemelen Nyx’ten bunalmıştı. Göğsüne pembe renkli laleler çizildiğini fark ettim. Zavallı muhafız, Nyx’in eğlencesi haline gelmişti.

Yatakların bulunduğu kuleye doğru yola çıktık. Nyx’in muhafızı Sorrow’la River birkaç adım arkamızdaydı.

“Muhafızın senden çok çekmişe benziyor,” diye takıldım Nyx’e, sessizliği bozmak amacıyla. Nyx’in muhabbetine ihtiyacım yoktu ancak her ses, sessizlikten daha iyiydi. Sessizlik bana acıyı ve pişmanlığı getiriyordu. Hissetmek istemediğim şeylerdi bunlar.

“Evet. Kendisi pek konuşmaz. Sadece ona yaptığım şeylere razı oluyor. Ama ben pembe lalelerden son derece memnunum. Kimin

muhafızı olduğu belli oluyor,” diye övündü Nyx yaptığı işten gururla bahsederek. Lalelerden son derece memnun olduğu barizdi.

Ortak salonun kapısına yaklaştığımızda içeriden taşan müziği duydum. Daha doğrusu kızların kendi başlarına oluşturduğu melodiyi. Minik bir flüt sesi de onlara eşlik ediyordu. İçeri girmemizle neşeli müzik kesildi ve tüm prenseslerin yüzü bize döndü. O sırada flütü çalanın Zurin olduğunu fark edebildim.

Bir süre kimse bir şey söylemedi, hareket etmedi. Sadece bakıştılar. Ortak salonun ortasındaki koltukları kenarlara çekmiş, dans edilebilecek bir alan ayarlamışlardı. Niss’le Eira birbirlerini birer eş gibi kavramış, ortada baloya hazırlık yapıyorlardı. Yani en azından öyle tahmin ediyordum çünkü içeri girmemizle herkes donmuştu.

Sessizliği Cyra bozdu. Cıvıl cıvıl sesiyle yanımıza gelip kollarını boynuma doladı. “Tekrar hoş geldin canım oda arkadaşım!” diye neşeye öttü. Ardından Nyx’e bakıp gülümsedi. “Sen de hoş geldin.” Normalde terslemesini beklediğim Nyx ise reverans yaparak karşılık verdi Cyra’ya.

Cyra sayesinde diğer prensesler de cesaretlenmişti. Yanıma gelip iyi olup olmadığımı sordular. Göğsümdeki yaraya dikkat etmiyorlarmış gibi davranıyorlardı ancak bazılarının delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bunlardan en fazla hissettiğim Raven’in gözleriydi. Âdeta vücudumun her santimini incelemiş, yargılayan bakışlarla süzmüştü.

“Sorularınızı baloya saklayabilirsiniz kızlar, Reika’nın duş alması ve hazırlanması gerekiyor,” diyerek kolumdan çekiştiren Cyra, beni zorla odaya kadar götürdü. Nyx arkamızda kalmıştı. Ancak odama girmeden hemen önce Eira’nın Nyx’in yanına gittiğini görebilmiştim. Beyaz prensesin ona yardımcı olacağına şüphem yoktu.

Cyra çoktan tertemiz, buharı yükselen sularla bana bir banyo hazırlamıştı bile. Yatağımın üzerindeyse simsiyah bir kumaş parçası, bir taş, bir çift ayakkabı yer alıyordu. “Sen banyonu yap; kurulandıktan sonra seni giydirir, saçlarını yaparım,” diye mırıldandı.

Ancak sargılarımın ıslanmaması gerekiyordu. Özellikle de o merhem için bu kadar uğraştıktan sonra sıcak suyla eriyip gitmesini

istememedim. İyileştirici etkisini şimdiden hissediyordum. Merdivenleri daha az sızıyla çıkmış, daha rahat hareket etmiştim. Bu da saatler sonra çok daha iyi olacağımın bir göstergesiydi.

"Bana yardım edebilir misin?" diye sordum çekingen bir tavırla. Cyra bir anlığına afalladı. Ondan bunu isteyeceğimi düşünmemişti muhtemelen. Ancak çabucak kendini toparladı, masasının üzerinden bir toka aldı ve saçlarını hızlıca topuz haline getirdi.

Küvete girmeme yardımcı olmak için elini bana uzattı ve ayaklarım sıcak suyla buluştuğunda içime bir huzur yayıldı. Soyunmamı bekledikten sonra tekrar eline tutunarak küvete oturdum. Suyun seviyesi düşük olduğu için sargıları ıslatmıyordu. Cyra da arkama geçerek saçlarımı dikkatli hareketlerle yıkamaya koyuldu.

Eskiden bir sarayda yaşamayı hayal bile edemezdim. Küçük evimize alışmıştım. Annemin zar zor kazandığımız paralarla beni pazara yollamasına alışmıştım. Ağabeyimin yorgun argın eve dönmesine ama yemek masasında her zaman gülümsemesine alışmıştım. Sonra sarhoş adamlara hizmet etmeye başladım. İğrenç bakışlarla süzülmeğe, geceleri uyumadan önce ağlamaya ve bana dokundukları yerleri derimi yüzmek istercesine yıkamaya başladım. Saman kokularına, şarap lekelerine ve aç kalmaya alışmak zorunda kaldım.

Şimdiyse tahmin edemeyeceğim bir yerdeydim. Wisteria'nın en önemli, en zengin ve en yüksek rütbeli prenseslerinden biri saçlarımı yıkıyordu. Güçlü duvarların, üst üste dizilmiş yıkılmaz taşların arasında yaşıyordum. Üstelik bunlar, gelecekte beni bekleyen şeylerin yalnızca küçük bir kısmıydı. Bir ön gösterimiydi. Daha neler neler görecektim. Tabii hayatta kalmayı başarabilirsem.

Ne kadar her şey planımın bir parçası olsa da suikastçının varlığı tüm işleyişi bozmuştu. Tahmin edemediğim bağlar kurmama sebep olmuştu. Arkadaşlıklar ve müttefikler planım dahilinde olmamıştı hiçbir zaman. Kendi çabamla gerçekleştirmeliydim her şeyi. Kimseye bağlı olmamalıydım.

Ancak her şey değişmişti. Artık planlanan evlilik gerçekleşmeyecekti. Eryx'le hiçbir zaman beraber olmayacaktım. Bu nedenle kendime, okuldan mezun olduğumda sığınabileceğim bir eş bulmam

gerekiyordu. Tabii bunu düşünmek ve harekete geçmek için henüz çok erkendi. Nasıl olsa hangilerinin yaşayacağını, hangilerinin kurban gideceğini bilmiyordum.

Banyo rutini bittikten sonra Cyra nazik hareketlerle kalkmama yardımcı oldu ve beni kendi aynasının önüne oturttu. Şefkatli hareketlerle tarağı saçlarımın arasında gezdirdi. Onları yumuşacık elleriyle kuruttu.

Çok fazla saçım olmasına rağmen onları şekle sokmak için son derece hevesli görünüyordu. Önce minik örgülerle yüzüme düşen tutamları birleştirdi. İki taraftan da üç küçük örgü yapmıştı. Ardından bunların üstteki ikişer tanesini, serbest tutamlarla birleştirerek tam bir örgü haline getirdi ve saçımın arkasında bir araya topladı.

“Taç yok mu?” diye sordum merakla. Olup olmaması çok umurumda değildi. Hatta takmamayı tercih ederdim çünkü dengede tutmakta zorlanıyordum. Bir de üstüne yaralı olduğum düşünülürdüğünde rahat edemeyeceğim garantiydi.

“Elbette var ancak biraz farklı bir şey seçtim senin için. Elbisen o kadar gösterişli ki onu gölgede bırakmasını istemedim,” diyerek odanın öteki tarafına doğru koşup siyah elbisenin kenarındaki gümüş renkli tacı getirdi. Son derece sade, siyah taşlı bir taçtı. Arka kısımların kıvrımlıydı, böylece kolaylıkla saça takılabilirdi. Bu da düşürmek konusunda endişelenmemem gerektiğini gösteriyordu.

Benim için seçtiği elbise tam Drystan’ın tarzıydı. Simsiyah bir kumaştandı ve bele oturuyordu. Göğüs kısmı aşağıdan başlıyor, bir üçgen gibi iki omzuma doğru genişleyerek tüm boynumu açıkta bırakıyordu. İzlerimi de aynı şekilde.

Kollarıysa dar ve delikli bir kumaşla tenimi sarıyordu. Yumuşacık kumaş, içinde rahatlıkla hareket edebileceğim kadar esnekti ancak dışarıdan bu belli olmuyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu Cyra heyecanla. Ona beğendiğimi söylemem için gözlerimin içine bakıyordu. Küçük bir çocuk gibi ellerini göğsünün üzerinde birleştirmişti.

İzlerin görünmesi hoşuma gitmese de Cyra’yı kırmamak için bunu ona göstermemeye karar verdim. “Bayıldım,” dediğim an

dünyalar onun olmuş gibiydi. O kadar mutlu oldu ki küçük bir dans gösterisinde bulundu.

Baloya inmemize çok az kala River bir bardak sıcak çayla kapımızı çalmış, iyi geleceğini düşündüğü çayı ellerime tutuşturup görevine dönmüştü. Çayımı yudumlarken Cyra'nın hazırlanmasını izlemiştim. Sarışın prenses kendine sarı saçlarından yalnızca bir tük daha koyu bir tonda elbise seçmişti. Benimki gibi uzun kolları yoktu bu elbisenin. Yalnızca açık omuzlarından dökülen yaklaşık bir karışık kumaş parçaları vardı. Kendisi gibi parlıyordu elbisesi de, her yerinden ışıltılı kumaşlar akıyordu.

Cyra elbisesiyle o kadar mutlu görünüyordu ki etrafında dönüp hayali prenslerle dans edip duruyordu. "Ah, Lord Geniş Omuz, elbette sizinle dans ederim," diyerek olmayan bir prene elini uzattı. Bir yandan da utanmış gibi başını yana yatırmıştı.

"Lord Geniş Omuz, lütfen Cyra'ya gerçek olmadığınızı söylet misiniz?" diye söylendim gülerek.

Cyra dudaklarını büzdü. "Siz onu dinlemeyin lordum, biraz kıskanç biridir."

O sırada kapı çaldı ve bizden yanıt beklemeden iki prenses içeriye adım attı. Biri Saige'di. Koyu kırmızı elbisesi ve sınımsız atkuyruğu yaptığı simsiyah saçlarıyla baştan çıkarıcı bir görüntüye sahipti. Bir katilin suratına, bir meleğin kalbine sahipti. Bembeyaz, sade elbisesiyle Eira ise ona eşlik ediyordu. Saçlarını dağınık bir topuz yaparak elbisenin göğüs detaylarını görünür kılmıştı.

Saige, içeri adım atar atmaz Eira'yı etrafında döndürdü. Anın akışıyla, melek gibi dönen Eira'yı yakalayıp dizini kızın dengesini sağlayabilmesi için ona destek yaptı ve hafifçe eğdi. Minik gösterilerini alkışlayarak sonlandırdık.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz, dans ederken tüm gözleri üzerinize çekeceğinize eminim," dedim samimiyetle. Birbirlerine bakışları bile o kadar büyüdü, o kadar içtendi ki onları yakıştırmamak imkânsızdı.

"İltifatın için teşekkür ederiz ancak beraber katılmayacağız," dedi Eira gülümseyerek.

"Neden?" diye sordu Cyra mızızlanırcasına. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Faldo, Raven'la katılıyor. Dolayısıyla Vron kendini son derece dışlanmış ve yalnız hissettiği için bu iyilik meleği dayanamadı." Saige gözleriyle Eira'yı işaret etti. "Vron'la gitmeyi kabul etti. Zaten Melantha'nın gözüne çok batmak istemiyorduk."

"Peki sen kiminle gidiyorsun?" diye sordum. Saige'in Eira'dan başkasıyla katılmak isteyeceğini zannetmiyordum. Yalnız kaldıysa en azından bizimle girebilirdi salona.

"Larkin," diye yanıtladığında istemsizce hızla dönüp Cyra'ya baktım. Larkin'in müstakbel eşi Eira'ydı ama Eira, Vron'la gidiyordu. Cyra ise Larkin'le gönül eğlendiriyordu. Odadaki gerilim makasla kesilebilir bir kıvamda olmalıydı ancak hiçbir prenses bu şekilde tepki vermiyordu. Kaosa yol açmıyor, son derece olgun hareket ediyorlardı. Arkadaşlarımı doğru seçtiğimi düşünerek mutluluk dolu bir nefes verdim.

Bazı vârisler çoktan balo salonuna inmişti. Çok fazla vâris kalmamıştı geriye. Son gidenlerden biri olmak istemediğim için Cyra'yı acele ettirmeye çalışsam da her saniye aynaya bakıyor, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Dolayısıyla haddinden fazla oyalanmıştı.

Balo salonu son gittiğimin üzerine son derece genişlemiş görünüyordu. Biraz yukarıya bir balkon eklenmişti. Belki de daha önce fark etmemiştim. Duvarlar zengin örtülerle döşenmiş, masalar dekore edilmişti. Yalnızca vârisler için yapılan bir baloya bu kadar özenilmesini garipsemiştim. Dans için ayrılan alanın etrafında yirmi dört krallığın sembollerine sahip yirmi dört heykel dizilmişti. Bunlar taş sütunların üzerinde yer alıyordu. Her biri kusursuzca yerleştirilmişti.

İçeriye adım attığımız anda dans eden vârisler, içki içen eğitmenler ve vârislerini gözlemeye çalışan muhafızlar donup kaldı. Dans alanının hemen kenarında yer alan çalgıcılar bile çalmayı bırakmıştı.

"Belki de güzelliğine bakıyorlardır," diye fısıldadı Cyra en pozitif yorumu yaparak. Ancak bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Gözlerim tanıdık birini aradı. Drystan'ı aradı. Bir yerden çıkıp gelecek, bana dans etmeyi teklif edecekmiş gibi hissediyordum. Bunun gerçekleşmeyecek olması yüreğimi sıkıştırıyordu. Ağlamak istiyordum. Burayı terk etmek ve odama kaçmak istiyordum ancak bunu yapmadım. Yapamazdım. Zayıflık gösteremezdim.

Başımı dik tuttum. Omuzlarımı geriye attım ve kendimden eman adımlarla masalara doğru ilerledim. Müzik tekrar başlarken Saige'in kaldırdığı el dikkatimi çekti. Çölde su bulmuş gibi o ele tutunarak kızın yanına ilerledim. "Son gelenler biz miyiz?" diye sordum masada yerimi alırken. Saige onaylar şekilde başını salladı.

"Şükürler olsun yemek," diye mırıldandı Cyra hemen yanıma oturarak. Masalar âdeta donatılmıştı. Akşam yemeklerinde bile görmediğim çeşit çeşit yiyecekler masaların üzerine yığılmıştı. Vârislerin, öğretmenlerin, muhafızların, kısaca okuldaki herkesin yiyebileceğinden bile fazlaydı. Tüm ormanı doyurabilirdik bu kadar yemekle.

"Profesör Melantha bir duyuru yapacaktı," diye mırıldandı Saige bakışlarını salonda gezdirerek. Masada tek başına oturuyordu. Diğerlerinin nerede olduklarına bakmak için gözlerimi etrafta gezdirdim. Prensler daire şeklinde toplanmıştı. Muhabbet ediyorlardı. Raven'la Faldo dans eden çiftlerden biriydi. Diğer çiftse Niss'le Hiro'ydu.

Larkin ortalıkta görünmüyordu. Tabii muhafız kalabalığından dolayı görüş alanımda olmama ihtimali de vardı. O sırada gözlerime bembeyaz takımıyla Helia takıldı. Delici, nefret dolu bakışları bendeydi. Kaşları çatıktı. Hemen yanında oturan Zurin ona bir şeyler söylüyordu ancak prensin onu dinliyor gibi bir hali yoktu. Elinde şarap dolu bir kadeh vardı. Helia, onunla göz göze geldiğim anda bana tehditkâr bir bakış attı ve kadehi dikti. Ardından muhafızına doldurması için tekrar uzattı. İkinci kadehini, bana doğru uzatır gibi yaparak tekrar boğazından aşağı gönderdi. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ancak Helia'nın davranışlarını umursamamaya karar verdim. Prens, ağabeyinin yasını tutuyordu. Bana nefret beslemesine izin verecektim. Buna hakkı vardı.

Salona göz atmaya devam ederken gözlerim balkonun hemen altındaki gümüş tahta takıldı. Açık renkli mermer bir kürsünün

üslerine yerleştirilmişti. Kolları uzun, kıvrımlı ve ihtişamlıydı. Ay ve yıldız motifleri işlenmişti her yerine. Tahta oturan kişinin kafasındaymış gibi görünecek, devasa bir taç vardı başlığında da. Rengârenk minik taşlar, eşit aralıklarla tacın etrafına döşenmişti. Yirmi dört adet olduğunu tahmin ediyordum.

Tahta ulaşmak için kürsünün üç basamağını çıkmanız gerekiyordu. Muhafızlar, tahtın etrafında âdeta bir çit oluşturmuştu. Bizim oturmamız için değilse, böyle bir tahtın ne işi vardı ki burada? Sûs olsun diye koymuş olamazlardı herhalde.

“O taht neden orada?” diye sordum Saige’e.

Saige umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Ben de merak edip birkaç kişiye sordum ancak kimsenin bilgisi yok. Sanırım o da Melantha’nın yeni icatlarından biri.”

Tahtın varlığı beni huzursuz etmişti. “Muhafızına falan sorsan, bilgi toplayamaz mı?” diye sordum.

Saige etrafına bakınıp muhafızını arar gibi yaptı ancak çabuk pes etti. “Önünde sonunda öğreniriz Reika. Eğlenmene bak.” Birden yüzümün düştüğünü fark ettiğinde söylediği sözcüklerin farkına vardı. “Pardon, eğlenmene bak derken onu demek istemedim. Hâlâ Drystan için üzüldüğünü biliyorum. Ağzımdan kaçtı,” dedi telaşla. Gerçekten pişman olduğu, dolmak üzere gibi görünen gözlerinden belli oluyordu. Gözünü bile kırpmadan birinin kalbine hançer saplayabilecek bu kız, sözcükleriyle kalbimi kırmaktan korkmuştu.

Profesör Melantha’nın balkona çıkışıyla müzik kesildi. Ölüm sessizliği tüm salona yayıldı. Gözlerindeki yorgunluk yerini enerjik bakışlara bırakmıştı. Uzun boyu ve bembeyaz saçlarıyla asil bir şekilde dikiliyordu. Yaşını göstermeyen, daha genç durmasını sağlayan bej rengi bir elbise giymişti. Detay yoktu ancak zaten ihtiyacı da yoktu. Kumaşın kaliteli görünümü ihtiyacı olan tüm gösterişi sağlıyordu. Balkonda, yanında kimse yoktu. Muhafızlarını yanına almamıştı. Tek başına çıkmıştı.

“Vârislerim,” diye seslendi otoriter sesiyle. “Kraliyet Okulunun yeni döneminde, tüm zorluklara rağmen sizi karşımda görmekten mutluluk duyuyorum! Kaybettiğiniz arkadaşlar için en derinden

üzüntülerimi paylaşıyorum. Bu okul sizin yuvanız, buradaki vârisler aileniz. Burası yalnızca bir okul değil, geleceğinizin teminatı. Bu nedenle güvende kalmanız bizim görevimiz. Ve bu konuda elimizden gelen her şeyi yapacağımızdan emin olabilirsiniz.”

“Yine başladı saçmalamaya,” diye fısıldadı Saige kulağıma. Burnumdan hafifçe güldüğümde Cyra dirseğini koluma geçirdi. Susmamı işaret ediyordu.

“Okulumuzun kusurları var belki de. Bunları inkâr edemeyeceğimiz gibi bu okulun tüm Wisteria'nın ortak noktası olduğunu da inkâr edemeyiz. Okulumuz bugünlere kolay gelmedi, üstelik mezun ettiğimiz vârislerin haddi hesabı yok. Bugün de, sizin için düzenlenmiş bu güzel baloda aranızda bir vârisin daha katıldığını duyurmaktan onur duyuyum. Duogon vârisi, Zaiden Regheena.”

Bir adam kenara kayarak gölgelerin arasından çıkan gence yol açtı. Yıllardır vârisini göndermeyen bir krallık, şimdi neden göndermeye karar vermişti? Üstelik dönem çoktan başlamışken.

Genç adam yirmili yaşlarında gözüküyordu. Çoğu vâristen büyük duruyordu. Gözlerinin rengini bu mesafeden seçemiyordum ancak sol gözünün üstünde, elmacikkemiğine doğru inen derin bir yara izi vardı. Siyah gömleğinin üzerine koyu kırmızı bir ceket geçirmişti. Yün pantolonu da tıpkı gömleği gibi siyahtı ancak saçlarının arasında kırmızı tutamlar vardı. Bu kırmızılar o kadar koyuydu ki simsiyah saçlarının arasında zar zor görünüyordu. Çatık kaşlarının altında delici bakışlara sahip, zayıf yüzlü bir prensi. Elinde bir kadeh şarap, yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

Tüm salona selam vererek hafifçe öne eğildi ve sonra gözleri beni buldu. Hiçbir tepki vermeden sadece keskin bakışlarıyla beni delip geçti. Ardından Melantha'nın konuşmaya devam etmesi için geri çekildi.

Çok geçmeden müzik tekrar başlamıştı ve Zaiden vârislerin arasında yerini almıştı. İlk olarak prenslerin yanına gitti. Bu sırada ben de dans eden çiftleri izlemeye koyuldum. Nyx'le Eryx de dans edenlerin yanında yerlerini almıştı.

"Yakışıklıymış," dedi Cyra, Zaiden'i baştan aşağı süzerek.

"Aptalın tekine benziyor. Kim vârislerin öldürüldüğü bir okula gelmek ister ki? Üstelik yıllar boyu bu teklifi reddetmişken..." diye mırıldandım ardından ekledim. "Ailesi hakkında ne biliyorsun Cyra? Kardeşi falan var mı?"

Cyra bilmediğini belli edercesine omuzlarını silkti. "Duogon Krallığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kimse bilmiyor. En izole, en içine kapanık krallık orası."

Anladığımı göstermek için başımı salladım, ardından tekrar prence döndüm. Kendini beğenmiş bir havası vardı ve onunla ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Hem tanıdık gelen hem de onu boğazlama isteği uyandıran bir görünüşü vardı. Yarım gülümsemesini yumruklamak istiyorum.

Ona baktığımı fark ettiğinde yüzündeki gülümseme tüm yüzüne yayıldı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Hızla başımı masaya doğru çevirdim.

"Saige," dedim alçak bir sesle. "Çabuk beni dansa kaldır."

Ancak Saige bir şeyler yemekle o kadar meşguldü ki ne dediğimi duymadı bile. Zaiden'in çoktan salonu yarılacağına emindim. Neredeyse Drystan kadar uzun bir boyu vardı. Adımları da uzun olmalıydı. Tam Cyra'ya yalvaracakken Zaiden bizi duyabilecek bir mesafeye girdi.

"Leydim." Sesi toktu. Güçlüydü ve kusma isteği uyandırıyordu. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu nazik bir şekilde elini uzatarak. Parmakları davet edercesine kıvrılmıştı.

Tam henüz iyileşmediğimi söyleyip reddedecekken Cyra benden önce davrandı. "Çok ister!" diye bağırırken serbest duran kolumu kaldırıp elimi Zaiden'in eline tutuşturdu.

Dans pistine doğru ilerlerken Cyra'ya dönüp dudaklarımı oynattım. *Bittin sen.* Cyra ise gülümsemekle yetindi.

"Prenses Reika. Yanlış bilmiyorum, öyle değil mi?" diye sordu Zaiden elini belime yerleştirirken. "Antonella ailesinin tek vârisi. Slonian Krallığı'nın gelecek kraliçesi ve Quarith'in gelini."

Başımı onaylar şekilde sallayarak bir elimi omzuna yerleştirdim. "Araştırmanızı yapmışsınız Prens Zaiden." dedim gülümsemeye çalışarak.

"Zaiden yeterli."

"Seni bu okula ne getirdi o halde Zaiden? Dönem başladıktan sonra katılmışsın. Fikrini ne değiştirdi?" diye sordum. Dans başladı. Zaiden belimdeki eliyle beni yönlendirirken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Bu yılın diğer yıllara göre çok daha eğlenceli olduğunu öğrendim. İhanet edenlerden okuldan kaçanlara kadar birçok çeşit vâris olduğunu duydum. Ben de aranızda katılmak istedim. Böyle bir eğlenceyi kaçıramazdım." Bakışları âdeta içime işliyordu. Dudaklarından gülümseme eksik olmuyordu.

"Sen hangisisin peki?"

"Melek yüzlü şeytan diyelim," diyerek sırtıttı.

"Melek yüzlü olduğunu kim söylediye yalan söylemiş," dedim gülümseyerek.

Bunun üstüne Zaiden neşelendi. "Slonian Prensesi'nin dişleri varmış! Peki sen hangisisin prenses? Hain mi, kaçak mı yoksa masum mu?"

"Bazılarına göre katil, bazılarına göre hayatta kalanım," dedim, beni kendi etrafımda döndürmek için hamle yaptığı sırada.

"Hayatta kalanlara güvenmem. Hayatta kalmak için ne yapacakları asla belli olmaz." Gözleriyle ruhumu okuyor gibi bir hali vardı. İlk defa o zaman içime kurt düştü. Bu prens, tahmin ettiğimden daha fazlasını biliyor olabilir miydi?

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bundan sonraki adımlarımı planlamalı, yeni vârisin neden geldiğini çözmeliydim. Bu yüzden rahatça yalnız kalabileceğim yeri seçtim.

Zaiden'dan izin isteyerek dans bittiğinde onu aceleyle selamlayıp bıraktım. Zaiden bir sonraki avını seçerken, ben de eteklerimi kayarak hızlı adımlarla balo salonunu terk ettim. Muhafızların koruduğu kapıları geçtiğimde derin bir nefes aldım. İçeride göstermemek

İçin zorladığım duyguları serbest bıraktım. Hüzün, öfke, endişe... Hepsisi serbest kalırken duvara yaslanarak soluklandım.

Helia'nın balo salonunu benim ardından terk ettiğini fark etmemiştim. Sarhoş olduğunu da. Yanıma nefret dolu tükürüklerini saçarak geldiğinde yeni sakinleşmiştim.

"Sen!" dedi öfke ve kinle. "Ağabeyimin canını aldın."

Gözlerimi devirdim. Sarhoştur ve ne yaptığının muhtemelen farkında değildi. "Salona dön Helia. Seninle şu an uğraşamam."

Buna karşılık gürültülü bir kahkaha patlattı. "Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?" dedi belindeki kılıcı çekerken. Kılıç, bir sarhoşun ellerinde çok tehlikeli olabilirdi.

"Kılıcı indir. Konuşmak istiyorsan konuşuruz. Sarhoşsun ve sağlıklı düşünemiyorsun," diye kısık bir sesle konuştum. Ani hareketlerden kaçınarak duvara yaslı olan sırtımı kurtardım.

"Konuşmak istemiyorum Reika. İntikam istiyorum. Uzun, acı dolu bir intikam istiyorum. Tıpkı Drystan'ın ölürken hissettiği gibi."

Beyaz kabzalı gümüş kılıç havalanırken hızla üstüme atıldı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Kendimi savunabileceğim bir silahım da yoktu. Muhafızlara seslensem, onlar yetişene kadar Helia beni onlarca parçaya ayırırdı.

Darbesinden kaçmak için hızla kenara doğru atıldım. Bu durması için yeterli değildi. Bir anlığına başı dönmüş gibi sendelese de yeniden pozisyon aldı.

İkinci hamleyi yapacaktı ki bir ses, "Helia, dur," dedi.

Tanıdık bir sestir bu. Kaynağına bakmak için başımı çevirdiğimde karşıma Nyx'in muhafızı çıktı. Pembe lale desenli zırhıyla karşımda dikiliyordu. Helia da bir anlığına durmuştu. Ses ona da tanıdık gelmiş olmalıydı. Muhafız başlığını çıkarırken ikimiz de kıpırdamadık.

Karşıımızdaki Drystan'dan başkası değildi.

Bölüm 15

DÜŞMÜŞ VÂRİSLER

Drystan'ın üzerine atılıp belindeki kılıcı çektim. Kaşla göz arasında kılıcın kontrolünü elime almış, Drystan'ı afallatmıştım. Helia ise donup kalmıştı. Ağabeyine şaşkınlıkla bakıyor, gözlerini kırıpıstırıyordu.

Kılıç elimde parmaklarımın uzantısı gibiydi. Üzerimdeki hantal elbiseye rağmen kolaylıkla duruma uyum sağlayabilmişim. Kılıç, antrenman kılıçlarından daha ağırdı. Duogon kılıçlarından daha kalın bir yapıya sahipti. Bileğimin etrafında döndürürken hareketlerimin Drystan'ı korkuttuğunu fark ettim ancak genç prens hiçbir şey söylemiyordu. Konuşmuyor, yalnızca beni izliyordu.

Ben de bir adet şaşkın, bir adet sarhoş prensin varlığını fırsat bildim. Önce gardını tamamen indirmiş durumda olan Helia'ya doğru atıldım. Elindeki kılıcın parmaklarından kurtulmasını sağlamak zor olmadı. Odağı o kadar Drystan'ın üzerindeydi ki geri çekilmek için çabalamadı bile. Savunmaya geçmedi. Kılıcını, bir bardak şarap ikram eder gibi uzattı bana. Artık sağ elimde Drystan'ın kılıcı, sol elimdeyse Helia'nınki vardı.

Kılıçların ikisini birden hızla çevirerek havada daireler çizdim. Keskin metallerin sivri uçları, simsiyah eteklerimi teğet geçiyordu. Silahlarımı, bedenimin bir parçası haline getirdiğimi gören Gölge Prens birkaç adım geriledi. Gözlerinde sorular yatıyordu.

Boynumu nazikçe çevirerek kaslarımı rahatlatmamın ardından iki kabzayı da parmaklarımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde kavradım.

"Reika, ne yapıyorsun?"

Ölü olması gereken o adam sonunda konuşmuştu. Adım olmayan o kelime, dudaklarında zehirden farksızdı. Irithel ismini söylemediği için kendi kendime şükrettim. Ağzından çıkan asıl adım olsaydı, muhtemelen kendime hâkim olamazdım.

Hüsrân içinde bir nefes verdim. Öyle bir nefesti ki bu, duygularımın açığa çıkmasını ve tüm okulu prensin başına yıkma isteğini bastırıyordu. Dudaklarımı ıslatarak içimden saydım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz...

Gölge Prens halimi fark ettiğinde gülümsedi. Her zamanki gülümsemesiydi. İçten ve canlı. Dudaklarını bir tarafa doğru kıvrıran. Gözlerimin içine bakan. Yüreğimi ısıtan.

Beni öpen.

Sonsuzluk gibi gelen zaman, sabrımı toparlamama yardımcı olmadı. Yapmaktan korktuğum şeyi yapmak için atıldığımda her şey için çok geçti. Siyah görüyordum. Ne Helia ne Gölge Prens, hiçbir şey umurumda değildi. Tek umurumda olan şey öfkemdi.

Drystan'ın üzerine elimdeki iki kılıçla o kadar hızlı atladım ki prensin geri kaçmaya fırsatı bile olmadı. Yüzünü gözler önüne sermek için çıkardığı miğferi elinden kurtularak تنها koridorda yuvarlandı.

Zırhım yoktu, Drystan'ınki ise tüm parçalarıyla üzerindeydi ancak bu beni durduramazdı. Başka bir kılıcı olmadığı için karşımda dayanamayacaktı. Saldırdım, arka arkaya savurdum darbelerimi. Birkaç kere hamlelerimden kaçmayı başarsa da sonuncudan kaçmadı. Helia'nın kılıcı, Drystan'ın omzuna sertçe inince prens diz çökmek zorunda kaldı. İkinci atağım ise şaşkınlığından yararlanarak ona sert bir tekme atmak oldu. Belki de üstünde o ağır zırh olmasaydı darbelerimden kaçmayı başarabilirdi. Büründüğü kişilik, arkasına saklandığı kimlik onun yenilgisi olmuştu.

Prens sırtüstü yere yığılırken gözümü bile kırpmadım. Başının sert zeminde çıkardığı gürültü, kulağıma bir ninni gibi gelmişti. Çok ağrıyacaktı; bunu geçmişte aldığım onlarca darbeden biliyordum.

"Reika, ne yaptığının farkında değilsin. Dur lütfen," dedi ellerini kendini korumak istercesine kaldırarak. Helia'nın kılıcını kaldırıp kenara fırlattım. Silah parmaklarımdan ayrılarak karanlığa gömüldü.

"Sen öldün," dedim, kılıcını boğazına doğru tutarak. Yutkunmasına bile izin vermeyecek kadar dayanmıştı boğazına. Metalin yüzeyinde, alev alev yanan bakışlarımın yansımalarını görebiliyor olmalıydı.

"Mantıklı davranmıyorsun," dedi sessiz, yatıştırıcı bir ses tonuyla. Şu an mantığa ihtiyacım yoktu. Mantıklı davranmak, düşünmek istemiyordum. Sadece yaşadığım duyguları boşaltabileceğim bir eyleme ihtiyacım vardı.

Onun ölmesine, bana yaşattığı o acının gerçek olmasına ihtiyacım vardı. Gözlerine bakıp duruyordum. Sadece elimdeki kılıcı birazcık ittirmem, prensin ölümüne sebep olacaktı. Ama yapamıyordum. Bir şeyler beni tutuyordu. İçimde bir ses, kılıcı boğazına saplamamı engelliyordu.

Simsiyah bakışlarına kenetledim kendimi. Beni öptüğünde gördüğüm tutkulu bakışlara. Gerçek kimliğimi öğrendiğinde parlayan, kendinden emin bakışlara. Gözünü bile kırpmadan onlarca yalan söylerken gülümseyen bakışlara. İhanetini temsil eden bakışlara.

Uzun süre sonra bir kerecik güvenmeyi seçmiştim. Kendime tembihlediğim tüm kuralları yıkmış, kalkanlarımı indirmiştim. Peki sonunda ne olmuştu? Bana yalan söylemiş, beni kandırmış, gözlerimin içine baka baka bana cehennemi yaşatmaya karar vermişti.

Bir daha olmayacaktı.

Gözlerimin dolduğunu hissederken dudaklarımı sertçe ısırđım. Yaşları geri yollamak için dilimi damağıma bastırırken çenemi sıktım. Yutkunurken zihnimde dönen tüm düşünceler boğazıma dizildi.

Drystan'ı öldürmeye öylesine odaklanmıştım ki Helia'nın koridora fırlattığım kılıcı aldığını duymamıştım bile. Bana yaklaştığını görmemiş, bana saldırmak için hazırlandığını hissedememişim. Prense karşı olan öfkem diğer tüm duyularımı kapatmış gibiydi.

Helia, kılıcı sırtımdan içeri saplamak için hamle yaptığında korunmak için çok geçti. Kurtulmam imkânsızdı. Sırtımdaki düşmanı ruhum bile duymamıştı bedenim nasıl duysundu ki?

Gölge Prens ise her şeyin çoktan farkına varmıştı. Kardeşinin davranışlarında yıllar boyunca ustalaşmış olmalıydı ki kalkışacağı her neyse onu çok önceden anlamıştı. Kolunu kılıcı kenara doğru yönlendirmek için kullandı. Metal silahın üzerindeki gücümü kaybederken bir ayağını bana çelme takmak için savurdu. Dengemi kaybederken hızla yerinde doğrularak yere düşmeden önce beni havada yakaladı.

Helia havayı kesmişti. Ben silahsız bir şekilde yere çarpmanın eşliğinden dönmüştüm. Drystan ise yamulmuş zırhıyla beni kucağında tutuyordu.

Hızla debelenirken beni daha da sıkı kavradı ve hareket etmemi zorlaştırdı. “Derdin ne senin?” diye bağırdı aniden. Bana söylendiğini zannettiğim için dirseğimi yüzüne geçirmek için savursam da kolları bedenimi kontrol altına almıştı.

“Derdim ne mi? Seni şişlemek üzereydi Dry! İzlememi mi bekliyordun?” Helia’nın sesi kulaklarımda yankılandı. Biraz daha ayılmış görünmesine rağmen hâlâ tükürerek konuşuyordu.

“Bırak beni,” dedim, beni serbest bırakması için sakinleşmiş gibi yaparak. Şanslıydım ki Gölge Prens dediklerimi aynen uyguladı. Bedenim üzerindeki kontrolünü yitirirken, uçümüz de kendimizi koridorun ortasında birbirimize bakarken bulduk.

Kimse bir şey söylemedi bir süre boyunca. Helia’yla sadece Drystan’a baktık. Biz onu izlerken Drystan da sessiz kalmayı tercih etti. Ne derse desin benim için bir şey ifade etmeyecekti gerçi. İlk konuşan Helia oldu.

“Neden yaptın bunu? Kendini ölü gibi göstermene gerçekten gerek var mıydı?”

“Reika’nın güvenliği için bunu yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde hem onun okuldaki varlığı hem de benim hayatım tehlikeye girecekti. Anlaman gerekiyor kardeşim, üzüleceğini bile düşünmemiştim doğrusu,” diye mırıldandı Gölge Prens. Artık gülümsemiyordu.

"Sen bir hainsin. Korkak bir yalancısın," dedim sesimi kontrol etmek için uğraşmadan. Herkes duyabilirdi. Umurumda değildi. "Senden nefret ediyorum. Tüm damarlarımda, her hücremde hissediyorum bunu Drystan. Güçsüz vârisin tekisin. Bana planını söyleyecek cesaretin bile yoktu."

"Sinirli olduğun için böyle konuşuyorsun Reika. Sakinleşmen gerekiyor," dedi bana doğru bir adım atarak.

"Sakinleşmem mi gerekiyor? Bana ne yaşattığının farkında değil misin sen? O planları kurarken, kendini öldürmek için hazırlanırken bir an bile benim ne hissedeceğimi düşünmedin mi? Tüm vârislerin gözünde katil oldum. Helia birden fazla kez beni öldürmeye çalıştı. Belki de sen gelmesen bu akşam bunu başaracaktı da."

Drystan suçlayıcı bir bakışla Helia'ya baktı. Helia ise umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkmeyi tercih etti.

"Bunlar senin yüzünden oldu," dedim göğsümü göstererek. Parmaklarımı izlerimin üzerinde gezdirdim. "Beni zehirledin."

"O planda yoktu. Yemin ederim, asla böyle bir şey olacağını tahmin edemedim. Çok üzgünüm," diye konuşmaya çalışırken el hareketimle onu durdurdum.

"Bunların hepsi önemsiz. Bunlar geçici şeyler, hiçbiri sana karşı olan nefretimin sebebi değil. Senden nefret etmemin asıl sebebi ne biliyor musun?" Ona doğru bir adım atıp sesimi normal konuşma düzeyine indirdim. Bağırılmak için dişlerimi sıkarak konuşuyordum. "Yaşadığım kayıpları bilmene rağmen bana bunu tekrar yaşatırken bir an bile düşünmedin. En büyük korkumun sevdiğim insanları kaybetmek olduğunu bilmene rağmen gözlerimin önünde beni öptükten hemen sonra öldürdün kendini Drystan. Bunun ne kadar hastalıklı, ne kadar bencilce olduğunun farkında mısınız?"

Cevap vermek için ağzını açtı ancak devam ettim. "Hayır. Bunu kafanda birazcık bile tartmış olsaydın, başka bir çözüm bulurdun. Gözlerini yumarken beni çaresiz ve cesedin zannettiğim bedeninin hemen yanında yalnız bırakmazdın. Bu yüzden artık arkadaşım değilsin. Müttefikim değilsin. Benim için bir hiçsin."

Drystan donakalmıştı. Yaptığı şeyleri, iyiliğim için yaptığını zannettiğini biliyordum. Motivasyonunu anlayabiliyor, aldığı kararların nedenlerini tahmin edebiliyordum ancak ne olursa olsun, o çaresizlik hissini affettirecek bir sebep bulamıyordum. Bulamayacağımı da biliyordum.

"Soruların olmalı," dedi Drystan. Sesi iliklerime işledi. Mide bulantısı boğazıma kadar yükselmişti.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi merak etmiyorum."

"Ben ediyorum!" dedi Helia aniden konuşmaya dalarak. Gözlerimi ilk defa Drystan'dan koparıp ona döndüm. Gölge Prens de aynısını yapmıştı, bakışlarıyla Helia'ya susmasını söyler gibiydi. Benimkilerse defolup gitmesini diliyordu.

O sırada bir çığlık duyuldu. Uzun, acı bir çığlık.

Balo salonundan geliyordu. Üçümüz de duraksamadan salona koşmaya başladık. Giriş kapısındaki muhafızlar biz tartışırken ortadan kaybolmuştu. Ortalıkta kimse gözüküyordu.

Kapıdan çok uzaklaşmamış olsak da koştuğumuz her saniye, her adım sonsuzluk gibi gelmişti. Çığlığın sebebinin ne olduğunu bilmesem de iyi olmadığı kesindi. Ancak beni asıl korkutan, ilk çığlıktan sonra başka seslerin de yükselmiş olmasıydı.

Kapıya ulaştık. Önce haykırıışların kime ait olduğunu fark edemedim. Herkesin kafası tek yöne dönüktü, yine de bunu kavramam uzun sürdü. Sanırım şoktan dolayı, kimse Drystan'ın da içeri daldığını fark etmemişti. Bakışlarını ona çevirmemişlerdi bile. Sadece balkona bakıyorlardı. Melantha'nın konuşma yaptığı balkona.

Yavaşça bakışlarımı o tarafa döndürdüm. Karşımda, en tahmin etmeyeceğim sahneyi buldum.

Balkondaki Feyre'ydi. Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu. Kusursuz saçları, başının hemen üzerinde toplanmıştı. Tacı, saçlarının arasına yerleştirilmişti; düşmemesi için sıkıca dolanmıştı. Fildişi renginde, tam baloya layık bir elbise vardı üzerinde. Yüzü sağlıklıydı. Güzelliğinde hiç eksilme olmamıştı ancak gözlerindeki canlılık yitip gitmişti.

Ayaklarından balkona bağlanmış, aşağı sarkıtılmıştı. Bedeni boynundan karnına doğru öyle vahşice yarılmıştı ki organlarının hepsi teker teker parçalanmak istenmiş gibiydi. Bedeninden boynuna, boynundan yüzüne, yüzünden saçlarına ulaşan koyu kırmızı metacından aşağı damlıyordu. Tahtın üzerine.

Aşağı doğru serbest kalan kollarınaysa, bayrak gibi görünür ve uyarı asılmıştı.

Kuralları kimin koyduğunu unutmayın.

Eira'nın kustuğunu duydum. Zavallı kız, bir anda dizlerinin üzerine yığılıverdi. Gözlerim koruma içgüdüsüyle hızla Cyra'yı aradı z-londa. O sırada dans alanının hemen yanında olduğunu fark ettim. Elleriyle ağzını kapatmış, dehşet içinde Feyre'nin cesedine bakıyordu.

Sonrasında her şey çok hızlı oldu. Vârisler, olayın ilk şokunu atlatır atlatmaz kendilerini güvenilir kollara atma ihtiyacıyla muhafızlarını yanlarına çağırdı. Bazılarıysa dostlarına koştu. Helia'nın Zarin'in ismini haykırışını ve iki koluyla kızı kavradığını görmüştüm. Drystan'ı görenler bir anlığına şaşırsa da Feyre'nin cesedi balkondan sallanırken pek umurlarında olmadı. Melantha aniden salonun bir köşesinden ortaya çıktı. O kendini gösterene dek Cyra'nın yanına ulaşmıştım. Elini kavrarken buz kestiğini fark ettim. Ağlıyordu. İçim çekiyor, garip sesler çıkarıyordu.

"Otur Cyra," dedim, kızı sandalyelerden birine doğru sürüklerken. Emrime ağır hareketlerle itaat etse de gözlerini balkondan ayıramıyordu. Parmakları titrerken yanında olduğumdan emin olmak istercesine kollarımda dolaşıyordu. Bakarak değil, dokunarak anıyordu yanında olduğumu.

"Muhafızlar!" diye haykırdı aniden Profesör Melantha. "Hemen balo salonunu kapatın ve kimsenin çıkmasına izin vermeyin! Birbirinize hızla balkona çıkıp bedeni indirsin! Vârisleri koruyun!"

Muhafızlar, Melantha'nın söylediklerini ikiletmeden hızla harekete geçti. Hepsi ne yapması gerektiğini önceden biliyormuşçasına çabucak emirleri yerine getirdi. Bazıları kapının önünde zırhtan bir duvar örerken, bazıları balkona doğru ilerledi. Bireysel muhafızları çoktan vârislerinin yanındaki yerlerini almıştı.

Drystan'ın hemen arkamızda durduğunu fark ettim. Neden yanımında gezdiğini anlayamıyordum. Onu yakınımında istemiyordum ancak durum bu konuda eyleme geçmek için uygun değildi. Şimdi yapmam gereken şey ortamı gözlemlemektir.

O bedeninin oraya sonradan asılması imkânsızdı. Demek ki daha en başından beri ceset hazırды. Yalnızca serbest bırakılmayı bekliyordu. Peki kim, nasıl bunu yapmış olabilirdi? Kim, nasıl fark edilmeden bir cesedi böyle açığa çıkarabilirdi? Üstelik Feyre uzun süre önce öldürülmüş olsaydı, Melantha ve Zaiden balkondayken kesinlikle cesedin kokusunu alırdı. O halde iki ihtimal vardı. Feyre yakalanmış, balo gününe kadar saklanmış ve bugün öldürülmüştü. Ya da Melantha ve Zaiden'in bu işte parmağı vardı.

Bir anda muhafızların öksürmeye başlamasıyla düşüncelerim bölündü. Hepsi boğulur gibi teker teker öksürmeye başlamıştı. Cyraniden korkuyla etrafına bakındı. Önce Melantha'nın etrafındakiler yığıldı yere. Ardından bireysel muhafızlarımız diz çökerek kan kusmaya başladı.

Hiro'nun Fintan'ı sertçe iterek kendi muhafızına doğru koştuğunu gördüm. Bağırışlar ve kusma sesleri, düşüncelerimi boğan düzeydeydi. Hepsi, hayaletler tarafından boğazlanıyormuş gibi elleriyle boyunlarının etrafındaki görünmez ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Hızla Drystan'a öfkeli ve endişeli bir bakış attım.

Onda hiçbir tepki yoktu. Öksürmüyor, kusmuyordu. Yalnızca dehşet içinde diğer muhafızları izliyordu. Profesör Melantha bile paniğe kapılmış gibiydi. Tüm korumalarının can çekişmesi karşısında ne yapacağını bilemez bir hale gelmişti. Son çareyi eğitmenlerin yanına sığınmakta bulmuş gibi acele tavırlarla eğitmen masalarının olduğu alana doğru ilerledi.

Muhafızların kustuğu kanlar yüzünden balo salonunun zemini neredeyse tamamen kırmızıya boyanmıştı. Her yer yapış yapış, ıslak ve sıcaktı. Melantha kendisini zar zor masaya doğru atıp Lord Zion'la Leydi Asrid'in arasına sığındı. Kadının kendini koruma çabası ve vârisler için hiçbir şey yapmaması midemi bulandırıyordu.

Tüm bu kaos devam ederken Hiro'nun kendi muhafızının hareket etmediğini anladığını gördüm. Genç prens aniden ayağa kalkmış muhafızının ölümünün acısıyla ağlamaya başlamıştı. Hemen ardından gözleri Niss'i buldu. Raven'in oda arkadaşı olan güzel, büyük gözlü prenses bir masanın kenarında diz çökmüştü. Bacaklarını vücuduna doğru çekmiş, bedenini korku içerisinde top haline getirmişti.

Hiro, Aedan'ı da kolundan tutup sürükleyerek Niss'e doğru ilerlemeye başladı. Zeminde hayatları için yalvaran muhafızların çırpıyan bedenleri varken hareket etmeleri zordu. O sırada içgüdülerim harekete geçti. Hiçbir şeyin bitmediğini söyleyen iç sesim, bana tekrar o balkona bakmamı emretti.

Cyra'ya sarıldığım kollarımı kıpırdatmadan Feyre'nin cesedine döndüm. Elinde arbalet olan bir muhafız, âdeta bir ölüm meleği gibi dikiliyordu orada. Üzerinde zırh ve miğfer vardı. Salondaki kusmayan tek muhafız oydu ve bizi izliyordu.

Arbaleti bize doğrulturken neler olup biteceğini anladım. Kaldırıldığı arbalet hedefini arıyordu. Sivri uçlu o ok, içinden geçip sonunu getirebileceği bir bedenin arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Hızla Drystan'a baktım. Saniyeler sonra gerçekleşecek olanı o da fark etmişti. Göz göze geldiğimiz kısacık an, harekete geçmemiz için yeterliydi. Cyra'yı hızla kavradı. Şok içerisindeki sarışın prensesi kol-tuk altlarından çekerek bir masanın altına doğru fırlattı. O sırada ben de tüm gücümle bağırdım.

"Yere yatın!"

Bazı vârisler beni duydu; bazıları anladı, bazılarıysa kendine korumaya almakta çok geç kaldı. Balo salonunun tam ortasındaki Hiro'yla Aedan açık hedefti. En kötüsü de bunu fark eden tek kişi olmamamdı.

Hızlı harekete geçmezsek, ikisi de o keskin okların hedefi olacaktı. Saniyeler içinde kimden yardım isteyebileceğimi tarttım kafamda. Drystan, Cyra'yı koruyordu. Helia, Zaiden, Zurin ve Nyx salonun diğer tarafında, uzaktaydı. Eira kendini kaybetmişti, bana yardım edemezdi. Ancak aramızdaki en savaşçı prenseslerden biri olan Saige harekete geçmeye hazırdı.

Sesimi duymuştu ve hareketlerimden Hiro'yla Aedan'ı kurtarmaya çalışacağımı anlamış olmalıydı. Aniden oturduğu masanın altından bir hançer çekerek elbisesini boydan boya yardı. Bunu rahat koşabilmek için yaptığını çok geç anladım. Bana attığı tek bakış, hazır olduğunu anlatıyordu.

Beraber Niss'in yanına gitmeye çalışan iki prensle doğru koşmaya başladık. Yerin kayganlığı herkesin işini zorlaştırıyordu. Salondaki bağırış ve çağırışlar sebebiyle prensler bizi duyamıyordu. Tek avantajımız, onların bizden daha yavaş adımlar atmasıydı.

Arbalet gerildi ve muhafız omuzlarını geriye atarak ilk oku atmak için hazırlandı.

"Hiro!" diye bağırdım.

"Aedan!" Saige'in sesi kulaklarımı inletti ancak ikimizinki de hayatlarını kurtarmaya yetmedi. O sırada ilk ok arbaletten kurtuldu. Havayı yararak tam olarak Hiro'yla Aedan'ın olduğu tarafa ilerledi.

Ok Hiro'nun omzunun hemen arkasına saplandı ve omzunu delip köprücük kemiğinin altından çıktı. Prens sendeledi. Haykırışı, salondaki diğer çığlıkların arasına karıştı. İkinci okun Aedan'ın boğazını parçalaması, çığlık atmasını engellemişti. Genç prens o an hayatını kaybetmiş olmalıydı. Bedeni kan gölünün içine yığılıverdi. Onun kanı da onlarca muhafızın kanına ve kusmuğuna karıştı. Genç prens, vahşetin ve yıkımın bir parçası haline geldi. Böylece bir vâris daha hayatını oyunda kaybetti.

Hiro'yu kurtarmaya odaklanmalıydık. Prensle doğrultulan ikinci ok, onun bedenini bulmadan hemen önce Saige yanına ulaşmayı başardı. "Eğil!" diye bağırdı dizlerinin üzerine düşerek.

Düştüğünü zannetmiştim ancak yanılmışım. Saige, yerin kayganlığını Hiro'ya daha hızlı ulaşabilmek için kullanmıştı. Kızıl zeminde kayarak kan gölünde yüzen siyah bir kuğu gibi prensin yanına süzüldü.

Ok arbaletten fırlamıştı ancak Saige, hançerini okun yönünü değiştirmek için kullandı. Metal hançer oku ortadan ikiye ayırır vermişti. Hiro minnettar bakışlarla Saige'e döndü. Gardını indiren Saige

ise Hiro'ya bakmakla hayatının hatasını yaptı. Bir sonraki ok, Saige'in sağ baldırına saplandı.

Saige'in acı dolu feryadı salonu doldurdu. Sırtımın ve göğsümün alev alev yandığını hissediyordum. Sonunda yanlarına ulaşabilmiştim. Saige'in elinden düşen hançere uzandığım anda göğsümde bir tekme hissettim. Bir ok daha serbest bırakılmıştı ve belimin hemen yan tarafını teğet geçti. Saige'in attığı tekme sayesinde darbe almamıştım.

Başımı dehşetle kaldırdığımda Zaiden'in bize doğru geldiğini gördüm. Katliamın dehşetini umursamaz bir tavırla, yavaş adımlarla ilerliyordu. Olan biteni bir tiyatro izliyormuş gibi soğukkanlı gözlerle takip ediyordu.

Dikkatimi dağıtmasına izin vermemek için tekrar hançeri gözümüne kestirdim. Kan içindeki hançerin kabzasını kavradığımda içime bir rahatlık yayıldı. Vücudumun kaskatı kesilirken bacaklarım kat kat zırh içerisindeymiş gibi ağır hissettiriyordu. Boğazımda bir acılık, ağzımda ısırılmış dudaklarımdan sızan kanın tadı vardı.

"Bir yere sığınmamız lazım," dedim Saige'i kolundan kavrarken. Diğer kolunu da kendi himayesi altına alan Hiro homurdanarak ayağa kalktı. Her hareket ağır ve zorluydu.

Kollarından tutup çektiğimiz Saige güçlükle doğruldu. Bacağındaki ok, elbisesinin eteğini derisine mıhlamıştı. Dişlerini sıkıyor ancak ses çıkarmıyordu. Hiro ve Saige'e duyduğum saygı, az önce yaralanmamış gibi güçlü ve kararlı hareketler etmeleriyle artmıştı.

"Muhafız! Aşağı in ve teslim ol! Biz de canını bağışlayalım." Ses Zaiden'a aitti. Zaiden'in bize birazcık da olsa zaman kazandırmasına minnettardım çünkü iki yaralı vârisle yürümek çok zordu. Niss'in altında çöktüğü yemek masasına ulaşmamız için yalnızca birkaç metre ilerlememiz gerekiyordu.

"Vârisimin işini kolaylaştırmak için buradayım!" diye haykırdı muhafız. Sesinden otuzlu yaşlarında bir erkek olduğu anlaşılıyordu. Kimin muhafızı olduğunu öğrenmek ve ardından o vârisin canını bizzat almak için sabırsızlanıyordum. Ardından arbaleti Zaiden'a doğrultup bir ok daha gönderdi. Zaiden ufacık bir irkilme belirtisi

göstermemişti. Nereden bulduğunu anlayamadığım kılıcını hızla çevirerek oku kesip attı.

Niss'in dolu, yaşlı ve korkak gözlerini seçebilecek kadar yaklaşmıştık. Kızın hareket bile edemeyecek kadar şokta olduğunu anlayabiliyordum ancak azıcık yardıma hayır demezdim.

"Aşağı in," dedi Zaiden otoriter bir ses tonuyla. "Şiddete şiddetle karşılık veriyorsun. Vârisini korumak istiyorsan bize onun kim olduğunu söyle, sana güvenliğini sağlayacağımıza dair söz verelim. Ancak katil olduğundan şüphelendiğin herkesi öldürerek onu koruyamazsın."

Neredeyse masaya varmıştık. Hiro, Saige'in bedeninin ağırlığını bana bırakarak Niss'e doğru koştu. Kızı yerden kaldırıp kocaman sarıldı.

Muhafızın kapalı miğferinin altında boğuk bir kahkaha yükseldi. "Onu katilden korumuyorum ki lordum. Katil olan o olduğu için işini kolaylaştırıyorum."

Ardından sıradaki oku serbest bıraktı. Sertçe havayı yarıp geçen ok Hiro'nun sırtına saplandı. Keskin ucunun etini delip geçtiğini duymuştum âdeta. Kemiğine denk gelmemiş olmalıydı çünkü Niss'in ağzından çıkan o minik, çaresiz nefes zihnime işlemişti.

Hiro'nun sırtından girerek ilerleyen ok, prence sıkı sıkı sarılan prensesin göğsüne saplanmıştı. Arbaletin fırlatma gücü o kadar yüksekti ki Niss'in minicik bedeni elinden kurtulamamıştı.

Çiftin sırtından damlayan sıcak kan, artık soğumuş olanlara aktı. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Öfkem, her hücremi sarmak üzere alevlendi. Elimdeki hançeri sıktım. Gözlerimin yandığını, yanaklarının ıslandığını hissedebiliyordum. Net bir şekilde görebilmek için defalarca kırıştırdım gözlerimi. Ardından balkona doğru döndüm.

Boğazım, erimiş bir çeliği ağzıma dökmüşler gibi yanıyordu. *Intikam*, diye düşündüm. *Tüm bunların intikamı o kadar acı olacak ki.*

Eirwen. Cahirr. Odette. Feyre. Aedan. Hiro. Niss.

Elimdeki hançeri çevirdim. Kolumu havaya kaldırdım ve tüm gücümlle hançeri fırlattım. Parmaklarımdan kopup giden hançerin balkona ulaşip ulaşamayacağından emin değildim.

Havada uçan tek silah benimki değildi. Zaiden elindeki kılıcı fırlatmıştı. Kılıç, metalin metale sürtmesiyle kulakları çınlatan bir sesle zırhını deldi muhafızın ve toprağa dikilen taze bir gül gibi göğsüne dimdik girdi. Hançerimse boğazını bulmuştu. Miğferi kafasından düşüp yere çarparken merakla muhafızın yüzüne bakmaya çalıştım.

Hiçbir vârisin kişisel muhafızı değildi. Nöbet değiştirenlerden biri bile değildi. Sıradan bir muhafızdı ve orada, o saniye can verdi. Üç vârisin katili olan arbaletse balkonun kenarından aşağı düşüp parçalara ayrıldı. Hepimizin yüreği gibi.

Zaiden bana dönüp başıyla hafif bir selam verdi. Yaptığım şeyi tebrik ediyor gibiydi. Kendisiyle de benimle de gurur duyduğunu gösteren bir bakışı vardı ancak en çok kendisiyle gurur duyduğuna emindim. Tüm salon kan kokarken Saige kendini vücuduma yaslayarak başını omzuma dayadı. Ağlamıyordu ancak derin ve kesik nefesler veriyordu.

Katliamın kaosu ve dehşet vericiliği hepimizi çok büyük ölçüde etkilemişti.

“Öldüler,” dedi Saige kulağıma doğru. Haklıydı. Yardım çığlıkları ve haykırışlar sona ermişti. Can çekişen muhafızlar artık yalnızca yerde yatıyordu. Kadınlar ve erkekler. Hepsi ölmüştü. Zarar görme-
yen tek muhafız, kılık değiştirmiş Drystan’dı.

Hızlı atan yüreğim kulaklarımda gümbürdüyordu. Balo salonundaki bağırışlar ve acı çığlıklar son bulsa da hepsini hâlâ zihnimde duyabiliyordum. Etrafıma baktığımda gördüğüm yüzlerin tümünde kaybın getirdiği üzüntünün, öleceklerini zannetmelerinin endişesini ve en nefret ettiğim duygu olan çaresizliği gördüm.

Daha bu sabah, bu balo için civildayarak hazırlanan prenseslerin her birinin elbisesi artık kana bulanmıştı. Hayatları için mücadele etmenin hayalini bile kuramayan vârisler, bu gece gerçek tehlikenin farkına varmış, güçlü bir düşmanla karşı karşıya durduğumuzu kavramışlardı. Düşmanın içimizden biri olduğunu da.

Bu baloya ait korkunç anılar, burada bulunan kimsenin zihninden hayatı boyunca gitmeyecekti. Belki de hükümdar olduğumuzda nasıl yöneteceğimizi bile belirleyecekti. Masumları sinsisi, kötülerini

merhametli hale getirecekti. İnsanların gerçek bir travmaya karşı vereceği tepkiler böyle şeyler yaşanana dek belli olmazdı.

İçimi çekerek Saige'i bir sandalyeye oturttum. "İyi misin?" diye sordum canının ne kadar yandığı yüz ifadesinden belli olsa da.

Başını onaylar şekilde salladı. "Sen git," dedi. "Cyra çok korkmuş olmalı."

Bakışlarımla anlayışı için teşekkür ederek Cyra'yla Drystan'ın az önce altından çıktıkları masaya doğru yürümeye başladım. Muhafız cesetlerinin üzerinden geçerek yaklaşıyordum onlara. Cyra'nın sarı elbisesi artık kırmızıydı. Drystan ise lale desenli zırhını çıkarmaya uğraşıyordu.

Salonun diğer tarafından bir ses geldi. Helia bir muhafızın cesedini tekmeledi. "Bu nasıl olabilir?" diye haykırdı. Nefeli'yle Kaius da başka bir masanın altından çıkmıştı. Ağır hareketlerle etrafta incelemeye koyuldular.

"Zehir," dedi Nefeli. Kendinden son derece emin görünüyordu. "Hepsi zehirlenmiş. Muhtemelen akşam yemeklerine katılmış. Yalnızca onların yemesi konusunda oldukça dikkatli davranmış olmalılar aksi takdirde muhafız olmayan birinin aralarına katılmaları fazla kolay olurdu."

"Bu oyun..." dedi Helia. "Bu hastalıklı vâris, düşündüğümüzden çok daha tehlikeli."

"Gerçekten mi? Bunu şimdi mi anlıyorsun?" diye bağırdı Nyx aniden. Sinirliydi. Onu sakinleştirmek isteyen Eryx'in elini sertçe iterek prensin sendelemesine sebep oldu. "Schefflera bozuntusunun bize verdiği kurallarda bunların hiçbiri yoktu! Onun kimliğini ortaya çıkarana kadar kazanma şansımız ve vaktimiz olmalıydı. Ama şimdi? Lanet olası bir baloda lanet olası üç vârisi birden öldürttü!"

"Onun kararı olup olmadığını bilmiyoruz," diyerek yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu Eryx.

"Muhafızın kendi ağzıyla söylediklerini duymadın mı? Bizi bu medeniyetten uzak, korunmasız, hiçbir şekilde yönetilemeyen okula tuktunuz ve hepimizin teker teker ölmesine göz yumuyorsunuz! Yapacağınız işi..."

"Yeter!" Profesör Melantha'nın tok sesi, duvarları titretti. "Eğitmenlerimiz yarın ilk iş olarak krallıklara haber götürecektir ve hepinizi alması için birer araba yollayacaklar. Hepiniz evlerinize döneceksiniz. Güvenliğiniz için yalnızca Leydi Asrid'le Lord Zion okulda kalıp her birinizin kendinizi savunmayı öğrendiğinden emin olacak."

"Okulda yeteri kadar at var, neden kendimiz dönemiyoruz?"

"Fazla tehlikeli." Yalan söylüyordu. Profesör Melantha, katilin kim olduğunu bilmese bile bizi okulda tutmak için çabalıyordu. Başından beri yapıyordu üstelik bunu. Cesetleri bildirip bildirmediğinden ve tehlikede olduğumuz haberini gönderip göndermediğinden bile emin değildim. Katil o bile olabilirdi.

Suikastçı başından beri bizi yanlış ipuçlarına yönlendirmişti. Birbirimizden şüphelenmemizi, düşman olmamızı, hatta sırlarımız yüzünden katil olmayı seçmemizi istemişti. Başarılı da olmuştu. Tüm bunları rahatlıkla yapabilecek, üstelik asla ortaya çıkmadan bu işten sıyrılabilecek biri varsa o da Profesör Melantha'ydı.

Peki ya bu oyunu oynamasının sebebi neydi? Vârislerden nefret etse bile bizi yavaş yavaş, vahşice öldürmesi için nefretten çok daha başka, çok daha güçlü duygulara ihtiyacı olmalıydı.

Hiçbir zaman iyi bir prenses olamayacak, hangi çatalı ne zaman kullanmam gerektiğini tam olarak çözemeyecektim. Onların çocukluğundan beri aldıkları kusursuzluk eğitimlerine sahip değildim. Hayatta kalmayı öğrenmeye çalışırken görgü kurallarından geri kalmıştım. Kitapların kokusu yerine açlığın kokusuna alışmıştım. Ancak bende olup onlarda olmayan bir özellik vardı. Onlar acılarını sadece yaşamayı biliyordu, bense onlardan ders çıkarmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Acımı güce çevirmek, uzmanlık alanımdı artık.

Profesör Melantha boğazını temizledi. "Bundan sonra odalarınızda sizi koruyan muhafızlar olmayacak. Yataklarınıza yatarken yanınızda sizinle uyuyan kişinin suikastçı vâris olduğundan şüphe ederek uyuyacaksınız. Takdire şayan arkadaşlıklarınız zedelemeyecek ve kendinizi savunmayı öğrenmek zorunda kalacaksınız. En iyi hükümdarların bile yapamadığını yapmak zorundasınız."

Taktiklerinizi geliştirmelisiniz. İçgüdülerinizin güvenilirliğini tartmalısınız. En önemlisiyse strateji kurmayı nefes almak kadar hayatınızın bir parçası haline getirmelisiniz. Eğitimcilerimizin sağ salim krallıklara ulaşip dönmesi biraz vakit alacaktır. Bu süre boyunca yemeklerinizden siz sorumlusunuz. Her sabah Leydi Asrid ve Lord Zion'la Saldırı ve Savunma dersi alacaksınız. Bu noktadan sonra diğer dersleri almanıza zaten ihtiyaç kalmayacaktır."

Az önce tüm muhafızlar boğularak ölmemiş, üç vâris vurulmuş gibi o kadar soğukkanlı ve planlı konuşuyordu ki her kelimesi nüylerimi ürpertiyordu.

"Cesetlerle birilerinin ilgilenmesi gerekiyor," dedi Nyx iğneleyici bir ses tonuyla. Çok geçmeden balo salonu kokmaya başlayacaktı. Onlarca cesedi ne yapacaklarını ben bile kestiremiyordum.

Profesör Melantha derin bir nefes aldı ve tekrar konuştu. Bize karşı sabırlı olmak konusunda zorlanıyor gibiydi. "Şifacılar halleder. Ne yazık ki yardım gelene kadar kendi başınızın çaresine bakmanız gerekecek. Her ne kadar buraya eğitimciler tarafından öğrenim görmek için gelmiş olsanız da artık her şey size bağlı. Hükümdarlığınızın sağlamlığı için burada geçirdiğiniz her saniyenin değerini bilmenizi tavsiye ediyorum. Okulda tanıdığınız birinin hain olması, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey öğretebilir."

"Kusura bakmayın profesör ama..." diye lafını kesti Zaiden aniden, "...bu konuşmaları burada yapmanızın doğru olduğunu düşünmüyorum. Buradaki vârisler az önce hem arkadaşlarını hem de muhafızlarını gözleri önünde kaybetti. Travma geçiriyorlar. Sizi dinleyecek halleri olduğunu bile zannetmiyorum. Bence herkese kendilerine gelmeleri, temizlenmeleri ve biraz dinlenebilmeleri için zaman tanımalısınız."

Profesör rahatsız bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. Başını kaldırdı. İnce, sivri çenesini ileri uzattı. Yeni gelen vâris tarafından bölünmek ve vârisin ona akıl vermesi hoşuna gitmese de haklı olduğunu biliyor olmalıydı. "Haklısınız Prens Zaiden. Kayıplarımız için çok üzgün olduğumu belirtmek istiyorum. Bu gece hepimiz için zor bir gece olacak ancak odalarınıza çekilebilirsiniz."

Vârisler ağlayarak, iç çekerek ve kusmak üzereymiş gibi karnilerini tutarak balo salonunu terk etmeye koyuldu. Tüm bu yaşananlar karşısında duygusuz kalabilen az vâris vardı. Bunlardan biri Helia'ydı. Sarhoşluğunun ve dalga geçmeye meyilli mizacının erkisi olduğunu düşünsem de duyarsız bir şekilde muhafızın cesedini tekmelediği sahne gözlerimin önünden gitmiyordu. Bir diğeri Nyx'ü Kafayı sıyırdığından son derece emin olduğum pembe saçlı prenses gözleri önünde katledilen üç vârise üzüldüğünü belli eden herhangi bir davranışta bulunmamıştı. Onun yerine öfkeyi seçmişti. Bunu dürüst bir şekilde bağıra bağıra belirtmesi her ne kadar takdir edilecek olsa da soğukkanlılığının da bir göstergesiydi.

Son vâris ise, soğuk ve ifadesiz yüzüyle Zaiden'di. Vârislerle arkadaş olmadığı için onlara fazla üzülmelerini beklemiyordum elbette. Yine de geldiği gün onlarca muhafız zehirlenmişti, dengi olan üç vârisse öldürülmüştü. En azından bir şaşkınlık belirtisi gösterebilirdi ancak şaşkınlıkla açılan gözler şöyle dursun, diğer hiçbir duyguyu da göstermemişti prens. Gizemli prensin bildiklerinin tahmin ettiğimizden çok daha fazla olduğuna adım kadar emindim.

Kulenin girişine geldiğimizde dar merdivenlerden çıkabilmek için sırayla ilerlemeye başladık. Ben Cyra'nın yanından, Drystan da bizim peşimizden ayrılmıyordu. Her an duvarlardan yaratıklar fırlayıp üstümüze çullanacakmış gibi sürekli tetikteydi. Gözlerini üzerimizden ayırmadığı gibi mesafesini de koruyordu.

Prenseslerin ortak salonuna girmeye yeltendiğinde Cyra'yı içeri girmesi için bırakıp Drystan'ı kenara çektim. "Kendimi yeterince iyi anlatamadım sanırım. Seni yakınımda istemiyorum Drystan. Lütfen kendine zarar verebileceğin başka bir prenses bulur musun?"

"Başka bir prenses istemiyorum. Seni istiyorum." Gözleri çok yorgun bakıyordu. Bir günde on yıl yaşlanmış gibiydi.

"Kendini bana hediye ettiğin kolyeyle öldürmeden önce düşünecektin onu. Sahi, kolyenin içinde zehir olduğuna ve onun yüzünden bu iğrenç siyah damarlara sahip olduğuma göre..." Kafamı hafifçe yana eğerek vücuduna göz gezdirdim. "...nasıl oluyor da sen kolyeyi vücudunun iyice derinine batırdığın halde sende hiçbir iz yok?"

Drystan yaptıklarından pişman bir görüntü sergileyerek kafasını hafifçe aşağı eğdi. "O gün senden önce çıkmamın sebebi panzehir içmeye gitmekti. Başından beri aklımdaydı. Panzehir, vücuduma girer girmez zehri etkisiz kıldığı için hiç iz oluşmadı." Tatmin olmuşum. Merakımı gideren bir cevaptı bu. Ortak salona girmek için hareketlendiğimde önümü keserek beni durdurdu. "Zehrin sana bulaşacağını tahmin edemedim. Sen fark etmeden kolyeyi çıkarmak için uğraşıyordum ama bir anda oluverdi. Sana panzehri vermek için seni öptüm ama yeterli gelmemiş."

"Zehir bulaştığı için mi beni öptün?" Bu durum afallamama sebep olmuştu. O öpücüğü bir tür veda olarak düşünmüştüm. Ya da duygularının ifadesi. En kötü, yaptıklarının özrü. Ancak bu kadar duygusuz bir öpücük olması ihtimali aklıma bile gelmemişti. Kalbimde bir sızı hissettim o an. Tarif edemediğim, sebebini anlayamadığım bir kasılma. Elimi göğsüme bastırıp geçmesi için uğraşacağım türden bir ağrı. Elimi göğsüme bastırduğumda geçmeyeceğini bildiğim türden bir ağrı.

"Hayır hayır, yalnızca o yüzden değil," diyerek toparlamaya çalıştı. Drystan ancak duygularımın beni ele geçirdiğini çoktan fark etmiş olmalıydı. Çaresizce gözlerime bakmaya ve elimi tutmaya çalıştı.

"Muhafızların birer birer yığıldığı sırada dönüp sana baktım," dedim sahneyi tekrar kafamda canlandırarak. Ancak konuşurken ona değil duvara bakıyordum. "Neden biliyor musun?"

Drystan olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı.

"Ben de bilmiyorum," diye devam ettim. "O koridorda canlı yüzünü gördüğüm anda benim için bitmiştin. Sana karşı hiçbir duygu beslemediğimden, benden uzak durmanı istediğimden emindim. O kadar öfkeliydim ki gerçekten ölmeni istedim. Sonrasında buna değmeyeceğini düşünerek vazgeçtim. Muhafızlar kan kusarken ise içimde bir dürtü oluştu. Minicik de olsa bir kaybetme korkusuydu bu. Sana yeni kavuşmuşken orada yığılıp kalacağını ve bana bir daha adımla seslenemeyeceğini düşündüm. Gölge Prens diye seslendiğimde sırıtmadığın bir dünya, bir anlığına da olsa bomboş geldi."

Drystan'ın solukların hızlanmıştı. "Reika..." Bana ait olmayan o ismi söyledi ancak söylemek istediği şeyleri toparlayamıyor gibiydi.

"Nefesini boşa harcama," dedim gözlerinin içine bakarak. "İçimde kalan o minicik duyguyu, az önce o öpücüğün anlamsız olduğunu söyleyerek yok ettin zaten. Artık bir sonraki kurban sen olsan bile umurumda olmaz Drystan. Öfkeliydim. Bana yaşattıkların yüzünden sana çok sinirliydim. Ama şimdi o bile kalmadı. Hiçbir şey hissetmiyorum Drystan. Duygularımı silip attığın için teşekkür ederim. Bu okuldan sağ çıkmak için buna ihtiyacım vardı."

Ardından kafamı hızla çevirerek ortak salonun kapısına yöneldim. Drystan bir kez daha beni durdurmak istedi ancak bu sefer izin vermedim. Miath'ın yarı vârisi Drystan yaşasa da Gölge Prens benim için ölmüştü artık.

Prenseslerin katı, bir grup bebek tarafından kuşatılmış gibiydi. Yeni yürümeye başlamış bebekleri andıran hareketleri vardı. Nereye oturacaklarını, ne söyleyeceklerini, hangi odaya girmeleri gerektiğini bilmiyorlardı sanki. Dikkatle gözledikten sonra kendini toparlayabilmeyi biraz olsun başaranların diğerleri için küvet hazırlamaya koyduklarını fark ettim. Cyra'ninkini kimin üstlendiğini bilmesem de sarışın prenses kendini çoktan suya gömmüştü. Yanında benim için de hazır bir küvet vardı.

Raven'ın odasından ağlama sesleri geliyordu. Nefeli yanında olmalıydı çünkü yatıştırıcı ses tonuyla kızı teselli etmeye çalışıyordu.

Nyx odada volta atıyor, söylenerek koltukların etrafında dolaşıp duruyordu. Eira'yla Saige ortalıkta görünmüyordu. Çoktan odalarına çekilip sarılarak uyduklarını varsaydım. Zurin ise Helia'yla onların katına girmişti. Kimseden saklamaya da çalışmamışlardı. Tüm yaşananlardan sonra umursayacaklarını da zannetmiyorum. Herkes kendi sırlarına, kendi acılarına yönelmişti.

İşte böyle, yirmi beş vâristen on sekiz vârise düşmüştük. Artık yalnızca sekiz prenses ve on prens vardı. Krallıkların bunun intikamını nasıl alacağını çok merak ediyordum.

En çok kafamı kurcalayan konulardan biriydi aslında bu. Krallar ve kraliçeler bu okula vârislerini eğitim almaları için göndermişti.

Sonuçta Kraliyet Okulundan başarıyla mezun olmaları o vârislerin güvenilir olduklarının birer göstergesi olacaktı. Ancak önünde sonunda ölümler duracak, katil ortaya çıkacak ve tüm olan biten kralıklara anlatılacaktı.

Peki o zaman ne olacaktı? Kraliyet Okulunu yerle bir etmeleri kaçınılmazdı. Suikastçı vârisin geldiği krallıksa muhtemelen haritadan silinecekti. İntikam hissiyle mantıksız karar veren hükümdarların savaş açması oldukça muhtemeldi. Bu senenin sonunda yirmi dört değil, yirmi üç krallık kalacaktı. En azından ölen vârisler hayatlarından olsa da krallıkları güvendediydi.

Yıkayıp temizlendikten ve üstürme tertemiz kıyafetler geçirdikten sonra kendimi son derece rahatlamış hissederek yatağıma oturdum. Cyra çoktan kendini yastığına gömmüştü ancak sürekli dönüp duruyordu. En sonunda dayanamayarak yatağın kenarına kaydı. "Reika?" diye seslendi. "Uyuyamıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Benimle uyur musun?"

Uyumak gibi bir planım yoktu aslında. Yapmak istediğim tek şey bundan sonraki yolumu çizmekti. Alacağım kararları kafamda kurmak ve ihtimalleri değerlendirmekti. Yine de Cyra'ya kıyamadım. Usul usul yatağına gittiğimde rahatça yatabilmem için iyice yer açtı. Bahar kokulu yatağa uzanır uzanmaz bana sokuldu. Kafasını omzuma koyarken üstümüzü iyice örttü. Uyumak istediğini biliyordum ancak bu saniyeler Cyra için son derece hassastı. Bunu ona bazı şeyleri itiraf ettirmek için kullanabilirdim.

"Cyra?" dedim meraklı ve de masum bir sesle.

"Evet?" diye mırıldandı. Sesi uykuluydu.

"Hani babanın sık sık Slonian'a geldiğini anlatmıştın, hatırlıyor musun? Bir de annenle ilişkilerinin çok iyi olmadığını."

Hafifçe başını sallayarak devam etmemi işaret etti.

"Suikastçı bana not bıraktığında Reika Antonella yazmamıştı. Reika Lovell yazmıştı. Senin soyadın. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

Cyra bir anda sıçrayarak doğruldu. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

“O kelimeleri söylemek istemiyorum.”

Cyra'nın ağız önce şaşkınlıkla açıldı, sonra bir anda iki kolunu birden boynuma doladı. “Benim bir kız kardeşim var!”

Bölüm 16

SIRTIMIZDAKİ BIÇAKLAR

Evimizdeki minik odalarda hiçbir zaman çok fazla eşya olmamıştı. Mutfaktaki tabak ve çatal sayısı bile üç kişilik ayarlanmıştı. Annemin pek arkadaşı yoktu. Eve gelen insanlar, ondan bir şey isteyecek olan komşular ya da bizi çağırmaya gelen oyun arkadaşlarımızdan ibaretti.

Annem, bizimkinden ayrı olan odasına girmemizi istemezdi. Abimle ben, tahta ve küf kokulu odası için her gün düzenli olarak çiçekler toplar, annemizin uyuduğu yerin güzel koktuğundan emin olmak isterdik. Bir de odasına oynamamıza izin verir diye umardık. Ancak annem odasında oynamamıza hiçbir zaman izin vermezdi.

Bir gün annem çorba hazırlarken ve ağabeyim birkaç parça giyecek bulabilmek için evden çıkmışken cesaretimi topladım. Odaya girip ortalığı karıştırmak, babama ait ne var ne yoksa görmek istiyordum.

Odada renkli neredeyse hiçbir şey yoktu. Takılar, süslü kıyafetler, ışıltılı elbiseler görmeyi umarken yalnızca yıpranmış paçavralar karşıladı beni. Oysaki annemin her zaman gizlediği güzel elbiseleri olduğuna emindim. Benim dışımda içinde kıpırtı olmayan bu odadaki siyah renkli, kirli halının üzerinde parmak uçlarımda ilerlerken annemin adımlarımı duyması korkusuyla ellerim titriyordu.

Hâlâ mutfakta olup olmadığından emin olmak için kulak kabarttığımda işitebildiğim seslerden pişirme işine devam ettiğini fark ettim ve küçük keşfime devam ettim.

O sırada yatağın hemen yanındaki sehpanın üzerinde duran bir kutu çarptı gözüme. Dışı çürümeye yüz tutmuş tahta parçalarından oluşuyordu. Kilidi paslanmıştı. Düşürecek olsam onlarca parçaya ayrılması işten bile değildi.

Ama içinde babama ait birkaç parça eşyanın olması ihtimali aklima düşünce kendime karşı koyamamıştım. Yatağın üzerinde emekleyerek sehpa, ardından da mücevher kutusuna ulaştım.

Ağır kutu, duvarla arasındaki örümcek ağıyla küçük bir örümcek ailesine ev sahipliği yapıyordu. "Çok üzgünüm anne örümcek," diyerek örümcek ağının kutuya yapışık olan kısmını söküp fazla sarsmadan duvara yapıştırdım. Anne örümcek ortalıkta görünmüyordu ancak döndüğünde bana çok kızacağı kesindi.

Annemin babamla ilgili hiçbir şey anlatmaması, ona duyduğum merakı körüklemiş, benim için onunla ilgili araştırma yapmayı her zaman daha cazip kılmıştı. Öte yandan ağabeyim, bu konuda hiçbir zaman tek soru bile sormazdı. Annemi zorladığımdaysa onu rahat bırakmam için bana kızardı.

"Annemi üzüyorsun Irithel," derdi ve o bunu der demez annemizi üzme düşüncesinin hissettirdiği suçluluk yüzünden hemen susardım. *Bilmesem de olur*, diye düşünürdüm. *Annem mutlu olsun yeter ki.*

Ancak o gün ne olduğundan bir türlü emin olamadığım bir şeyler merak duygumu tekrar su yüzüne çıkarmıştı. Gördüğüm korkunç kâbustu belki de bunun sebebi, kimbilir?

Derin bir nefes alarak minik parmaklarımla kutuyu açtım. Çürümüş zavallı kilit bana diremedi bile. Bir toz bulutu eşliğinde içindeki her şeyi sundu önüme.

Küçük bir taç vardı kutuda. Kırmızı renkte taşlarla süslenmişti. Altın sarısı metal, pürüzsüz bir şekilde işlenmişti. Tacın uçları, Slovenian Krallığı'nın kraliçesinin takmayı sevdiği gibi yukarıya bakan pençeler şeklindeydi. Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde tenimi kesecek kadar sivri kenarları olduğunu fark ettim. Uyduruk bir taç olmadığı kesindi. Annem bu tacı nereden bulmuştu?

Kutunun içindeki tek şey taç değildi elbette. Bir de siyah metalin üzerine sarı renkli bir taşın yerleştirildiği yüzük vardı. Taşa dikkatli

bir şekilde baktığımda bunun Iterra Krallığı'nın simgesi olduğunu fark ettim. Ağabeyimin gece uyumadan önce okuduğu kitaplardan hatırlıyordum bunu. Benden birazcık büyük olan küçük bir kızları olduğunu söylediğinde krallığa karşı olan merakım da artmıştı.

Yüzüğü parmağıma geçirdiğimde ne kadar büyük olduğu fark ettiğim ilk şey olmuştu. Öyle geniş ve ağırdı ki bir bilezik olarak taksam daha uygun olurdu. Annemin parmağına uyması da imkânsızdı. İncecik bilekleri, minicik parmakları vardı. O halde bu yüzük babama ait olmalıydı. Belki de ona bir zincir geçirerek babamın yüzüğünü, kendime bir kolye haline getirebilirdim. Böylece yüzünü asla görmediğim babamın hiç olmazsa yüzüğü her daim yanımda olurdu.

Yüzüğü avcumun içine sıkıştırdıktan sonra kutuyu biraz daha karıştırmaya koyuldum. Taç son derece gösterişli olmasına rağmen ilgimi çekmemişti. Başıma fazla küçük gelirdi. Belki annemin bezden yaptığı bebeklerin kafasına olurdu ancak onları da savaşın başladığı günlerde, eve yeterince yemek sokabilmek için satmıştık. Bu nedenle geriye sadece rengi solmuş parşömen parçaları kalıyordu. Onlarca küçük mektup, üst üste dizilmişti.

Mektuplar iki ayrı kişiden gelmişti. Biri erkek ismiydi. Bu nedenle ilk onları açıp okumaya koyuldum. İmza, daha önce adını hiç duymadığım birine aitti.

Sevgili dostum Cyrielle,

Bu ay ziyaretimi gerçekleştiremediğim için çok üzgünüm. Miat-h'in savaş hazırlıkları Slonian'ı yıprattığı kadar bizi de yıpratıyor. Toplantılara katılmaktan ülkeyi terk edemedim ancak yeterli erzakı adamlarım en kısa sürede elinize ulaştıracaktır.

Helion Lovell

Bu parşömeni katladıktan sonra bir sonrakine geçtim.

Sevgili dostum Cyrielle,

Gönderdiğim erzakları ve yardımı kabul etmediğini öğrendim. Irithel'i korumak için bunu yaptığını anlıyorum, bu nedenle sadece

siz değil, etrafınızdaki tüm evlere yardım göndereceğim. Irithel'in ve ağabeyinin güvenliği senin için olduğu kadar benim için de önemli. Lütfen yardımları reddetme. Başka bir ihtiyacın olursa da muhafızlarıma güvenebilirsin. Onlar bana isteklerini ileteceklerdir.

Helion Lovell

Babamın uzaklarda olduğunu anlamıştım. Annemin dediği doğruydum ancak neden gelip görmek yerine sadece yiyecek ve kıyafet göndermeye çalıştığını anlayamıyordum. Bu nedenle başka bir isimle imzalanmış olan parşömene el attım.

Cyrielle,

Bu mektubu reşit olduğunda kızıma vermeni istiyorum. Tüm bu sırlardan ancak yeterli olgunluğa ulaştığında haberi olmalı.

Irithel, benim güzel kızım. Her gün uyandığımda seni düşünüyorum. Her gece yatmadan önceki tek düşündüğüm şey sensin. Yediğin yemekten, oynadığın oyunlara kadar. Reika'nın her hareketinde seni görüyorum. Attığı her adımda senin izlerini hayal ediyorum. Bu dünyada seni terk ettiğimi düşünmenden nefret etmediğim tek an bile yok. Ancak bunların hepsi hem senin güvenliğinin hem de krallığın geleceği için gerekli. Bu satırları okurken bunu anlayacak olgunluğa erişmiş olacaksın. Cyrielle, babanın eski bir dostu ve seni ağabeyinden ayırmadan, kendi çocuğuymuş gibi büyüteceğinden ikimiz de eminiz.

Seni güçlü, kendi ayakları üzerinde duran bir genç kadın haline getirdiğinde Slonian ve Iterra'nın ortak vârisi olarak bu diyara örnek olunması bir prenses olacaksın. Ancak Slonian'ın mevcut kralı, bu krallığa başka birinin sokulmaması konusunda son derece katı. Politik ziyaretlerde bile her şeyi kontrol eden histerik bir hükümdara dönüşmüş durumda. Sırlarımızın açığa çıkmaması için seni daha bir bebekken öldürmek istedi. Bu nedenle seni doğurduğum anda ölü doğduğunu söyleyerek onu kandırdık. Varlığından kimsenin haberinin olmaması gerekiyordu. Güvenliğinin için terk edildiğin düşüncesine kapılman lazımdı. Bunun için

baban da ben de çok üzgünüz Irithel. Ama ne olursa olsun, yaşadıkların sana ne düşündürürse düşündürsün, seni çok sevdiğimizi sakın unutma. Babanla birlikteliğimiz affedilemez bir hata olsa da sen hepsine değersin.

Derler ki, bir amacın varsa tüm savaşları kazanabilirsin. Zafer için ihtiyacın olan tek şey ne istediğini bilmektir. Kim olduğunu unutma Irithel. Sen, savaşları durduracak olan vârissin. Her şeyi daha iyi yapacak, diyara barış getirecek olan vârissin. Kardeşin Reika, başta seni kabul etmeyecektir. Üvey kardeşi olduğun için seni tehdit olarak görebilir. Şimdiden çok kıskanç bir çocuk ancak vakti geldiğinde ona da her şeyi açıklayacağım. Zaferlerin ve iyiliklerin bebeği olan vârisi kabul etmesi gerektiğini göstereceğim ona.

Tahta adım atacağın günleri sabırsızlıkla bekliyorum. Tüm yalanlar ve oyunlar için bizi affet.

*Seni çok seven annen,
Lirith Antonella*

Bu mektubun kimden geldiğini ve neden annem olmayan bir kadının kendinden annem olarak bahsettiğini anlayamamıştım. Bu tanımadığım kadının yazdığı isimler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen annem bu mektubu bir başkası için saklıyordu. Bir başka Irithel için. Benimle ilgisi olmadığına göre bu kadından gelen başka bir mektubu okumama gerek yoktu. Babamdan gelen mektuplardan başka bir tanesini aldım elime.

Sevgili dostum Cyrielle,

Neden mektuplarıma cevap vermiyorsun? Gönderdiğim tüm yardımları komşularına dağıttığın ve hiçbirini evine almadığın haberleri geliyor kulağıma. Bunları yalnızca Irithel için göndermiyorum, oğlun ve senin için de gönderiyorum. Miath'in savaş yankıları gün geçtikçe daha da güçleniyor. İterra'ya gelmeniz için size yalvarıyorum. Sınırın çok yakınında yaşıyorsunuz. Çocuklarınızın güvenliğini biraz olsun düşünüyorsan, gelecek hafta yollayacağım birlikle

İtterra'ya gelin. Burada size dikkat çekmeyeceğiniz bir ev, karnınızı doyurabileceğiniz kadar yiyecek temin edeceğim. İnadı bırak, çocukların iyiliği için gel.

Helion Lovell

Mektupları kenara bırakarak bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. Babam bizi çağırdığı halde neden onun yanına gitmiyorduk? Annem neden ona kavuşmak istemiyordu? Üstelik bu diğer kadın kimdi ve annem neden onun mektuplarını saklıyordu?

Omzumun üzerinde bir nefes hissettiğimde korkuyla yerimden zıpladım. Mektupları okumaya öylesine dalmıştım ki annemin yemek yapmayı bırakıp odaya geldiğini duymamıştım bile.

"İrithel, ne yapıyorsun bebeğim?" diye sordu. Kelime seçimleri nazik ama tonu öfkeliydi.

Mektupları, alev almışlar gibi elimden hızla bıraktım. Heyecandan avcumun içindeki yüzük de düşmüştü. Annem acı dolu gözleriyle yüzüğe baktı, yatağın üzerinde yuvarlanmasını izledi.

"Odama girmemen konusunda seni defalarca uyarmıştım kızım. Neden sözlerimi dinlemiyorsun?"

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun da ondan!" diye bağırdım aniden. Her zaman uysal bir çocuk olmuşum, o yüzden bu tavır annemi şaşırtmıştı. "Bu Helion isimli adam benim babam, öyle değil mi? Bize onun bizi bırakıp gittiğini söylemiştin ama adam bizi evine çağırıyor! Babam bizim tekrar bir aile olmamızı istiyor anne! Neden ona yanıt yazmıyorsun? Neden burada, sefil bir şekilde yaşamamızı istiyorsun?"

Annem derin bir iç çekerek elimden eski kutuyu aldı. Çok sert davranırsa parçalanıp gidecekmiş gibi görünen mektupları dikkatle toplayıp kutunun içine doldurmaya başladı. Yüzüğü de en üste yerleştirdikten sonra kutunun kapağını kapatıp yatağın üzerine bıraktı.

"Onlar babandan gelmiyor tatlım."

"Ama senin adına gelmişler!"

Yataktan inmeme için elimi tuttu ve nazik hareketlerle beni odanın dışına yönlendirdi. "Mektuplar eski bir dostumdan geliyor yalnızca. İyiliğimizi isteyen bir arkadaşım o. Baban değil. Okuduklarını

yanlış anlamış olmalısın. Hadi gel, ağabeyin de gelmek üzeredir. Sofrayı hazırlayalım.”

Odanın kapısını ardımızdan kapatırken yatağın üzerindeki kuruya son bir kez dönüp baktım. Onu bir daha göremeyeceğimden emindim.

Az önce kardeş olma ihtimalimize karşı çığlığı basan Cyra, yanımda avına gözlerini dikmiş bir baykuşu andırıyordu. Kocaman gözleri, mümkün olduğu kadar açılmıştı. Yarakta aniden doğrulması sonucu saçları kabarmıştı. Konuşurken sesi, neşesini bastırmaya çalışıyor gibi çatlak bir tınıyla çıkıyordu.

“Her zaman bir kız kardeşim olmasını istemişimdir!” diye ekledi civiltıyla. Yumruklarımı sıkarak zihnimi toparlamaya çalıştım. Bunu bu kadar çabuk kabullenmesini beklemiyordum. Henüz ben bile kardeş olduğumuzdan emin değildim.

“Nasıl bu kadar çabuk kabullendin beni Cyra? Katil yalan söylüyor olabilir.”

Cyra umursamaz bir tavırla elini boş ver dercesine salladı. “Babamın her zaman krallık dışında başka kadınlarla beraber olduğunu biliyordum. Belki de tüm diyarda onlarca üvey kardeşim vardır. Bilemeyiz. Asıl heyecanlanmama sebep olan şey, kardeşim diyebileceğim kızın bir vâris olması. Üstelik de sevdiğim bir vâris!”

Gözlerimi şaşkınlıkla açıp kapattım, ne diyeceğimi bilemiyordum. İçinde bulunduğum durum, zihnimi bir bulamaç haline getirmişti. “Yani baban Helion Lovell’in, annem Lirith’le beraber olmasını normal mi karşılıyorsun? Yasak bir aşktan ve eşlerini aldatan iki hükümdardan bahsediyoruz.”

Sarışın prenses söylediklerimi tartan bir ifadeyle bir süre duraksadı. “Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça cesurlarmış. Babamın bir pislik olduğunu biliyordum zaten ancak Slonian kadar içine kapanık bir krallığın kraliçesiyle beraber olmak onu bile aşan bir durum. Bundan babanın haberi yoktur diye düşünüyorum.” Son cümlesi soru sorar nitelikteydi.

"Babam mı?" dedim. Bu kelime, aidiyetlik ekini kullanmak bana garip geliyordu. Hayatım boyunca 'baba' kelimesini çok kez söylemiş olsam da 'babam' kelimesini pek sık telaffuz etmemiştim.

Babam.

Benim babam.

"Yani Slonian Kralı olandan bahsediyorum. Kraliçenin onu aldatıldığını bilseydi, muhtemelen ikinizin de kellesini alırdı. Belki de seni bu yüzden okula göndermiştir. Belki de sen yokken annenden rahat rahat kurtulmak için." Cyra'nın durumu hızla kabullenmesi beni tedirgin ediyordu. Hiçbir şeyi sorgulamadan beni kardeşi olarak kabul edivermişti âdeta.

"Ya yanılıyorsak Cyra? Ya böyle bir şey yoksa ve katil bizimle oyun oynuyorsa?"

"Sanmıyorum. Seni ilk gördüğüm anda bana samimi gelen özelliklerin olduğunu biliyordum. Daha dikkatli baktığımda bunların ne olduğunu görebiliyorum artık. Babamın burnuna ve gözlerine sahipsin. Çene yapın, tıpkı onunki gibi. Hatta geceleri uyuduğun pozisyonlar bile babama benziyor. O da her zaman yana doğru yatar. ağzı açıktır ve salyaları akar."

Sinirle karnına geçirdiğim dirsek sonucunda hafifçe kıkırdadı. "İnan bana Reika, annen Lirith Antonella olduğu kadar baban Helion Lovell. İkisinin birleşimi ancak bu kadar kusursuz olabilirdi."

"Annemi nerede gördün ki?" diye sordum dikkatli bir şekilde. Ağzımdan yanlış sözcüklerin çıkmaması için çabalıyordum çünkü en ufak bir hata yapmam sonucunda Cyra gerçekten bir prenses olmadığını öğrenebilirdi.

Ama düşünülürken... bir prenestim zaten.

Annemin, beni büyüten, her hatamı düzelten, bana okumayı öğreten kadının beni doğurmadığı düşüncesi yüreğimi dağlıyordu. Her düştüğümde beni kaldıran kişi o olmuştu. Tek başına hem ağabeyimi hem de beni büyütmişti. Mektupları bulduğum gün bile bana kızmamıştı. Yalnızca gerçekleri çarpıtarak hafızamla oynamış, o yazıları hiç okumadığıma inandırmıştı beni.

Anılar zihnime teker teker dönerken, geçmişte fark edemediğim birçok şey gözlerimin önüne seriliyordu. Ağabeyime de anneme de asla benzememem bunlardan biriydi. Ağabeyim onun küçük ve erkek versiyonu gibiydi ancak ben kızıl saçlarım ve vahşi görünüşümle onların uysal ifadelerine asla uymuyordum.

Ne zaman Iterra Krallığı'ndan ziyaretçiler gelse annemin bizi eve kapatması da başka bir meseleydi. Bunu neden yaptığını hiçbir zaman söylememişti, biz de savaşa yormuştuk. Annemizin korktuğunu, bu yüzden yabancılar geldiği zaman endişeyle bizi korumaya çalıştığını düşünmüştük. Oysaki bizi yabancılardan değil, ailemden koruyordu. Belki de beni alıp gitmelerinden korkuyordu. Ya da kimliğimi öğrendiklerinde öldürülmemden.

Annem hayatta olsaydı büyüdüğümde bunları bana anlatıp anlatmayacağını tahmin edemiyordum. Mutlu ve huzurlu bir hayatım olsaydı, beni bu sırlarla mahveder miydi bilemiyorum. Muhtemelen hayatıma devam etmemi diler, izlerimizi yok ederdi ve sıradan bir aile olarak yaşardık. Ağabeyim, annem ve ben.

Bir diğer merak ettiğim şeyse ağabeyimin durumdan haberdar olup olmadığıydı. Bir gün, annem hamile olmadığı halde o eve gelsem, bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Acaba gerçekleri biliyor muydu yoksa annem onu da başka yalanlara mı inandırmıştı? Ağabeyim beni gerçekten kardeşi olarak görmüş ve kabullenmişti. Bunu, bana karşı olan o koruyucu ve sahiplenici tavırlardan hatırlıyordum. Hiçbir zaman kıskançlık yapmamış, beni hiç dışlamamıştı.

En merak ettiğim şeyse, ailem dediğim insanların beni hangi gerçeklerle kabul ettiğiydi. Ancak öldükleri için bunu hiçbir zaman bilemeyecektim.

"Ah, birkaç kez babamın Slonian gezilerine eşlik etmiştim aslında," diye cevapladı Cyra, az önceki soruma yanıt olarak. Sözleri, başımın dönmesine sebep olmuştu. Daha önce beni, daha doğrusu gerçek Reika'yı görmüş olabilir miydi? O halde kimliğimi biliyor muydu?

"Ama hiçbir zaman arabadan inmeme izin vermezdi. Kraliçe Lirith'i yalnızca bir kez, sarayın bahçesinde yürürken görmüştüm.

Anlatımın pek taze olduğu söylenemez. Yine de o alev kızılı saçlarını nerede görsem hatırlarım. Tüm dönüş yolu boyunca babama benim saçlarımın da kızıl renkte olması için yalvarmıştım." Hafifçe gülümseyerek bana baktı.

Bakışlarımı kaçırmak istesem de bunu yapmadım. Sarışın prensesin gözlerinde sebebini anlayamadığım bir şekilde huzur buluyordum. Sanırım ben de bir noktada, aramızda bir bağ olduğunu anlamıştım. Bedenim çoktan işi çözmüşken aklım geriden geliyordu. Bu kadar fazla gerçeği sindirmek, her gün bir vâris hayatını kaybederken kolay değildi.

Gözlerimi kırptırdım. "Beni bir tehdit olarak görmüyor musun?"

Cyra başını şiddetle iki yana salladı. "Her şey taht değildir Reika. Ben hiçbir zaman güç tutkunu bir prenses olmadım. Iterra Krallığı'na hükmetmek mi istiyorsun? Al hepsi senin olsun. Çok geçmeden Iterra'nın da tıpkı Slonian Krallığı gibi insanlar kadar sıcak olmadığını göreceksin. Sarayın sağlam duvarları da ne kadar konuşursan konuş, ne anlatırsan anlat seni dinler gibi gözükür yalnızca. Duvarların ötesi koca bir bilinmezlik. Ne kadar çok insan varsa o kadar yalnız hissedeceğin bir bilinmezlik. O yüzden koca sessiz ve yalnız bir krallık yerine saçını tarayabileceğim, birlikte sohbet edebileceğim ve iki fincan sıcak çay içebileceğim bir kız kardeş benim için çok daha büyük bir ödül." Elimi kavrayıp sıkı sıkı tuttu.

Dalgin dalgin başımı salladıktan sonra sesimin alçak olmasına dikkat ederek tekrar konuştum. "Bunu kimseye söyleyemeyiz Cyra. İki krallığa birden hükmetme hakkına sahip bir vâris ortalığı karıştırır. Zaten herkes herkesten şüpheleniyor. Onlara aşılması gereken bir engel daha veremeyiz."

Cyra'nın gözleri kısıldı. "Her ne kadar bunu kutlamak istesem de sanırım haklısın. Bu ikimizi de tehlikeye atar. Özellikle seni."

Konuşmak için ağzımı açtım ancak Cyra şefkatli bir ifadeyle benden önce davrandı. "Uyumalıyız Reika. Bugün hepimiz çok zor şeyler yaşadık. Biraz dinlenmeyi hak ediyoruz. Sen ve ben, artık

yalnızca iki arkadaş değiliz, bir aileyiz. Sen kendi iyiliğini ihmal etmek istesen bile ben, ablan olarak buna müsaade edemem."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum Cyra."

Yüzüne yarım bir gülümseme, gözlerine merhamet yerleşti. "Ben başını okşar, ninni söylerim sana."

Şaka yaptığını düşündüm ancak uyumam gerektiğinin ben de farkındaydım. Tüm yaşananları atlatılmak için biraz olsun uykuya ihtiyacım vardı. Yatağa iyice yerleşerek rahat bir pozisyona geçtim. Ve Cyra gerçekten de söylediği gibi uyuyana kadar saçlarımı okşadı. Küçükken annemin söylediği ninniye, boşluk hissi zihnimi ele geçirene dek kulaklarıma fısıldadı.

Nefesimi bırakarak düşüncelerimi zihnimden atmaya çalıştım. Karanlık fikirler, ellerimin titremesine sebep olan kâbuslar etrafımı sararken onlardan uzaklaşmak için çabaladım. Bana bir aile sözü veren, gelecek vadeden annemi düşünerek uykuma acı dolu bir ara verdim. Cyra hâlâ bir bebek gibi uyuyordu. Yorganı bir insan şekline sokmuş, kollarını etrafına sarmıştı. Pencereye doğru yürüyerek temiz hava almaya çalıştım.

Burnumdan asla gitmeyen o kan kokusunu, ormanınkiyle değiştirmek istiyordum. Uzun, gür ağaçların manzarası beni sakinleştiriyordu. Bu okulun tüm o vârislere hem yuva hem de mezar olması beni derinden yaralıyordu. Buradan kurtulup kurtulamayacağımı bile bilmiyordum.

Ellerimi karışmış saçlarımın arasında, tıpkı Lirith Antonella'nın saçları gibi kızıl saçlarımda gezdirerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Küçüklüğümde beri annemden farklı renkte saçlarım olduğu için üzülürdüm ancak ağabeyim bunun hepimize farklılık kattığını söylerdi. Onun da burnunun büyük olduğunu, bunun için üzülmeğe değmediğini söylerdi.

Nasırlarla dolu ellerimi pencerenin tahta pervazına dayadım. Hemen alt katta Drystan'ın uyuduğu fikri beni rahatsız etse de huzur dolu orman manzarası varken keyfimi bozmaya değmezdi.

Önümündeki günler artık tüm vârisler için daha zor olacaktı. Sayımız azalmıştı, bu da suikastçının kim olduğunu bulmamız için şüpheli listesini kısaltıyordu. Ancak hiçbirimiz dostunun, eşinin ya da kardeşinin katil çıkmasını istemiyordu. Bu okulda herkesin birbiriyle bağı vardı. Krallıklar âdeta aralarında bir ağ kurmuştu. Örümecek ağını andıran bu bağlantılar, tek kişiye odaklanmamızı zorlaştırıyordu.

Uykumun tekrar gelmesi için odada birkaç kere turladım. Pencereden içeri sızmaya başlayan zayıf gün ışığını gördüğümdeyse yatağa dönme vaktimin geldiğini anladım. Bulutu andıran yatağa tekrar girdiğimde az önce terk ettiğim yerin çoktan soğuduğunu fark ettim.

Cyra, yanına yattığımı bilinçsizce fark etmiş ve yorgana sardığı kollarını kurtararak bana yöneltmişti. Böylece, o gece ilk değil, ikinci defa ablamın kollarında uykuya dalmıştım.

Cyra'yla konuştuğumuz konular ve geçmişime ait canlanan anıların üzerine kafa yorarak uyandım. Aslına bakılırsa, tüm bu yaşananlardan sonra artık şaşırduğum hiçbir şey yoktu. Her şeyin gerçekleşmesinin bir sebebi var gibi geliyordu. Ancak beni en çok korkutan şey, gerçekten de Lirith Antonella'nın kızı olmamdı. Çünkü bu, Reika'yla kardeş olduğumuz anlamına geliyordu. Bunu düşünmek tüm hücrelerimi parçalayacağından, bu gerçekten mümkün olduğu kadar uzak kalmaya çalıştım.

Kısa süre içinde yeni bir plan yapmamız gerekiyordu. Güvenebileceğim insanların sayısı her geçen saniye azalırken, okuldan çıkışımı sağlama alacak bir plana ihtiyacım vardı. Zaman, artık benim için bir seçenek değildi. Zamanla hiçbir şey kazanamayacağımın farkına varmıştım.

Vücudumu yataktan aşağı kaydırmadan hemen önce gözlerim Cyra'yı aradı ancak prenses yerinde değildi. Onu odamızın hiçbir yerinde göremiyordum. Bu nedenle odadan tek başıma çıkmaya karar verdim. Kapıda belirmesini beklediğim muhafızların artık ölü olduğu gerçeği kafama dank edince göğsüme bir yumru oturdu. Bu

okulun her bir duvarı, her bir taşı büyük acıları içinde barındırıyordu artık.

Prensesler ortak salonda toplanmıştı. Saige hariç tüm prenseslerin yerde bağdaş kurarak oturduğunu fark ettim. Yüzlerinde dalgın, umutsuz ve yorgun ifadeler vardı. Olanları sindiremediklerine dair en ufak bir şüphem yoktu.

"Günaydın," diye mırıldandım. Sesimin neşeli çıkması imkânsızdı. Bu yüzden yalnızca tüm harflerin çıktığından emin olmaya çalıştım.

"Günaydın!" diye yanıt verdi Cyra biraz daha neşeli bir şekilde ve Nyx'ten uzaklaşıp Eira'ya doğru kayarak oturabilmem için yer açtı. Oluşturdukları çemberde bana açtıkları yer sayesinde kahvaltılık birkaç yiyeceğin etrafına dizildiklerini fark edebildim. Şaşkın bir şekilde yerime otururken Eira yüzümdeki ifadeyi fark etmişti.

"Sabah Nefeli'yle Zurin'i alıp Saige'i revire götürdüm. Kendini tedavi edebileceği konusunda son derece inatçıydı ancak sabaha karşı soğuk soğuk terlediğini fark ettim ve paniğe kapıldım. Şu an durumu iyi, merak etme. Şifacılar ilgileniyor. Dönüş yolunda da neden kahvaltıyla dönmeyelim ki diye düşündük." Ağzına koca bir parça yumurta soktu. Tüm bu ışıltılı prenseslerin geldikleri nokta, bir açıdan komikti. Açtık, üzgündük, pistik ve yerde oturmuş aynı tabaklardan kahvaltı yapıyorduk. Hayatları boyunca görmedikleri bir manzarayı bizzat yaşıyorlardı. Ancak bunları düşünme zamanı değildi, Saige'in tek başına revirde olmasına takılmıştım. Açık hedefti.

"Saige'in yanında kimse yok mu?" diye sordum, çatallardan birini elime alarak.

"Endişelenme," dedi Nefeli sakin ses tonuyla. "Kaius, Drystan ve Larkin onun yanında. Kuleye çıkmadan hemen önce onlara da yiyecek bir şeyler bıraktık. Saige'in iyi olduğundan emin olurken kanatlarını da doyuruyorlar şu anda."

"Drystan neden orada?" diye sordum aniden sert bir tavırla. Solmuş mavi üzümlerden birini ağzıma attım.

Nyx neredeyse yiyeceklerini püskürtürcesine güldü. "Daha düünden uzak durması için azarlıyordun. Şimdi kskanıyor musun?"

"Saçmalama lütfen." Gözlerimi devirdim. "Drystan bana yalan söyledi. Güvenilir biri değil. Hatta son zamanlarda suikastçı olduğunu düşündüğüm vârisler arasında ilk üçe bile girebilir. Saige'in güvenliği için yanında bulunmasından rahatsız oldum."

"Çocuk senin için kendini feda etti Reika. Senin güvenliğinin için gözünü bile kırpmadan büyük riskler aldı. Hâlâ nasıl ondan şüphelenebilirsin?"

Drystan'la olan kavgamızın ve o sabah yaşananları bu şekilde anlatmasının sonucunda hiçbir prensesten tepki çıkmamıştı. Gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. Çıt yoktu.

"Onlara anlattın mı?" diye sordum sinirle.

"Elbette anlattım. Senin ne kadar bencil bir prenses olduğunu bilmeye hakları var. Drystan'ı hak etmiyorsun bile."

"Onu o kadar çok seviyorsan, al tepe tepe kullan Nyx!" Sabrım taşmıştı. Ayağa kalkıp gidecektim ki bacağıma koyduğu eliyle beni durdurdu.

"Demek istediğim şey şu Reika. Drystan çoğu erkeğin yapmayacağı şeyleri senin için ikinci kez düşünmeden yapacak biri. Biz prensesiz. Hayatımızdaki erkeği seçme hakkımız yok. Hiçbir zaman olmadı. Aşk ve koşulsuz sevgi, hepimiz için hep bir lükstü. Öyle de kalacak. Benim Eryx'e bayıldığımı mı zannediyorsun? Bir hata yaptım ve sonuçlarına katlanıyorum. Ancak Drystan ve sen öyle değilsiniz. Birbirinizle olmak için zorlandığınızdan yakınlaşmadınız. Savaşta olan iki krallığın vârislerisiniz siz. Tüm diyar, sizi birbirinize düşman etmek için uğraşırken müttefik oldunuz. Sırf gururun el vermiyor diye, onu sevdiğini kabul etmiyorsun diye bunu kaybetmeni istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz. Gerçek aşkıyla birlikte olamayan tüm prensesler için kalbinin sesini dinlemelisin." Az önce ağzıma attığım üzüm salkımlarından birini koparıp avcuma bıraktı. Bir tür barış teklifi olmalıydı.

"Sabah sabah bu kadar derin konulardan konuşmayalım. Stratejiye ihtiyacımız var," dedi Nefeli eteğini nazikçe silkeleyerek.

"Strateji kurmamıza imkân yok. Suikastçı yedimizden biri bile olabilir. Birbirimize güvenmemize imkân yok," diye mırıldandı Cyra ellerini çaresizce ovuşturarak.

"İşte tam olarak bu yüzden artık hiçbirimiz yalnız kalmamalıyız. Profesör Melantha yalnızca palavra sıkıyor. Yardımın yakın zamanda geleceği falan yok. Birbirimize kaldık." Ardından dramatik bir şekilde, büyük bir ciddiyetle ayağa kalktı. "Bundan sonra hiçbirimiz yalnız kalmayacağız. İki kişi olsak bile diğerinin katil olma ihtimali var. Bu nedenle en az üç kişilik gruplar haline dolaşmalıyız."

Nyx hafifçe sırıttı. "Desene ateşli gecelere bir süre elveda dememiz gerekiyor."

Nefeli ona ters bir bakış attı. Yüzünü ifadesiz tutmaya gayret etse de Nyx'in sözleri sinirini bozmuş olmalıydı. "Birkaç gün boyunca kendinize hâkim olabilirsiniz diye düşünüyorum. Zaten bir sonraki kurbanın yakın zamanda verileceğini zannetmiyorum. Balo gecesini planlamak suikastçıyı oldukça zorlamış olmalı. Birkaç gün dinlenmeye ihtiyacı olacaktır. Biz de bu süreyi onun izini sürmek ve güçlenmek için harcayabiliriz."

Avlu çoktan diğer vârislerle dolmuştu. Prensesler süslü kıyafetler yerine daha sade ve içlerinde rahat hareket edebilecekleri elbiseler seçmişti. Ben de öyle. Her ne kadar pantolon giyme konusunda ısrar etsem de ne ben ne de diğerleri bu hengâmede pantolonlarını bulamamıştı.

Avludaki geniş çimenlik alanın kenarında durdum. Harap olmuş surlar ve pahalı kıyafetlerin içindeki ucuz ruhlar ortalıkta geziniyordu. Talim kılıçları, bir yığın şeklinde çimenliğin ortasına bırakılmıştı. Herkes farklı bir ruh haline kapılmış gibi görünüyordu ancak hüznün hepsinin ifadesine bulaşmıştı. Bir kişi hariç: Zaiden.

Zaiden, kırmızı ve siyah renklerden oluşan takımını giymiş, aynı renklerde taşlarla süslenmiş olan kılıcının kabzasına elini dayamıştı. Tek başına dikiliyor, etrafı gözlüyordu. Prenseslerin avluya inişini teker teker gözlemlemişti. Bir sonraki kurbanını seçmek isteyen bir avcı gibiydi.

Örülmüş uzun sarı saçları omzunu süpürerek hızlı ve sağlam adımlarla avlunun ortasına ulaştı Leydi Asrid. İki katı genişliğinde

ve boyunda olan siyahi lordsa hemen arkasında yer aldı. Bir eli kendi kılıcını tutarken, diğer eli yumruk halinde hemen yanında sarkıyordu. Gözleri o kadar yorgun bakıyordu ki içimden bir ses lordun tüm gece uyumadığını söylüyordu. Daha kötüsü bunun yüksek ihtimalle Melantha yüzünden olmasıydı. Profesör lordu bir koruma olarak yanına almış olmalıydı.

Onlarca muhafızı tek gecede silip süpüren suikastçıyı yalnızca bir lord durdurabilirmiş gibi.

“Herkes burada mı?” diye sordu Leydi Asrid. Gözlerini, sayıyormuş gibi üzerimizde gezdirdi ancak kaç vârisin kaldığını biliyor muydu acaba?

“Saige, Kaius, Drystan ve Larkin yok Leydi Asrid,” dedi Nefeli, tok sesiyle bir adım öne çıkarak.

“Sebep?” Duogon suikastçısı, sarı saçlı eğitmenin gözleri bir bıçak kadar keskindi.

Nefeli boğazını temizledi. “Saige dün gece yaralandığı için revirde tedavi görüyor. Prensler de onu korumak için başında bekliyor. Bir kişinin kalmasının güvenli olmayacağını düşünerek üçünü birden bıraktık.”

“Anlaşılabilir bir durum. O halde bugün dersimize elimizdekilerle devam edeceğiz.” Zarif bir hareketle belindeki kılıcı çekti. Onu ilk gördüğümde detaylı inceleme şansım olmamıştı. Ancak Drystan’ın o sabah bana verdiği kılıcın aynısı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Üzerine yansıyan zayıf güneş ışığı, ince yapısı, hafif görünüşü... Drystan’ın bana verdiği kılıçtı bu.

Leydi Asrid’in hareketleri o kadar zarif ve dengeliydi ki kılıç dövüşünü âdeta bir dansa dönüştürüyordu. Bizi de kendisiyle dansa davet ediyor gibiydi. “Artık sizler, yalnızca birer vâris değilsiniz. Savaşçısınız. Kendi güvenliğinizin sorumlusu artık sadece sizsiniz. Bu nedenle en hızlı şekilde sizi birebir dövüşe hazırlamamız gerekiyor. Ben kılıç dövüşü öğrenmek istemiyorum, kenarda izlemek istiyorum diyen var mı?”

Raven’in eli hızla havaya kalktı.

"Güzel," dedi Leydi Asrid. "İlk siz geliyorsunuz." Ardından gözlerini prenslerin arasında gezdirerek Raven için bir rakip seçti. "Prens Helia, siz gelin lütfen."

Raven homurdanırken Helia kendini beğenmiş bir şekilde Leydi Asrid'in yanına gitti. Eğitmen, ikisine de birer talim kılıcı atarken bir çift daha istedi. Cyra'yla Fintan'ı eşleştirirken, iki çifti de aynı anda dövüşe başlattı. Onların hareketlerini ve davranışlarını gözlemeye koyuldu. Sıra Lord Zion'un seçeceği çiftlerdeydi.

Nyx'in son zamanlarda çok fazla şey yaşadığını bilen Lord Zion, önce dövüşebilecek durumda olup olmadığını sordu. Onayını aldıktan sonra ise onu çok zorlanmaması için Eira'yla eşleştirdi.

"Başka kim gelmek ister?" diye sorduğunda hiç duraksamadan öne atıldım.

"Ben gelebilirim." Lord Zion'un onayını beklemeden dövüş alanına olan yolumu yarılamaştım bile. Lord Zion'un bana uzattığı talim kılıçlarından birini alırken kılıcı bileğimde çevirerek tattım.

"Zaiden!" diye bağırdı aniden Lord Zion beni yerimden zıplatarak. O kadar gür bir sesi vardı ki kendisi bile bu kadar çok çıktığını fark etmiyor olmalıydı. "Leydi Reika'ya eşlik eder misiniz?"

Hay ben böyle işin... Bu durumdan sıyrılmamın imkânı yoktu. Lord Zion'a ne diyebilirdim ki? *Pardon Lord Zion, benim bu prenze alerjim var da başka bir tane atayabilir misiniz?* Elbette hayır. Kılıcımın kabzasını her şeye hazır olma amacıyla sıkı sıkı kavradım. Damarlarımda gezen alevin tüm vücudumu kontrol altına almasına izin verdim. Hıncımı çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı sonuç olarak. Soğuk prensi bunun için kullanabilirdim.

Zaiden ceketini önünde bağladı ve gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmadan avlu boyunca yürüdü. Kafamdaki sesler beni yiyip bitirirken yanıma ulaştı. Koyu renkli gözlerinin içinde kırmızı çizgiler olduğuna yemin edebilirdim. Simsiyah gür kirpikleri gözlerini gölgelese de bakışlarında bir şeytanlık görebiliyordum. Kalbim düzensiz bir ritimle atmaya başladığında kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Derin nefesler alıp verdim.

Kılıcı sıkıca kavra.

Gözlerini Zaiden'dan ayırma ama paniklediğini hissetmesine de izin verme.

Onu vücuduna biraz olsun yaklaştırma.

Hareketlerini sırlarını öğrenmek için kullan.

Maskeyi düşür.

Dövüşü kazan.

Boynumu nazikçe çevirerek rahatlattım. Dün gece Cyra'yı rahatsız etmemek için kendimi sıkarak uyumuştum ve bu sebeple her yerim ağrıyordu.

"Başlayabilirsiniz!" diye bağırdı Lord Zion, Zaiden kendi talim kılıcını aldıktan sonra.

"Korkmanıza gerek yok prenses," dedi Zaiden. Hazırlanmam için vakit veriyordu bana.

"Korkmuyorum," diye yanıtladım. Gözlerimi küçümseyici bir tavırla vücudunda gezdirdim.

"O halde neden bu kadar hızlı nefes alıp veriyorsunuz?" diye sordu elindeki kılıcı usta bir şekilde çevirerek.

"Az sonra sizi pataklayacağım için heyecanlıyım Prens Zaiden. Belki de sebebi budur. Ama korkmanıza gerek yok." İlk atağı ben yaptım. Normalde düşmanımın hareketlerini tartmak için ilk hamleyi onun yapmasını beklerdim ancak Zaiden'a karşı bu tarz bir sabra sahip değildim. Dövüşün hızlıca olup bitmesini istiyordum.

"Yanlış bir noktadan başladığımızı düşünüyorum Reika, sanırım size karşı kendimi yeterince iyi açıklayamadım. Bir şekilde benden nefret ediyormuşsunuz gibi hissediyorum." Saldırımı kolaylıkla karşılamış, ikinci darbeyi vurmaktansa geri çekilmeyi tercih etmişti.

"Lütfen, kendinizi bu kadar önemsemeyin. Nefret fazla güçlü bir kelime. Varlığınızdaki hazzetmiyorum diyelim." Bir darbe daha. Bana ne oluyordu böyle? Beynimi dinlemeyi bırakmıştım, duyduğum öfkenin hareketlerimi kontrol etmesine izin veriyordum.

"Bu dövüş dersinde gerçekten beni yenmek zorunda değilsiniz, biliyorsunuz değil mi? Eğitimcilerin istediği şey, verilen görevi yerine getiriyormuş gibi gözükmesi. Gerçekten işe yarayıp yaramadığını hiçbir zaman umursamazlar." Kusursuz bir savunma daha. Ancak bu

sefer geri çekilmeyip karşılık vermeye karar vermişti. Uzağa savurduğu hamlemi dengemi kaybettirmek için kullandığında tökezledim.

“Bu okula daha dün geldiniz Prens Zaiden. Nasıl bu kadar çabuk çözdünüz her şeyi?” diye sordum tekrar pozisyon alırken.

“Bu okul, bu sınıf, krallıklar, diyor. Hepsi aynı prenses. Yalnızca içinde oynayan insanlar farklı. Burada gerçekten bir şeyler öğretmiyorlar, bunun iddiasının gösterişini yapıyorlar. Aslında hepsi bir gösteriden ibaret. Buna suikastçı vâris de dahil.” Suikastçı vâris lafı tüylerimi ürpertmişti. Bir anlığına afalladım. Zaiden, bunu fırsat bilip koluma sert bir darbe indirdi.

“Ona hayranlık duyuyormuş gibi konuşuyorsunuz,” dedim kendimi toparlayarak. Kolum acıyordu. Ucu keskin olmasa da kılıcı güçlü bir şekilde indirdiği için muhtemelen izi kalacaktı.

“Zeki biri olduğu bariz prenses. İşin ucunda acımasız katliamlar ve ölümler olsa bile zekâsını küçümseyemem. Farklı bir vâris. Strateji sahibi. Yaratıcı olduğunu bile söyleyebiliriz.”

Kelimeleri zihnime birer hançer gibi saplanmıştı. Kafamda oluşturduğum o iğrenç vârisi bambaşka açılardan övüyordu resmen. O canavar, Zaiden’in hayranı olduğu bir insandı. Zaiden neler yaşamıştı da böyle birine hayranlık duyacak kadar hastalıklı bir zihniyete sahip olmuştu acaba? Bilinçaltı ürkütücü, uzak durulması gereken türdendi.

Zaiden bana doğru bir hamle daha yaptığında yine karşılamakta başarısız oldum. Kılıç elimden düşerken Zaiden’in hamlesi tam belimdeki yaraya denk geldi. Henüz iyileşmemiş yaradan yayılan acıyla dişlerimi sıktım. Derin bir nefes alarak ayakta kalmaya çalıştım ancak başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Sanırım kahvaltıda yalnızca üzüm yemiş olmamın da bu işte parmağı vardı.

Dengemi kaybetmemle Zaiden donakaldı. Ardından düşeceğimi anlayarak hızla gardını indirdi. Yanıma ulaşarak belimden yakaladı. Gözlerim kararmış olsa bile bana dokunan ellere, özellikle de Zaiden’inkilere ihtiyacım yoktu. Genç adamı iterek tekrar doğruldum.

“Devam etmeyebiliriz Reika. İyi görünmüyorsunuz,” dedi endişeli bir ifadeyle ancak o numaracı suratın altında sırtıttığından adım kadar emindim.

Düşürdüğüm kılıca uzanıp tekrardan pozisyon aldım. Yutkunarak mide bulantısını yok etmeye çalışıyordum. "Gerek yok. Gayet iyiyim," diyebildim en sonunda. Derin bir nefes alarak dövüşe bir kez daha başladım.

Zaiden ilk başta şaşkın görünse de çok kısa sürede tekrar uyum sağladı. Bu sefer savunma yapmaktan ziyade saldırıya geçecek gibi duruyordu. Bakışları ciddileşmişti ancak gözlerinde beni neredeyse yenmiş olmasının gururu olduğunu görebiliyordum.

"Yaralı olmasaydım bu dövüş bu kadar uzun sürmezdi," diyerek atıldım. Zaiden kılıçtan hızla kaçtı ve güçlü bir karşılık verdi.

"Dert değil prenses, sizinle vakit geçirmek hoşuma gidiyor." Hiç de çekingen olmayan bir tavırla saldırıya geçti. Kaçamadım. Bu sefer darbesi tam göğsümün ortasına inmişti. Siyah izlerimin üzerinde bir de morluk oluşacaktı. Bu okul vücudumu lanet olası bir tuvale çevirmişti.

"Neden?" diye sordum Zaiden'a. "Güven vermediğimi söylemişsiniz," diye ekledim baloda ettiğimiz muhabbeti prene hatırlatmak amacıyla. *Hayatta kalanlara güvenmem. Hayatta kalmak için ne yapacaklar asla belli olmaz.* Sözleri tam olarak bunlardı.

"Bu doğru ama sizde farklı bir şeyler var leydim. Diğer prensesler gibi değilsiniz. Tanıdığım hiçbir soylu kızına benzemiyorsunuz." Bir darbe daha. Bu kez sırtıma indi ve nefessiz kalarak iki büklüm kalmama sebep oldu. Göğsüme saplanan acıyla çok kısa bir süre geri çekildim.

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?" diye sordum yutkunarak. Gerçekten de ara vermeye ihtiyacım vardı.

Zaiden şiddetli bir kahkaha patlattı. "Elbette bir iltifat prenses. Size diğer kızlar gibi olmadığınızı söylüyorum." Yüzünde muzip, çarpık bir gülümseme belirdi.

Bir kere daha saldırıya geçtiğinde bu sefer ustalıkla kaçındım. Rakibim artık gözlerimde bambaşka biriydi. İçimde kabaran öfke, burnumdan solumama sebep oldu. Yoğun, alevli bir zafer dürtüsü damarlarımda kaynıyordu âdeta. Zaiden'in kibirli suratını yeryüzünden silip atmak için yanıp tutuşuyordum.

"Diğer kızlar nasıldır biliyor musunuz Zaiden?" Sesim tıslarcasına çıkmıştı. Öylesine öfke doluydum ki bu Zaiden'i bile şaşırtmışa benziyordu.

"Nasıldır?" diye sordu bir adım geri çıkarak. Mesafesini koruyordu.

"Diğer kızlar zekidir." Doğrularak sert bir darbe indirdim. Zaiden bir adım daha geri çıktı.

"Diğer kızlar güzeldir." Karşı çıkmasına izin vermeden bir hamle daha yaptım.

"Naziktir." Kılıcını yanlış tarafa yönlendirerek dengesini bozdum.

"Asildir." Telaşla savunmaya geçmeye çalışıyordu ancak izin vermiyordum.

"Samimidir." Bir darbe daha.

"Çalışkandır." Artık Zaiden'in gözlerindeki endişe ve hüsrânı görebiliyordum. İçi içini yiyip bitiriyor olmalıydı ancak bu beni yıldıramazdı.

"Durdurulamazdır." Tekrar öne atıldım ve kılıçtan kaçması için bir saniye bile bırakmadan onunkinin ellerinden kurtulmasını sağladım. Zaiden'in talim kılıcı metrelerce öteye saplanırken Zaiden acı ve incinen gururu sebebiyle homurdandı.

"Diğer kızlar güçlüdür," diyerek talim kılıcımı tam göğsüne, kalbinin yalnızca birazcık üstüne batırdım. Onu öldürecek kadar değil, yalnızca korkutacak kadar.

Ancak oyunlarım bile onu yeterince korkutmayı başaramamıştı. Omzunu ileri iterek kılıcın daha da derine girmesine sebep oldu. Ardından kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümseyerek bana baktı. "İskaladın."

"Biliyorum."

Öldürücü bir darbe için kılıcımı geri çektim. Vücudundan sızan kan gömleğinden aşağı akarken bu sefer kılıcımı boğazına tuttum. Zaiden, göstermemeye çalıştığı endişe ve çaresizlikle yutkundu. Boğazına bastırduğum kılıcı yönlendirerek prensi diz çökmeye zorladım. Genç adam hafifçe sendeleyerek diz çöktü. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Pes ediyor musun Prens Zaiden?" diye sordum. Sesim güçlü, tok ve kendinden emindi.

"Evet Prenses Reika," dedi Zaiden. Gözlerini benimkilere dikmiş, kaşlarını çatmıştı.

Ona doğru hafifçe eğildim ve gülümsedim. "*Evet majesteleri diyeceksin.*"

Bölüm 17

EBEDİ HATIRALAR

Antrenman sesleri ve kılıçların çarpışması oldum olası içimi ısıtmıştır. Canı pahasına savaşan vücutların gözle görülür yorgunluğu, vadi manzaralarından daha huzur verici gelmiştir bana hep. Talim kılıçları birbirine vurduğunda çıkan ses, kısık çığlıklar, homurdanmalar ve yıkılmalar...

Bir kraliçe olduğumda bile savaşmayı bırakmayacağıma dair söz verdim kendime. Bu kılıçlar benim için yalnızca bir araç değil, vücudumun parçası olmuştu zamanla. Ekstra bir uzuvdan farksızlardı. Onların verdiği güvenin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Lord Zion ilk savaşı sonlandıran çiftin yanına, yani bizim yanımıza gelerek beni tebrik etti. "Geride durmamanız harika Reika. Dengeli bir şekilde savaşıyorsunuz. Düşünmeden gerçekleştirdiğiniz bazı hareketlere rağmen antrenmanlı bir prensi yere yıkmayı başardığınız için sizi tebrik ediyorum. Babanız aldığınız derslere oldukça önem vermiş sanırım."

Yüzündeki yorgun ifadede gurur gördüm. Reverans yaparak teşekkürümü sundum eğitmene. Onu onaylayan bir cümle çıkmadı ağızımdan. Yalanlar uydurmaya, rol yapmaya gücüm yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse eğitmenin de pek umurunda olduğunu zannetmiyordum zaten. O kadar yorgun görünüyordu ki her an çimlerin üzerine yatıp uyuyacak gibiydi.

"Prens Zaiden'la dinlenmeye geçebilirsiniz," diyerek bize yerimize dönmemizi işaret etti. Ardından bağırdı. "Leydi Zurin! Prens Njera! Sıra sizde."

Çimlere oturmuş bekleyen vârisler ayağa kalkıp üstlerini silkeledi. Njera üzerine kendisine büyük gelen bir takım geçirmişti. Zurin ise sade, açık mavi bir elbiseyle duruyordu.

Talim kılıçlarını alan çift, avluda yerlerine geçtiler. Zurin savaşa başlamadan hemen önce eğilerek Njera'ya selam verdi. Laciverte çalan siyah saçları önüne döküldü. Genç prens bu selamı gülümseyerek yanıtladı ve nazik hareketlerle antrenman yapmaya başladılar. Dövüşlerinin bizimkiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Kılıçları birbiriyle çarpıştığında ses bile çıkmıyordu, metal kısımlar yankılanmıyor, güremiyordu. Dans eder gibi, asil ve akışkan hareketleri vardı iki vârisin de. Ağır ve dengeliydiler. Zaiden'la verdiğimiz kaotik savaşa hiç benzemiyordu.

"Bana karşı hiç de merhametli davranmadınız majesteleri. Gerçek bir savaşçı prensesin nasıl savaştığını gördüm sayenizde." Zaiden sırtarak çimlere çöktü. Gömleğinden bir parça yırtarak göğsündeki yaraya bastırmaya koyuldu.

Savaşçı prenses, diye düşündüm. *Çok yakında kraliçe*. Artık yalnızca bir değil, iki krallığın birden hükümdarı olacaktım. Wisteria Diyarı'nın tarihi, bunun alışılması zor bir gelecek olacağını kanıtlar nitelikteydi. Slonian'a duyduğum sadakat her daim sürecekti ancak Iterra'nın da vârisi sayılırdım bundan sonra. Cyra benden büyüktü, taht onun hakkıydı. Yine de bu üzerimdeki baskıyı azaltmıyordu. Bu gerçeği tam yirmi dört krallığa birden nasıl açıklayacağımı düşünemiyordum bile. Kraliçe Lirith ve Kral Helion'un tanıklığına ihtiyacım olacaktı. Ve elbette cezasını çekmem gereken hatalarım vardı. O, düşünmek bile istemediğim konuda ne yapacağımı hâlâ çözememiştim.

"Bu manzarayı göreceğimi hayal bile edemezdim!"

Neşeli bir kıkırtı kulaklarımı doldurmuştu aniden. Hızla okulun merdivenlerine dönünce Saige'in geldiğini fark ettim. Kaius bir kolunun altında, Larkin diğer kolunun altındaydı. Tek bacağı yukarıda duran prensesi rahat bir şekilde merdivenlerden indiriyorlardı. Saige direkt olarak elinde kılıç, onu kaldırmaya çalışan prensese odaklanmıştı gözlerini. Büyük bir neşeye Eira'yı izliyordu.

Eira mahcup bir şekilde gülümsediğinde Saige daha da heyecanlandı. "Ben de size katılmak istiyorum!" diye hevesle kendini prenslerin elinden kurtardı. Dengesini kaybederek yere kapaklanmıştı ancak hızla toparlandı. Yürümekte zorluk çektiği barizdi.

"Bu halde talim yapmamalısınız Leydi Saige," dedi Lord Zion.

"Sorun değil, yapabilirim. Vücudumu güçlü tutmalıyım," dedi Saige ve eteklerini çekiştire çekiştire çimenlik alana doğru ilerledi. İki adımından birinde tökezliyordu. Kendisini toparlamak ve bir adım daha atabilmek için büyük bir çaba gösteriyordu.

"O halde sanırım Prens Faldo size eşlik edebilir," dedi Lord Zion bıkkın bir ses tonuyla. Faldo'nun ikinci bir emre ihtiyacı yoktu. Saige'in karşısında yerini aldı ve antrenmana başladılar.

Lord Zion tüm vârislerin etrafında dönüyor, duruşlarını düzeltiyor, yaptıkları hataları belirtiyordu. Kılıç kullanmayı aklından bile geçirmeyen prenseslere nasıl insan kesileceğini gösteriyordu.

Sızlayan vücudumu gererek vârislere bir bakış attım. Kılıç ustaları şu anda on yedi vârisi eğitiyorlardı. Bunlardan on altısı gerçek birer vârisken bir tanesi katildi. Öylesine gizlenmişti ki koskoca iki kraliyet kılıç ustasının fark edemeyeceği kadar sıradanlaştırmıştı kendisini.

Bir suikastçının, meslektaşını tanıyabileceğini zannederdiniz. Ancak burada olan biten kesinlikle bu değildi. Duogon'un efsanevi suikastçısı, diyarın en tehlikeli insanlarından biri olan Leydi Asrid bile katilin kim olduğunu tahmin edemiyorsa, biz nasıl edecektik?

Dinlenme vaktimin geldiğini düşünerek alandan biraz daha uzaklaştım. Sırtımı okul merdivenlerine vererek basamaklardan birine çöktüm. Eteğimin kenarından bir parça kumaş koparıp, kabza-yı sertçe kavramamdan dolayı yanan elime sardım. Ardından parça parça olmuş elbiseme göz attım. Göğsüm çoktan morarmaya başlamıştı. Saçlarım da son derece dağınık olmalıydı. Kelimenin tam anlamıyla savaştan çıkmışa benziyordum. *Savaşçı bir prenses.*

"Bunu sana kim yaptı?"

Drystan'ın derin sesini sırtımda hissedince kafamı sinirle ona çevirdim. "Zaiden."

"Sen bu haldeysen onu düşünemiyorum bile." Bakışları vın derece gurur doluydu. İçini çekerek kemerini düzeltti. Yanımdaki basamağa çökerken tavırları tereddütlüydü. Sırtını merdivene yaslar larken soluna döndü ve bana baktı. Kıyafetleri tertemizdi. Bakışları hü zünlüydü.

"Neden yanıma geldin? Antrenmana katılman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Bu talimlerin bizi güçlendireceğini pek zannetmiyorum. Mühtemelen çok kısa bir süre içinde dönem sona erecek zaten." Sesi dürgundu ancak pes etmiş gibi de gelmiyordu kulağa.

"Buradan kurtulduğumuzda, eski hayatlarımıza döndüğümüzde kaç vâris kalmış olacak sence?" diye sordum. Neden burada oturup Drystan'la konuştuğumu bilmiyordum. Ona hâlâ sinirliydim. Ama içimdeki yorgunluk, Drystan'a sinirli olmaktan bile bıkmama sebep olmuştu. Öte yandan hayatta kalabilmiş tüm vârislerin her şey sona erdiğinde de hayatta kalacağını söylemesini umut ediyordum. Birilerinin kalan tüm vârislerin hayatta kalabileceğine inandığını duymak istiyordum.

"Onu bilmiyorum ancak sen eski hayatına dönmeyeceksin Irithel. Buradan erken ayrılmamız senin zararına değil mi? Neden bu kadar istekli görünüyorsun?" Gözlerini hiç ayırmadan yüzümü izliyordu. Kaşlarına, dudaklarına, çeneme ve boynuma bakıyordu. Ancak göğsümdeki yaraya inmeden hemen önce tekrar yukarı çıkıyordu. Onu görmemek için diretiyor gibiydi.

"Orası biraz karışık," diye yanıtladım.

"Nasıl karışık?"

"Seni ilgilendirmeyen türden karışık Drystan. Sana artık mürtelik olmadığımızı söylemişim, unuttun mu? Bu nedenle artık planlarımıza dahil olamazsın."

Drystan derin bir iç çekti ve dudaklarını büzdü. Ardından cevap vermek yerine cebinden minik bir kutu çıkardı. Nefeli'nin verdiği merhemdi bu. "En azından bunu al."

"Nereden buldun bu kutuyu?" Ona ne kutudan ne de merhemden bahsetmişim. Yerini bile bilmemesi gerekiyordu. Bu çocuk nasıl

oluyordu da her şeyden haberdar oluyordu? Âdeta okulda onlarca casusu var gibiydi.

"Muhafız kılığındaiken Nefeli'nin sana verdiğini görmüştüm. İhtiyacın olduğunu düşündüm. Zaiden'a sunduğun monolog tahmin ettiğinden çok daha uzaktan duyuluyordu." Kocaman açılmış gözlerinde nazik bir parıltı vardı. Kendini beğenmişlik yapması için mükemmel bir fırsatı olmasına rağmen sadece kutuyu uzatmakla yetindi. İlk sahip olduğum andan bu yana hafifleyen kutuyu nazikçe avcunun içerisinden aldım. Kapağını açıp morluklara bir miktar sürdüm. Etkisini hızla göstermiş, vücudumu rahatsız eden o derin ve durmak bilmeyen acıyı hafifletmişti. Acele etmeye çalışıyordum çünkü öğretmenlerin merhemi görmesini istemiyordum. Aksi takdirde yalnızca bizim değil, Nefeli'nin de başı derde giderdi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Drystan yumuşak bir sesle.

Homurdandım. "Teşekkür ederim." Ardından kutuyu ona geri uzattım. "Dibinde biraz daha var. Bunu Saige'e verebilir misin? Benim gönderdiğimi söyleme. Hatta direkt bir şey söyleme. Sadece kullanmasını sağla. Nasıl olsa insanları kandırmakta ve yüzlerine karşı yalan söylemekte gayet başarılısın." Ayağa kalktım ve avluya doğru yürümeye başladım. Drystan'a olduğum kadar kendime de sinirlenmiştim.

Genç prensin benim gönlümü almaya çalıştığı belliydi ancak gardımı birkaç güzel söz ve merhemle indireceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. Bundan çok daha fazlası gerekliydi. Özellikle de yalan söyleme konusunda ne denli usta olduğunu bana bir kez gösterdikten sonra.

Antrenmanların devam ettiği alana vardığımda Zaiden'ın Larkin'le dövüştüğünü gördüm. İlginç bir şekilde herkes etraflarında toplanmış, heyecanlı gözlerle izliyordu onları. Zaiden'ın Larkin'i yere yapıştırması saniyeler bile sürmedi. Aynı anda prenseslerin de birbirleriyle talimi devam ediyordu. Ancak elbette Saige kendi dışına göre bir rakip seçerek Helia'ya geçmişti. Gümüş saçlı, azimli prensin sakat prensese direnmeye çalışması son derece keyifli bir görüntüydü.

Ne yazık ki Saige, Heli'a'yı yenmeyi başaramadı ancak o bacakla uzun süre ayakta kalması bile bir mucizeydi. Lord Zion başını eğerek antrenmanın iyi geçtiğine dair bir işaret verdi. Centilmen görünüşlü lord henüz biten dövüşlerin vârislerinden kılıçlarını alarak bir sonraki çiftleri seçmeye koyuldu.

"Drystan!" diye bağırdı aniden, sesi yeterince gür değilmiş gibi. Bu gibi durumlarda lordun çok yakınında olmadığıma şükrediyordum. Vârislerin dağılmasıyla açılan çimenlik alanda ilerledi. "Aramıza katılmaya ne dersiniz?"

Drystan'ın dudakları tek tarafa kıvrılırken özgüvenli, ağır tavırlarla Lord Zion'a doğru yürümeye koyuldu. "Elbette. Rakibimi seçebilir miyim?"

Lord Zion, ellerini seç, beğen, al dercesine açtı ve vârisleri sundu. Drystan'ın yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti. Talim için olan kılıçları es geçip belindeki kılıcı çekti ve vârislerden birinin tam burnunun ucuna tuttu.

Zaiden gülümsedi. Bu tür bir meydan okuma ancak onun gibi birinin hoşuna giderdi. Sırtarak boş alanın ortasına ilerledi. Drystan'ın karşısında yerini aldı. Kendi kılıcını çekerek bileğinde çevirdi. *Gösteriş meraklısı.*

"Talim kılıçlarınızla vârisler, kendi kılıçlarınızı kullanamazsınız," dedi Lord Zion. İki tane talim kılıcını onlara uzatmak için harekete geçse de iki prensin sözleri onu durdurdu.

"İkimiz de eğitimli savaşçılarız Lord Zion." Drystan konuşurken gözlerini Zaiden'inkilerden ayırmıyordu.

"Birbirimize zarar vermeyiz," diye ekledi Zaiden. Altta kalmamaya çalışıyordu. Yarı prene yenilmek, onun gibi bir gurur balonu için kâbustan farksız olurdu.

Lord Zion umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. Ve dövüş başladı.

Zaiden anında ileri atıldı ve Drystan'a güçlü bir hamle indirdi. Kendi vücudunu biraz daha geride tutuyor, diğer prensin beline veya bacaklarına vurabileceği darbelerden kaçınmaya çalışıyordu. Duogon Krallığı her zaman savaş konusunda en iyi krallıklardan biri

olmuştu. En iyi dövüş eğitmenleri, en iyi komutanlar ve en iyi savaştıcılar her zaman oradan çıkardı. Ancak garip bir şekilde Duogon, hiçbir zaman savaş açmazdı. Savaşlardan uzak durur, üstün askeri güçlerine rağmen sakin kalırdı. Normalde güç tutkunu bir krallığın, o kadar askeri güçle alamayacağı krallık yoktu. Ancak Duogon kendi adasında, barış içinde yaşamaya devam ediyordu.

Drystan, Zaiden'i iterek onu devirmeye çalıştı ancak rakibi sağlam bir duruş sergileyerek ayakta kaldı. Yine de zorlandığı belli oluyordu. Kasları gergindi. Karnını sıkıyor, nefesi kesiliyordu. Tüm vârisler pürdikkat onlara odaklanmıştı. Kimin kazanacağını hepimiz merak ediyorduk. Gizemli, kendini beğenmiş Duogon Prensi mi yoksa centilmen Miath Prensi mi?

Zaiden'in topukları toprakta sürtündü. Bir sağa bir sola kıvrılan vücudu, Drystan'a karşı durabilmek için direniyordu. Dövüşlerinde, diğerlerinde olmayan bir gerginlik vardı. Birbirlerine karşı saygılı olmak yerine mesafesiz, öfkeli bir dövüş sergiliyorlardı. Zaiden bir hamle daha yaparken Drystan kendi etrafında dönerek kaçınmayı başardı. Sirtını sıyırıp geçmişti kılıç. Dengesini kaybederek çimlere çökmek zorunda kaldığında sinirle homurdandı.

"Ah, hadi ama Prens Drystan. Küçük kız arkadaşınız bile beni daha kısa sürede yere serdi. Bir prenesten daha beceriksiz olamazsınız."

"Reika'yla öyle bir ilişkimiz yok." Tekrardan pozisyon alarak devam etmeye hazırlandı. Kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavrarken hareketleriyle büyüyen kaslarını görebiliyordum.

"Eh, ama bir zamanlar öyleymiş, değil mi? Ona baktığınızda gözlerinizin nasıl parladığını herkes görüyor. Onu seviyorsunuz. Duyduğularım doğruysa onun için hayatınızı bile feda etmişsiniz ama o yüzünüze bile bakmıyor. Küçük, masum bir gülümsemeyi size çok görüyor." Zaiden dövüş taktiklerini değiştirmeye karar vermiş gibiydi. Drystan'ın üzerine farklı bir yoldan gitmeye çalışıyordu. Uygun olmayan ve onurlu savaşçılara yakışmayacak bir yoldan.

"Reika'nın gülümsemesini sık görmezsiniz Prens Zaiden. Onu herkese bahşetmez. Ama o gülümseme, tüm diyara bedeldir.

Krallıkları yıkacak, kralları tahttan düşürecek güce sahiptir. Gülümsemesi alev aldığı anda, o taş dönuşen gözlerinden korkman gerektiğini anlarsın. Öfkeliendiğinde canın pahasına kaçman gerektiğini bilirsin. Bir gülümsemenin ne izler taşıdığını ise asla bilemezsin. Hangi acılara rağmen oluştuğunu da. Ancak o, tüm bunlara rağmen o tebessümü bir taç gibi takıyor. Bu nedenle gülümsemesini masum ve küçük olarak değerlendirmemelisiniz Prens Zaiden. O ana tanıklık edip yaşamaya devam eden insan sayısı çok az.”

Drystan kendini savunmaya çalışmaktan vazgeçerek hızla döndü. Zaiden'a zarar vermemesi için kılıcını ters çevirerek kabzasını prensin sırtına indirdi. Zaiden sinirle hırladı. Drystan'a zarar verip vermeyeceğini umursamadan öfkeyle savurdu kılıcını. Öylesine kontrolsüz bir şekilde sallamıştı ki biraz daha güçlü olsa Drystan'ın kafasını uçuracak güce sahipti.

Hızlı bir nefes aldım. Endişeli ve korku dolu bir nefes. Cyra elimi tutup sıkıldığında nefesi sesli aldığımı fark ederek olduğum yerde büzüldüm.

Dövüşün nabzı, kazanma arzusunun heyecanı iki prensin de yüzüne yansımıştı artık. Zaiden'in gözlerinden öfkeli alevler fişkirirken Drystan'ın gözleri soğukkanlılıkla kararmıştı. Miath erkeklerine has soğukluk vardı onda da.

Zaiden burnundan derin nefesler veriyordu. Kaşları gergin bir şekilde çatılmış, sırtı yay gibi gerilmişti. Bu dövüşün yalnızca antrenmandan ibaret olmadığını o da biliyordu. Öfkesine yenik düşüyor, kuralları hiçe sayıyordu. Kazanmak için değil, rakibini küçük düşürmek için dövüşüyordu.

Drystan ise tam tersiydi. Rakibine karşı hissettikleri, dövüş şeklini hiç etkilemiyordu. Temiz hamleler ve adil davranışlar sergiliyordu. Centilmen, tecrübeli bir mücadeleliydi bu. Onurlu bir prensin edeceği türdendi.

Drystan kısa süre sonra kılıcını öfkeyle savurmaktan güçsüz düşen Zaiden'ı nefessiz bırakmayı başardı. Ancak onun da aşağı kalır yanı yoktu. Göğsü derin soluklarla inip kalkıyor, simsiyah saçlarının uçlarından ter damlıyordu. Zaiden yenileceğini biliyordu bilmesine

ancak söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra pes etmeye de cesaret edemiyordu.

"Bu kadarı yeter!" Leydi Asrid, Lord Zion'u iterek prenlere doğru olan yolunu açtı ve dövüşü durdurdu. "İkiniz de iyi dövüşüyorsunuz ancak kuralları yıkıp hayvanlık yapacaksanız yeriniz orası!" Kılıcını hızla çekerek ormanlık alanı gösterdi.

Kadın o kadar sinirlenmişti ki Lord Zion buna güldü. Onun güldüğünü fark eden vârislere anlık bir rahatlama dalgası yayıldı. Bu dalga beni de vurdu. Leydi Asrid dövüşü durdurmasaydı, iki prens de kılıcını bir kenara koymayacak ve inatçılıkları yüzünden gittikçe saçma bir hal alacak olan bu kavga yalnızca ikisinden birinin ağır bir hasar almasıyla sonlanacaktı. Bu düşünce kendime hâkim olamadığım bir şekilde midemi bulandırıyordu.

"İyi dövüştü," dedi Drystan. Kılıcını kusursuz bir hamleyle kınına soktuktan sonra elini gömleğine sildi ve Zaiden'a uzattı.

Zaiden, alnına yapışmış ıslak ve uzun saç tutamlarından birini üfleterek geriye attı. Bir anlığına duraksadı. Drystan'ı baştan aşağı süzüp güldü. Ardından elini tutup sıktı. "İyi demek hafif kalır Drystan. Bir sonraki düellomuzu ipe çekeceğim." Sözlerini bitirmesinin hemen ardından elinin tersiyle alnını sildi ve alandan çıktı.

Leydi Asrid, Drystan'dan yalnızca birkaç santim kısaydı. Drystan'ın oldukça uzun boylu olduğu düşünüldüğünde eğitmenin ortalamayı bir hayli geçtiği söylenebilirdi. Elini prensin omzuna yerleştirdi. "Bir sonraki sefer daha az duygu beslediğiniz bir düşman seçin kendinize."

Drystan ona yandan bir bakış attı. "Ne fark eder leydim? Kazanmak üzereydim zaten."

Leydi Asrid'in sonraki sözleri son derece kısıp bir tonda söylenmişti. Dudaklarına bakmadan anlaşılması imkânsızdı.

"Kazanmak üzere değildiniz. Kazanacaktınız. Yarı prens tarafından yenilmenin o prensin gururuna yapacaklarını hiç düşünmüyor musunuz? Kendi canınızı tehlikeye atmayı alışkanlık haline getirmişsiniz Drystan. Daha dikkatli olmalısınız."

Ardından Drystan'dan uzaklaşarak tüm vârislere biraz ara vermelerini söyledi ve okula doğru yola koyuldu.

“Kardeş katli mi?” diye sordu Nefeli, sorum onu şaşkınlık içinde bırakmıştı. Mola süresinde serada çiçek toplamaya karar vermiştik. Serada tüm bitkiler kapalı ortamda değildi. Bazıları açık alanda minik tarlacıklar oluştururken, diğerleri rüzgâra karşı sığınabilecekleri ortamlardaydı.

Ancak bir süredir temizlenmeyen bu çiçek örtüsü, yabani ot saldırısıyla karşı karşıya kalmıştı. Bu geçici evlerine bakan insanlar okulu terk edince onlar da çaresiz kalmıştı. Bu şekilde en fazla birkaç hafta dayanabilirlerdi. Birbirlerinin üzerine çıkmaya, olmamaları gereken yerlere kök salmaya başlamışlardı bile.

Çiçek toplama fikri Eira'dan çıkmıştı. Nefeli, Kaius ve ben de ona katılmıştık. Eğitim bittikten sonra ölen vârisler için bir tür anma töreni gerçekleştirmeyi planlıyordu. Dün gece yaşananları atlatmamıza yardımcı olacağını düşünüyordu. Elbette birkaç çiçek ve güzel sözler söylemek o vahşeti unutmamızı sağlamayacaktı ancak iyileştirici bir yanı olduğu da şüphesizdi.

Nefeli soruma karşılık olarak soru sorarken hayretle gözlerini açmıştı. Toplamak için uzandığı çiçeğe dokunmadan geri doğruldu.

“Evet,” diyerek onayladım sorumu. “Wisteria'da kardeş katillerine ne yapılıyor? Cezası ne?”

İnce kahverengi dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. “En azından Batı Diyar'da cezası ölümdür. Taht kavgaları yıllar boyunca hükümdarları bezdiren bir dava olmuştur. Hele de kuraklığın yoğun olduğu yerlerde, ekonomi ve askeri güç yerin dibini boylamışken kimse kardeşini öldüren vârislerle uğraşmak istemez.”

“Peki ya Doğu Diyar? Kuzey ya da Güney?” diye sordum. Gözlerim ince, uzun bembeyaz bir güle takılmıştı. Asil görünüşü beni cezbediyordu.

“Doğu Diyar'da kardeş sayısı genelde daha az olur, bunu biliyordur. Dolayısıyla taht kavgası ve rekabet de azdır ancak

vine de suçluyusan yargılanır ve bunun sonucu olarak hüküm yersen vine de cezan idam olur. Ölümle ödersin bedelini. Diyar yasaları tüm diyarda birbirine benzer Reika. Bazı yerlerde daha hafif, bazı yerlerde daha katıdır. Ancak çoğu zaman sonuç aynıdır. Hiçbir krallık kan dökmeden suçluyu bırakmaz." Kendi seçtiği sarı papatyalarından birini sapının ortasından tutup çekti. Sarı renkli papatya toprakla bağlantısını kaybederken Nefeli'nin kıvrık saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Memnuniyetle çiçeği elindeki tutama ekleyip başka bir tane seçmeye koyuldu.

"Peki diyelim ki kardeşim bana saldırdı, ben de kendimi korumaya çalışırken onu öldürmek zorunda kaldım. O zaman ne olur?" diye sordum dudaklarımı ısırarak. Çiçeklere fazla odaklanmış olan Nefeli benimle ilgilenmeyince Kaius konuşmaya katıldı.

"Nefeli'nin de dediği gibi Reika, önce her suçlu yargılanır. Bir şekilde onu isteyerek öldürmediğini, yalnızca kendini savunmaya çalıştığını kanıtlarsan ceza almazsın. Diyarının adaletine güvenmelisin. Üçüncü sınıfta tüm bu dersleri alıyoruz aslına bakarsan, o zaman da öğrenebilirsin." Gülümsedi. Eğilip kalkmaktan koyu kahverengi saçları dağılıp kabarmıştı.

"Ben üçüncü sınıfa geçene kadar bir Kraliyet Okulu veya okula katılacak vâris kalırsa tabii..." diye mırıldandım bıkkın bir tavırla.

Kaius güldü. "Sen tek çocuk değil misin zaten?" diye sordu. "Neden bu konuyu merak ediyorsun?"

Omuzlarımı silkerek tekrar çiçeklere yöneldim. "Katile yaklaşılabilmek için bilgi toplamaya çalışıyorum yalnızca." Ancak bu bariz bir yalandı. Beynimin bir parçası bu soruları neden sorduğumu anlamıyordu. Bizim kardeş öldürmekle ne işimiz olur diye düşünüyordu. Yaptuğım ve yapabileceğim tüm o korkunç şeyler arasında gerçekleşmesi en imkânsız olan buymuş gibi. Beynimin öteki parçasıysa bunu sormamın asıl sebebiydi. Her şeyin farkındaydı. Nasıl imkânsız olmadığını anlıyordu. Yalnızca öteki tarafa anlatamıyordu. Dışarı dünyada olup bitenlerin üstüne bir de tüm bu karmaşayı zihnimde barındırmak fazlasıyla yorucuydu.

“Aklında belli bir isim var mı?” diye sordu. Sesi kuşkucu bir tonda idi.

“Keşke olsa. Herkes, her cinayet sırasında başka birilerinin yanında çıkıyor. Tüm cinayetleri işleyebilme potansiyeline sahip kişinin aynı anda birden fazla yerde olması lazım. Bu da imkânsız. Dolayısıyla ne zaman eleme yöntemiyle ilerlemeye çalışsam elimde yalnızca bir hiç kalıyor.” Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve dudaklarımı büktüm.

Nefeli bir sarı papatya daha kopardı. “Bir de mektuplarla birilerini öldürtme kısmı var, onu unutmayalım. Vârisleri kukla gibi kullanıyor bu katil.”

“Nyx ve benden başka birilerine daha bu oyunu oynadığını mı düşünüyorsun?” diye sordum dehşet içinde. Şu ana kadar cinayet işlemeye zorlanan yalnızca ikimiz vardık. Sorumun panik yüklü bir ses tonuyla çıkmış olması, Eira'nın da kulak kesilmesine sebep olmuştu. Beyaz saçlı, soluk tenli prenses bir anda her şeyi bırakmış, gözleri kocaman olmuş bir şekilde bize bakmıştı.

Nefeli söylediği cümlenin içerdiği dehşetin farkına yeni varmış gibi irkildi. “Evet, elbette,” dedi. Sanki bu, herkesin bilmesi gereken sıradan bir gerçektir. “Sonuncu hariç her cinayeti farklı bir vârisin işlemiş olması mümkün. Nyx yeterince güçlü olmadığı için yakalandı. Bir planı yoktu ve cinayet işlemeye meyilli değildi. Bir plan bile yapmamıştı. Sense Drystan'ın oyununa geldin. O gün gerçekten birini öldürmeyi kafana koysaydın, kolaylıkla başarabilirdin. Zeki ve stratejik hareket eden bir prensessin. Ayrıca, Eirwen'i bir prensin öldürmediğini bilemeyiz. Veya bir eğitmenin. Cahirr'in ölümü de gün ortasında gerçekleşti. Herkes yapmış olabilir.” O kadar basit bir şekilde söylüyordu ki bunları, tarif verir gibi bir hali vardı.

Eira hüznünlü bir iç çekti. “Bana öyle bir mektup gelseydi muhtemelen size söyledim veya katilin gelip görevi yerine getirmediğim için beni öldürmesini beklerdim. Hatta kendimi öldürmeyi bile seçebilirdim. Ancak cinayet işleyemem. Küçükken üstüne bastığım salyangozu bile unutmadım hâlâ. Ayağımın altında kırılma sesi aklıma geldikçe ürperiyorum. Bir insanın, daha da kötüsü bir

arkadaşımın canını almaya dayanmam. O vicdan azabıyla yaşayacağıma, hiç yaşamam daha iyi." O kadar içselleştirmişti ki durumu, gözleri dolmuştu. Burnunu nazikçe çekti ve gözlerini kırıştırdı.

Yanına gittim, elindeki pembe tonlu çiçek buketini alıp kıza sarıldım. Tıpkı Reika'ya sarıldığım gibi. "Sorun yok Eira," diye mırıldandım bembeyaz saçlarını okşayarak. "Öyle bir şey olursa, bize söyle. Sana zarar gelmesine izin vermeyiz. Birilerine zarar vermene de."

Eira umutlu ve yaşlı gözlerle bana baktı. Gülümsedi ve başını omzuma yasladı. Umutla çaresizliğin en kötü yanı buydu işte. En rahmin edemeyeceğiniz anlarda sizi hayal kırıklığına uğrattırlardı.

Beyaz saçlı prenses hüzünlü bir bakışla tekrardan doğruldu. "Bugün ağlayacak çok fazla sebep var. Henüz gerçekleşmemiş olaylar için gözyaşı dökmeye değmez." Ardından saç tutamlarından birini kulağının arkasına yerleştirdi. Yaşlı gözleriyle çiçeklere bir bakış attı. Dalgın görünüyordu. Bakışları hızlıca taraması gereken buketlerin üzerinde haddinden fazla oyalanıyordu.

"Sanırım bu kadarı yeterli. Yedi vâris için yedi güzel çiçek buketi." Bu çiçekler, bize Bitkibilim dersinde yardımcı olması için yetiştirilmişti. Onları ölü arkadaşlarımızı anarken kullanmamız için değil. Ama hayatın sağı solu belli olmuyordu. Ne kadar süreceği ya da ne zaman son bulacağı bilinmezdi. Belki bir gün sonra, belki yıllar sonra; ama önünde sonunda biterdi.

Eira eteklerini toplayarak kulenin öteki tarafına, yani antrenman yaptığımız avluya doğru ilerlemeye başladı. Güneş ışığı yüzümüzü okşuyordu. Artık en tepede olduğu için parlaklığı gözlerimi kışmama neden oluyordu. Ne ara bu kadar vakit geçtiğini anlayamamıştım bile.

Kaius'la Nefeli hemen önümden ilerliyordu. Kaius bir eliyle çiçek buketini tutarken, diğer eliyle Nefeli'ninkini kavramıştı. Yürürken bir yandan da başparmağıyla kızın elini okşadığını fark ettim. Bir hüzün göğsüme çarptı ve ardından tüm vücudumda dalgalandı.

Avluya vardığımızda diğerleri çoktan vârislerin isimlerinin yazdığı mermer sütunları dizmişti. Eirwen'le başlıyordu sıra. Hemen yanına Eirwen'in eşi olan Cahirr yerleştirilmişti. Ölüm sırasıyla ilerliyordu.

Vârislerin arasına doğru ilerlediğimizde bize döndüler. Suratları üzgün, bakışları yorgun, boyunları eğikti. Saygıdan mı yoksa hüzünden mi olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Lord Zion'la Leydi Asrid ise ortalıkta yoktu. Biraz dinlenmek için okula döndüklerini tahmin ettim.

Mezar taşlarına yaklaştığımızda bize yol vermek için geri çekildiler. Yedi vâris için yedi kişiye paylaşılması gerekiyordu çiçeklerin. Bunlar için gönüllü olan kişileri sordu Eira. Dört buket zaten Kaius, Nefeli, ben ve Eira'daydı. Gönüllü olan ilk kişiye Cyra oldu. Hemen koşup sarı papatya demetini kapıverdi.

Diğer gönüllü Vron oldu. Masmavi renkteki lale buketini saygıyla ellerimizden alarak geri çekildi. Laleler normal kırılmış türde değildi. Biraz daha vahşi, yaprakları sağa sola doğru uzamış şekildeydi. Dağınık bir yapısı vardı.

Son gönüllümüzse Zurin'di. Büyük yapraklı, güzel kokulu bir zambak demeti düştü onun eline de. İğnesiz çiçekleri kolaylıkla Eira'nın elinden alarak Odette için, yani eski oda arkadaşı için ayrılan taşın önüne geçti.

Ancak oda arkadaşını kaybeden tek kişi o değildi. Nefeli de kendi oda arkadaşı olan Feyre için yerini aldı. Başını önüne eğdi. Derin bir nefes aldı.

Taşların önüne geçtiğimizde Cyra'nın hemen yanımda ağladığını duydum. Ufacık bir hıçkırık çıktı dudaklarından, ardından omuzlarını geriye atarak duygularını kovmaya çalıştı.

"Kimse acıklı bir konuşma yapmayacak mı?" diye sordu Nyx ellerini beline koyarak. Eryx onun hemen yanında duruyordu. Bir kolu kızın arkasındaydı.

Helia boğazını temizleyerek öne çıktı. "Ben birkaç şey söylemek isterim." Ardından biraz uzaklaşarak bir kolunu saygılı bir şekilde belinin arkasına yerleştirdi. "Buraya hepimiz, hükmetmeye layık vârisler olabilmek için geldik. Politik kararlar almayı, adaletli davranmayı, hangi etkinlikte ne giyeceğimizi öğrenmemiz gerekiyordu. Ancak kendimizi bir ölüm kalım savaşında, kaçıışı olmayan bir saklambaç oyununda bulduk. Çıkışı olmayan bir ölüm labirenti olan

bu okul, sizlerin sonu oldu. Krallıklarınızın başka vârislete ihtiyacı var artık. Bedenleriniz, bu dünyadan silinip gitse de ruhlarınızın devan koruyacağına eminiz. Hayatlarınızın yok oluşu bir hiç uğruna değildi. Her biriniz, belki de ölecek olan bir başka vârisi koruyarak öldünüz. Onun yerini alırken can verdiniz ve o arkadaşınız sizin sayenizde hayatta. Bizse sizi yeterince koruyamadık. Yeterince iyi dostlar olamadık ve parmaklarımızın arasından kayıp gittiniz. Bunun için hepimiz suçluluktan da öte hisler içindeyiz. Bu vahşi oyunda, acımasız bir katil yüzünden can verdiniz. Ancak bundan çok daha iyisini hak ediyordunuz. Hayatlarınız boyunca hükümdarları olmanın hayalini kurduğunuz krallıkların iyiliği için geldiğiniz bu okul mezarınız oldu. Ama tüm arkadaşlarım adına size söz veriyorum, isimlerinizin unutulmasına izin vermeyeceğiz. Aşklarınız, tutkularınız, cesaret dolu davranışlarınız ve başarılarınız, hepsi tarih kitaplarında yer edecek. Krallıklarınızın geleceği artık kardeşlerinize ve bize emanet.”

Eira ilk sıradaydı. Helia'nın bitirdiğini anladığında konuştu. “Elveda, Perin Krallığı vârisi Eirwen. Pembe sümbüller, canlı kişiliğin ve yüzünden eksik olmayan o gülümseme için. Umarım gittiğin yerde burada olduğundan daha mutlusundur.” Gözyaşları içinde pembe buketi, Eirwen yazılı taşın ucuna ilişti.

İkinci sırada Kaius vardı. “Elveda, Euitican Krallığı vârisi Cahirr, kırmızı gelincikler aşka olan inancın için. Eirwen'i ne kadar çok sevdiğini hepimiz biliyorduk. Onu kaybettiğimiz gün seni de kaybettiğimi biliyordum. En azından artık onunla sonsuza kadar birlikte olabilirsiniz.”

Zurin elindeki zambakları sıkıca tuttu. “Elveda, Nilisa Krallığı vârisi Odette. Hayal edebileceğim en iyi oda arkadaşı olduğun için bu zambakları sana bırakıyorum. Her şey için çok teşekkür ederim. Bir ceylanı andıran gözlerini hayatım boyunca unutmayacağım.”

“Elveda, Taciri Krallığı vârisi Feyre,” dedi Nefeli. Dişlerini sıkarak konuşuyordu âdeta. “Bu mor leylaklar, korkusuzluğunu temsil ediyor. Hiçbirimizin yapamadığını yapıp bizim için yardım bulmaya gittin. Yakalanmış olman önemli değil çünkü hepimiz

bu fedakârlığını gördük. Seni böyle tanıdık, zihnimize de böyle kazınacaksın.”

Vron boğazını temizledi. “Elveda, Nelanthia Krallığı vârisi Aedan. Mavi laleler, hem masmavi gözlerini hem de dostluğunu temsil ediyor. Okyanusun bizzat kendisi kadar derin okyanus mavisi gizlerini hayata yumdun. Dostunla el ele can verdin, dilerim ki diğer tarafta da dostlarınla yaşarsın.”

Sıra Cyra'ya gelmişti. Ancak Cyra duydukları sebebiyle çoktan ağlamaya başlamıştı. Burnunu çekip konuşabilecek hale gelebilmesi için bir süre beklememiz gerekti.

“Elveda Douven Krallığı vârisi Hiro.” Bir kere daha hıçkırdı. “Eşine ulaşmaya çalışırken can verdin. Aşkınız daim, sevgi dolu trajik hikâyeniz sonsuz olacak.” Birkaç kere daha iç çekerek ve hıçkırarak konuşamayacak hale gelince pes etti. Sarı papatyalardan oluşan demeti taşa bıraktı.

Sıra bana gelmişti. Ellerimdeki beyaz gül buketine göz attıktan sonra derin bir nefes aldım. “Cisenil Krallığı vârisi Niss, elveda. Bu beyaz güller, katıksız dürüstlüğünü ve naif yapını temsil ediyor. Her zaman doğru yolu bulmaya çalıştığın için teşekkürler. Çok ani bir ölümün kurbanı oldun. Ama yine de temiz kalbin sayesinde huzurlu olduğuna eminim. Huzurun ebedi olsun.”

Ardından bembeyaz gülleri bırakmak için taşın üzerine eğildim. Buketi ellerimden bırakacaktım ki dikenlerden biri yüzük parmağıma battı. Güller, Niss'in taşının hemen önüne düştü. Parmağımdan damlayan bir damla kan ise hemen üstlerine kondu. Hızla elimi çekip elbisemin koluna sildim ve bir adım geri çekildim.

Ölümden bu şekilde bahsetmek beni rahatsız hissettirmişti. Onları ölen sıradan vârisler olarak düşünmek kolaydı. Ancak sevdikleri, umutları, hayalleri ve duyguları olan insanlar, hatta potansiyel dostlar olarak düşünmek beni âdeta göğsümden bıçaklıyordu. Tanımadığım bir insanı kaybetmek kolaydı. Tıpkı onu öldürmenin kolay olduğu gibi...

Reika onu öldürdüğümde acı çekmiş miydi? Hayalleri ve umutları sönerken kaç saniye geçmişti? Bir saniye? On saniye? Otuz saniye?

Bir insanın can verdikten sonra huzura kavuşması ne kadar sürerdi ki? Boyununu kırdığımda ne hissetmişti? Ya da hissedecek kadar vakti olmuş muydu? Yoksa o bir anlık olay ona yıllar gibi mi gelmişti? Kız kardeşim, kollarımda can verirken ne kadar ıstırap çekmişti?

O anlar gözlerimin önünden geçip giderken midem bulandı. Onun bir parçası olacağım geleceğini kendi ellerimle yok etmiştim. Rızat. Parmaklarımla. Annemizin bizim beraber hükümdar olacağımıza dair ümitlerini söndürmüştüm. Slonian'ın hükümdarını kavalıklarda terk edip gitmiştim. Ben yapmıştım bunu. Zihnimin bir bölümünün imkânsız bulduğu bu kötülüğü yapan benden başkası değildi.

Düşünceler boğazımı delip geçerken rahatsız bir hisle geriye doğru sendeledim. Ellerimi kaldırıp parmaklarıma baktım. Reika'yı öldüren parmaklara, Niss'in anıtına kan akıtan parmaklara... *Benden başkası değil*, diye düşündüm bir kez daha. Başım dönüyordu. Uzun zamandır Irithel olduğumu saklıyor olabilirdim ama başım dönmesine rağmen şimdi çok net gördüğüm bu parmaklar Reika'ya değil, Irithel'e aitti. Kollarını kardeşini öldürmek için onun başına dolayan da Irithel'den başkası değildi.

"Birazcık kan görünce midesi bulanan tiplerden olduğunuzu düşünmemiştim majesteleri." Zaiden yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle hemen arkamda duruyordu. Suratımın beyazladığını fark etmiş olmalıydı.

"Arkadaşlarım için üzülüyorum Zaiden. Birazcık kalbiniz olsun." Buz gibi bir bakış attım ona. Sesimin de yanan içimin dumanlarını ya da karışık aklımın birbirine dolanmış sözcüklerinden herhangi birini taşıyamamasına özen göstermiştim.

"Ah, tatlı prenses. Ne yazık ki isteğinizi yerine getiremeyeceğim. Ben bu dünyaya göğsümde bir kalp eksik olarak gelmişim."

"Neden arkadaşınız olmadığına şaşırılmamalı." Gözlerimi devirdim.

"Arkadaş istediğimi kim söyledi? İnsanın sevdiği birileri olduğu zaman onlar için aptallık yapar majesteleri. Değer verdiği insanlar hatalara yol açar. Bir savaş kaybedilirse, sevgiden kaybedilir. Bir

fedakârlık, aşktan doğar. Kaybedense her zaman arkada kalandır,” dedi Zaiden, ardından kanayan parmağımın olduğu elimi tuttu. “Bu sebeple majesteleri, vârislerden oluşan bir ölüm kalım oyununda hiç kimseye fazla bağlanmamalısınız.” Tam olarak gülün kestiği yere bir öpücük kondurdu. Ardından dilini dudaklarında gezdirerek gülümsemi.

“Reika?” Drystan yanımıza doğru geliyordu. “Sana odana kadar eşlik etmemi ister misin?” diye sordu nazik bir tavırla ancak gözlerinden alevler saçıyordu. “Üstün başın çiçekler yüzünden toprak olmuş. Tekrar derse başlamadan önce temizlenmek isteyebilirsin.”

Tam teklifini reddedecektim ki Cyra'nın sesini duydum. “Aslına bakarsan ben çok isterim,” diye atıldı bir anda ve Drystan'la arama girerek kollarımıza asıldı. “Üzgünüm Prens Zaiden. Muhabbetinize sonra devam edersiniz. Prens Drystan'ın bize odamıza kadar eşlik etmesi gerekiyor!” diye cıvıladıktan sonra ikimizi merdivenlere doğru sürüklemeye koyuldu.

Merdivenlerden çıkarken diğer vârislerin birbirleriyle muhabbet etmeye koyulduklarını duydum ve başımı hafifçe eğip o tarafa döndüğümde Zaiden'in bir kenara çekildiğini fark ettim. Hiç kimseyle konuşmadan kenarda oturmaya karar vermişti. Eh, bir arkadaş istemediğini kendisi söylemişti.

Basamaklar neredeyse bitmişti. Bir zamanlar her bir metrede muhafızların beklediği okul girişi artık o kadar ıssızdı ki terk edilmiş gibi görünüyordu. Cyra adım atarken bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Daha önce hiç duymadığım bir melodiydi bu.

Hava yavaş yavaş bulutlanmaya başlamıştı. Günlerdir dengesi o kadar bozuktu ki yağmur bir yağıyor, bir duruyordu. Bazen güneş açıyor, bazen şimşekler çakıyordu. Zihnim gibi dengesizdi gökyüzü. Ne hissedeceğine, ne tepki vereceğine karar veremiyordu.

Yaklaşan yağmur sebebiyle nemlenen havayı içime çektim. Islak, taze koku ciğerimi doldurdu. Ölümle lekelenen okula adım attığımızdaysa koku burnumu terk etti. Okulun içi de artık eskiden olduğu gibi kokmuyordu. Cyra hâlâ bizi kolumuzdan çekiştiriyordu.

"İkinizin oturup düzgün bir şekilde konuşması gerekiyor," dedi sert bir tavırla. Bir anda çok otoriter bir kişiliğe bürünüvermişti.

"Bunu senin yanında mı yapmamız gerekiyor?" diye sordum içineleleyici bir tonda. Bunu onun yanında yapmak istemiyordum.

Cyra gözlerini devirdi. "Evet çünkü Drystan seninle konuşmaya çalıştığında onu tersliyorsun."

Tam da bu yüzden bunu onun yanında yapmak istemiyordum. Yürümeyi kesip kolumu Cyra'nın kapanından kurtardım. "Beni Cyra'ya mı şikâyet ettin?" diye bağırdım. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki bomboş koridorda yankılanarak uzaklaşmıştı.

Drystan çoktan yüzüne yerleşmiş olan suçlu bir ifadeyle konuşacaktı ki Cyra ondan önce davrandı. "Hayır. Drystan bana hiçbir şey söylemedi. Aslına bakarsan söyleyecek vakti de olmadı zaten. Yalnızca seni fazla iyi tanıdığım için tahminde bulundum."

Pek çok açıdan Cyra'nın benim mutluluğum için çabalamasına minnettar oldum. Bu onun ne kadar samimi olduğunu gösteriyordu. Aynı zamanda da beni ne kadar önemseydiğini de. Ancak Drystan'la aramdaki durum hakkında yeterince bilgiye sahip değildi. O yüzden bu seferlik beni affetmesi gerekiyordu.

"Üzgünüm Cyra ama bizi barıştırmam imkânsız."

Sarışın prenses dudaklarını büzdü. "Ama neden? Ne yaptı da onu affedemiyorsun?"

Bakışlarımı sertçe Drystan'a çevirdim. Drystan *yapma* dercesine başını iki yana sallıyordu. Kaşları çaresizce yukarı kalkmış, gözleri büyümüştü.

"Beni öptü," dediğimde sesim çıkmasını istediğim kadar cesur ve umursamaz çıkmamıştı.

Cyra bir anda kulakları sağır eden bir çığlık attı. "Şaka yapıyor-sun!" diye bağırarak ortalıkta zıplamaya ve tepinmeye başladı. Eteklerine takılsa zemine yapışacak olan prenses, durmak bilmiyordu.

"Sonra da bana panzehir verebilmek için beni öptüğünü söyledi," diye ekleyince Cyra donup kaldı. Mutlulukla sığırdığı sevinç yumrukları havada asılı kalmıştı. Kocaman sırtışı saniyeler içerisinde kızgın bakışlara dönüştü. Hışımıyla Drystan'a döndü.

Cyra yeterince sinirlenmişti ancak benim durmaya niyetim yoktu. "Bana yalan söyledi. Arkamdan iş çevirdi. Ona olan güvenimi boşa çıkardı. Beslediğim duyguları ve verdiğim değeri bana karşı kullandı."

Her cümlele Cyra daha da sert bakışlara geçiş yapıyor, saldırmak üzere olan bir avcı gibi geriniyordu.

"Bunların hepsini senin için yaptım Reika!" dedi Drystan öfkeyle. "Senin kendine zarar verecek bir plan yapmandan korkuyordum. Beni ve Cyra'yı arkadaşın olarak gördüğün için kendini tehlikeye atabilirdin. Güçlü olduğuna biliyorum ancak sevdiklerini kendinden öne koyacak türden bir insansın sen. Gereken her fedakârlığı yapacak türden bir insanın... Ailesini kurtarmak için can verecek birisin. Bunu bildiğim için sana yalan söyledim çünkü gerçekleri anlatsam asla kabul etmezdin!"

Cyra aniden duraksadı. "Bu konunun benimle ne alakası var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Reika'ya gelen mektupta seni veya beni seçmesi isteniyordu. Katil ikimizden birini öldürmesini istedi. Yani bu okulda en yakın olduğu iki kişiden birini."

"Benim yakınım falan değilsin," diye düzelttim onu. Ya gerçekten inandığım ya da en azından inanmak istediğim buydu.

"Sandığından daha yakınım sana prenses. Sadece bunu kendine kabul ettirmiyorsun. Çünkü geçmişte yaşadığın şeylerin tekrar başına gelmesinden korkuyorsun. Kaybetmek istemediğin için bağlanmıyorsun. Duygularından çekindiğin için onların varlığını hiçe sayıyorsun. Hislerini dinlemiyorsun. Ancak bize birazcık izin versen, sadece birazcık, sana sevmenin yalnızca çaresizlik getirmeyeceğini gösterebiliriz. Bizimle beraberken olduğundan daha güçlü olursun çünkü korktuğunda yanında oluruz. Güçlü insanlar da korkar Reika. Ve korktuğunda elini tutarız. Mutluğunu ve acını paylaşıyoruz. Bu okuldan beraber sağ çıkarız. Wisteria'nın geleceğini, hep beraber iyileştiririz."

Boğazıma dizilen sözcükleri ne söyleyebiliyor ne de yutabiliyordum. Tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Kaskatı

kesilmiştim, tutukluk hissi tüm vücudumu sarmıştı. Drystan bana doğru bir adım atıp önümde diz çöktü. Elimi tuttu sıcacık parmaklarıyla.

"Gerçekten özür dilerim Reika. Fedakârlığımın seni bu kadar derinden yaralayacağını düşünemedim. Öngörebilseydim, bunu yapmaya asla kalkışmazdım. Seni düşündüğüm için yaptım her şeyi."

Yüzümü incelerken ben de onunkini inceledim. Simsiyah gözlerindeki derinliğe daldım. Keskin yüz hatlarında gezindim ve içten bakışlarında boğuldum. "Samimi olduğuna nasıl inanabilirim?" diye sordum yutkunarak. "Bu sefer söylediklerinde gerçekten dürüst olduğunu nasıl anlayabilirim?"

Kafasını kaldırarak tüm yüzünü net bir şekilde görmemi sağladı. "Ne istersen yaparım. Dürüstlüğüme sana kanıtlamak için emredeceğin her şeye hazırım. Senden hoşlanıyorum Reika. Hem de çok. O öpücüğün yeri ve zamanı yanlıştı ancak duygularımda hiçbir yanlıştı yoktu. Yalnızca bu kadar duyguyu sana aktaracağım yerin daha özel olmasını planlamıştım. Bana inanman gerek. Bana inanmanı çok istiyorum."

Gerilmiştim ve ne söyleyeceğime karar vermekte zorlanıyordum. Bunu fark eden Drystan konuşmaya devam etti. "Biraz düşün. İstedığın kadar zamanın var. Ne zaman hazır hissedersen, ben burada olacağım. Konuşmak için, savaşmak için ya da hiçbir şey söylemeden öylece oturmak için. Ne istersen prenses, ben her zaman buradayım." Gözlerini benimkilere dikti. Bedenimi delip ruhuma işliyordu bakışlardı. İçimde çıkan tüm fırtınaları dindirebilecekmiş, sonunda ruhumu huzura kavuşturabilecekmiş gibiydi. Beni tüm çıplaklığımla görüp kabul ediyormuş gibiydi.

Tekrar ayağa kalkarak bana yaklaştı. Aramızda santimler kalana dek ilerledi. İki eliyle kollarımı kavradı ve gülümsedi. Beni öpecekmiş gibi eğildiğinde donup kaldım.

Ardından yumuşacık dudaklarıyla alnıma bir buse kondurdu.

Gitmeye yeltendiğinde onu durdurmadım. Cyra da hiçbir tepki vermedi. Drystan bizi yalnız bırakarak bahçeye doğru yürümeye koyuldu.

"İşte ben buna centilmenlik derim. Sadece size bakarak yanaklarım alev aldı. Seni düşünemiyorum bile! Şimdi ne yapacaksın?" diye cıvıldaşarak yeniden hareketlendi sarışın prenses.

Tepki vermedim. Cevabı ben de bilmiyordum. Drystan bana milyonlarca farklı duyguyu aynı anda yaşatıyordu. Günlük tutan biri olsam, onun için ayrı bir defterim olması gerekirdi. Nasıl aynı döneme denk geldiğimizi bile anlamazken yollarımız sürekli kesişiyordu. Kader bizi aynı yola koymak için uğraşıyordu âdeta.

Onunla bir gelecek hayal etmek saflık mı olurdu? Yoksa zekice bir plan olduğu söylenebilir miydi? Drystan'ın kraliçesi olabilir miydim? Centilmendi. Sabırlıydı. Sevgisini göstermekten çekinmiyordu ve güçlüydü. Şefkatli ve de merhametliydi. İyi ve temiz bir kalbe sahipti. Belki de Drystan benim olmadığım ve asla olamayacağım yüzlerce iyi şeyin temsiliydi. Ama onu yeniden bir arkadaş gibi görebilmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Hey, hayal dünyasından çık prenses!" dedi Cyra ellerini çırparak. Düşüncelerimde kaybolduğumu o ana dek fark etmemiştim. "Odamıza dönüp tekrar avluya inmemiz gerekiyor. Acele etsek iyi olur." Ardından elimi sıkıca tutarak kule boyunca beni arkasından çekiştirdi. Her üç adımın birinde arkasına bakıp iyi olduğumdan emin oluyordu. Yüz ifademi inceliyor, ardından çekmeye devam ediyordu.

Ortak salon da, odalar da beklediğimiz üzere bomboştu. Aynı bıraktığımız haldeydi. Odamıza doğru ilerleyerek kapıyı arkamızdan kapattık. Acele hareketlerle kendime yeni bir elbise seçmeye koyulmuşum ki Cyra'nın sesi kulaklarımı tırmaladı.

"Reika..." dedi yalnızca. Ürpermiş, endişeli, korkmuş bir kelimeydi bu. Hızla ona döndüm. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Tebesümü yüzünden silinip gitmişti. Dudakları bile o tatlı pembeliğini kaybetmiş gibiydi ve bu haliyle hiç kendine benzemiyordu.

Eline baktığımda bir parşömen parçası tuttuğunu fark ettim. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Katilin bir sonraki kurbanı Cyra'ydı.

Aceleyle yanına koşup parşömen parçasını parmaklarından kaptım.

İtira vârisi Cyra Lovell

Oyunun final bölümüne hoş geldin! Bu kısmın ilk kurbanı sensin!

Ancak hiç merak etme, sende birilerini öldürecek midenin olmadığımı hepimiz biliyoruz. Bu nedenle farklı bir senaryo izleyeceğiz.

Bu gece yarısı, resim odasında Larkin seni bekliyor olacak. Oraya yalnız git ve onu baştan çıkar.

Tek başına gitmezsen, Larkin ölür.

Onu baştan çıkarmayı başaramazsan, Larkin ölür.

Bu mektuptan senden başka birinin haberi olursa, Larkin ölür.

İyi şanslar Cyra Lovell!

Bölüm 18

GÜNEŞİN İHANETİ

Güç. Ona sahip olmayı bu kadar çok istememin sebebi buydu işte. İnsanların aileme zarar vermesine engel olabilmek. Onların hayatlarına giren ve çıkan herkesi kontrol edebilmek. Güvende olduklarından emin olmak. Geçmişlerinde pişman olacakları hiçbir şey bırakmamak ve kötü anılarının hepsini güzel olanlarla değiştirmek.

Sevdiğim insanların kalplerine girip onları en derinden iyileştirmek isterdim. Kendini bizim için feda ederken olduğunu bildiğimden daha cesur kılmak isterdim annemi. Ağabeyim kollarımda can verirken ona acının varlığını, daha önce acıyı hiç tatmamış gibi unutturmak isterdim. Onlara mutlu bir hayat yaşatabilmemin bir yolu olsaydı keşke. Karanlık geleceklerini temizleyip bu karmaşadan kurtarabilseydim onları.

Güce ulaşmanın kolay olacağını düşünmek benim hatamdı. Güç bu şekilde kazanılmıyordu. Kimse doğarken içsel bir güçle doğmuyor, öylesine kazanılmıyordu bu erdemi. Güç için fedakârlıklar yapıyorlardı. Tüm hücrelerinin derinliklerinde hissediyorlardı onu. Hatalar yapıyor, bu hatalardan ders çıkarıyor, daha güçlü hale geliyorlardı.

Sahip olduğunuz gücü savaşmak için kullanırdınız ve sevdikleriniz için savaşmayacaksanız, savaşmanın bir anlamı yoktu.

Ancak ben fedakârlık yapmaktan bıkmıştım. Bir kayba daha yerim yoktu. Çünkü bunu tekrar yaşarsam bu sefer kendimi kaybetmekten korkuyordum. Yaralarım iyileştikçe daha ölümcül yaralar

açılırken nasıl hayatta kalabilirdim ki? Diğer herkes gibi benim de dayanma gücümün bir sınırı vardı ve artık bu sınıra yaklaşmıştım. Ailemi kaybetmişken ve bir kız kardeşimi kendi ellerimle öldürmüşken elimde kalan son kişiyi, aileme dair son parçayı, ablam Cyra'yı da kaybedemezdim.

"Hayır." Cyra parşömeni elimden kapıp avcunun içinde buruşturdu ve odanın bir köşesine fırlattı. "Bu da o katilin oyunlarından biri Reika. İstemiyorum. Oraya gitmek istemiyorum, lütfen bir çözüm yolu bul bana." Kaşlarının uçları yukarı doğru kıvrılmış, dudakları titriyordu. "Larkin'i kaybedemem Reika. Lütfen..."

Ağlamaya başlamıştı. Öyle çaresiz, öyle küçük görünüyordu ki... Yere çöküp belime sarılmış benden yardım istiyordu ama ben de bir o kadar çaresiz hissediyordum. Ne yapacağımı bilmiyor, elimden hiçbir şeyin gelmemesinden nefret ediyordum. Cyra'yı tutup kaldıramıyordum bile.

"Onu seviyorum. Uygun olmadığı için aramızdaki ilişkiyi sonlandırdım ama onu çok seviyorum. Onu kaybedemem. O tatlı, iyi kalpli ve bana her zaman harika davrandı. Hep çok nazikti."

Eteklerimi tutup çekiştiriyordu. Yere çöküp onu tüm vücudumla sardım. Kollarımı omuzlarının altından geçirerek sıkıca kavradım. Omuzları sarsılıyor, hıçkırıkları göğsümü delip geçiyordu. Ancak güçlü olmasına ihtiyacım vardı. Sapsarı saçlarını okşadım.

"Sakin ol Cyra. Katil senden sadece onu baştan çıkarmanı istemiş. Bunu başarabilirsin." Bunun gerçek olmadığını düşünsem de Cyra'nın gerçek olduğuna inanmasına ihtiyacım vardı. Katil yine bir oyun oynuyordu. Cyra görevi yerine getirse bile ikisinden birinin sağ kalacağından emin değildim.

Cyra umut dolu bakışlarla başını geri çekip gözlerimin içine baktı. "Ya yapamazsam? Ya ondan ayrıldığım için çekip giderse? O zaman ne yapacağım?"

Parmaklarımla yanaklarından süzülen yaşları temizledim. "Çekip gitmeyecek. Kim senin gibi bir güzelliği reddedebilir? Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalış lütfen. Bu gece yarısı gideceksen hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Cyra şiddetle başını iki yana salladı. "Hazırlık mı? Ne hazırlığı?"

"Bir şeylerin ters gitmesi olasılığına karşı seni izlemeliyim Cyra. Katil Larkin bile olabilir, bunu bilmiyoruz. Oraya tek başına gitmen aptallık olur. Seni tehlikeye atamam." Konuşurken sarı buklelerini parmaklarında dolaştırarak onu rahatlatmaya çalışıyordum. Çok... savunmasızdı. Kendi başının çaresine bakamazdı. Benim bakabileceğim gibi asla. Ona yardım etmek, kız kardeşime destek olmak zorundaydım. Onu daha cesur kılmak, ona acının varlığını unutturmak, onu bu karmaşadan kurtarmak zorundaydım.

Cyra kaşlarını sertçe çattı. "Larkin katil değil. Onu, seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Katil özellikle tek gitmemi söylemiş. Peşime takılırsan, hepimizin hayatını tehlikeye atarsın."

"Ama..."

Sarışın prensesin sert tavırları konuşmamı engelledi. "Aması falan yok. Oraya gideceksem, ki gitmek zorundayım, tek başıma gideceğim. Sakın arkamdan iş çevirip beni korumak için bana yalan söylemeye falan kalkışma. Drystan'ın sana yaptığını bana yapma. Ben senin arkadaşın değil, ailenim. Üvey de olsa ablanım."

"Bu seni korumam için daha büyük bir sebep değil mi Cyra? Güvenliğinden endişelenmem için daha geçerli bir gerekçe değil mi?"

"Hayır, aksine bana güvenmen için daha büyük bir sebep. Kafasını şiddetle iki yana doğru salladı. Yaşlı gözleri parıltıyordu. Yalvaran, çaresiz bir bakış vardı derinliklerinde.

Başımı onaylar şekilde salladıktan sonra ona tekrar sarıldım. "Sana güveniyorum ama gitmeden önce oturup her şeyi konuşacağız." Omzumda başını onaylar şekilde sallayarak kafasını daha da derine gömdü ve bir süre orada kaldı.

"Birileri şüphelenmeden aşağı inmeliyiz," dedi burnunu çekerek. "Bana ateşli bir elbise seç çabuk."

Kafamı anlamadığımı belirtecek bir şekilde salladım. "Avluya iniyoruz Cyra."

"Biliyorum. Şimdiden hazır olmak lazım. Ayrıca aşağıda sakın bana çok fazla bakma. Endişeli gözükme. Katil mektubu gördüğünü anlamamalı." Kıyafetlerine doğru koşturup elbiseleri teker teker

çekmeye başladı. Hepsi pastel renklerde, kabarık elbiselerdi. Pembe tonlarının ağırlıkta olduğu dolap işimizi hiç kolaylaştırmıyordu.

"Her zaman gökkuşağı gibi giyinmek zorunda mısınız?" diye sordum renklerin arasında boğularak.

Cyra omuzlarını silkti. "Hayat çok renksiz. Ben sadece bunu dengelemeye çalışıyorum."

Gülümsedim. Gülümsemem Cyra'yı biraz olsun rahatlatmış gibiydi. Ancak asla düzgün bir elbise bulamayışımız ellerini titretmeye veriyordu. En sonunda bıkkınlıkla kendini yatağa bıraktı. "Bu imkânsız."

Gözlerimi seçenekler üzerinde şöyle bir gezdirince aklıma bir fikir geldi. "Geceliğin nerede Cyra?" dedim telaşla ve aynanın önünden bir makas kaptım. Cyra yatağının yanından geceliğini çıkardı. Fildişi renginde, yere kadar uzun, dar ama rahat bir gecelikti bu.

Tam dizinin üzerinde bitecek şekilde makası vurduğumda çığlığı bastı. "Reika! Ne yapıyorsun?"

"Seksi bir elbise istemedin mi? Ben de yapıyorum." Makası eteği tamamen kesmek için kullandım. Minicik bir elbise haline gelmişti şimdi.

"Bacaklarımızı göstermemizin yasak olduğunu biliyorsun değil mi? Bununla aşağı inersen bir daha dillerinden asla kurtulamam." Endişeli bir şekilde elbiseyi kaldırıp üzerine tuttu. İnce askılarından kavradığı saten gecelik, poposuyla dizlerinin ortasında bir yerde bitiyordu. Elbette dümdüz kesememiştım ancak iş görürdü.

"Vârisleri öldürmek de yasak ona bakarsan. Artık kimse kuralları umursamıyor. Hadi giyin de inelim."

Cyra, içerisinde son derece rahatsız hissettiği elbiseyi üstüne geçirirken ben de kendime siyah, sade ve gölgelere kolayca karışabileceğim bir tane seçtim. Parlak olmamasına özellikle dikkat etmişim. Ardından hançerimi en son sakladığım yerden, yatağımın altından çıkardım. Bu silahı bulundurmam da ilk günden beri yasaktı.

"Bunu bacağına gizleyebilir misin?" diye sordum hançeri göstererek.

Cyra'nın gözleri kocaman açılmış, dudakları dehşetle aralanmıştı. "Elbisemi minicik kesmeseydin belki ama ona ihtiyacım olmayacak. Her şey yolunda gidecek," dedi saçlarını aynanın karşısında düzeltmeye çalışarak. Gözlerinin altını temizliyor, yüzünü pudraya buluyordu. Ağzından çıkan sözlere kendi bile inanmıyordu. Bakışlarından belli oluyordu bu.

"Yine de bir denesek? Bununla gidersen çok daha iyi hissederim," dedim biraz daha uzatarak hançeri. Cyra bir hançere, bir bana bakıp durdu. Durumu değerlendirmeye çalışıyor gibi hareket edip duruyordu gözleri. O tatlı kafasının içerisinde dönen düşünceleri merak etmediğim söylenemezdi.

"O halde antrenmandan döndüğümüzde yerleştiririz. Eğitimcilerden biri görürse işim biter çünkü. Hem sen nereden buldun ki bu hançeri?" Bakışları şüpheliydi. Ancak kardeşinden şüphelenecek kadar değildi.

Omuzlarımı silktim. "Drystan'dan aldım."

Cyra başıyla onaylayarak anladığını belirtti. Birkaç kere kendini sarstıktan sonra boynunu gevşetti ve yüzüne dünyanın en sahte gülümsemesini yerleştirdi. "Hazırım. Hadi inelim."

Hızla hançeri tekrar yatağın altına sokarak Cyra'nın yanına gittim ve koluna girdim. Birkaç dakika içinde yeniden avluya inmiştik. Lord Zion ortalıkta görünmüyordu. Yalnızca Leydi Asrid vardı ve elinde şeritler halinde kesilmiş siyah kumaş parçalarıyla dikiliyordu. Koşarak diğer vârislerin arasına katıldık.

Leydi Asrid bize bir bakış attı. "Sanırım hepimiz tamamız," dedi ancak gözlerini Cyra'nın üzerinden alamıyordu. Diğer vârisler de aynı şekilde Cyra'nın kıyafetine bakıyordu. Nyx gülümseyerek Saige'e dirsek attı. Hayatlarında ilk defa bacak görüyormuş gibi bir halleri vardı.

"Derse bu şekilde katılmak istediğinize emin misiniz Leydi Cyra?" diye sordu sarışın eğitimci.

Cyra kocaman bir gülümsemeye başını salladı. "Kesinlikle eminim Leydi Asrid."

Prencesin sözleri üzerine eğitimci daha fazla üstelemedi. "Nasıl rahatsanız," diye mırıldandı. Kızmasını, üstüne başka bir şeyler givip

gelmesini söylemesini bekliyordum. En azından biraz sert davranır diye tahmin etmişim ancak yanılmışım. Yasaklar okul sınırlarını çoktan terk etmişti.

"Bu kumaş parçaları, gözlerinizi bağlamak için." Leydi Asrid kumaşları havaya kaldırdı. "Dövüş yalnızca rakibinizi görerek yapılmaz. Biraz da içgüdülerinizi geliştirmemiz gerekiyor. Bakalım düşmanınızı, onu görmeden de tanıyabilecek misiniz?"

Ardından bizi sıraya sokarak teker teker gözlerimizi bağlamaya başladı. Drystan'ın gözleriyle beni aradığını fark edebiliyordum. Eğitimden önce prenslerden başlamıştı. Vron, Kaius, Fintan, Larkin, Njera, Eryx, Faldo, Helia, Zaiden ve en son Drystan.

Drystan'ın gözleri karanlığa gömülmeden hemen önce bir bakış atmıştı. Tek gözünü kırparken Leydi Asrid siyah kumaşı geçiriverdi. Ardından sıra bize geldi. Raven, Eira, Nefeli, Nyx, Zurin, Cyra, ve ben. Saige bacağı yaralı olduğu için dinlenmeyi tercih ederek kenara geçmişti.

Leydi Asrid hepimizi omuzlarımızdan tutup yönlendirerek çimenlik alanda dağıttı. Kendimi savunmasız bir civciv yavrusu gibi hissediyordum. Gözleri henüz açılmamış ve çoktan kaybolmuş bir civciv yavrusu. Hangi tarafın okul, hangi tarafın orman olduğunu ve güneşin yönünü kestirebiliyordum ancak vârislerin konumuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Ardından omuzlarımın hemen arkasından bir erkek sesi geldi. "Hadi bakalım savaşçı prenses, göster hünerlerini."

Eryx'in sesiydi. Beni nasıl tanımişti? Üstelik savaşçı prenses olarak adlandırmıştı beni. Zaiden'in yaptığı gibi. Tüylerim ürperirken tepki vermemeye çalıştım. Ama prenslerin bir işler çevirdiğine emindim.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordum omzumun hemen üzerinden.

Gülme sesine benzer bir ses çıktı. "Kokundan," dedi Eryx mide-mi bulandıran bir ses tonuyla.

Birkaç dakika içinde Leydi Asrid hepimizin eline birer talim kılıcı tutuşturmuştu. "Rakiplerinizi bulun, yenin ve oyundan çıkarın. Sona kalan kazanır," diyerek ellerini çıırttı.

"İyi ama gözlerimiz bağlıyken nasıl kılıç dövüşü yapacağız Leydi Asrid?" diye söylendi Raven. Sesi metrelerce ötemden, sağ çaprazımdan geliyordu.

"Savaşlar yalnızca kılıçlarla verilmez Leydi Raven. Zekânızı ve stratejinizi kullanın. Rakibinizi oyundan çıkmaya ikna etmek de bir seçenek." Ardından çimler üzerinde yürüdüğünü bile hissettirmeden sessizlikle baş başa bıraktı bizi. Karanlık ve hafif meltem haricinde sonsuz bir sessizlik. Bu oyun hiç de eğlenceli geçmeyecekti.

"Bu onuru bana bahşeder misiniz?" diye mırıldandı Eryx nefesle enseme okşayarak.

Benimle dalga geçiyordu. Üstünlüğün onda olduğunu zannemesi beni güldürdü. Bu zorba, kendini beğenmiş, bencil prensler artık canıma tak etmişti. Gülümseyerek arkamı döndüm ve kılıcımı çektim. Gülümsememi görmesini beklemiyordum, ağzımdan çıkan sözcüklerden anlaması yeterliydi. "Hemen yenilmiş gibi yapacaksınız prensim yoksa burada bas bas eşiniz olacak kadından başka bir prensese âşık olduğunuzu bağırırım."

Eryx burnundan soludu. "Artık bu tehditler bana sökmeye prestes. Hepimizin altından kirlili sızıyor. Bunu eski usulle halletmeliyiz." Kılıcını çektiğini duyduğumda yutkundum. Gerçekten o kadar yorgun hissediyordum ki bu oyunu oynamak istemiyordum.

Ancak Eryx'in geri durmaya pek niyeti yoktu. Ne olduysa, öğüveni yerine gelmiş gibiydi. Bazı şeylerin fikrini değiştirdiğine emindim ancak bunun sebebini tam olarak çözemiyordum. Zaiden olabilir miydi?

"Başlayalım o zaman," dedim ve Eryx'e doğru atıldım. Normalde dayanacağından çok daha uzun süre kaldı karşımda. Elbette görmediğim bir hedefle dövüşmek benim için de oldukça zordu. Yine de karşımda bir kere dövüştüğüm insanın hareketlerini tahmin etmekte hızla gelişim göstermeyi başarıyordum. Eryx'le son dövüşümüzdən çok fazla şey öğrenmişim.

İndirdiğim son darbeyle yere kapaklandığımda utancını görebilmek için gözlerime ihtiyacım yoktu. Kıpırdanmasından göz bandını

çıkardığını fark ettim. Öfkeli bakışlarını her noktamda hissedebiliyordum. Gözleriyle derimi delik deşik ediyordu.

"Prens Eryx, dışarı!" Leydi Asrid'in hemen dibimizden çıkan sesi zıplamama sebep oldu. Bir hayalet bile bu kadından daha sesli yürürdü.

Eryx'in uzaklaşan adımları duyulmayacak kadar hafifleşince kızların tıngırtılarına kulak kesildim. "Prens Helia, dışarı!" diye bağırdı yeniden Leydi Asrid. Helia da elenmişti. Kime yenildiğini çok merak etsem de göz bandımı çıkarmamaya kararlıyım. Kazanacaksam, hakkımla kazanacaktım.

Etrafı dinlemeye öyle odaklanmışım ki hemen yanımdaki vârisi duyamamıştım. Bodoslama omzuma toslayan prensle hafifçe sendeledim ancak prens beni kolumdan yakalayiverdi.

"Reika?" Sesinin kalın tonundan ve sert yapısından bunun Prens Zaiden olduğunu anlamıştım.

"Zaiden," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Çok özür dilerim, sizi görmedim majesteleri," dedi kolumu tutmaya devam ederek. Hızla kolumu çektiğimde bir anlığına duraksadığını hissettim. "Bana ikinci bir düello fırsatını vermeniz mümkün mü? Benimle savaşırsanız, size yenilmeyi kendime borç bilirim. Muhabbetiniz günüme ışık tutuyor, birazcık tadabilirsem ne mutlu bana."

Beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Başarıyordu da. Bu prens gerçekten de benimle uğraşmadan duramıyordu. Derdinin ne olduğunu anlayamıyordum. Kendi kendime homurdanarak ona döndüm. Gözlerimi sıkıca yumarak konumunu tam olarak belirlemeye çalıştım ve dövüş pozisyonuna geçtim.

Zaiden'in da karşımda yerini aldığını hissettiğimde ilk hamleyi onun yapmasını bekledim. Hızla kılıcını savurduğunda hazırlıksız yakalanmışım çünkü fazlasıyla güçlü, kendinden emin bir hamleydi. Gözlerinin bağlı olduğu düşünüldüğünde büyük bir risk almıştı. Bense bu riski karşılamayı başaramamıştım ve kılıç sert bir ivmeyle omzuma inmişti. Zaiden'dan bana izin vermesini beklerken prens bir kere daha atıldı. Bu sefer belimi hedef almıştı. Tam olarak

yaramın olduğu yeri. Öyle büyük bir güçle vurdu ki yaramın tekrardan açıldığına yemin edebilirdim. Elbette kör bir kılıçla bunu yapması imkânsızdı ama acısı eşdeğerti.

"Ah, kusura bakmayın Leydi Reika. Sanırım zayıf noktalarınızı biraz erken öğrendim," derken bir kere daha vurarak beni nefesiz bıraktı.

Daha fazla ayakta duramayacağımı hissettiğimde yere çöktüm ve kör kılıcı bir kenara fırlattım. "Hile yapıyorsun," dedim soluklarımın arasından.

"Yalnızca intikamımı alıyorum."

İntikammış, diye geçirdim içimden. *İntikam hakkında bildiğin hiçbir şey yok.*

"İki hata yaptın Zaiden," dedim usulca. "Birincisi, intikamını bu kadar kısa sürede almaya çalışmaktı. İntikam dediğin bu şekilde alınmaz. Yavaş yavaş, acı acı alınır. Bu yaptığın yalnızca kısa bir süre tatmin edecek seni. Ardından sıradan bir prensesin kılıcının altında diz çöktüğün gerçeği daha ağırlaşmış olarak tekrar zihnine oturacak. Duyduğun rahatsızlık belki uykularını kaçırarak, belki iştahını." Hâlâ canım çok yanıyor, kesik kesik nefes alıyordum. Her sözcük saplanan bir bıçak gibi hissettiriyordu.

"İkincisi nedir?" diye sordu o kibirli ses tonuyla.

"Bunu daha sonra öğreneceksin," diyerek göz bandını çıkarıp attım. Savaşmaya gücüm yoktu. Kalan tüm enerjimi bu geceye saklamalıyım. Bu nedenle yenilgiyi kabul etme vaktim gelmişti. Bu kabullenmenin devasa bir öneme sahip olduğunu bu okuldaki herkes bilmiyordu belli ki ama ben uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Leydi Reika, dışarı!" diye bağırdı Leydi Asrid. Acısını dindirme umuduyla belimi tutarak Saige'in yanına doğru yavaş yavaş yürümeye çalıştım. O sırada, "Pes ediyorum!" diye bağırdı prenslerden biri. Ardından Leydi Asrid duyurdu: "Prens Drystan, dışarı!"

Saniyeler içinde Drystan yanıma koşmuş, kolumun altından kavramıştı. "İyi misin?" diye sordu endişeli bakışlarla. Boynunun hemen kenarında bir çizik vardı. Bir damla kan, ağır ağır süzülüyordu. Cevap vermediğimi fark ettiğinde genç prens daha da sıkı sarıldı.

"Hey, Irithel," diye fısıldadı kulağıma doğru. Tüylerim diken diken oldu. Tuhaf bir sıcaklık dalgası tüm vücuduma yayılırken başımın döndüğünü hissettim. Karnımda hafif bir kıpırtı oluşmuştu.

"İyiyim," dedim ancak kendimi ondan uzaklaştırmadım. Kollarıyla vücudumu sarmasına, beni Saige'in yanına kadar yürütmesine izin verdim. Sıcak bedeni, benimkini de ısıttı. Savaşırken verdiği çabadan olsa gerek kalbi hızlı atıyordu. Sırtımı saran eli, omzumu hafifçe okşuyor, bedenime güven veriyordu.

Beni Saige'in yanına kollarımdan tutarak oturttuğunda belimi tutarak öne doğru eğildim. Canım hâlâ yanıyor, yaram sızlıyordu. Drystan da hemen soluma oturmuştu. Kollarından biri hâlâ sırtımdaydı.

"Zaiden'in Reika'ya nasıl vurduğunu gördüm. O prens tam bir pislik. Nasıl bu okula geldiğini bilmiyorum ancak umarım en kısa sürede defolup gider," dedi Saige dizime elini yerleştirerek.

Drystan'ın sesi sertleşmişti. "Reika'yı o mu yendi?"

Saige'in tepkisini görmedim ancak gölgesinden başını salladığını fark ettim. "Belini hedef aldı. Uzun süredir Reika'ya garezi varmış gibi davranıyordu. Hiçbir darbesini geri tutmadı. Nefeslenmesi için izin vermedi."

"Onu geberteceğim," dedi Drystan öfkeyle. Ona baktım. Simsiyah gözleri Zaiden'a kitlenmişti.

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Otoriter bir ses tonuyla söylemeye çalışmıştım. Sesimi duyduğu gibi Drystan'ın bakışlarındaki öfke silinip gitti. Minik bir gülümseme dudaklarında şekil alırken yanakları hafifçe pembeleşti.

"Kraliçem ne derse o," dedi sırtarak ve sırtımı biraz daha sert bir tavırla okşadı.

Saige ikimize bakıp gülümsedi. "Sizi bu dönemin en iyi çifti ilan ediyorum," dedi bir anda neşeli bir ses tonuyla. "En ateşli çift de tabii ki sizsiniz."

Drystan'la aynı anda, "Biz çift değiliz," dediğimizde Saige bize bilmiş bir bakış attı. Dönüp Drystan'a baktım. Sırtmaya devam ediyordu. Gözlerimi devirdim.

“Dediğim gibi,” diye devam etti siyah saçlı prenses. “En asil çift olarak Kaius’la Nefeli’yi seçiyorum çünkü eh, onlara bir kere baksanız anlarsınız zaten. Son olarak ise en tatlı çift tabii ki de Eira ve ben. Çünkü beyaz saçlı prensesimden daha tatlısı bu yeryüzüne daha adımı atmadı.” Ardından aşk dolu gözlerle iki elini çenesinin altına koyarak Eira’yı izlemeye koyuldu.

Sonraki saatler çok hızlı geçti. Önce tüm oyuncuların teker teker elenmesini bekledik. Bu savaş aslında kimin en iyi olduğunu gösterecekti ancak çok fazla hile dönüyordu. Drystan pes etmişti. Fintan, Zaiden’la karşı karşıya kaldığında birkaç saniye bile dayanamamıştı. Hızla yenilmiş, geri çekilmişti. Prenseslerinse prenlere karşı hiç şansı olmamıştı. Sadece Cyra, bir şekilde dikkat dağıtarak süresini uzatmıştı. Nefeli ise vârislerle dövüşmeden oyun dışı kalmalarını sağlamıştı. Zekâsını kullandığını tahmin etmiştim.

Oyundan sonra mutfağa gitmemiz için talimat aldık ve karnımızı doyurduk. Eğitimciler nasıl olsa hep birlikteyiz diye yanımızda durmaya tenezzül etmemişti. Ancak kimsenin onları suçlayacak hali yoktu. Yorgunluktan yürüyüşleri bile normale göre daha yavaştı.

Profesör Melantha ise ortalıkta görünmüyordu. Tüm gün boyunca odasında olmalıydı. Ne ara yemek yiyor, ne zaman uyuyor hiçbiri bilmiyorduk.

Yemekten sonra ise, odaya dönüş vakti gelmişti. Cyra’yla tüm adımları konuşmamızın, plan yapmamızın zamanı gelmişti. Diğer prensesler odamıza çekilmemize birazcık bozulmuş gibi görünse de çok üstümüze düşen olmadı.

Cyra yatağa oturduğunda davranışlarına dikkat ettim. Kambur, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Tırnaklarını birbirine geçiriyor, kusursuz parmaklarındaki etleri yoluyordu. Gözleri bende idi. Birbirimize baktık. Ayakta durmaya devam etmeye karar verdim, böylece odağı üzerimde olacaktı. Kollarımı göğsümde buluşturdum. Son derece rahatsız hissediyordum.

“Pekâlâ,” dedim boğazımı temizleyerek. “Adım adım gidelim. İlk olarak seni her şeye hazırlıklı hale getirmeliyiz.”

Cyra suratını astı. "Bu bacağıma hançer bağlayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu dudaklarını büzerek.

Lafi dolandırmanın sırası değildi. "Evet." Belirsizliklerin de sırası değildi.

"İyi ama ben hiçbir zaman hançerle savaşmadım Reika. Hançeri çekerken bacağımla kesme olasılığım, kendimi korumamdan daha mümkün."

Derin bir iç çektim ve sinirlenmemek için bir süre bekledim. "Kendini kesmeyeceksin. Güven bana. Taktıktan sonra deneme de yaparız. Madem benim peşinden gelmemi istemiyorsun, o hançer bacağımda duracak."

İstemeye istemeye başıyla onaylayınca konuşmaya devam ettim. "Buradan çıktıktan sonra seni koruyacak kimse olmayacak Cyra. Bunu anlıyorsun değil mi? Resim odasına sağ salım ulaşacaksın. Koridorlarda oyalanmamaya çalış. Öğretmenlere denk gelme, bir ses duyarсан tam aksi yöne doğru hızlı adımlarla yürü ya da gerekliyse koş. İçinde seni rahatsız eden minicik bir his olduğunda o hisse güven ve geri gelip beni bul. Benden yardım iste. Sakın tek başına birileriyle dövüşme."

"Birileri derken suikastçıdan bahsediyorsun..." diye fısıldadı Cyra. "Zaten onu görürsem beni sağ bırakacağını zannetmiyorum."

"Bu doğru değil," dedim kendimden emin bir şekilde. Cyra'nın korkmaması gerekiyordu. Korkarsa, hata yapardı ve en ufak bir hatası hayatına mal olabilirdi. "Nyx de karşılaştı katille ve sağ kaldı. Endişelenme. Bundan başka birine bahsetmek istemediğinden emin misin? Drystan'la seni koruyabiliriz istersen. Arkandan geliyoruz." Drystan'la aramız iyi olmayabilirdi ancak ondan böyle bir şey istediğimde geleceğinden emindim. Saige'e çok yardımcı olmuştu, Cyra'ya da olacağına şüphem yoktu.

Ancak Cyra şiddetle karşı çıktı. "Hayır. Kimseye söylemeyeceğiz. Öncesinde söylediğim gibi, Larkin'in hayatını tehlikeye atamam. Sen de odada bekleyeceksin."

İtaatkâr bir tavırla başımı öne eğdim. "Çok akıllı bir katille karşı karşıyayız. Vârislerin zihinlerinin derinliklerine inebilen, onların

zayıf noktalarını bilen bir katille. Bizi manipüle ediyor, kendi istediği gibi oynatıyor ve ne kadar mücadele edersek edelim, sonunda kazanıyor. Sadece bir insanla değil, bir canavarla savaşıyoruz. Onu hafife almamalıyız.”

Cyra onaylayan hareketlerle dizlerini kendine doğru çekti. “Onu hafife almıyorum ancak zaten benden istediği şey o kadar da zor değil. Kimseyi öldürmemi istememiş.” Ona hak veriyordum elbette. Bir cinayet mektubu olmaması mucizeydi. Cyra’nın bunu becerebilme imkânı yoktu. Sanırım katil de bunun ne denli imkânsız olduğunu biliyordu.

“Resim odasına ulaştıktan sonra ne yapacaksın?” diye sordum ellerimi belime yerleştirip yatağın ayakucunda yürüyerek. Yerimde duramıyordum.

“Orası bende,” dedi Cyra tek gözünü kırparak. Hafifçe güldüm. Ardından ekledi. “Ama yaptığımı veya yapamadığımı suikastçı nasıl anlayacak onu bilmiyorum... Kapıdan mı izleyecek? Duvardan mı dinleyecek? Bu lanet olası canavar nasıl her zaman her vârise hâkim olabiliyor?”

Derin bir nefes aldım. Keşke sorularına verebilecek cevaplarım olsaydı. “Keşke bunların cevabını bilseydim Cyra ancak bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Zaten bu yüzden temkinli olmaya çalışıyoruz. Her zaman tetikte olmalısın. Güvenliğin için hiçbir şeyi riske atamayız.”

“Doğru,” dedi Cyra istifini bozmadan. Doğrulup yatakta dikildi. İkimiz de bir süre sessiz kalmıştık. Oda sakinleşmişti. Cyra’nın çıtı çıkmıyordu. Endişeden kafayı yemek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Bana göstermemeye çalışıyordu çünkü benim ne kadar soğukkanlı olduğumu az çok anlamıştı. Üstelik beni küçük kız kardeşi olarak görmeye başlamıştı bile. Bana karşı zayıf görünmek istemiyor olabilirdi. Ancak ben de aynı şekilde onu korumaya çalışıyordum.

“Hançeri denemek ister misin?” diye sordum sessizliği bozmak amacıyla. Hiç niyetli görünmüyordu ancak başını hafifçe sallayarak onayladı. Koşarak yatağıma gidip hançeri ve kemerini aldım.

Cyra ayağa kalktığıında hemen önünde diz çöktüm ve bacağımla elimle öne çektim. Kemerin bacağına sıkıca sarılarak yapışması gereken kısmını geçirdiğimde Cyra minik bir çığlık attı. "Acıdı!" Sonra oflalarak omzuma tutundu. "Biraz nazik olsan Reika?" dedi homurdanarak.

"Suikastçıya hazırlanıyorsun baloya değil," dedim kemeri biraz daha sıkılaştırarak. Cyra minik bir çığlık daha attı. Ters bir bakış attığımdaysa ağzı direkt kapandı. Sıkı sıkı bastırıldığı dudakları beyaza döndü ama yüzündeki ifade biraz daha rahatlarmışa benziyordu. Belki de özgüveni yerine geliyordu. İçimi çektim. Kemeri son kez kendime doğru çekerek çıkmayacağından emin oldum. Ardından hançeri yerine geçirdim.

Cyra bacağımla ileri geri oynatarak rahatlığını test etti. "Düşündüğüm kadar rahatsız değilmiş," dedi tereddütle.

Başımı onaylar şekilde salladım. "Hançeri çekmeyi dene bakalım."

Cyra'nın yarım geceliği, tam hançerin bittiği yerde bitiyordu. Dolayısıyla ona ulaşması normal elbiselere göre çok daha kolaydı. Bir anlığına duraksayarak kabzayı buldu ve nazikçe hançeri çekti. Hançeri öyle tutuyordu ki bıçağın elindeki varlığından öğreniyordu sanki.

"Böyle olmaz," dedim. "Alev tutuyormuş gibi davranıyorsun. Hançerden korkma Cyra, kullandığın kılıçların biraz daha kısıtı sadece. Sana zarar vermek için değil, senin güvenliğinin için var o."

"Kullandığım kılıçların daha keskini, orası kesin. Bir de bacağıma yapışık duruyor!" diye çemkirdiğinde güldüm.

"Onu keskin bir silah çekiyormuş gibi değil de kalem kullanıyormuşsun gibi düşünüsen?" diye öneride bulundum.

Cyra hançeri tekrar kınına sokup derin bir nefes aldı. Ellerini havada sallayarak kendisini rahatlattı. Bir kere daha çekmeye çalıştığıında hareketleri bu sefer çok daha rahat, çok daha tereddütsüzdü.

"Harika!" dedim ona cesaret vermeye çalışarak. Bana kocaman gülümserken küçük bir çocuk gibi parladı gözleri. Harika falan değildi, yanından bile geçemezdi ancak bunu ona söylemeyecektim. Kendine güvenmesi gerekiyordu.

"Gitmeye hazır mıyım?" diye sordu göz teması kurarak. Ancak bu kadar çabuk gitmesine izin veremezdim. Gece yarısına kadar vaktimiz vardı ve hançer konusunda ne kadar gelişirse o kadar iyi olurdu.

Bu nedenle ona bir süre daha hançer çektirdim, denge kurmasını ve kendine zarar vermeden hareket etmeyi gösterdim. Birkaç defa hançeri elinden düşürdü ancak hiçbir seferinde ona gururunu kırabilecek kelimeler söylemedim. Bir kere daha denemesini, bu sefer daha dikkatli olmasını anlattım. En sonunda suikastçıya karşı en azından birazcık şansı olabilecek hale gelmişti. Kendini bir noktaya kadar savunabileceğini umuyordum. Zaten her türlü arkasında olacaktım. İsteddiği kadar söylensin, onu resim odasına tek göndermeyecektim.

"Reika, bana bir şey olursa..."

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye kestirip attım.

Cyra bana yaklaşıp elimi tuttu. "Dinle lütfen. Bana bir şey olursa lütfen kardeşim olduğunu açıkla. Seni sevdiğimi, geç de olsa bir ablaya sahip olduğunu anlat insanlara. Annem ve babam çok iyi insanlar değil. Seni dışlayabilir, söylediklerini yalanlamaya çalışabilirler. Buna izin verme. Gerçek için savaş. Sen tahtı hak eden bir prensesin. Hak ettiğini almalısın."

"Sözlerin çok tatlı Cyra ama her şey yolunda gidecek. Ailene de beraber gidip, gerçekleri el ele açıklayacağız. Beraber." Son kelimeyi özellikle bastırarak söylemiştim. Onu kaybetmeyecektim ve Cyra'nın da bu şekilde düşünme lüksü yoktu. Gülümseyerek elimi sıkıca tuttu. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Dokunuşu buz gibiydi.

"Sanırım gitme vakti geldi," dedi Cyra. Elini benimkinden ayırdığında elime değen hava daha soğuk gelmişti. Aynaya son bir kere bakıp kapıya yöneldi. Diğer prenseslerin çoktan yattığı sessizlikten belli oluyordu. Kapıyı ses çıkmaması için nazikçe açtı ve dışarı adım attı. Kapıyı ardından kapatmadan hemen önce bana son bir bakış attı. Gülümsüyordu. Gözleri yukarı kıvrılan dudaklarının ittirdiği yanaklarıyla kısılmıştı. Cesur görünüyordu. Güzeldi. Canlı ve enerjikti. Tam bir prensesiydi.

Ardından kapı kapandı ve böylece gece başladı. Aramızda biraz mesafe olması için birkaç saniye bekledim. Odada Cyra'nın hızıyla yürüyerek adımlarımı saydım; aramızda kalacak mesafeyi ölçtüm. İhtiyacım olan zamanı belirledim ve ardından ben de çıktım. Saige'le Eira'nın uyuduğu odaya sessizce girdiğimde Eira'nın ruhu bile duymadı, melekler gibi uyuyordu ancak Saige uyanmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu uykulu gözlerle. Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Hançerine ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Bir süre boş boş suratıma baktı. Simsiyah saçları karman çorman olmuştu. "Başın belada mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sadece bana güven. Hançerini alabilir miyim?"

Saige bir süre daha beni inceledikten sonra derin bir nefes verdi. Geceliğinin eteğini yukarı çekerek sağlam bacağına takılı olan hançeri kavradı. "Kemer de lazım mı?"

"Hançer yeterli," dedim hançeri kavrarken. Bana duyduğu güven içimi ısıtmıştı. Kocaman gülümsedim. "Teşekkür ederim Saige."

Başını tekrar yastığına koyarken boğuk bir sesle homurdandı. "Kendini öldürtme yeter." Ardından saniyeler içinde tekrardan horlamaya başladı.

Saige'in hançerini almak, tahmin ettiğimden kolay olmuştu. Onu ikna edeceğime dair hiç şüphem yoktu ancak bunun biraz daha uzun süreceğini düşünüyordum. Sonuçta saf bir prenses değildi. Soru sormasını bekliyordum. Ancak Saige bana güvenmeyi seçmişti. Şimdi Cyra'yı korumaya gelmişti sıra.

Ne kadar minik adımlarla insem de merdivenden, sarışın prensesin beni duyma olasılığından kaçınıyordum. Bu nedenle mümkün olduğu kadar kaçınıyordum ses çıkarmaktan. Cyra'ya saygı duyduğum, onu dinlediğim birçok konu vardı. Krallıkların birbirleriyle olan ilişkileri, görgü kuralları, kıyafetler ve hangi tacın hangi elbiseyle uyumlu olduğu gibi. Ancak bu gece, onu dinleyeceğim gecelerden biri değildi. Bu gece Cyra'ya yalnızca prenses olmak yetmezdi; ona savaşçı bir prenses lazımdı. Ben de bunun için buradaydım. Hançeri

hemen bacağımanın yanında tutarak kendimi koridora attım. Resim odasının nerede olduğunu biliyordum. Zurin'le Odette'i aradığımız gün öğrenmiştim. Acaba Larkin şu anda orada mıydı? Oraya ilk Cyra mı varacaktı yoksa Larkin mi?

Bugün Larkin'i dövüşürken izlemiştim. Kullandığı teknikler son derece sıradandı ancak Cyra'ya nasıl baktığı gözümünden kaçmamıştı. Gözlerini onun yüzünden ayırmıyordu. Böyle konuları anlamakta biraz zorlanıyordum. Kılıçlar ve yumruklarla olan her şeyin beynimde bir anlamı olsa da bakışları her zaman çözemiyordum. Hangi gözlerin ne anlama geldiğini de...

Resim odasına yaklaştıkça okula iyice çöken kasvetli havayı fark ettim. Korkunç derecede sessiz olan okulda, ruhlar bile fısıldamıyordu. Kendimi hazır ve atik hissediyordum. En ufak bir ses duyduğum anda saldırmaya hazırdım. Ellerim buz gibiydi. Daha önce birilerini öldürmüş olsam bile hiçbir zaman bu kadar korkmamıştım. Şu an tehlikede olan tek şey kendi hayatımdı sonuçta, başkasınıninki değil.

Bir kapı kapanma sesi kulaklarıma iliştiğinde olduğum yerde irkildim. Resim odasının kapısı olmalıydı bu. Tüm koridor karanlığa büründüğü için Cyra'nın oraya vardığını görmemiştim. Uzakta olduğu için de duymamıştım. Birkaç saniye daha bekledikten sonra parmak uçlarımda ilerleyerek odaya ulaştım.

İçeriden mırıltılar geliyordu. Fazla yaklaşırsam yanlışlıkla gürültü yapmaktan çekiniyordum ancak merakıma yenik düştüm. Koruma içgüdülerimin ağır bastığı da söylenebilirdi. Böylece kapının deliğinden içeriye gözetlemek için kendimi ikna ettim. Nefesimi tutarak kapıya yaklaştım. Koyu kahverengi ahşap kapının kilidi devasa olduğu için deliği de içeriye net bir şekilde görebileceğim kadar genişti.

Tablolarla dolu resim odasının ortasında bir adet ahşap sandalye duruyordu. Tüm duvarlar boy boy tuvalerle doluydu. Asker gibi sıra sıra ve arka arkaya dizilmişlerdi. Açık pencereden sızan ayışığı sayesinde oda yeterince aydınlıktı. Ahşap sandalyede yüzü bana dönük şekilde oturan Larkin'di. Cyra ise görüş alanımda değildi.

"Suikastçının neden konuşmamızı istediğini anlayamıyorum," dedi Larkin rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanarak. "Aramızdaki her şey bitti. Sen bitirdin. Doğru olan da buydu."

O sırada Cyra, tuvallerin arasından geçerek öne doğru bir adım attı. Gölgelelerin arasından bir umut ışığı gibi sıyrılmıştı âdeta. Simsiyah odanın içerisinde bembeyaz bir melekti sanki. Ayışığı sayesinde saten geceliği daha da parlıyordu. Hiçbir mücevheri olmamasına rağmen ışıltılı görünüyordu.

"Suikastçının ne istediğini kim çözebiliyor ki? Bizimle oyun oynuyor."

"Senden de sadece buraya gelmeni mi istedi?" diye sordu Larkin. Sesinde bir huzursuzluk vardı. Muhtemelen katilin Cyra olduğundan şüpheleniyordu, tıpkı bizim ondan şüphelendiğimiz gibi.

Cyra başını onaylayarak salladı ve Larkin'e doğru bir adım attı. "Bir de seni etkilemem gerektiğini yoksa ikimizi de öldüreceğini..." Dudaklarını üzgün bir ifadeyle büzerek hüznü gözlerle Larkin'in yanına ulaştı. Larkin, beklediğim şekilde gülümsemedi. Pürdikkat sarışın prensesi izliyordu.

"Ama bunu yapamayız Cyra," dedi aceleyle. Elini saçlarının arasından geçirdi. Pantolonunu rahatsız bir şekilde yukarı çekti. "Bu ikimizin de sonu olur. Eşlerimiz var. Bizi bekleyen eşler. Onları yüzüstü bırakamayız."

Cyra'nın hata yaptığını düşünüyordum. Katilin ona ne yazdığını asla söylememeli, direkt harekete geçmeliydi. Ancak bunu yapmak yerine dürüst davranmayı seçmişti. Bu, iki vârisi de sorgulamaya yöneliyordu. Doğru olanın hangi yol olduğuna beraber karar vermek zorundalardı.

Cyra, Larkin'in söylediklerini umursamıyormuş gibi ona doğru ilerledi. Onun hayatta kalması için her şeyi göze almış gibiydi. Peşimizde çok güçlü ve zeki bir katil varken, onu kandıramayacağımızı biliyordu. Larkin de biliyordu. Onlar için sadece iki seçim vardı: katilin istediğini yapmak veya ölmek. Cyra da son derece bilinçli bir şekilde verdiği kararın arkasında duruyordu. Larkin'e ulaştığında sandalyenin köşesini kıvrak bir şekilde döndü.

Sonra iki bacağına hafifçe iki yana açarak Larkin'in kucağına oturdu. "Beni yeterince sevmiyor musun yoksa Larkin?" diye sordu dolu dolu, kocaman gözleriyle.

Larkin ise endişeli bakışlarla onu takip ediyordu. "Seni elbette seviyorum ama birlikteliğimiz bir hataydı. Tekrarlanmaması gereken bir hata. Sen de biliyorsun bunu."

Kapının deliğinden burnuma tuhaf kokular gelmeye başlamıştı. Boya kokusu, kuruyan tuvallerin kokusu, eski tahta kokusu ve tam olarak anlayamadığım pis bir koku daha. İçimden bir ses hemen odaya dalmamı ve Cyra'yı zorla çıkarmamı söylüyordu. Orada güvende olduğunu düşünmüyordum. Aksine tehlikenin tam göbeğindeymiş gibi geliyordu.

Cyra kendini Larkin'e biraz daha yaklaştırarak dudaklarını onun- kilere değdirdi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bir daha beni öpmek istemiyor musun?"

Larkin boğazını temizledi. Dehşet içindeydi. Şakaklarından damlayan ter damlacıklarını görebiliyordum. Diliyle dudaklarını ıslatırken hâlâ Cyra'ya bakıyordu. "Seni öpmek istemiyorum. Sana dokunmak istemiyorum. Seninle aynı havayı solumak bile istemiyorum Cyra. Asla." Son cümleyi o kadar sert bir şekilde söylemişti ki Cyra'nın kırılan kalbinin sesini ben bile duymuştum.

Cyra'nın yay gibi gerilmiş beli hüsrarla büküldü. Larkin'in omuzlarında olan elleri bacaklarına düştü. Boynu öne düşerken altın sarısı tutamları da hareketlenmişti. "Peki," dedi mırıltıyla. Bu söylediğini zor duymuştum ancak bir sonraki sözleri son derece sesliydi. "Keyfin bilir."

Eli bacağına doğru hareket etti ve ayışığı hançerimin gövdesini parlatırken, Cyra ondan beklenmeyecek kadar hızlı hareket etti. Kabzayı kavradığında Larkin kafası karışmış bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

O sırada odadaki çıkaramadığım kokunun ne olduğunu anladım. Ölüm.

Yıllar boyunca onlarca vârise ev sahipliği yapmış bu oda, ölüm kuyuydu. Cyra'nın üzerindeki saten elbise âdeta kızın hareketleriyle

dans ediyordu. Her kıvrım, onunla beraber şekil değiştiriyordu. Hançeri hızla çektiğinde elbise de ona uyumlu bir şekilde yukarı kaymıştı.

Prens söyleyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Cyra, hançerimle prensin boğazını boydan boya yardığında donup kaldım. Kalbim hızla atıyor, beynim hızla çalışıyordu ancak vücudum hareketsizdi. Cyra hançeri tekrar yerine takarken ayağā kalktı. Beyaz, saten geceliğinin göğsü kırmızı kan lekeleriyle boyanmıştı. Onun üzerinden kalkmasıyla, prensin cansız bedeni yere yığılıverdi.

Cyra'nın parıltısı hâlâ odayı aydınlatıyordu. "Çıkabilirsin," dedi boşluğā doğru.

Hemen sağ köşedeki, pencerenin biraz uzağındaki tuvallerin arkasından bir karartı ortaya çıktı. Birkaç tuvali etrafa yığılarak ayrılmıştı karanlıktan çünkü onun da sakladığı şeyler vardı. Çıkan kişinin ellerinin hemen altında birer ceset vardı. Kolları bağlanmış cesetlerdi bunlar ancak yüzleri görünüyordu. Saçı beyazdı ancak teni koyuydu. Cansız bedenlerden biri Njera'ya aitti. Diğeri ise kısa kumral saçlıydı. Buğday renginde teni, keskin yüz hatları vardı. Hiç konuşmadığım bir vâristi bu. Fintan.

Gölgelerin içinden çıkan vâris, cesetleri Larkin'in hemen yanına attı. "Temiz iş," dedi Cyra'ya.

Cyra ellerini çırparak minik bir gurur dansı sergiledi. "En iyisinden öğrendim." Ve vârisi pencerenin önüne doğru çekerek ona sarıldı.

İşte, artık o da görüş açımdaydı. Uzun, gümüş renkli saçlar. Beyaz bir ten. Uzun bir boy ve üçgen çene.

Helia.

"Reika bir şeyden şüphelendi mi?" diye sordu Cyra'nın yanaklarını okşayarak.

Sarışın prenses gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Onu ikna ettiğime eminim. Muhtemelen şu an odamızda benim için endişelenerek yürüyüp duruyor."

"Ayakaltında dolaşmasından iyidir," dedi Helia. Sırıtıyordu. O lanet olası, incecik dudakları insafsızca sırıtıyordu. Canavarca bir

gülümsemeydi bu. Kimseye kendini iyi hissettirecek bir gülümseme değildi.

Midemin bulandığını hissettim. Nefesimin kesildiğini. Ellerim titriyordu, bacaklarım donmuştu. Zihnim çalışmayı ve duyduklarımınla gördüklerimi işlemeyi reddediyordu. Çok zordu ama tekrar Helia ve Cyra'ya odaklanmaya çalıştım.

Cyra, ablam, oda arkadaşım. O benim masum arkadaşım değil miydi? Hayat dolu dostum, ailemden son kalan. Kimsenin beni kabul etmeyeceği bu okulda, beni ilk benimseyen kişi. İlk arkadaşım. Dili çabuk, samimi ve konuşkan Cyra. Bu Cyra, benim Cyra'm olamazdı. Ablam olamazdı. Kalan son aile bireyim, acımasız bir katil olamazdı.

Evet öyle! diye haykırdı içimden bir ses. *Seni aptal, yine güvendin ve yine yanıldın. Aptal. Aptal. APTAL!*

İnsanlar hatalar yapar, bu hatalardan ders çıkarırdı. Ama ben hata üstüne hata yapıyordum. Bir yanılgı... Ardından öteki... Sonra tekrar... Kırılmaz, lanet gibi bir döngü.

Peki ya Helia? Beni katili bulamamakla suçlayan, kardeşinden uzak durmam için tehdit eden Helia. Drystan'ı öldürdüğümü zannettiğinde intikam için gözü dönen Helia. O sırada zihnime bir anı düştü. Drystan'ın öldüğünü zannettiğimiz o sabah, revire geldiğinde bir şey demişti.

"Kurallar böyle değildi."

O halde kurallar neydi Helia? Kendi koyduğun kurallar bunlar değil miydi?

Helia bir anda Cyra'yı itti. "Gömleğime kan bulaştırıyorsun," diye söylendi. Gözüme kardeşinden hiç bu kadar farklı gelmemişi daha önce. Yüzlerinin benzer bölümleri bile apayrıydı şimdi. Cebinden çıkardığı beyaz bir mendille Cyra'nın çıplak kollarını silmeye koyuldu.

Cyra ise hâlâ mutlulukla civildiyordu. "Üç kişi daha gitti!" diye şakıdı mutlulukla. "Kaldı on beş!"

Cyra'nın mutluluğunun beni bu kadar tiksindirebileceğini tahmin bile edemezdim. İnsan çok sevdiği birinin mutlulukla el

çarpışını gördükten sonra bu görüntüyü zihninden silmeyi isteyebilir miydi?

Ona hançerimi ben verdim.

Yine güvendim.

Ona zarar vermek için değil, onun güvenliği için olduğunu söyledim.

Yine yanıldım.

Helia burnundan bir nefes verdi. "Yanlış sayıyorsun..."

"Yani tam olarak on beş sayılmaz tabii ama hâlâ işlenecek çok fazla cinayet var!" dedi zevk içinde.

Helia, onun neşesi karşısında gülümsedi. "Cesetleri burada bırakıyoruz. Planın kalanını unutma Cyra. Sakın anın heyecanıyla bir hata yapmaya kalkışma."

Cyra ona bakıp gözlerini devirdi. "Lütfen, bundan sonraki tüm adımları adım gibi biliyorum."

"Hadi bakalım," dedi Helia, mendili cesetlerin üzerine fırlatarak. "O halde gitme vakti. Oyun şimdi başlıyor."

Cyra gülümseyerek saçlarını geriye attı. Kapıya ilerlediklerini anladığı anda kuleye doğru giden yolun tam aksi yönde koşmaya başladım. Duvarlar yanımdan rüzgâr gibi geçip giderken yüreğimi ağzımda hissediyordum. Boğazıma bir yumru oturmuştu. Yeterince uzakdaştığımı anladığımda bir duvarın dibine yığıldım. Omuzlarım kollarımı taşıyamıyor, bacaklarım ağırlığımı kaldıramıyordu.

Tüm düşünceler, tüm duygular fazla geliyordu vücuduma.

Gece daha önce hiç olmadığı kadar karanlıktı ve güneşim, bir daha doğmamak üzere batmıştı bu gece. Çünkü güneş bana ihanet etmişti.

Bölüm 19

SEVGİNİN BEDELİ

Tarih, en güçlü hükümdarların hikâyeleriyle doludur. Bazıları topraklarını genişletmek için saldırılar düzenlemiş, bazıları topraklarını savunmak adına büyük savaşlar vermiştir. Bazılarının isimleriye unutulmayacak aşklara imza olmuştur. Tarihçilerin yanı sıra ozanların anlatmayı ve romantik insanların dinlemeyi en çok sevdiği hikâyelerdir bunlar.

Yüzlerce yılın bu zamanında, bu anında hayata gelmişim ben de işte. Atalarımızın savaşları durdurmak, uzlaşmalara varabilmek için kurduğu bu görkemli okulda birbirimize ihanet ediyorduk. Krallıkların savaşını durdururken, zihinlerin çarpışmasını engelleyemiyorduk. Acı ve kayıp, bu duvarlar arasında hiçbir zaman bitmiyordu, yalnızca onlardan etkilenen insanların sayısı azalıyordu.

Dikkatli olmalıyım, diye düşündüm. Bu karanlık koridorlarda, sessizliğe boğulmuş duvarlarda saklanan ruhları uyandırmamalıydım. Cyra ve Helia'nın nereye gittiğini görememiştim bile. Odalarına mı gitmişlerdi? O halde Cyra direkt olarak peşinden gittiğimi düşünecekti.

Bunların hepsi nasıl olmuştu? Nasıl her şey bir anda uçuruma sürüklenmişti anlayamıyordum. Reika'yı öldürmenin acısıyla başa çıkmaya çalışırken diğer kız kardeşimin katil olduğunu öğrenmiştim. Belki başkalarının kanını akıtmak, bizim damarlarımızda akan ortak kanın bir parçasıydı.

Yaşadığım en büyük pişmanlık, hayatımın en kötü ihanetiyle harmanlanmıştı. Göğsüme onlarca bıçak girip çıkıyordu âdeta. Sanki koca bir yumruk bedenimi avcuna kısırmış, sürekli sıkıyordu. Karanlık gözlerimi delip geçiyor, sessizlik boğazımdan bir zehir gibi akıyordu. Zehrin nasıl olduğunu biliyordum ve bundan daha fazla can vakan bir şey değildi.

Belirsizlik beni tüketirken karar verme yetimi kaybediyordum.

Yolumun sonuna geldiğimde, karanlıkta dikilip öylece önünde durduğum kapıya baktım. Saige'in hançeri hâlâ elimdeydi. Kabzası avcumdan biriken terle sırlıklam olmuştu. Süsleme için kullanılan taşlar tenime batıyordu. Rüzgârın hafif iniltisinden başka hiçbir şeyin duyulmadığı yerde, küçük toz taneleri etrafımda dönüyordu.

Gözlerim karanlığa çoktan alışmıştı. Şimdi sessizliği bozma vaktiydi. Boşta duran elimi hafifçe kaldırıp önünde beklediğim kapıya doğru kaldırdım. Sonra onu hissettim. Kapının hemen ardında olduğunu, beni beklediğini hissettim.

Yutkunarak kapıyı çalmayı başardım. Kapıyı açan açık tonlu eli, bir umut ışığıydı âdeta. Soğuk kış günü önüne kıvrıldığınız küçük ama sıcak bir şömine gibiydi yaydığı sıcaklık. Endişe dolu, simsiyah gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Ona bakmaktan çekiniyordum ancak zorundaydım.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordum rahatsızca. Vereceği cevabın evet olmasını umuyordum ancak reddetmesi de bir o kadar mümkündü. Ona son zamanlarda o kadar kötü davranmıştım ki en sonunda vazgeçmiş olabilirdi.

"Beni görmek istemediğini sanıyordum," dedi Drystan boğuk bir sesle. Yeni uyandığı her halinden belli oluyordu. Boğazı hâlâ açılmamış, okulun tozlu koridorları kadar kuruydu. Saçlarının sağ tarafı yukarı doğru kalkmış, sol tarafı ise yüzüne biraz daha yakın duruyordu. Tutamları dağınıktı. Birbirine karışmışlardı. Keskin, kalın kaşlarının altındaki gözlerini sık sık kırıştıırıyordu. Söylediği şey doğrudu ama yalnızca geçmiş zamanda. Artık değil.

"Gidecek başka kimsem yok," dedim, inanmak istemediğim bir gerçeği özgürlüğüne kavuşturarak. Gerçekten de kimsem yoktu.

Uzun süredir yalnızdım ancak yalnızlığımı hiç bu kadar keskin bir şekilde tatmamıştım. Yalnızlığım, onu geçirebilecek olan insanlar tarafından elime verilmedikçe o kadar da önemli gelmemişti bana. En azından şu ana kadar.

Drystan kapıyı serbest bıraktı. Yatağına doğru ilerledi ve mum ışıklarıyla aydınlanan odanın titrek ışığında beni bekledi. Ben de hemen ardından odaya girdim. Eryx'in yatağına doğru baktığımda ben olduğunu fark ettim.

"Eryx neden burada değil?" diye sordum merakla. Okulda dolaşıyorsa katilin, hayır katillerin kurbanı olabilirdi. Onların işbirlikçisi olması da mümkündü.

"Zaiden'la gece okuması yapmaya gittiler," diye yanıtladı. Ardından nazik hareketlerle yatağına oturdu. "Anlat bakalım prenses, gecenin bir yarısı seni odama getiren şey nedir?"

Ellerimi rahatsız bir şekilde kollarıma bağlamaya çalıştım ancak hâlâ taşıdığım bir hançer vardı. Gölge Prens de aynı şekilde gözlerini ona dikmişti. Benden korkmuyordu, korkuya dair en ufak bir iz yoktu gözlerinde, görebildiğim yalnızca meraklı.

"Bunu buraya bırakabilir miyim?" diye sordum ancak cevap vermesini beklemeden hançeri odanın ortasındaki masaya fırlatıverdim. Çıkardığı hafif tıkırtı ve ondan öğreniyormuşum gibi gözükmem Drystan'ı güldürmüştü.

Siyah gözleri, mum ışığı eşliğinde parlıyordu. "Şimdi ne olup bittiğini anlatacak mısın prenses?" dedi hafifçe gülümseyerek. Ancak benim yüzümde bir tebessümün kırıntısı dahi yoktu. Bu gece sırtına ailesi tarafından bıçak yiyen tek kişi ben değildim. Drystan'ın kardeşi de ona ihanet etmişti ve bunu ona söyleyecek kişi olmak duygusal sınırlarımı iyice zorluyordu.

"Sana söyleyeceklerim pek iyi şeyler değil Drystan. Hoşuna gitmeyecek," dedim kapıyla pencere arasında gidip gelirken. Ellerim titrediği için birbirlerine kenetlenmişim. Gardımı tamamen indirmemiş olmalıydım çünkü hâlâ gergin olduğumu belli etmemeye çalışıyordum. Ama bu çok zavallıca bir çaba gibi hissettiriyordu. Gergin olmaya hakkım vardı.

"Bu okulda yaşananlardan sonra inan bana beni hiçbir şekilde susturamazsın Irithel," dedi Drystan. Arkasına yaslanıp dirseklerinin üzerine dayandı. Yukarı doğru kayan üstü, kollarıyla beraber gerilmiş, göğsüne yapışmıştı.

"Katilin kim olduğunu öğrendim."

Gölge Prens'in yüzü bir anda soldu. Tekrardan dikleşerek öne eğildi. Silinen gülümsemesi, yerini ölüm ciddiyetine bırakmıştı. "Nasıl oldu bu? Nereden öğrendin? Kim? Emin misin?" Beni onlarca soruya boğarken elimi kaldırıp onu susturdum. Dudaklarımı sırdım.

Kardeşinin düşündüğü kişi olmadığını nasıl söyleyecektim? Tanıdığını sandığı birini aslında hiç tanımamış olduğunu nasıl söyleyecektim? Kardeşinin, arkadaşlarını öldüren bir katil olduğunu nasıl söyleyecektim? Bunu söylemenin doğru, acısız bir yolu var mıydı?

Sorularla dolu gözleri beni eritip bitiriyordu âdeta. Bakışlarının ağırlığında ezilirken yutkundum. Ona her şeyi en baştan anlatmaya karar verdim. Ona, tanıdığı prenses olmadığını açıklama vakti gelmişti.

"Bu okula gelirken Reika'yı sakladığımı söylemiştim sana, hatırlıyor musun?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Merakla başını onaylar şekilde salladı, ben de devam ettim. "Sana yalan söyledim. Reika Antonella'yı saklamadım Drystan. Onu öldürdüm. Kendi ellerimle, bizzat boynunu kırdım. Ben bir masumu öldürdüm. Yalnızca iyi bir vâris olmaya çalışan, ailesini ve halkını gururlandırmak isteyen bir prensesi."

Sözcükler boğazıma dizilirken gözyaşlarına boğulmamak için kendimi sıkıyordum. Gölge Prens bana öyle dehşetle bakıyordu ki sanki yaptığım şeyi bana yakıştıramıyordu. Zihnindeki Irithel az önce yok olup gitmişti. Benim için düşündüğü tüm güzel şeyler, hissettiği tüm duygular silinmiş olmalıydı. Çünkü artık ne kadar güç bağımlısı, ne kadar acımasız ve iğrenç bir insan olduğumu biliyordu. Kendi isteklerim uğruna, kendi amaçlarım için bir masumun canını alabileceğimi, bu yolda yapabileceklerimin bir sınırı olmadığını biliyordu. Bencil olduğumu biliyordu.

"Hepsi bu kadar da değil," diye devam ettim, kendimi durduramıyor muydum yoksa artık tüm bunları içimde tutmak istemiyor muydum emin değildim ama her şeyi arka arkaya anlatmak en iyisi olacak gibi hissettiriyordu. "Annemin gerçekten annem olmadığını öğrendim. Beni çok küçükken, hayatta kalabilmem için anneye vermişler. Aslında ben, Lirith Antonella ve Helion Lovell'in kızıyım."

Drystan'ın ağzı kocaman açılmıştı. "Reika'nın ve Cyra'nın kardeşi..." diye mırıldandı kendi kendine. Söylediğim diğer cümleleri bir anda öylece kenara bırakmıştı. "İki krallığın birden mi vârisisin?"

Başımı onaylar şekilde salladım.

"Ne kadar zamandır biliyorsun bunu?"

Dişlerimi gergin bir şekilde sıktım. "Kısa bir süredir. Parçaları birleştirmeye başladığımda Cyra'ya anlattım. O da bunu doğruladı."

"Lirith ve Helion. İsmi onlardan alıyorsun," dedi Drystan. Gözleri titreyordu. Dehşet yüzünden biraz olsun eksilmemişti. Yalnızca konuşuyordu ancak daha çok düşünmeye çalıştığı şeyleri söylüyor gibiydi.

"Dahası da var."

Mumlara dönüp bir süre onları izledi. Gözlerinde görebildiğim hayal kırıklığı o kadar yoğundu ki kendimi hiç olmadığım kadar mutsuz hissettim.

"Dün sabah Cyra'ya bir mektup geldi. Larkin'le okul başladığından beri bir ilişkileri vardı. Doğru olmadığına karar verdiği için bunu sonlandırdı ancak katil, mektupta Larkin'le tekrar birleşmesini istiyordu. Cyra da Larkin'in hayatı tehlikede olduğu için katilin söylediği yere, resim odasına gitmeye karar verdi. Gece yarısı. Onu izlemem için beni defalarca uyardı. Ben de sonunda tamam dedim."

"Ama yine de gittin?" dedi Gölge Prens. O kadar emin değildi bu sefer. Çünkü karşısında duran Irithel, zihnindeki tanıdığı, bildiği Irithel değildi artık. Ve şu an baktığı Irithel, zihnindeki Irithel gibi davranmayabilirdi.

Başımı onaylar şekilde salladım ve devam ettim. "Sonra da Larkin'i gözlerimin önünde öldürdü."

Drystan hızla bana döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, çoktan kocaman olmuştu. Dehşet içerisinde donakalan dudakları hafifçe aralanmıştı. Bir saniyeliğine çenesi titredi. Başı dönüyormuş gibi bir vuruşla bir de duvarlara baktı. Ardından bana. Kaşları çatıktı. "Tüm arkadaşlarımızı öldüren, vârisleri teker teker temizleyen suikastçı Cyra mı?" İnanamıyor gibi görünüyordu. Böyle görünmekte haklıydı da. Kim her zaman gülümseyen, dünya tatlısı, nazik bir prensesin aslında acımasız bir katil olduğuna inanırdı ki?

"Ancak Larkin'i öldürdükten hemen sonra odanın köşesinden biri daha çıktı Drystan..."

"Kim?" diye sordu Gölge Prens. Ancak bakışlarımdan ve duraklamalarımdan kimin ismini söyleyeceğimi çoktan anlamış olmalıydı. Bu okulda arkadaşı yoktu. Değer verdiği insanlar yoktu. Yalnızca ailesinden biri vardı, o da Helia'ydı.

İşte böyle. Yarabandını çeker gibi çünkü bu tür şeyleri söylemenin doğru ya da acısız bir yolu yok.

"Helia."

Ve gözlerimin önünde parçalandı Gölge Prens. Helia'nın ihanetinin saçtığı ışıkların bir bıçak gibi gölgeyi delip geçmesini izledim. Babası tarafından istenmeyen, üvey annesi tarafından öldürülmeye çalışılan, kendi annesini ise çoktan kaybeden prensin, geriye kalan tek ailesini de kaybetmesini izledim.

Tıpkı benim Cyra'yı kaybettiğim gibi.

"Bu doğru olamaz," dedi. İnkâr ediyordu. Her normal insanın yapacağı gibi gerçekleri kabullenmekte güçlük çekiyordu. Hakkıydı bu. Sonuçta ailem dediğiniz insanın sırtınıza bıçak saplamasına hazırlıklı olamazdınız. Bu tarz bir ihanet, kimseyi ayakta bırakmazdı. Yolundaki her şeyi yıkar, her kalbi kırardı. Yaralar, bir daha kapanmamak üzere açılırdı. Asla iyileşmezdi çünkü ihaneti kimse iyileştiremezdi. İhanetin şifası yoktu. İhanet geri alınamazdı.

Düşmanların tarafından değil, en yakınından gelirdi.

Kalbinin derinliklerine yerleştirdiğin insanlar, seni içeriden bıçaklardı.

"Çok üzgünüm. Gerçekten. Her şey için özür dilerim Drystan. Ben bir katilim. Kardeşim bir katil. Senin kardeşin de bir katil. Katillerle sarılmış bu çemberdeki tek masumsun."

Drystan ayağa kalktı. Yerimden kıpırdamadım bile. Şu anda ne yapacağını, neler yapabileceğini bilmiyordum. Onu hep gülümserken görmüştüm. Yaşadığı tüm acılara rağmen hayatın tadını çıkarırken görmüştüm. Pembe giydiği için suratı asık olan Saige'yi neşelendirmeye çalışırken görmüştüm. Saldırıya uğrayan Cyra'yı kurtarmaya çalışırken görmüştüm. Yaralandığımda yanımda dururken görmüştüm. Zehirlendiğimde panzehri vücuduma verebilmek için beni öperken görmüştüm.

Şimdi gözlerinde bunların hiçbirini göremiyordum. Neşesi, vakti, şefkati silinmişti. Bana olan sevgisi ve düşkünlüğü yok olup gitmişti. Gözlerinde yalnızca hayal kırıklığı ve öfke vardı. Ben nasıl onun zihnindeki Irithel değilsem, o da şimdi benim zihnindeki Drystan'a hiç benzemiyordu. Saniyeler yıllar gibi geliyordu artık, sanki zaman bana acı çektirmek için yavaşlamıştı.

Yavaşça pencereye doğru yürüyüp derin bir nefes aldı. Pervaza dayadığı elleri öyle sıkı tutunuyordu ki eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Başını hafifçe öne eğikti. Saçının arkası, tıpkı önleri gibi dağınıktı. Keder bir insan olsa o da böyle durur, böyle gözükürdü. Onu bu şekilde görünce kalbim sızladı. Sadece onu değil, kendimi de üzmüştüm.

Ailemi korumak için çıktığım bu yolda, güce olan düşkünlüğüm beni yozlaştırmıştı. Gözlerimi körelten o intikam duygusu, bir masumun canını almama sebep olmuştu. Sevilmeyi hak etmiyordum. Gücü hak etmiyordum. Bir aileyi hak etmiyordum. Hak ettiğim tek şey ölümdü.

"Gitmemi istersen giderim Drystan. Yalnızca bu gece olanları haber vermek için geldim. Bundan sonra yaşanacaklara hazırlıklı olman için. Bir de benim, aslında sandığın gibi bir insan olmadığımı göstermek için. Seni üzmem istemedim hiçbir zaman. Ama güç için yaptığım her şeyin gerekli olduğuna inanıyordum. Aldığım tüm canların bir sebebi olduğunu sanıyordum. Şimdi anlıyorum aslında benim de, en az nefret ettiğim insanlar kadar kötü biri olduğumu. Katil diye öğrendiğim kız kardeşimden bir farkımın olmadığını..."

Cyra ve ben. Olmamızı dilediğim kadar farklı değildik. Bunu göremedim artık.

Drystan hafifçe bana döndüğünde kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Bakışları hüznüydü. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Gözlerini kaçırmadan başını hafifçe öne eğdi. Sağa sola doğru hafifçe sallıyordu başını. Ona doğru bir adım attığımda konuşmaya başladı.

"Umudum vardı Irithel. Heli'a'nın iyi bir hükümdar olacağına, bana geçeceğine ve beni özgürlüğüme kavuşturacağına dair umudum vardı. Babamdan intikam alabileceğimi zannetmiştim. Annemin ölümünde parmağı olan herkesi teker teker düşürebileceğimi." Derin bir nefes aldı. Yutkundü. Yüzü onlarca iğne yutuyormuş gibi buruştu.

"Seni gördüğümde ise umutlarım ikiye katlandı. Benim gibi acı geçmişi olan bir vâris. Benzer şeyleri isteyen, idealleri ve amaçları olan bir vâris. Umudum vardı. Gerçekten."

Artık yüzündeki hüznü, acıyla çarpılmış ifade daha da güçlü bir hale gelmişti. Gözleri doluydu.

"Seni seviyorum Irithel."

Afalladım. Az önce ona söylediğim onca şeyden sonra... beni nasıl sevebilirdi ki? "Drystan, söylediklerimi duymadın mı? Anlattığım onca şeyi dinlemedin mi hiç? Bunca zamandır yalnızca mumlara mı anlatıyordum ben olan biteni? Tümünü işittiyse de... bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Bir adım geri çıktığımda Drystan bana doğru bir adım attı. "Sen bir katilsin Irithel, bu doğru. Ama bu senin suçun değil. Miath sendem aileni aldı. Kayıplar yaşadın. Bir daha yaşamamak için güç istedin ve bunun için önüne çıkan her şeyden kurtuldun. Bir amacın vardı. Bu amaca ulaşmaya çalışırken izlediğin yol yanlış olsa da herkes hata yapar. Önemli olan pişman olmak ve hatandan dönmektir."

Kafamı hızla iki yana salladım. Bu doğru değildi. Bazı hataların telafisi olabilirdi ancak bu o tarz bir hata değildi. Ölümden dönüş yoktu. Cinayeti silemezsiniz. Sonsuza kadar parmaklarıma yapışan bu kanı temizlemenin hiçbir yolu yoktu. "Artık dönemem. Bu hatanın bir telafisi yok. Reika öldü. Benim ellerimde." Avuçlarımı açtım. "Bu eller tek hamleyle kırdı narin boynunu."

Drystan'ın bakışlarının biraz olsun yumuşadığını hissettim. Benden nefret etmesi gerekirken bakışları nasıl bu kadar sevgi doluydu? "Aslına bakarsan var. Reika'nın kaderi Slonian'a layık, güçlü, onurlu bir kraliçe olmaktı. Onun sorumluluğunu alabilirsin. Reika'nın yönetemeyeceği krallığın hükümdarı olarak huzur bulmasını sağlayabilirsin."

Başımı şiddetle iki yana sallarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Bu bir hatadan dönmek ya da acımasızca sonlandırılan bir yaşamın telafisi değildi. "Ben hiç kimseyi yönetemem Drystan. İğrenç bir insanım ben. Ölümü hak ediyorum."

"Hayır." Sert bir şekilde kestiği konuşmaya kendisi devam etti. Bana doğru bir adım daha gelmişti şimdi. "Kendini kanıtlayabilirsin. İkimiz birlikte, bu okula adalet getirebiliriz. Cyra ve Helia'yı, kardeşlerimizi durdurabiliriz."

Hıçkırıklar boğazımdan arka arkaya çıkıyordu şimdi. "Bunu hak etmiyorum ben. Seni hak etmiyorum. İyi bir insan değilim."

"Elbette öylesin Irithel, yalnızca içindeki iyiliği sana göstermeme izin ver."

Bana doğru bir adım daha attığında artık aramızda mesafe kalmamıştı. Gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Az önce beni sevdiğini söylemişti Drystan. Ve anlayamadığım bir şekilde kendimi ona teslim etmek istiyordum. O kadar derinime işliyordu ki bakışları, tüm acılarımı dindirebilecekmiş gibi geliyordu. Geçmişimiz ve acılarımız birleştirmişti bizi. Kapanmayan yaralarımız beraber iyileşmek istiyordu. Ben de onu seviyor muydum? Kalbim, tüm bu acılardan sonra sevmeye hazır mıydı? Kaybetmekten korkmak hayatımın bir parçası haline gelmişken bunu Gölge Prens için aşabilir miydim?

Drystan yüzümü ellerinin arasına aldı. Dokunuşları sıcak ve nazikti. Çok ağır hareket ediyor, tereddütsüz bir şekilde davrandığımdan emin olmaya çalışıyordu. Gözlerini gözlerime kilitlemişti. O siyah sonsuzluğun içinde kendimi gördüğümde kaybolduğumu hissettim. Kalbimden tüm vücuduma akan bir duygu, beni ele geçirmiş gibiydi. Drystan kıpırdamadan dururken parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım.

Drystan bir anlığına sendelesen de düşmememiz için hızla belimden yakalayiverdi. Ona nefes alma fırsatı bile vermemiştim ancak bana ihtiyacı olduğunu da sanmıyordum. Bedenini benimkine bastırırken ince kumaşların ötesinden sıcaklığını hissettim. Ellerimden birini Gölge Prens'in saçının arkasına kaydırırken dudaklarında kaybolmaya devam ettim. Daha çok istedim onu öpmeyi. Artık bastırduğum tüm duygular yüzeye çıkıyordu. Ona karşı duyduğum nefret hızla yerini tutkuya bırakmıştı. Onu Dans dersinde ilk gördüğümde öpmek istemiştim. Bana adımla ilk seslendiğinde öpmek istemiştim. Havatta olduğunu öğrendiğimde öpmek istemiştim.

Ama korkmuştum. Drystan'a duyduğum aşkın beni güçsüz düşüreceğinden korkmuştum. Yanılıyordum.

Şimdi hissettiğim her şey bana tam tersini gösteriyordu. Çok daha güçlü hissediyordum. Kendinden emindim. Özgüvenliydim. Yaptığım tüm hataları kabullenmişim ve onları düzeltmek için çabalayacaktım. Çünkü artık uğruna savaşacağım biri daha vardı.

Bu gece bir ailemin açtığı yarayı bir diğeri iyileştirmişti.

Drystan beni daha güçlü kılmıştı.

Gölge Prens iki eliyle birden belimden sarılıp geriye çekildiğinde zihnim boşaldı. Artık ağlamıyordum. Artık endişeli hissetmiyordum. Sanki birçok şeyi onarmıştı Drystan. Kendisinin sebep olmadığı birçok şeyi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bu anı sonsuza kadar hatırlamak istediğimi düşündüm. Drystan'ın yumuşacık, simsiyah saçlarının dokusunu, dudaklarının yumuşaklığını, kalbinin hızlı ritmini, nefesinin sıcaklığını, bakışlarının içtenliğini... Yüzünü incelerken her bir detayı zihnime kazımaya çalıştım. Kalbim öylesine hızlanmıştı ki beni tuttuğu için memnun olmuşum.

Drystan hafifçe güldü. "Bu anı ne kadar uzun süredir beklediğimi bilemezsin prenses."

Başımı hafifçe öne eğip göğsüne yaslandım. Kalbinin atışını dinledim. Göğsü hızlı soluklarıyla hareket ederken kollarıyla beni daha sıkı sardı.

"Irihel," dedi Drystan kulağıma doğru. Nefesi boynumu gıdıkladı. "İyi olacağız."

İstemeye istemeye geri çekildim. "Nasıl?" diye sordum.

Drystan, bu gece onunla konuşmaya başladığımdan beri ilk defa o eski, muzip gülüşünü takındı. "Bilmiyorum ama birbirimize sahibiz. Ben senin kılıcın olurum, sen de benim kalkanım. Bu okuldan beraber ayrılacağız, tamam mı?"

Elimi tutup iki elinin arasına aldı. Avcunun içine hapsolan yumruğumu sıktım ve başımı onaylar şekilde salladım. "Bir plana ihtiyacımız var," dedim. Elimini onunkinden kurtarmadan Drystan'ın yatağına doğru ilerledim ve oturmamız için işaret ettim. Gölge Prens her zamanki gibi itaat etti.

"Diğerlerini uyarmalıyız," diye yanıtladı.

"Sadece uyarmak yeterli olmayacaktır. O ikilinin kendilerini masum gösterecek kanıtlara sahip olduklarına eminim. Bu kadar zamandır burnumuzun dibindelermiş. Ancak kafama yatmayan bir şey daha var Drystan." Konuşurken bir yandan da hâlâ ıslak olan yanaklarımı sildim.

"Nedir prensesim?"

"Suikastçı benim Irithel olduğumu biliyor. Cyra ve Helia da biliyor demek bu. Ama nasıl? Nasıl öğrendiler gerçek kimliğimi? Ve eğer gerçek kimliğimi biliyorlarsa, Reika'ya yaptıklarımın da haberleri var mı?" Gerçek kimliğimi biliyorlarsa, olay düşündüğümüzden çok daha derin demektir. Muhtemelen her şeyi okula gelmeden önce planlamışlardı.

"İnan bana bilmiyorum. Helia saraydan bile çıkmazdı eskiden, Slonian'a geldiğini hiç sanmıyorum. Elbette bazen babamla beraber gezdikleri oluyordu ancak ava falan gidiyorlardı. Savaşta olduğumuz kraliyete gittiğinden bahsetmedi hiç. Peki ya Cyra? O bir şey söyledi mi Slonian'la ilgili?" Beni dinlerken kafasını hafifçe yana yatırdı. Sürekli dudaklarını kemiriyordu, gergindi. Bunu belli etmemeye çalışsa da başarısız oluyordu.

"Doğru düzgün bir bilgi vermedi ancak neden versin ki? Reika olmadığımı başından beri biliyorsa bunu açık edemezdi. Bana şu ana kadar anlattığı her şey yalan olabilir. Hepsi." Şu ana kadar konuştuğumuz her şeyin yalan olması ihtimali zihnimi işgal etti bir

anda. Bunu ikimize yakıştıramıyordum. Ablam dediğim o güneşin, kalbimi sonsuza kadar karanlığa terk etmesini kabullenemiyordum.

Bir insanın söylediği her şey yalandan ibaret olabilir miydi?

Drystan düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlayacak zamanları vardı. Ama herkese anlattıklarının sonra tüm vârislerin bize inanacağından eminim."

"Bize nasıl inanacaklar peki Gölge Prens'im? Sen yarı prensin ve taht için kardeşine suç atman son derece mümkün. Ben de kimliğimi açıkladıkları an suçlu durumuna düşerim. Ben bir sahtekârım, unuttun mu?" Cyra da Helia da saf vârislerdi, bizim gibi yarım değillerdi; üstelik ikisinin de birer nişanlısı vardı. O sırada kafama dank etti. Zurin tüm bunları biliyor olabilir miydi? Yoksa Helia onu da bir perde olarak mı kullanmıştı?

Drystan hafifçe kıkırdadı. "Yarı prens ve sahte prenses. Harika bir ikili olduk doğrusu. Tamam o halde gidip Melantha'ya anlatalım. Ya da diğer eğitmenlere. Leydi Asrid bizi dinleyecektir."

Leydi Asrid'in adı geçtiği gibi kafamda şimşekler çaktı. Drystan'ın bir arkadaşından aldığı Duogon kılıcı, Leydi Asrid'in Drystan'a karşı son derece korumacı davranması, onun cesedinin başına ilk giden kişinin Leydi Asrid olması... "Bahsettiğin o arkadaş Leydi Asrid'di, öyle değil mi? Dönem başından beri ondan yardım alıyorsun."

Drystan onaylar bir şekilde başını salladı. "Bu okulda beni dışlamayan tek eğitmen o olabilir."

"Önceden mi tanışıyordunuz?" diye sordum.

Prens sorumu kaşlarını kaldırarak yanıtladı. "Hayır. Yalnızca diğer vârislerden daha fazla potansiyelim olduğunu düşünerek beni bizzat eğitmeye karar verdi. Yardıma ihtiyacım olduğundaysa ona güvenebileceğimi düşündüm. Haklıydım. Bana ne zaman gitsem yardım etti, muhafız kılığına girmemi bile o sağladı. O yüzden bugün de gitsek bize yardımcı olacağına eminim."

Leydi Asrid'in diğer eğitmenlerden daha onurlu bir kadın olduğunu biliyordum. Etik değerleri yüksek, adaletli bir eğitmendi. Güçlü bir suikastçı olarak kendini bir öğretmen olmak için yetiştirmişti. Belki de okulun en kıymetli eğitmenlerinden biri olan bu

kadına güvenmek mantıklıydı. Bir suikastçıyı durduracaksak, bunun en iyi yolu bir başka suikastçının yardımını almaktı.

“O halde Leydi Asrid’i bulup her şeyi anlatalım.”

“Her şeyi mi?” diye sordu Drystan elimi sıkarak. Reika’yı kastediyordu. Birini öldürdüğümü öğrenirse ne yapardı acaba Leydi Asrid, sonuçta o da onlarca cinayet işlemiş olmalıydı.

“Bilmiyorum Drystan. Cyra ve Helia’nın bir şeyler çevireceğine eminim. Şu anda resim odasına tam üç tane ceset var. Bunu saklayamazlar ve saklayamayacakları için rol yapmaları gerekecek. Günün aymasına saatler kaldı.”

Drystan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Bir dakika, bekle. Üç mü dedin? Sadece Larkin öldürülmedi mi? Başkaları da mı var?” Tüm cesetlerden bahsetmeyi unuttuğumu fark ettim. O kadar fazla şey aynı anda yaşanıyordu ki kafam patlayacakmış gibi hissediyordum. Artık her şeye yetişemiyordum. Yorgun ve bitkindim.

Başımı onaylar şekilde sallarken sözcükler ağızımdan ağır ağır döküldü. “Fintan ve Njera.”

“Bu kötü Irithel. Çok kötü.” Parmaklarını saçından gergin bir şekilde geçirdi. “Her geçen saniye durum daha karmaşık bir hal alıyor. Daha fazla cinayet işleniyor ve biz burada oyalandıkça daha fazla kanıtı yok ediyorlar.”

“Her şey dürüst olmaktan geçiyor. Artık bunu anlayabiliyorum. Benim gerçekten Reika olmadığını da ekleyerek her şeyi anlatalım. Olanları tüm şeffaflığıyla dökersek bize inanırlar,” diye mırıldandım. İnanmak istediğim buydu. Yine de bunu söylemek benim için çok acı vericiydi. Çünkü kimliğimi açıklamak demek, bu okula gelmek için verdiğim tüm emeği çöpe atmak demektir.

“Ama bunu anlatırsak seni idam ederler Irithel. Okulda suikastçı olması bile bunu yapmalarını engelleyemez. Suç suçtur. Seni şimdi kaybedemem.” Dudaklarını birbirine bastırırken hüznle bana baktı.

“Beni idam etmeleri için önce okuldan sağ çıkmamız gerekiyor Gölge Prens’im. Bırak yargılanmamı sonra düşünelim, şimdi doğru olanı yapma vakti.” Elini tutup sıktım. Hissettiklerini biraz olsun anlıyordum. Çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum. Drystan’ı

kaybetme düşüncesi bana acı veriyordu. Ancak artık yaptıklarımın bedelini ödeme vaktiydi. Bir kez olsun kendimi düşünmeyecektim. Kurtarılması gereken vârisler vardı.

"Cyra ve Helia'nın hamleleri kestirilemez olacaktır. Tedbiri elden bırakmamalıyız. Onların katil olduğunu açıklarken herkesin orada olduğundan emin olmamız gerekiyor. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyız. İlk olarak elbette ikimizin de birer kılıcı olması lazım."

Başımın altına onayladığımda Drystan ayağa kalktı. Elimden tutarak beni de çekti ve onun hemen yanında yer almamı sağladı. Ardından diz çökerek elini yatağın altına soktu. İki tane kılıç çıkardığında gülmeden edemedim.

"Bu okulda neden herkesin yatağının altında bir silah var?"

Drystan gülümsedi. "Neden olduğunu biliyorsun."

İki kılıcı da elinde çevirdikten sonra daha ince duranı bana uzattı. İkisi de siyah kabzalı kılıçlardı. Tek farkları ağırlıkları gibi görünüyordu.

"Ne yani kadını mı hafif olan kılıcı veriyorsun?" diye çıktım elini iterek. "Haberin olsun Drystan, o kılıcı en az senin kadar iyi kullanabilirim."

Gölge Prens bir daha gülerken şaşkın gözlerle onu izledim. Komik bir şey mi söylemişim? İttirdiğim kılıcı tekrar bana uzattı. "Hafif olduğu için değil, daha keskin olduğu için bunu sana veriyorum. Ne kadar iyi kılıç kullandığını ben dahil bu okuldaki birçok kişiye çoktan kanıtladın."

Hafifçe kızarak az önceki sinirimi yuttum. Biraz fazla tepki vermişim belki de, Drystan'ın ince düşüncelerini hep küçümsüyordum. Mahcup bir gülümsemeye uzattığı kabzayı kavrarken her hareketimi inceledi. Büyülenmiş gibi bakıyordu, bakmaya asla doymıyormuş gibi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Ardından boğazını temizleyerek ciddi bir şekilde konuşmaya başladı. "Şimdi hem hançerini hem de kılıcını alıp odana dönmelisin Irithel. Cyra muhtemelen ağlayarak yanına gelecektir, suçu

başkasına atmaya çalışacaktır ancak kim olduğunu bilmiyordum. Cyra geldiği gibi diğer prensesleri ortak salonda topladı. Ben de prensesleri toplayıp yukarıya, sizin yanınıza geleceğim. Zaten seslerden toplandığını anlaşıyor, o hengâmenin duyulmaması imkânsız. Her zaman tetikte olmalısın ve ilk önce kendi emniyetini sağlamalısın."

Kılıç parmaklarını kayıyordu adeta. Söylediklerini yapmak gayet kolaydı. Odava git, Cyra'yı bekle, gerçekleri ortaya çıkar. Ardından hemen orada bizi teker teker doğrulamaması için çabala. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Drystan kendi kılıcını yatağa bırakarak yanıma geldi. İki elini omuzlarıma yerleştirip kibar bir şekilde sitti. "Gergin olman normal," dedi.

"Sen nasıl bu kadar sakınsın?" diye sordum bir anda. Dakikalar önce kardeşinin ihanetini, üç tane arkadaşının ölümünü ve sevdiği kızın, sandığının aksine bir katil olduğunu öğrenmişti. Bunlara rağmen son derece mantıklı ve soğukkanlı davranmayı başarıyordu. Normal olanın ne olduğunu bilmiyordum. İçinde bulunduğumuz durumda normalden ya da ona yakın diğer başka herhangi bir şeyden söz etmek güçtü.

Omuzlarını silkti. "Sanırım hiçbir zaman gerçekten sevilmediğim için sevdiğim insanların ihaneti de canımı o kadar yakmıyor." Ardından dudaklarıma sıcak, güven verici bir öpücük kondurdu. "Bu dudaklara zarar gelmesine izin verme."

Başımı onaylar şekilde salladım. Bir elime hançeri alırken diğeriyle kılıcımı tuttum. Drystan onları yerleştirebilmem için bir kemer takımı verdi, ona teşekkür ederek takımı vücuduma yerleştirdim. Belki de son savaşımın silahları olacaktı bunlar. Son bir kılıç darbesi savurabilecektim. Elime son hançer alışım olacaktı. Öyleyse bile elimde bir silah olacaktı en azından. Her zaman olduğu gibi.

Döndüm ve kapıyı açtım. Diğer prenslerin hiçbirinin ortak salonda olmadığından emin olduktan sonra odadan çıktım. Drystan'a dönüp bakmadım çünkü bunun bir veda gibi hissettirmesini istemiyordum. Helia'nın her an buraya dönmesi mümkün olduğu için acele hareketlerle ilerlemeye çalıştım.

Prenseslerin katına giden merdivenleri çıkmaya başladım. Her basmakta kendimi daha da cesaretlendirdim. Doğru olanı yaptığımdan emindim. Olmam gereken kişiye büründüm. Artık Reika Antonella değildim ben. Aslında hiç olmamıştım.

Ben Irithel Lovell'dim.

Başımı sağa sola döndürerek esnetmeye çalıştım. Muhtemelen dövişmem gerekecekti bu gece. Geri geri gitmesi gereken ayaklarım beni daha da yukarı taşıyordu. Vücudum intikam ateşiyle yanıyordu. Bu his, savaşma isteğiydi. Tanıdık bir histi, neredeyse bir dost gibiydik. Yüzleşmek için sabırsızlanıyordum âdeta. Deliriyormuş gibi hissediyordum. Ya da belki de gerçekten deliriyordum.

Gözlerimi kısarak kendime gelmeye çalıştım. Sırtımı dikleştirdim. Nefesimi düzenleyerek daha sessiz olmaya çalıştım. Her ne kadar sakin kalmak imkânsız olsa da bunu başarmam gerekiyordu. Kısacık bir süreliğine de olsa.

Ortak salonun kapısının önüne geldiğimde havada asılı duran gerginliğin kokusunu alabiliyordum. Kulede ölüm sessizliği vardı ancak her nasılsa bir o kadar da gürültülüydü. Kalbim ağzımda atarken kapıyı açarak ortak salona girdim. Defalarca girdiğim bu oda artık bana çok yabancı hissettiriyordu. Kendimi buraya ait hissettiğim günler geride kalmıştı. Yalnızca güzel birer anı olarak zihnimde yaşayacaklardı. Artık bir sahtekâr değildim, iki tahtın vârisiydim.

İçeriye ilk adımımı attım ve kapının açılmasıyla tüm salon görünür hale geldi. Şömine yanıyordu, odunların çıtırtısı odayı dolduran tek ses kaynağıydı. Odalarının hepsinin kapısı kapalıydı. Cyra ve benim odam hariç. O kapı açıktı.

Dört duvar arasındaki koltukta dinlenen sarı, uzun saçları gördüğümde kalbim durmuş gibi hissettim. Ellerim titredi. Soluğum kesildi. Cyra arkası dönük bir şekilde oturuyordu.

Böyle bir anda bile kendime hâkim olabildiğimi görmek güzeldi. Çünkü eski Irithel olsa, hemen şu anda onun boğazına yapışır, hayatta bırakmazdı. Yavaşça koltuğa yaklaştım. Cyra hareket etmiyordu. Uyumuş olabilir miydi? Belki de beni beklerken orada uyuyakalmıştı. Eh tabii, aynı gece üç kişinin ölümünden birden sorumlu

olmak yorucu olmalıydı. Ben yalnızca bir tanesinin düşüncesiyle bile yorgun hissediyordum. Paniğe kapılmamak için kendimi sakinleştirmeye çalışırken yavaşça hareket etmeye devam ettim. Koltuğa giden yolu yarılamaştım.

“Odada beklemeliydin Irithel,” dedi bir anda buz gibi bir ses. Ablamın sesi değildi bu. Tanıdığım, iyi kalpli sarışın prensesin sesi değildi. Herhangi bir renkten çok uzak; çiçek kokusundan, güneşin ısısından çok başka... Bir canavarın sesiydi bu. Renksiz, ölüm kokan, soğuk bir canavara ait bir sestiydi duyduğum.

Ayağa kalkarken üstünde hâlâ aynı elbiseyle durduğunu fark ettim. Hançerim elindeydi. Yavaşça bana döndü. Larkin’in boğazından fişkırarak kanlar vücudundaydı. Bakışları garip bir şekilde mutlu idi. Gülümsüyordu âdeta.

“İnkâr etmeyecek misin?” dedim derin bir nefes alarak.

“Neyi?” diye sordu hafifçe kıkırdarak. “Vârislerin birçoğunu tek elimle doğradığımı mı? Yoksa kayıp kız kardeşimi öldürme fırsatını yakaladığımı mı? Bunları neden inkâr edeyim ki küçük kız kardeşim? Bunlardan gurur duyuyorum.” Dudakları mümkün olduğu kadar genişledi. Başını hafifçe aşağı eğdiğinde karşımdaki kişinin başka biri olduğuna emindim. Görünüşü bile ona benzemiyordu.

Bir insan nasıl olur da kendine benzemez?

“Nasıl?” diye sordum kılıcımın ucunu ona doğrultarak. “Kardeşin olduğumu nereden biliyordun?”

Cyra dans eder gibi koltuğun etrafında asil bir şekilde döndü ve aramızda yaklaşık iki metre kalacak kadar yaklaşıp durdu. Bakışları vahşiydi. Gözlerini tanıyamıyordum bile. “Eh, sana söylediğim her şey yalan değildi Irithel. Slonian gezilerinin hepsi gerçektir. Defalarca Reika Antonella’yla karşılaştım. Onu tanıdım. Ve bu okula geldiğin anda o olmadığını anladım. Elbette, değişmiş olabilirdin ancak bu kadar değil.”

“Peki ya gerçek kimliğim?” Onu öldürmeden ve bu oyuna son vermeden önce bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

“Sana daha önce de söylediğim gibi babamın pek onurlu bir adam olduğu söylenemez. Annen sandığın kadının, yani Cyrielle’in

senin ölümüne sebep oldu. Ağabeyin olarak gördüğün cesedin hatası olarak da düşünebilirsin. Çok yakın bir dostuydu. Bu nedenle yıllar boyunca vicdan azabı çekti ve seni annene teslim etme sebebi buydu. Güvenebileceği tek kadın oydu ve sen, hatasını düzeltmenin bir fırsattın. O kadının sevdiği adamın hayatını kaybetmesine sebep olmuştu, seninle onun yerini doldurabilirdi. Böylece Lirith Antonella zor duruma düşmeyecekti. Reika huzur içinde hüyüyecekti. Babasının hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Bizim ailemizin de haberi olmaması gerekiyordu ancak babam büyük bir hata yaptı. Peşini bırakmadı. Her zaman iyi olduğundan emin olmaya çalıştı. Her ne kadar annen bu yardımları kabul etmese de gelip giden mektuplar, sürekli gerçekleşen ziyaretler ve babamın ilgisinin yok olması şüphelenmem için yeterliydi. Annenin, ağabeyinin ve senin izini sırdım. Reika'ya ve babama ne kadar benzediğini gördüğüm anda başka bir cevaba ihtiyacım yoktu. İsmi öğrendim. Bu okuldan çıktığımda ve oyunu kazandığımda senin için gelecektim ancak sen işimi çok kolaylaştırdın." Minik bir kahkaha daha patlattı ve kanımın damarlarımda donarak katılaştığını hissettim.

"Benim için Reika'dan kurtulmakla kalmadın Irithel, kendini avcumun içine düşürdün. Daha mükemmel bir senaryo düşünemedim. Gerçekten." Dudaklarını diliyle ıslattı. Vahşi bir şekilde gülümserken gözleri parlıyordu.

"Karşıdayım işte," dedim ona bakıp. Kollarımı davetkâr bir şekilde açtım. "Neden işimi bitirmiyorsun?" Onunla hemen şimdi dövüşmek benim lehime olurdu. Prensesin yalnızca bir hançeri vardı. Yorgun ve gergindi. Üstelik diğer prensesler bu dövüşe dahil olduğunda gerçekleri kendi gözleriyle görebilirdi. Onlara anlatmayacak, gösterecektim.

"Bu kadar salak olduğumu mu sanıyorsun?" Cyra başını hafifçe yana yatırdı. "Beni rahatlıkla yenebileceğinin farkındayım kardeşim. Saniyeler içinde başımı vücudumdan ayırabilecek kapasiteye sahipsin, işte tam olarak bu yüzden seni ortadan kaldırmak için biraz desteğe ihtiyacım var."

Beni tuzağa düşürmek istiyordu ancak o zaman neden ortak salonda beklemişti? Başka bir yere, yalnız kalabileceğimiz bir yere çekmesi daha mantıklı olmaz mıydı?

“Durumu çözemediğini görüyorum. Bekle, yardımcı olayım,” dedi birkaç adım geri giderek en uçtaki kapının önüne gitti. Bana dönüp gülümsedi. “Diğer prensesleri de davet etmenin vakti geldi, öyle değil mi? Onlar da dahil olmayı hak ediyor, aksi takdirde bu durum hiç de nazik olmaz!”

Nefeli'nin kapısını sertçe tıklattı. Sarışın prensesin davranışlarını gördükçe şu ana kadar rol yaptığını nasıl anlamadığımı sorguladım. O kadar dengesiz davranıyordu ki bunu saklaması imkânsızdı. Kapı yavaşça açıldığında boğazımın kuruduğunu hissettim. Nefeli uykulu gözlerle bize baktı, ardından Cyra'nın üstündeki kan lekelerini göreyerek bir çığlık kopardı. Tam geriye kaçıp kapıyı kapatacağı ki sarışın prenses inanılmaz bir hızla hareket ederek Nefeli'nin koluna atıldı.

Nefeli yardım istercesine bağıırken bileğinden tutmaya devam etti ve dışarı çıkardı. Odanın ortasına savurduğu zavallı prenses şaşkınlık içindeydi. Dehşetle bana ve Cyra'ya bakıyordu. Kıvrıkcık, koyu kahverengi saçlarını toplamıştı. Üzerinde bej rengi bir gecelik vardı ve son derece çaresiz görünüyordu.

“Reika,” dedi Nefeli nefes nefese. “Neler oluyor?”

Ona bir cevap veremedim. Ne diyecektim ki? *Reika'yı öldürüp onun yerine geçtim, aslında Cyra ve Reika'nın üvey kardeşiyim. Ha bu arada Helia ve Cyra kafayı sıyırıp tüm vârisleri teker teker öldürmeye karar vermiş ve şimdi de sıra bizde mi diyecektim?*

Cyra bir sonraki odaya dalarak bu sefer Saige'le Eira'yı çıkardı dışarı zorla. Beyaz prenses âdeta titriyordu. Nefes nefese Saige'e sarılmış duruyordu. Saige'in gözbebekleriyse alev alevdi. Bir oraya, bir buraya bakıyor, olanları çözmeye çalışıyordu. Elinin içgüdüsel olarak bacağına gittiğini fark ettim. Hançerini arıyordu. Ardından hışımla bana dönüp bir bakış attı.

Çok geçmeden Cyra'nın tüm prensesleri teker teker çıkarmasına gerek kalmadan herkes ortak salona çıkmıştı. Herkes buradaydı.

Nefeli, Eira, Saige, Raven, Nyx ve Zurin.

Ve elbette Cyra'yla ben.

"Ne yaptın sen Cyra?" dedi Saige öfkeyle. Cyra'nın ne yaptığı püfvet açıktı ama belli ki o da konduramıyordu. Hâlâ bir eliyle Eira'ya sarılıyordu. Eira'nın sesi sürekli tıkanıyormuş gibi kesik kesikti. Titriyordu.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı Cyra ve birden yere çöküp ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyor, gözyaşlarıyla odayı ıslatıyordu. Eline zorla tutuşturulmuş gibi hançeri fırlatıp attı. "Her şeyi Reika yaptı!" dedi dehşet içinde. Kanlı ellerinden birini beni göstermek için kullandı. Parmağının ucu direkt olarak suratımı işaret ederken herkesin gözleri korkuyla bana döndü.

Cyra hâlâ yerde dövünmeye devam ediyordu. "Beni..." Hıçkırıldı. "Beni Larkin'i öldürmem için tehdit etti. Zorla resim odasına götürdü. Larkin'i öldürmemi yoksa beni öldüreceğini söyledi. Yapmak zorundaydım!" Birkaç kere burnunu çekip yutkundu. "Bunun için bana hançerini bile verdi," dedi az önce fırlattığı hançeri göstererek. "Başından beri hepimizi öldüren katil oymuş! Okulun suikastçı vârisi Reika'ydı!" Ardından korkunç bir canavarmışım gibi emekleyerek benden uzaklaştı.

"Larkin... öldü mü?" diye sordu Eira titreyerek. Larkin, Eira'nın müstakbel eşiydi, anlaşmalı evlilikleri olacaktı.

Cyra yaşlı gözlerle kızı onaylayınca beyaz prenses bir anda yere yığıldı. Saige yakalamaya çalışsa da beyaz prensesin incecik dizlerinin zemine çarpışı odayı inletti.

"Yalan söylüyorsun!" dedi Saige hızla.

Eira'nın başını kaldırdığını gördüğümde onu umutlandırmak için ilk defa konuştum. Tutulmuş dilim kızın iyiliği için açılmıştı bir anda. "Larkin öldü. O kısım doğru. Aynı zamanda Njera ve Fintan da bu gece öldürüldü. Ama benim tarafımdan değil." Hiç kimseyi tehdit etmediğimden emin olmaları için iki elimi de havaya kaldırdım. Teslim olur gibi. Uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi. "Helia ve Cyra'ydı. Başından beri beraber çalışıyorlarmış. Bu gece kendi gözlerimle gördüm onlar olduğunu. Size yemin ediyorum."

Bana inanıp inanmadıklarını anlayabilmek için hepsine teker teker baktım. Nefeli durumu kavramaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. O da tıpkı benim gibi odanın nabzını ölçüyordu. Nyx o kadar umursamaz duruyordu ki sanki kimin katil olduğu gram umurunda değildi, yalnızca uykusuna dönmek istiyordu. Eira bana bakmıyordu, Saige'in göğsüne gömülmüştü. Saige ise pürdikkat beni dinliyordu. Zurin her an kaçmaya hazır gibi tetikteydi. Raven ise son derece öfkeli görünüyordu.

"Hayır, Reika'ya inanıyorum," dedi Saige. "Bu gece Reika odama gelip benden hançerimi istedi. Son derece endişeli ve çaresiz görünüyordu. Bahse varım Cyra bizi kandırmaya çalışıyor ve Reika'yı suçlu gibi göstermek istiyor." Cyra'ya sert bir bakış attı. Siyah saçları kafasını çevirmesiyle havalandı. "Ama aslında her şeyi planlayan kişi Cyra."

Bakışlarımı ondan ayırarak Cyra'ya döndüğümde sarışın prensesin gözlerini devirdiğini fark ettim. "Of," dedi hızla ayağa kalkarken. İncecik, kısacık geceliğinin içinde o kadar profesyonel ve rahat hareket ediyordu ki şaşırıp kalmıştım. Her hareketi büründüğü role uygun şekilde son derece dengeliydi, sanki bir hayalet gibi kıvrılarak yapıyordu her hamlesini. "Gerçekten hiç eğlenceli değilsiniz." Ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Elbisesinin kısa eteklerini düzeltti ve gülümseyerek kafasını kaldırdı.

Göz göze geldiğimizde hiçbir şeyin bitmediğini anladım. Oyun hâlâ devam ediyordu. Pespembe dudaklarını gererek gülümsediğinde kaldırdığım ellerimi geri indirmeye yeltendim. Gerginliği hissediyordum. Cyra'nın bir hamle daha yapacağını anlamıştım. Bu yüzden çıkarmıştı tüm prensesleri dışarı. Bu yüzden hepimizin aynı yerde olmasını istemişti. Bu yüzden Drystan'la diğer prensler hâlâ buraya gelmemişti.

Cyra'nın bir planı vardı.

Derin bir nefes aldığını fark ettiğimde elim direkt olarak belimdeki kılıcın kabzasına gitti. Aynı saniyeler içinde Cyra'nın ağzından iki isim ve bir cümle çıktı.

"Eira, Raven. Bu onuru bize bahşeder misiniz?"

Oda bir anda bulanıklaştı. Kafama ağır bir darbe yemişim gibi sırsıldığımı hissettim. Salonun ortasındaki iki ışığın hızla hareket ettiğini fark ettim. Metal sesleri kulağıma doluşurken bir mide bulantısı vücudumu ele geçirdi. Her şey çok hızlı gerçekleşti.

Eira ile Raven aynı anda birer bıçak çekti. Raven döndü ve bıçağı beklediği gibi Cyra'ya doğrultmadı. Hemen yanında ayakta duran Zurin'i hedef almıştı.

Eira ise bıçağını saplamak üzere kaldırmıştı. En yakınında olan kişiyi bilmek için bakmama gerek yoktu. Her zaman onun yanında kim olduğunu biliyordum. Saige.

Bıçaklar havada süzülürken ve metal yüzeylerinden yansıyan ışık gözlerime ulaşırken hiç bu kadar ağır hissetmemiştim. Elimden hiçbir şeyin gelmemesinin verdiği yükü taşıyamıyordum. Bakmamak için gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım. Bir çaresizlik haykırışı yüreğimden koptu. Zihnim gerçekliğe yetişmeye çalışırken valpaladı ve bir süredir tam kıyısında durduğum bir uçurumun kenarından aşağı düştüm.

İhanet hissi bir kez daha kalbimi ele geçirirken Eira, Saige'e, Raven ise Zurin'e savurdu bıçağını.

Bölüm 20

ÖLÜMCÜL TAÇLAR

Boğazım deliniyormuş gibi hissettim. Avuççilerim terliyordu ama ellerimi silmeye ya da toparlanmaya vaktim yoktu ve zihnimi işgal eden tek düşünce vardı. İhanet.

Yakından tanıyordum ihaneti ama şimdi yine yabancıymışız gibi hissediyordum ve onu ilk kez görüyormuşum gibi canım yanıyordu.

Ölmek ve öldürmek, başka seçeneğimizin olmadığı bu oyuna hapsedilmiştik. Kimseye güvenemeyeceğimiz, kimseyi sevemeyeceğimiz bir oyundu bu. Kimseye güvenmememiz ve kimseyi sevmememiz *gerekliydi*. Önemliydi. Onların iyiliği için. Kendi iyiliğimiz için.

Gerçeklerin ortaya çıktığı ve kalpleri parçaladığı bir oyun. Bir cinayet daha mı işlemem gerekecekti peki? Bu iş sonunda oraya mı varacaktı? Sevdiklerimi korumak için bir kere daha mı katil olmam gerekiyordu? Öyleyse kaç kez daha?

Hayır. Tekrar katil olamazdım çünkü bu sıfat çoktan üzerime yapışmış, ölüm fermanımın imzası olmuştu bile.

Raven tam da ondan beklenecek bir rahatlık ve profesyonellikle Zurin'e savurmuştu bıçağını. O sırada pembe saçlı prenses hızlı davrandı. Son derece umursamaz bir tavırla Raven'ın bileğini yakaladığı gibi kıvrırken hiç de zorlanıyormuş gibi gözükmedi. Raven acıyla haykırdıktan sonra sendeledi. Dengesini kaybettiği sırada bıçak da yere düştü. Nyx bıçağı ayağıyla bana doğru fırlatmakta gecikmedi.

Ardından Raven'in kolunu sırtına doğru bükerek onu diz çökmeye zorladı. Raven'in yüzü acıyla buruşurken Nyx hafifçe sırıttı.

Gözleri uzun süredir hiç olmadığı kadar parılıyordu. Sert bir nefes verdiğinde inen göğsünün hemen ardından Saige'le Eira'yı gördüm.

Eira... Saige'in her zaman yanında olan, onun korumasına ve sevgisine sığınan Eira... Cyra'nın tek bir lafıyla onu koşulsuz ve şartsız bir şekilde seven, onun için ölümü bile göze alan kıza bıçak çeken Eira... Saf ve masum bir sevgiyi sırtından bıçaklayarak onu başından beri hiç hak etmediğini gösteren Eira...

Beyaz saçlı prenses, Saige'e saldırmaya kalktığı an tüm vücudumu bir uyuşukluk kaplamıştı. Göğsüme yayılan bir acı nefesimi kesmişti. Saige'in ustalıkla sıyrıldığı bıçak darbesinin ardından gelen sessizlik kulaklarımda yankılanıyordu. Ben ihanetin tadını çok iyi biliyordum. Peki Saige ne kadar biliyordu?

Saige, Eira'nın bıçağını rahatlıkla, küçük bir çocuğun elinden şeker alıyormuş gibi kapmıştı. Ancak gözleri bunun onun için ne kadar zor olduğunu ele veriyordu. "Eira..." diye fısıldadı. Fısıltısı kalbimi delip geçmişti. Saige'in Eira'yı korumak, onu mutlu ve rahat hissettirmek için neler yaptığını bizzat kendi gözlerimle görmüştüm. Bir odaya girdiğinde gözlerinin direkt onu aradığını, tehlikeli bir durumda ilk yanına koştuğu kişinin Eira olduğunu biliyordum.

Saige inanamıyormuş gibi bıçağa baktı. Az önce olanları anlamadığını gösteriyordu bakışları. Onu kafası karışık görmek tuhaftı. Kafasını kaldırıp diğer vârislere baktığında gözlerinin buğulandığını fark ettim. Kıpkırmızı dudakları bükülmüş, siyah gözleri yaşlanmıştı.

Bıçağı sakince korsesinin iplerine taktı. Ama bıçağa dokunduğu için iğreniyormuş gibi ellerini siyah kumaşlı elbisesine silerken parmakları titriyordu.

İki suikast girişimi de başarısız olduktan sonra odaya kulakları tırmalayan bir sessizlik hâkim olmuştu. Sürekli ve istemsiz olarak Zurin'le Saige'e bakıyordum. Yara almadıklarını bilsem de kontrol etme isteği geliyordu içimden.

Görünür bir yara almamışlardı belki ama yaralar her zaman görünür olmazdı.

Cyra sinirle bir nefes verdiğinde hepimiz ona döndük. Saige hariç. Saige hâlâ Eira'ya bakıyordu. Eira ise bakışlarına daha fazla

dayanamayacağına karar vermiş olacak ki Cyra'nın yanına geçmeye karar verdi. Ardından Raven kendini Nyx'in kollarından kurtararak Eira'nın yolunu izledi. Diğer prensesler ise sonsuz bir boşluktaydı. Bilinmezlik içerisinde yüzüyor, cevaplar arıyordu.

Cyra hafifçe kıkırdadı. "Ah, şu an suratlarınızı görseniz, gerçekten o kadar gülerdiniz ki!" Bunu duyan Raven da gülümsedi ancak Eira'nın gözleri yerdeydi. Bembeyaz teni daha beyaz olamaz diye düşünürken prenses bunu başarmış bir şekilde dikiliyordu Cyra'nın yanında. Hemen arkalarındaki pencereden artık yükselmeye başlamış güneşin ışıkları olan biteni merak ediyormuş gibi içeriyi aydınlatıyor, ihanetler ve kırık kalplerle dolu odayı gözler önüne seriyordu.

"Sanırım hepinizi teker teker öldürmeden önce bazı şeyleri açıklamamanın vakti geldi," dedi Cyra. Sesi, bir katilin soğukkanlı sesinin farklı tonlarını içeriyordu âdeta. Halinden memnun yüz ifadesi, bizimkileri teker teker tarıyordu. Tepkilerimizi ölçüyordu. Ancak bu konuda yalnız değildi.

Cyra'yla çalışanlar olduğunu anlamıştım. Şimdi kime güvenebileceğime karar verme zamanıydı. Saige bu listenin ilk sırasında yer alıyordu. Eira'nın ihaneti karşısındaki tepkisinin doğallığı beni ikna etmişti. Acısı, rol olmayacak kadar gerçekçiydi. Biliyordum çünkü aynı acıyı bizzat ben de tatmıştım.

"Saige," dedim ve yanıma gelmesi için elimle hafifçe bir işaret yaptım. Saige'in yüz ifadesi birazcık bile değişmedi. Benim tarafımda olmanın Eira'nın ihanetini kabul etmek anlamına geldiğini biliyordu. Hareket ettiği anda, bu onun karşısında olmaya karar verdi demekti. Bir anlığına duraksadığında ihtiyacı olan zamanı kullanması için bekledim ve Saige en sonunda, ağır ama sağlam adımlarla hemen sağ tarafımda yer aldı. Sırtımız ortak salonun kapısına dönüktü, önümüzse ailemiz zannettiğimiz hainlere.

Nyx'e güvenebileceğimi de biliyordum artık. Defalarca kez konuşmuştum onunla, kişiliğini öğrenmiştim ancak bunun yeterli olmadığını da biliyordum elbette. Yine de, bana karşı olan nefretini hiçbir zaman saklamamıştı. Dostum olmaya çalışsaydı, ilk başta bana yakın davranırdı. Nyx ise tam tersini yapmış, bana onunla

geçirdiğim ortak anların birçoğunu zehretmişti. Ama dürüsttü. Drystan'ın oyununda ona yardım etmiş, kimliğini saklamış, doğru samana kadar bizzat yanında olmuştu. Drystan ona güvenmeyi seçmişti, şimdi benim de bunu yapma zamanımdı.

"Nyx?" diye seslendiğimde bana bakıp gülümsedi. "Nefretten doğan dostluk ha?" dedi başı yukarıda yürürken. Ancak onun cıvıklığına ayıracak vakit yoktu. Odaya bir bakış daha attım.

Nefeli bana sık sık yardımcı olmuştu ancak hiçbiri yeterli düzeyde değildi. Zurin ise Helia'yla olan ilişkisi yüzünden güvenemeyeceğim bir noktadaydı. İkisine de güvenmediğime karar verdiğimde onlar da durumu anlamış bir şekilde yerlerinden kıpırdamadı. Zaten Zurin hâlâ şoku atlatamamış, Nyx'e teşekkür bile etmemişti. Yeni doğmuş bir ceylan gibi olduğu yerde titriyordu.

Cyra gözlerini devirerek odağı tekrar üzerine topladı. "Tamam artık size olan biteni açıklama vakti geldi sanırım. Bu iğrenç afallanmış suratlarınıza daha fazla katlanmak istemiyorum. Hem belki gerçekleri öğrendiğinizde bazılarınız diğerlerinin icabına bizden önce bakar. İşimizi kolaylaştırırsanız çok memnun olurum doğrusu." Gülümseyerek Raven'a döndü ve elini kızın omzuna yerleştirdi. "Raven, bu gece çok yoruldum. Durumu onlara sen açıklar mısın lütfen?"

Raven'ın gözleri bir anda canlanıverdi. Cyra'nın bir adım önüne çıkarken ifadesi ayna gibi dümdüz, bakışları buz gibiydi.

Kraliyet Okulu yeni dönem başlangıcı öncesindeki son Wisteria Diyar Konseyi toplantısı. Yirmi dört krallığa ait birer hükümdar. Kraliyet Okulunun yöneticisi ve bir tarih yazarı.

"Hepimiz burada olduğumuza göre artık toplantıya başlayabiliriz diye düşünüyorum." Profesör Melantha, her zamankinden çok daha resmi bir kıyafetle, bu sene Miath Krallığı'nda yapılmasına karar verilen toplantı için konsey salonunun ortasında dikiliyordu. Yirmi dört hükümdarın rahatlıkla oturabileceği çember şeklindeki ahşap masanın hemen ortasındaydı. Gösterişli takımı bir kraliçenininki kadar şık, bir kralınki kadar da sadeydi. Yaşının ağırlığına uygun bir kıyafet giymek

istemmiş, kraliyet terzileri ise bu konuda muhteşem bir iş çıkarmıştı. Diğer hükümdarlardan neredeyse bir farkı yoktu.

İlk konuşan Duogon Kralı oldu. Vahşi ve güçlü görünüşlü adamın odayı dolduran bir sesi vardı. "Öncelikle bugün burada toplanmamızın sebebini birçoğunuzun bildiğini düşünüyorum. Bitmek bilmeyen toprak savaşlarınıza, diğer krallıklardan sakladığınız ilaçlar ve tedavilere, gizlice yürüttüğünüz çocuk trafiğine ve nice affedilemez, hükümdarlara yakışmayan davranışlarınıza son vermek için buradayız."

Yazia Kraliçesi yerinde rahatsızca kıpırdandı. Kızına aktardığı pembe saçları kafasının hemen arkasında toplanmıştı. Saygılı olmak için uğraşüyor ama bu konuda zorlanıyor gibi görünüyordu. Diplomatik çabalar sarf etmekten bıkmış gibiydi, toplantı bitsin diye dört gözle bekliyordu sanki.

Perin Kralı, Locrid Kraliçesi ve Euitican Kraliçesi ise oldukça kayıtsız görünüyordu. Tarihsel ve coğrafi konumda Yazia'nın hükümdarlığına boyun eğen kraliyetlerdi bunlar. Yazia ile olan ortak sınırları, onun taht üstünlüğünü kabul etmelerini sağlamıştı, bu sayede Yazia ne derse onu kabul ederlerdi. Fikir belirtmek için hiçbir zaman öne çıkmazlardı. Farklı bir fikirleri olduğunda ise bunu önce Yazia ile paylaşır, ona ters düşmekten çekinirlerdi.

İterra Kralı ile Slonian Kralı arasındaki gerginlik ise tüm hükümdarlar tarafından hissediliyordu. Her zaman iyi bir müttefik olan iki krallığın arası son yıllarda fazlasıyla açılmıştı. İterra Kralı ziyaretlerini kesmeye başlamış, Slonian'a destek vermekten vazgeçmişti. Miath'a karşı tek başına savaşan Slonian ise kendini zor duruma düşüren İterra'ya fazlasıyla bilenmişti. Onun için kimbilir ne komplolar kuruluyordu. Krallığını sağlamlaştırmaya çalışan bir hükümdar hafife alınamazdı. Hem de her şeyi çoktan gözden çıkarmış, savaşta olan bir hükümdar asla.

"Diyar tarihinde asla verilmemiş bir karara imza atacağız," dedi Duogon Kralı sözlerine devam ederek. "Kraliyet Okulunun kurulduğu günden bu yana bu kadar büyük bir kararın verildiğini zannetmiyorum. Bugün, burada Wisteria'nın yeni tarihinin ilk adımını atıyoruz."

"Yetki çoktan gelmişti," dedi Vivalon Kralı. "Yirmi dört krallık sisteminin parçalanmaya başladığı çoktan belliydi, herkesi boğacak düzeye geldiğine eminim."

Duoğun Kralı başını sallayarak onayladı. Ardından diğer hükümdarlara bir bakış attı. Merak ediyordu, kararın kabul edilip edilmeyeceğini. Aynı zamanda bir ebeveyn olan bu hükümdarların vicdanlarını bir kenara bırakıp bırakamayacağını. "Profesör Melantha," dedi eliyle onu işaret ederek. Yaşlı kadına konuşması için yetki veriyordu.

Profesör bu yetkiyi memnuniyetle kabul ederek boğazını temizledi. "Kraliyet Okulunun ve çok kıymetli krallıklarınızın geleceği için bir fikir ortaya atıldı," dedi sert ve otoriter ses tonuyla. "Bu kararı dinlerken sizlerden açık fikirli olmanızı ve hemen bir karara varmamanızı rica ediyorum."

Ardından kendi çevresinde dönerek masanın etrafına bakındı. Konuşmayı başlatan kişi, daha doğrusu bu acımasız çözüm önerisinin anlatıcısı olmaktan rahatsızlık duyuyordu.

"Krallıkların hepsinin neredeyse aynı düzeyde yetkiye sahip olmaları, Wisteria'daki barışın sağlanmasını zorlaştırıyor. En güçlü olduğunu zanneden krallıkların kendi kafasına göre hareket etmesi sonucunda gereksiz kayıplar veriliyor ve gün geçtikçe her krallık daha fazla kendi içine çekiliyor. Diyar kutuplaşıyor, onları halkımıza ve masum insanlara oluyor."

Slonian Kralı, Profesör Melantha'nın sözünü kesti aniden. "Hepimiz ne kadar büyük bir batağa sürüklendiğimizin farkındayız profesör. Bize sorunları değil, sunacağınız olası çözümü anlatın."

"Aslına bakarsanız," diye devam etti Profesör Melantha. "Çözüm bana ait değil. Fikir ilk olarak Vivalon Kralı'ndan çıktı, ardından bazı krallıklar arasında tartışılarak birçoğu tarafından onaylandı. Burada oybirliği sağlamak için bulunuyoruz. Yeni bir çözüm üretmek için değil."

"Peki nedir o?" diye sordu Yazia Kraliçesi. Tırnaklarını gergin bir şekilde masaya vuruyordu.

"İzlenecek yol oldukça basit," dedi Profesör Melantha ve bir kere daha boğazını temizleyerek daha güçlü konuşmaya başladı. "Yirmi

dört krallığın üzerinde bir otoriteye ihtiyaç var. Tüm hükümdarların dinleyeceği, emirlerine boyun eğeceği ve en önemlisi tüm hükümdarlar tarafından kabul edilecek birine."

Opis Kraliçesi aniden yumruğunu masaya indirdi. "Bu saçmalık!" diye bağırdı. "Herkesin hemfikir olacağı bir otorite seçmemiz imkânsız! Hangi krallık seçilirse çevresindeki krallıkları fethetmeye çalışacaktır. En güçlü olmaya çalışırken amaçlarını kötü yönde kullanıp kullanmayacağını nereden bileceğiz? Böyle bir üstünlüğe müsaade etmeniz delilik olur! Üstün birini seçemezsiniz, hem öyle bir konum bile yok diyarda! Tarih boyunca da olmamış, krallar ve kraliçelerden üstün birine ne diyeceğiz ki?" Hırsla ayağa kalkarak sandalyesini geri ittirdi. Sandalyenin çıkardığı gıcirtı odayı doldururken Vivalon Kralı olduğu yerde rahatsızca homurdandı.

"Bir imparator."

Yazia Kraliçesi ekledi. "Ya da bir imparatoriçe."

Bir anda tüm masa kargaşaya kapılmıştı. Sandalyelerin itildiği, yumrukların masaya vurulduğu ve kimsenin dinlemeye tenezzül etmediği cümlelerin sarf edildiği bir kaos. Bu iş pek kolay olmayacaktı. Zaten kimse kolay olacağını düşünmemişti.

Duogon Kralı diğerlerinin susması için elini havaya kaldırdığında oda yavaş yavaş sakinleşmeye başladı.

"Bağırıp çağırmaya devam ederseniz hiçbir yanlışı durduramayız. Sizleri sakin olmaya ve birbirinizin söyleyeceklerini dinlemeye davet ediyorum. Adil bir karar vermeye çalışıyoruz ve bunu kaotik bir ortamda yapamayız."

Profesör Melantha onaylar bir şekilde başını eğdi. Duogon Kralı bu sefer onu dinlemelerini umut ederek yerine tekrar oturduğunda Nothersea Kralı söz aldı. "Zaten bizi buraya çağırmadan önce birçoğunuz kararını vermiş gibi duruyor. Davet edilmemizin tek sebebi oybirliğini kanıtlamak ve kararınızı resmiyete kavuşturmak. Koca bir ittifak kurmuşsunuz bile. Biz kabul etsek de etmesek de bu sonucu değiştirmeyecek."

Diğer hükümdarların hepsi onaylarken Profesör Melantha tekrardan söze girdi. "O halde size bu yolu nasıl izleyeceğimizle ilgili detaylı

bilgileri vermemize izin verin. İmparator veya imparatoriçe, bizzat sizin vârislerinizin arasından seçilecek ancak bu bir oyla veya taht savaşıyla yapılmayacak. Diplomatik bir süreç değil, bir ölüm kalım savaşı olacak. Bildiğiniz gibi, bu sene neredeyse hepimizin Kraliyet Okulunda birer vârisi olacak. Mükemmel bir şekilde tüm vârislerin yaşları ve sayısı okulun tam kapasite çalışması için izin veriyor. Biz de bu mükemmel zamanlamayı kaçırmamaya karar verdik. Yirmi dört krallığı kimin yöneteceğine biz değil, vârisleriniz karar verecek. Onları bir oyunun içine sokacağız. Sonunda yalnızca tek kişinin hayatta kalacağı bir oyuna. Böylece hem en güçlü hükümdarı kusursuz bir şekilde seçmiş olacağız hem de bunu en az hasarla yapacağız.”

“En az hasarla mı? Bizden çocuklarımızı ölüme göndermemizi istiyorsunuz ve buna en az hasar mı diyorsunuz?” diye söylendi Opis Kraliçesi. Bazı hükümdarlar ona katılan hafif mırıltılar çıkararak başlarını onaylat şekilde salladılar.

“Bunu savaşlarla hallettiğimizi düşünün majesteleri. Vârislerinizi göndermeyi reddederseniz tüm krallıklar birbirine girecektir. Miath, Slonian ve Iterra arasındaki gerginlikler zaten diyarı derinden etkiliyor. Serbest ticaretin son bulduğunu düşünün, deniz krallıkları tarafından köşeye sıkıştırıldığınızı. Yazia tüm bunlarla başa çıkabilir mi? Daha da önemlisi, milyonlarca masum insanın canına kıyılmasının yerine yalnızca bir vârisinizi feda edemez misiniz?”

“Belki de bunları nasıl idare edeceğinizi konuşmalıyız önce Profesör Melantha,” diye çıktı Yazia Kraliçesi. “Yirmi dört tane vâris birbirini öldürmeye çalışırken o okulun kontrolünü sağlamayı nasıl düşünüyorsunuz? Belki de okulun sınırlarına adım attıkları gibi birbirlerine saldıracaklar. Hem sizin de arada kaynmanız, yara almanız son derece muhtemel.”

“Çok basit,” diye yanıtladı Profesör Melantha. “Hiçbir krallık vârisine olacakları anlatmayacak. İlk kıvılcımı ben yakacağım, ardından vârislerin birbiriyle nasıl işbirliği yaptığını, kimin kime ihanet ettiğini ve en güçlüsünün hangisi olduğunu gözlemleriz.”

“Ya kaçmaya çalışırlarsa?” diye sordu Vivalon Kralı tok sesiyle.

Profesör Melantha gülümsedi. "Kaçamayacaklarından emin olabilirsiniz. Her zamanki kurallar geçerli olacak. Yalnızca bir hizmetçi. Silah yok, koruma yok. Yavaş yavaş hem muhafızlardan hem de yanlarında getirdikleri hizmetkârlardan kurtuluruz. Eğitimden onlardan yardım istendiğinde tam aksini yapar. Böylece vârislerin güvenebileceği tek kişi birbirleri olur."

"Bence çok mantıklı," dedi Slonian Kralı. Kızına olan güveni yüzüne yansıtıyordu. Bu savaşı rahatlıkla kazanacağından emin gibiydi. "Benim oyum evet."

Miath Kralı derin bir nefes aldı. Karar vermekte güçlük çekiyor gibiydi. "Benim iki tane oğlum var. Biri tahtın gerçek vârisi ancak diğeri bir piç. Onun ölmesini istiyorum. Bunu ayarlayabilir misiniz Profesör Melantha?"

"Elbette majesteleri ancak asıl oğlunuz için müdahalede bulunmam. Bu kurallara aykırı olur."

Miath Kralı kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Kibirli bir gülüştü bu. Sanki profesörün söylediklerini komik bulmuştu. "O kendi başının çaresine bakacaktır profesör."

Profesör Melantha, Miath Kralı'nın teklifini başıyla onayladı. Diğer hükümdarlardan da bir itiraz gelmeyince Miath Kralı boğazını temizledi. "O halde benim oyum da evet. Bir imparatora ihtiyacımız var. Savaş, krallığımızı da halkımızı da çok yıprattı. Diyara barış gelmesinin vakti artık."

Douven Kraliçesi solgun yüzünü Miath Kralı'na çevirdi. Omuzları çökük duruyordu yaşlı kadının. Fark edilmeye çalıştığı anlarda bile o kadar görünmezdi ki konuşana kadar varlığını belli etmemişti bile. Kırmızıya yüz tutmuş göz çevresi, mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Tiksinti dolu yüz ifadesi, söyleyecekleri hakkında az da olsa bir fikir sahibi olmayı sağlıyordu. "Acımasız ebeveynlersiniz siz. Kendi çocuklarınızı, kendi kanınızı nasıl böyle ölümcül bir plana dahil edebilirsiniz?"

"Artık bu planı iptal etmek için çok geç majesteleri," dedi Duogon Kralı. "Hayır oyu verebilirsiniz ancak oybirliğinin sağlanması durumunda vârisinizi göndermek zorundasınız."

"Benim hâlâ imparatora güvenme konusunda şüphelerim var. Bir sonraki imparator ne zaman seçilecek? Kazanan krallık ne kadar

âretliğine diyara hükmetme hakkına sahip olacak?" diye sordu Yazia Kraliçesi.

Profesör Melantha memnun bir şekilde cevapladı. "Yeminler edilecek. Söz verilecek ve bir anlaşma sağlanacak. İmparatorun tüm yetkilerinin açık bir şekilde yazıldığı bir yasa hazırlanacak. Bu yasaya aykırı gelinmesi durumunda seçilen krallık her türlü saldırıya açık hale gelecek ve hepimizin işgal hakkı olacak. Bir sonraki imparator konusunda, imparatorun memnun kalınması halinde çocuklarına yetki devredilebilir, aksi takdirde ise bir seçime daha karar verilebilir."

"Yani bir sonraki imparator seçimine gönderecek vârislerimizin olması için tavşan gibi yavrulamamız gerektiğini söylüyorsunuz, öyle mi profesör?" Konuşan Douven Kraliçesi'ydi.

Profesör Melantha hafifçe güldü. "Böyle yapmanız gerektiğini söylemiyorum majesteleri ancak krallığınızın iyiliği için vâris sayısını artırmamızda yarar var."

"O halde her şey açık ve net," diye söze girdi Duogon Kralı. "Vârisleriniz bu sene Kraliyet Okuluna katılım sağlayacak. Her krallıktan bir, Miath'tan ise iki vâris imparatorluk konumu için savaşıyor. Hiçbir hükümdar, vârisine bunu anlatmayacak ve hak eden kazanacak. Oynamaya geçelim. Evet diyenler?"

Vivalon Kralı, Duogon Kralı, İterra Kralı, Miath Kralı, Slonian Kralı, Nuhan Kralı, Ocreya Kraliçesi, Quarith Kralı, Krazir Kralı, Fvaria Kralı, Waitha Kraliçesi, Locrid Kralı, Cisenil Kraliçesi ve Nilisa Kralı.

On dört oy.

Hayır diyenleri saymaya gerek bile kalmamıştı. On dört krallık, savaşlar vermektense vârislerini ölüme yollamayı kabul etmişti. Şimdi bu, tüm krallıkların omuzlarına binmiş bir yükü. Kargaşa, daha küçük bir kargaşayla son bulacak, bir ölüm, milyonların ölümünü üstlenecekti ve bir hükümdar tüm diyara hükmedecekti.

Vârisler şok olmuş gibi görünüyordu. Cyra ve Eira hariç elbette. Çünkü onların her şeyden çoktan haberi vardı.

"Dur bir saniye," diye söylendi Zurin titreyen bir ses tonuyla. Yüzündeki dehşet, habersiz olduğunun bir kanıtıydı. "Şimdi

ailelerimizin bizi buraya birer piyon olarak mı gönderdiğini söylüyorsun?”

Raven başıyla onayladı. “Ailelerimizin haberi vardı. Tüm kralar ve kraliçeler, bu oyunun başında. Profesör Melantha ve diğer eğitmenler de aynı şekilde. Hepsi bizi birbirimizle savaşmamız için zorluyordu. Bu nedenle hizmetkarlar okuldan çıkarıldı. Muhafızlar zehirlendi ve olan biten her şeyin okul içinde döndüğünden emin olundu.”

“Peki ya Schefflera Findk Chnnovnez? O da mı okulun uydurmasıydı?” diye sordu Nefeli.

Cyra hevesle söze girdi. “Ah hayır, o yalnızca benim oyuna birazcık tat katmaya çalışmamın bir sonucuydu. Ve elbette Irithel’i zor duruma düşürüp onunla eğlenmek istemiştim ama siz dâhilerin hiçbiri isteğimi yerine getiremedi.”

“Irithel?” diye sordu Nefeli, hayatında hiç duymadığı bir yemeğin ismini söylüyormuş gibi.

Cyra heyecanla başıyla onayladı. “Evet, Irithel,” dedi beni işaret ederek. Tüm gözler bana doğru döndüğünde buharlaşıp yok olmak istedim. Buraya kadardı. “Üvey kardeşim olur kendisi. Aynı zamanda Reika Antonella’nın da üvey kardeşi. Babamın kaçamaklarından doğan bir hata işte.” Öylesine küçümseyici bir tavırla bakıyordu ki bana, içimden üstüne saldırmak, nefes alamadığından emin olana dek laflarını teker teker boğazına sokmak geliyordu.

“Senin baban,” dedi Nefeli parmağıyla Cyra’yı işaret ederek, ardından bana doğru döndürdü. “Ve Reika’nın annesinin kızı mısın sen?”

Başımınla onayladığımda düzgün düşünemiyordum. Nyx gürültülü bir kahkaha kopardı. “Bu oyundan sağ çıksak bile akıl sağlığımızın hayatta kalabileceğini hiç zannetmiyorum. Irithel Lovell demek? İki krallığın birden vârisi. Reika’yı çoktan öldürdüğünü varsayıyorum yoksa buraya gelmeye cesaret edemezdin. Ama asıl soru bu değil. Gerçekten bir prenses olduğunu nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum,” dedim. Bu beni bir canavar yapsa da kabul etmişim işte. “Buraya geldikten sonra öğrendim. Amacım yalnızca Reika’yla olan benzerliğimizi kullanarak onun yerine geçmekti.”

"Ardından bir prensle evlenip daha fazla güç elde edecek, bir kraliçe olacaktın," diye sesli bir şekilde düşündü Nefeli. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerinde tiksinti görmeyi beklerken hayranlıkla karşılaştım. "Dâhice."

Bir anda hükümdarlar tarafından dövüştürülmek üzere bir okula kapatıldığımızı unutmuştuk bile. Konu bana ve okula gelişime dönmüştü. Elbette sindirecek çok fazla bilgi vardı. Prenseslerin birçoğu çok üstüne şok geçiriyordu ancak konuşulması gereken konu ben değildim. En azından şimdilik.

"Biliyordum," dedi Saige bir anda. Parçaları bir araya getirirken meşgul olan zihni ihaneti işleyememişti belki de henüz. Ya da belki bir büyük ihanet şimdilik onun için yeterliydi ve zihninde bir ikincisine henüz yer yoktu. "Fazla iyi dövüştüyordun. Fazla dikkatli ve tetikteydin. Her şeyi gözlemliyordun çünkü nasıl prenses olunacağına dair en ufak bir fikrin yoktu. Vücudundaki izler... Onları yanlış yorumladım, değil mi?"

Başımınla onaylayınca Saige hüznüyle yere baktı. "Anlaşılan yanlış yorumladığım çok fazla şey varmış." Bakışları Eira'yı bulunca beyaz saçlı prenses gözlerini kaçırdı. Kendini saklamaya çalışıyormuş gibi kollarını karnında birleştirip büzüştü.

"Kimlerin haberi vardı?" diye sordum Cyra'ya.

Sarışın prenses düşünceli bir tavır takındı. "Helia ve beni zaten biliyorsun," dediğinde Zurin'in göğsünü tuttuğunu fark ettim. Yaralanmış gibi avcunu bastırıyordu kalbine.

"Helia mı? O da mı bu işin içinde?" Afallamış görünüyordu. Bir anlayışına onun bilmediği gerçeğini tamamen unutmuştum.

Cyra onu umursamadan devam etti. "Njera'yla Fintan'ın haberi vardı. Niss yanlışlıkla öğrendi. Onun haricinde birkaç kişi daha biliyor ancak size söyleyip sürprizi bozmak istemem."

"Ne sürprizi?" diye sordu Saige öfkeyle. Bakışlarından haklı bir nefret akıyordu.

"Oyun hâlâ bitmedi Saige. Birimiz sağ kalana kadar devam edecek. İmparatoriçe olmak gibi bir isteğin yoksa hemen şimdi kendini şu camdan atabilirsin. Gerçekten. İşimizi kolaylaştırmış olursun.

Ancak aksi takdirde ne yazık ki dövüşmen gerekecek. Hayatta kalmak istiyorsan kaçacaksın."

Zurin şaşkın ve endişeli görünüyordu. Yüz ifadesi odasından çıktığından beri düzelmemişti. Zavallı kız önce bıçaklanmanın etkilerinden dönmüş, sonra sevgilisinin olduğunu zannettiği insandan çok daha farklı ve çok, çok daha kötü olduğunu öğrenmişti. "Kimden kaçacağız?"

Cyra gülümsedi. "Finale hoş geldiniz."

Boğulacak gibi olduğumu hissettim. Aynı anda açılan kapılar dikkatimi dağıttı. Hangi tarafa döneceğime karar vermeye çalışırken zihnimde alarm çanları çaldı. Tehdidin geldiğini hissedebiliyordum ancak en kötüsü savunmaya geçmek için hazırlanamayacak kadar hızlı gelmesiydi.

Zaiden'la Eryx, bizim odamızdan dışarı fırladığında kılıcımı çekmek için hızla davrandım ancak kollarım engelleniyordu. Bir güc hareket etmemi kısıtlarken bunların beni tutan eller olduğunu fark ettim. Gözle görülür ancak akla sığmaz bu kaosun ortasında, iki güçlü kol bileklerimden yakalamıştı beni. Ellerim belimin arkasında birleştirilirken çırpınarak beni tutanın kim olduğunu anlamaya çalıştım. Vücudum gerginleşirken kanımın damarlarımda hızla aktığını hissettim. Korku ve adrenalın tüm bedenimi ele geçirirken çırpındım ve sonunda kim olduğunu görebildim.

Drystan hemen arkamda, bedenimi kontrol altına almaya çalışıyordu. Bağırđım, çırpındım ve kurtulmak için elimden geleni yaptım ancak beni fazlasıyla hazırlıksız yakalamıştı.

"Drystan!" diye bağırđıđımda sırtımı göğsüne yapıştırdı ve daha da fazla sıkıştırarak beni hareketsiz bıraktı.

Zaiden'la Eryx önceden planlanmış gibi direkt olarak Saige'in üzerine çullanmıştı. İki prens Saige'i zapt etmeye çalışırken Raven'in odasından da Helia çıktı ve direkt olarak Zurin'i hedef aldı. Zurin bir saniye bile direnmedi. Bu Helia'yı şaşırtmışa benziyordu ancak yine de durmadı. Belinden çıkardığı bir halatla Zurin'in kollarını arkadan bağlarken Zurin ellerini arkada hareketsiz tutarak ona yardım etti.

Normal şartlarda Zurin'e direnmesi için bağırdım. Hareket etmesi ve kendisini savunması için ne gerekirse söyledim ancak şu anda bunların hiçbirine kafam basmıyordu. Odaklanabildiğim tek şey beni kıstırmış olan Drystan'dı.

Bunun bir rüya olmasını diledim. Yaşlı Kuzgun'da geçirdiğim günleri özleyeceğim asla aklıma gelmezdi ancak özlüyordum işte. Üstümün sürekli kanla kaplı olmasını ve saçlarımın kendi renginden daha kızıl olan kanla birbirine yapışıp sertleşmesini istemiyordum. Bu lanet okulun duvarlarının rengini daha fazla görmek istemiyordum. Sevmek ve ihanete uğramak istemiyordum.

Çırpınmayı bıraktığımda Drystan nazikçe kulağıma eğildi. Başımı sallayarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak buna izin vermedi. "Sakin ol Irithele," dedi fısıltıyla. "Bana güven." Ardından tepki vermemi beklemeden diğerlerine seslendi. "Halat!" diye bağırdı Helia'ya doğru. Helia çoktan işini bitirmiş, Nefeli'ye geçmişti.

Kestiği halatın kısa bir parçasını Drystan'a fırlattığında Drystan onu havada yakaladı ve benim bileklerimin etrafına dolamaya koyuldu. "Her şey planın bir parçası," diye mırıldandı bir kez daha ve halatı düğümledi. Düğümlerken bileğimle halatın arasına bir parmağını yerleştirerek sıkı bağlamadığından emin olmaya çalışmıştı. Hâlâ benim tarafımdaydı. Hâlâ Gölge Prens'imdi. Neler olup bittiğini anlamasam da bu bana o kadar iyi gelmişti ki umudun yeniden vücudumda yeşerdiğini hissedebiliyordum.

Dakikalar içinde Saige, Nefeli, Zurin, Nyx ve ben halatlarla etkisiz hale getirilmiştik. Ayaklarımız değil, yalnızca ellerimiz bağlıydı. Saige'le benim silahlarımızı da almamışlardı. Unuttuklarını düşünerek rahatladım ve ne isterlerse onu yapmaya karar verdim. Hayatımda ilk defa birine körü körüne güveniyordum. Drystan her ne planladıysa işe yarasa iyi olurdu, aksi takdirde bugün, her ikimizin de sonu olabilirdi.

Cyra boğazını temizleyerek kapıya doğru yürümeye koyuldu. "Zayıf halkalarıelediğimize göre onların icabına bakıp benimle avluda buluşun. Fazla uzadı bu iş, artık eve dönmek

istiyorum.” Ardından Raven’la Eira’yı da yanına alarak ortak salonu terk etti. Adımlarının sesi yavaş yavaş yok olurken prensler bir süre bekledi.

Sessizlik odada işitilebilen tek şeyken Zurin derin bir nefes aldı. “Bizi öldürecek misiniz?” diye sordu titrek bir sesle.

Helia ona umursamaz bir ifadeyle baktı. “Hayır,” dedi. “Bu hale gelmeniz güçsüzlüğünüzü kanıtlamak için yeterli. Sizi bir odaya kapatacağız ve ardından aramızda dövüşerek en güçlü olanı seçeceğiz.”

İşte o sırada zihnimde bir yıldırım çaktı. Bir imparatora ihtiyaçları vardı ancak bunun bir çift olamayacağını kimse söylememişti. Hatta bir çift olması, diğer tüm krallıkların daha çok işine gelecekti. O halde Cyra ve Helia işbirliği yapmış olmalıydı. Cyra imparatoriçe, Helia imparator olacaktı. Drystan’ı ise Helia ikna etmiş olmalıydı. Daha doğrusu ikna ettiğini zannediyordu. Ağabeyi olarak Drystan’ın onu koruyacağını ve bu yolda can vereceğini tahmin ediyordu. Böylece tam üç vâris, diğerlerine karşı büyük bir güç oluşturuyordu. Nefeli’nin haberi olmadığına göre Kaius’un da yoktu. Hatta muhtemelen burada olmayan diğer prenslerin hiçbirinin haberi yoktu. O halde en güçlü düşmanları Zaiden’di. Zaiden’in karşısında Helia ve Drystan olduğunda Zaiden’in hiçbir şansı kalmıyordu. Her türlü oyunun kazananı Cyra ve Helia oluyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse her şeyi son derece zekice planlamışlardı. Çiftleri ayırmışlar ve böylece rakiplerini bölmüşlerdi. İhanet etmelerini sağlayarak onları en derinden parçalamışlar ve birlik olarak tekli tüm tehditlere karşı gelebilecek güce ulaşmışlardı.

Ancak hesaba katmadıkları bir şey vardı. Beni ve Drystan’ı unutmuşlardı. Bizi ayırmaya çalıştıkları her seferinde birbirimize daha çok bağlandığımızı anlamamışlardı. İhanetlerinin, aramızdaki bağı kuvvetlendirdiğini tahmin edememişlerdi. Cyra ve Helia’ya karşılık, Irithel ve Drystan vardı.

“Gitme vakti,” dedi Eryx, Nyx’i itekleyerek.

Pembe saçlı prenses hepimizi şaşırtan bir şey yaparak Eryx’in ayaklarına tükürdü. “Cehenneme kadar yolun var.”

Eryx'in burun derinlikleri genişlerken gözleri kocaman oldu. Nyx'in güzeller güzeli suratına indirdiği tekmeyle yerimden fırladım. Öyle hızlı atılmıştım ki Drystan beni yakalayamamıştı.

Yere yığılan Nyx'in üzerinden zıplayarak tüm bedenimi Eryx'e savurdum ve genç prensle aynı anda yere yuvarlandık. Ellerim olmadan dövmüşmeyi bırakın, dengede bile duramıyordum ancak bu Eryx'in üzerinde tepinmem için bir engel değildi. Dirseklerimi karnına savururken dizimle de bacaklarının arasını ezmeye çalıştım. Elbette çok kısa bir süre içerisinde Drystan beni kucağına alıp uzaklaştırmıştı bile.

Eryx acı içinde yüzünü buruşturdu. "Seni orospu."

Ayağa kalkıp kılıcını çektiğinde Drystan beni kolunun arkasına aldı. Drystan'ın korumacı tavrı Eryx'i dirseğim sayesinde patlayan dudağına rağmen gülümsetti. "Bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum piç prens."

"Öyleyim," dedi Drystan elini hafifçe havaya kaldırarak. "Ancak önce biraz onunla eğlenmek istiyorum. Sonra istediğini yapabilirsin."

Uzun bir sessizlik sonrasında Eryx kılıcını kınına yerleştirdi. "Öyle olsun," dedi. "O halde diğerlerini toplayın da sınıflardan birine kapatalım."

"Aslında," dedi Zaiden ilk defa konuşarak. "Ben de bunu bir süredir gözüme kestirmiştim." Elleri Saige'in omuzlarındaydı. Zaiden'in sözlerini duyduğu gibi ürperen Saige korkuyla bana baktı.

Eryx gözlerini devirerek yanıtladı Zaiden'i. "Ne halt yediğiniz umurumda değil, işiniz bitince onları da bir yere kapatın ve avluya gelin yeter."

Ardından Saige ve benim haricimdeki diğer prensesleri kollarından tutarak merdivenlerden indirmeye koyuldular. Kızların boğuk haykırırları kulaklarımı tırmalıyordu. Yanıtsız kalan yardım çağlıklarını duymamak için kulaklarımı kesmeyi diledim. Hiçbirinin sesi duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar gözlerimi yumdum ve bekledim. Kalp atışlarım dışında başka hiçbir şey kalmayınca nefret ettiğim dünyaya tekrar baktım.

“Kütüphaneye gidelim,” dedi Drystan. Tam ona dönüp onaylayacaktım ki bana değil, Zaiden’a döndüğünü fark ettim. Zaiden başıyla onayladığında hâlâ oyuna devam edip etmediğini anlayamamıştım. Zaiden’la işbirliği yapması son derece düşük bir ihtimaldi. Dolayısıyla role devam ediyor olmalıydı. Onu ve kendimi tehlikeye atmamak için sessiz kalmaya karar verdim.

Drystan bana yaklaştığında ondan çekiniyormuş gibi davrandım. Gölge Prens bir anlığına afalladı ve ardından gülümsedi. “Endişe etme prenses, Zaiden bizim tarafımızda.”

Tek kaşımı kaldırarak Zaiden’a baktım. “Zaiden mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Cyra’nın bizim tarafımızda olduğunu söylese muhtemelen daha az şaşırırdım.

Zaiden kafasını hafifçe yana yatırarak gülümsedi. “Sandığın kadar da iğrenç biri değilmişim, öyle değil mi Irithel Lovell?” Ardından Saige’in omuzlarındaki ellerini kaldırıp bir bıçak çekti. “Sert davranışlarım için çok üzgünüm Siyah Kuğu.”

Bileğindeki halatlar kesilip çıkarıldığında Saige hâlâ şaşkınlıkla etrafa bakınıyordu. “Yani sen, pislik bir şerefsizin teki değilsin, öyle mi?” diye sordu Zaiden’a. Zaiden kibirli bir şekilde gülümsedi ve başıyla onayladı.

“Sen de iki krallığın birden vârisisin, Cyra’nın üvey kardeşisin ama Reika değilsin. Irithel’sin,” dedi bana doğru parmak sallayarak. Ben de başımla onaylayınca bu sefer parmağını Drystan’a yöneltti. “Sen de Reika’ya, pardon Irithel’e ihanet etmedin. Bizim tarafımızdasın. Ve Eira’nın bana ihanet ettiği lanet olası bir oyunun içinde sağ kalmamız gerekiyor. Doğru mu?” Başını sallama sırası Drystan’daydı. Ancak bunu yaparken o kadar hafif bir şekilde salladı ki kafasını neredeyse fark edilmiyordu.

Saige derin bir nefes alıp verdi. Gözlerini kırıştırdı. “Tatile ihtiyacım var.”

“Sana buradan çıkınca güzel bir tatil ayarlarız Siyah Kuğu ancak şimdi harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi Zaiden ve belindeki kılıcı çekip Saige’e uzattı. Saige onay almak istiyormuş gibi bana döndüğünde omuzlarımı silkmekle yetindim. Başka bir şansı yokmuş gibi

kılıcı aldı. Belki de yoktu. Mevcut durumda buradan çıkmamızın tek yolu savaşmak gibi görünüyordu ve öyle de yapacaktık.

"Bize biraz izin verir misiniz?" diye sordu Drystan ve beni kolumdan çekerek en yakın odaya soktu. Ardından kapıyı örttü. Ellerini yanaklarıma yerleştirip hızlı, sıcacık bir öpücük kondurdu dudaklarıma.

"İyi misin?" diye sordu endişeli gözlerle. Hemen arkasından ellerimi yakalayıp bileklerimi nazikçe okşadı. "Çok canını yakmadım değil mi? Mümkün olduğunca gevşek bağlamaya çalıştım ama inandırıcı gözükmesi gerekiyordu."

Ellerimi onunkilerden çekip boynuna yerleştirdim. "Gayet iyiyim Drystan ama anlayamıyorum. Haberin var mıydı tüm bu olaylardan? Yirmi dört krallığın ve okulun bu işte bir parmağı olduğunu biliyor muydun?"

Drystan şiddetle başını iki yana salladı. "Sen gittikten sonra Kaius'la Vron odama geldi. Helia onları bana olan biten her şeyi anlatmaları için tembihlemiş. Tüm planları, hükümdarların kararlarını ve ittifaklarını anlattıktan sonra bana seçim şansı sundular. Ya onlara yardım edecektim ya da beni orada öldüreceklerdi. İkisi de son derece hazırlıklı gelmişti, üstelik senin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden onlara taraf değiştirdiğimi ve yardım edeceğimi söylemek zorunda kaldım. Sadakatimi ölçmek için seni yakalamam gerektiğini söylediklerindeyse mecburen kabul ettim. Bundan daha fazlasını talep etmedikleri için şanslı olduğumu bile söyleyebilirim."

"Kaius'la Vron da mı işin içindeymiş?" diye sordum hüzünlü bir şekilde. "Şimdi neredeler?"

"Cyra'nın yaptığı plana göre görevleri Faldo'yu yakalamakmış. Veya öldürmek. Hangisini yaptıklarından emin değilim."

Bunları söylerken yutkunmakta zorlanıyormuş gibi duraksadı. İçini çekti. Gözleri biraz daha keskinleşmiş gibiydi. Zihninde milyonlarca düşüncenin döndüğü belli oluyordu. Ellerimi çenesinin hemen altından çekerken hızlı bir öpücük kondurdu başparmağının kenarına. Sonra korkusuz ve kararlı bir şekilde bana baktı. "Kaçabiliriz," dedi. "Birlikte."

"Kaçabiliriz ama birbirlerini kestikten sonra bizim için de gılecekler Drystan. Sonsuza kadar saklanamayız, bunu biliyorsun. Ve korumamız gereken dostlarımız var." Birkaç saatliğine saklanabilir, dik elbette. Devasa bir okuldu burası ancak bu oyuna bir kazanım gerekiyordu. Şimdi kaçsak bile önünde sonunda dövüşmek zorunda kalacaktık.

Drystan'ın dudakları, içime işleyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamamen kaçmaktan bahsediyorum Irithel. Cyra, Helia ve diğerleri kazanmakla kafayı bozmuş durumda. Burayı terk ettikten sonra bizi ölü ilan edip zaferlerini kutlarlar. Biz de o zamana kadar çoktan ormanı yarılmış oluruz. En yakın krallık Iterra. Ama oraya gitmek istemezsen Bracia'ya da gidebiliriz. Yanımıza birkaç parça mücevher alır, sıfırdan bir yaşam kurarız. Krallıklarımızda olmadığımız sürece kimse bizi tanımaz Irithel. İsimlerimizi değiştiririz. Uzun zamandır yaptığım gibi yalnızca etrafta kimseler yokken gerçek adınla hitap ederim sana. Hiçbir şeyi düşünmemize gerek kalmaz. Diğer varisler her ne yapmak istiyorsa onu yapmaya devam eder. Bizim belki bir çiftliğimiz olur. Tavşanları sever misin? İstedğin kadar tavşan besleyebiliriz. Sıradan insanlar olarak sıradan bir yaşam kurarız. Kaostan, ihanetlerden ve bu taht kavgalarından uzakta. Ne dersin Irithel? Evet, de. Evet, de ve beraber tüm acılardan uzaklaşalım."

Nefesim göğsümü delip geçerken düşüncelerimde boğuluyordum âdeta. "Drystan, ben... Yapamayız. Burada olmamızın bir sebebi var. Hissedebiliyordum, bu okulda beni çeken bir şeyler vardı hep. Adına kader mi dersin yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama buraya gelmemin bir sebebi varmış gibi hissediyorum. En başından beri. Elde etmek istediğim güce hiç bu kadar yakınlaşmamıştım. Sen ve ben, ikimizin de buna ihtiyacı var. İkimiz de hak ediyoruz ve artık hak ettiğimizi almamızın zamanı geldi."

Bedenim titriyordu. Şimdiye dek bana sunulan olmakla, bir hüç ya da bir başkası olmakla işim bitmişti.

Bunu fark eden Drystan beni göğsüne doğru çekti ve ona yaslanmamı sağladı. Kafamın üzerine yerleştirdi çenesini. "Irithel," diye mırıldandı nazikçe. Saçlarıma bir öpücük kondurduktan

sonra eliyle onları yavaşça okşadı. “Keşke başka şartlar altında tanışabilseydik.”

Göğsünden çekilip gözlerine baktım. Simsiyah gözleri parıltıyordu. Yuva ve güven dolu kokusu burnuma doluyordu. “Ben tanıştığımız her andan çok memnunum Drystan. Bu okulda seninle defalarca tanıştım ve hiçbirinden pişman değilim. Dans salonunda centilmenliğiyle tanıştım. Adımı ilk söylediğin gün güvenilirliğiyle tanıştım. İnsanlara nasıl yaklaştığını fark ettiğim günlerde merhametle tanıştım. Kendini zehirlediğin gün fedakârlığıyla, sana katil olduğumu söylediğimde anlayışınla, seni öptüğümde aşkıyla tanıştım. Şu ana kadar hiç söylememiştim sanırım ama bu da ona onu sevdiğimi söylediğim Drystan’la tanıştığım an. Seni seviyorum Gölge Prens.”

Dudaklarını benimkilerle buluşturduğunda gözlerimi sıkıca yumarak bir anlığına her şeyi unuttum. İçinde bulunduğumuz oyunu ve acımasız vârisleri, hepsi zihnimden silinip giderken kalan tek şey Gölge Prens oldu. Drystan’ın dudakları sahip olduğum tüm acıyı, kederi ve kafa karışıklığını vücudumdan silip atarken kendimi tekrardan zinde hissettim. Bu oyunu kazanabileceğimi ve istediğim güce sahip olabileceğimi anladım. Parmaklarımin uçları, güce karşı duyduğum arzuyla karıncalanırken geri çekildim.

“Ben de seni seviyorum prenses. Hadi şimdi gidip seni imparatoriçe yapalım.”

Bölüm 21

KIRILGAN KILIÇLAR

Drystan gülümsedi ve beni odadan çıkarmak için elimden tuttu ancak bir anlığına duraksadıktan sonra, "Drystan," dedim.

Bana döndü. "Evet prensesim?"

Simsiyah saçlarının gölgesindeki gözleri sevgiyle parlıyordu. Bakışları tüm vücudumu harekete geçiriyordu âdeta, hiç tatmadığım duyguları hissettiriyordu bana. Ömrüm boyunca bildiğimden çok daha fazlasının mümkün olduğunu söylüyordu. "Evlen benimle."

Drystan hafifçe kıkırdadı. "Ne? Başına bir darbe falan mı aldın yoksa?"

Kolundan tutup onu tekrar kendime doğru çektim. "Bir düşün Drystan. Cyra ve Heliâ'nın diğer vârisler üzerinde üstünlük sağlamanın tek sebebi güçleri. En büyük krallıklardan ikisini temsil ediyorlar ve bu yüzden hepsi onlar ne derse dinliyor. Iterra ve Miath'in karşısına Iterra, Slonian ve Miath olarak çıkabiliriz. Üç krallığın hükümdarı olarak sahip olabileceğimiz gücü bir düşün. Yalnızca senin ve benim. Onlara bizi desteklemeleri için karşı konulmaz bir sebep sunmuş oluruz."

Drystan kısacık bir süre duraksadı. Birkaç kere ağzını açıp kaptırsa da homurtular haricinde ses çıkaramıyordu. Tek başarabildiği şey sırtıtmaktı. Başını bana inanamıyormuşçasına iki yana salladı. "Haklısın prenses. Çok mantıklı bir hamle olur ancak evlilik teklifi için benim kafamda çok daha romantik bir senaryo vardı. Hayatta

kalmaya çalıştığımız deli bir oyunda savaşa girmeden hemen önce yangından kaçır gibi evlenmeyi düşünmemiştim."

Boğazımı temizledim. "Yani bu, bana evlenme teklif etmeyi planladığın anlamına mı geliyor?"

"Elbette prenses. Sana olan sevgim tarih kitaplarına yazılmak istenecek ama sayfaların yetmeyeceği türden. Aşkımı kâğıda dökmek isteseler diyardaki tüm ağaçları tek tek doğramaları gerekir ancak bu bile yeterli olmaz." Ardından odanın içinde dönmeye başladı. Belli ki bir şeyler arıyordu.

Bulduğunda minik bir zafer sesi çıkardı. Parmaklarının arasında gümüş ve siyah renkli bir yüzük duruyordu. İnce yapılı yüzük, minyatür bir tacı andırıyordu. Ucunda siyah renkli tek bir taş vardı, etrafında ise onu taş gibi gösteren kıvrımlar. "Bunun kime ait olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Başımı hayır anlamında salladığımda umursamazca omuzlarını silkti. "Artık senin."

Ardından hiç beklemediğim bir şekilde önümde diz çöküverdi. "Irithel Lovell, seni seviyorum. Bunu söylemekten asla bıkmayacağım çünkü seni çok seviyorum. Bir insan olarak, prenses olarak, sahtekâr olarak veya savaşçı olarak... Olduğun her şeyle seviyorum seni. Seni, prensesimi ve gelecek kraliçemi, imparatoriçemi kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. Bana hiç sevilmediğim bir dünyada sevgiyi tattırdın. İstenmediğimi zannettiğim bir diyarda istendiğimi gösterdin. Değerli olduğumu anladım senin sayende ve hayatımın kalanı boyunca bunun için sana teşekkür etmek istiyorum. Sevmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu seninle öğrendim ve tüm diyara öğretmek istiyorum."

Yüzüğü nazikçe parmaklarının ucuna doğru getirirken dirseğini dizine dayayarak destek aldı. "Irithel Lovell, benimle evlenir misin?"

Tahmin ettiğimden çok daha derin duygular içerisindeydim. Bu okula yalnız olmayı hayatımın merkezine alarak gelmişim. Sevginin ve sevilmenin insanı zayıf düşürdüğüne dair güçlü bir inancım vardı. Çünkü sevgi, hangi türde olursa olsun, bana hiçbir zaman acıdan öte bir şey getirmemişti. Ancak Drystan, bu fikrimi yavaş yavaş yıkmıştı. Bana sevmenin zayıflık olmadığını, beni daha güçlü kılabileceğini

göstermişti. Yutkundum, evlenme teklifini kabul edersem, şu ana kadar kaldırdığım birçok kalkanımı parçalayacağımı biliyordum. Yıllardır kendime tembihlediğim onlarca sözü, yüzlerce gerçeği ve binlerce ihtimali silip atacaktım.

Ancak hiç kimse bana Drystan gibi hissettirmemiş, aile hissi yaşatmamıştı. Kimse bana annemin ve ağabeyimin sevgisini bu kadar hatırlatmamıştı. İyileştirici bir sevgiydi onunki. Zayıf düşüren değil, güçlü kılan türden bir sevgi.

Gölge Prens'in gözlerinde umut görüyordum. Koşulsuz sevgi, bir yuva hissi. Her şeyin yoluna gireceğine ikna eden umut dolu bakışların hemen ardında gördüğüm şey güvendi aynı zamanda.

Kendime gelmek için yutkundum ve bugüne kadar sahip olduğum tüm korkuları sindirdim.

"Evet."

Drystan hızla parmağıma yüzüğü geçirdikten sonra beni kollarının arasına aldı. Dudaklarımı, alnımı, burnumu, yanaklarımı, boyunumu ve ellerimi öptü. Her noktama minik öpücükler kondururken aynı anda tek eliyle belimden tutup havaya kaldırdı beni. İlk defa her şeyin yolunda gideceğinden emin hissediyordum. Bu savaşı kazanacaktık. Drystan'ın dediği gibi, ben onun kılıcı olacaktım, o da benim kalkanım.

Bir kere daha dudaklarını benimkilere bastırduğunda kapı aniden gürültüyle açıldı. "Çifte kumrular, romantizminizi bozmak istemem ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Saige'in ısrarları üzerine kıyafetimi değiştirmeyi kabul ettim. Üstümdekilerin dövüşmek için rahat olmadığını söylemesi ikna olmam için yeterli gelmişti. Diğerleri ellerini, yüzlerini yıkarken siyah renkli, en sade ve en düz elbiseyi çıkardım dolaptan. Saige de aynı şekilde geceliğinden kurtulmuş, siyah renkli bir elbise geçirmişti üzerine. Onunkinin aksine benimkinin askıları ince geliyordu ve yakası keskin bir şekilde iniyordu. Aynı zamanda Saige'in elbisesinin eteklerinde bacaklarını rahat hareket ettirebilmesi için açıklıklar vardı. Çok

mantıklı olduğunu düşünerek ben de aynı şekilde yırtıklar açmaya karar verdim. Yeniden belime yerleştirdiğim kılıcımın yanındaki hançerimi çıkararak eteği bacağıma hemen üstünden yere kadar, iki taraftan da yırttım. Artık hareketlerim çok daha rahattı.

Saçlarımı Cyra'nın tokalarından birini alarak kafamın hemen arkasından, tepeden sıkıca ördüm. Böylece yüzüme düşüp durmayacak, hamlelerimi kısıtlamayacaktı. Görüşüme en çok ihtiyacım olacak anlardan birine girmek üzereydim. Her şeyi düşünmeliydim.

Yüzük parmağımı acıtıyordu ancak sol elimde olduğu için bu bir sorun değildi. Engel olacağını düşünmüyordum.

"Bizi zayıf görmüyorlar," dedi Saige, ortak salona adım attığımda. Zaiden, Drystan ve Saige, kılıçlarını kuşanmış, son derece zinde görünüyorlardı. Harekete geçmeye hazırlardı. "Reika'yla benim, ay, ömrü dilerim Irithel alışmam biraz zaman alacak..." Başımın sorunu olmadığını işaret ettiğimde gülümseyerek devam etti. "Öteki türlü olsaydı işimiz çok daha kolay olurdu ama Irithel ve benim güçlü olduğumuzu biliyorlar. Prenseslerin en iyileri, prenslerin de hatırı sayılır bir kısmından daha iyi olduğumuzun farkındalar. Bu yüzden bize karşı geri durmayacaklardır."

"Bu doğru," diye mırıldandı Drystan. "Ancak hâlâ Zaiden'la benim onların tarafında olduğumuzu zannediyorlar. Bizi bastırmak için haftalardır uğraşıyorlar. Vârisleri korkutarak baskıladılar. Kolay kolay teslim olmayacaklar."

"Cyra'yla Heli'a'nın sahip olduğu her şeye biz de sahibiz," dedim. Yüreğimde bir heyecan yükselmeye başlamıştı. Avuçlarımın kaşındığını hissedebiliyordum.

"Bu doğru ama onlar karşısına çıkan herkesi gözünün yaşına bakmadan öldürür," dedi Zaiden. Kollarını göğsünde bağlamıştı. Açıkça rahatsızlık duyuyordu.

"Bunu ben de yapabilirim." Kaşlarımı çattım. Gerçekten de onu yenmeme rağmen hâlâ güçsüz olduğumu düşünemiyor olamazdı. Diz çökmeye zorlandığı dövüşü bile unutuyorsa kimbilir daha neleri hatırlamakta zorlanırdı.

"Yapabilirsin ama yapmazsın. Karşına Nyx gelse ona zarar verebileceğini mi zannediyorsun? Senin gücün yalnızca sana karşı gelenlere yetiyor Irithel. Arkadaşlarına, masum canlılara zarar verecek rüden bir insan değilsin." Masum canlılardan bahsettiği gibi kalbime bir acı saplandı.

Drystan hızla yanıma gelip elimi tuttu. Rahatsız olduğumu fark etmiş olmalıydı. Hiçbir şey söylemese bile arkamda olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Boştaki elini belindeki kılıcın kabzasına dayadı. "Bir plan yapmamız gerektiğini düşünüyorum ancak yeterli bilgiye sahip değiliz."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı Saige. "Dördümüz de gayet iyi dövüşçüleriz, Cyra'nın tarafındaki en iyi savaşçılar kimler? Kaius oldukça idmanlı ve yetenekli bir prens."

Drystan'la aynı anda, "Onu ben alırım," dedik. İkimizin de bu dört kişinin arasında en iyisi olduğunu düşünmesi komikti. Onu hemen şimdi bile yenebilirdim.

"Birimizin tabak kafayla karşılaşması gerekecek," diye sesli bir şekilde düşündü siyah saçlı prenses.

"Tabak kafa?" diye sordu Drystan şaşkın bir yüz ifadesiyle.

Hafifçe başımı ona çevirdim. "Helia'dan bahsediyor."

Drystan aydınlanmış gibi bir anda rahatlayıp gülümsedi. "Ben Helia'yla dövüşmek istemiyorum. Onunla yüzleşmeye hazır değilim."

"Sorun değil," dedi Saige. "Helia'nın karşısına ben çıkarım. Drystan, Eryx'le yüzleşir. Irithel, Kaius'la, Zaiden da Vron'un karşısına geçer."

"Planına hayran kaldım ancak dörde karşı dört değiliz," diye söylendi Zaiden, küçümseyici bir yüz ifadesiyle. Tavrı yanlış olsa da haksız sayılmazdı. "Raven, Cyra ve Eira da orada olacak. Onların sadece dikileceklerini düşünmüyorum. Kendi iyilikleri için prenlere yardım etmeye çalışacaklardır."

Drystan düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Zaiden haklı. Üstelik Faldo'yla ilgili planları da vardı. Onu da kendi taraflarına çekmiş olabilirler. Bu durumda hepimize bir değil, iki kişi düşüyor."

Saige gülümsedi. "Bu işin altından kalkabiliriz, kendinize biraz manevranız olsun. Raven'la Eira'nın ilk darbelerini rahatlıkla savuşturduk. Çok iyi dövüştükleri söylenemez. Avantajın onlarda olduğu kesin ancak güç bizde." Eteklerini savurarak kapıya doğru yürümeye başladı. "Ne olursa olsun hiçbiriniz Eira'ya dokunmayacaksınız bu arada. O benim."

Öylesine korkutucu bir tavırla söylemişti ki Zaiden, Drystan ve ben yalnızca kafamızı sallayabilmıştık. İtiraz etmek bir seçenek bile değildi.

"Irithel'e de Cyra'yı bırakın, öyle istediğini tahmin ediyorum." diye de ekledi.

Cyra'nın adını duyduğum gibi karşı konulmaz bir kin ve öfke dalgası yayıldı içimde. "Onu öyle bir yeneceğim ki aldığı tüm canların acısı birer birer çıkacak. Bir daha kimseye yalan söyleme cürretinde bulunamayacak. Öldüğünde kimse üzülmecek çünkü gerçek yüzünü herkese göstereceğim."

Ortak salondan çıkarken hepimiz sessizliğe bürünmüştük. Son bir kez arkama dönüp göz attım odaya. Ne olursa olsun asla unutamayacağım bir tecrübe katmıştı bu okul bana. Bana doğruyu yanlış öğretmiş, gücün ne kadar önemli bir şey olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Gücün önemi konusunda bir kez bile yanılmamıştım.

Merdivenler hatırladığımdan daha uzundu sanki. Nemli duvarlar, gecenin soğuşunu geride bırakmış, dış cepheden vuran güneş ışığıyla ısınmışlardı. Eskiden canlı gibi görünen okul artık o kadar da hareketli gelmiyordu gözüme. Devasa yapı, içinde verilen canlar yüzünden ruhunu kaybedip solmuştu sanki.

Yıllar boyunca birçok vârise ev sahipliği yapmış olmasına rağmen artık sonu gelmiş gibiydi. Sanki kadim kaderi bugün, burada bizimle sona erecekti.

"Saige," diye seslendim. Saige biraz bekleyerek Drystan'la Zaiden'in onu geçmesine ve önden gitmelerine izin verdi. Aramıza bizi duyamayacakları kadar mesafe girdiğinde ona dönüp fısıldadım. "İş otaya gelirse, beni öldürmeni istiyorum."

"Nereye gelirse?" diye çıkıştı Saige endişeyle.

“Cyra ve Helia bir şekilde bizi yenmeyi başatırsa beni yaşatmazlar. Reika'yı öldürdüğüm gün çok büyük bir suç işledim Saige. Affı olmayan bir suç. Yargılandığım anda idama mahkûm edileceğim ve ölümümün yalancı, hain kardeşim tarafından olmasını istemiyorum. Sana güveniyorum. Her şey umduğumuzun aksi yönünde son bulacak gibi olursa... Zamanı geldiğinde onurlu bir şekilde ölmeme izin ver. Lütfen.”

Saige başını salladı ancak gözleri pek de itaatkâr bakmıyordu. “Buna gerek kalmayacak,” dedi. “Onları yeneceğiz, Drystan ve sen tahta geçeceksin. Başka bir senaryo düşünemiyorum.”

“Diyar tarihi boyunca görülmemiş bir şey bu. Yarı prens ve kayıp prenses, imparator ve imparatoriçe olacak. Bunu başarabilirsek hikâyemiz yüzyıllar boyunca anlatılacak.”

“Eh,” dedi Saige gülümseyerek. “Belki kenarda köşede bir yerde benim ismime de yer verirsiniz, ne dersin? Ölümcül ve ateşli Saige Nerth.”

Hafifçe dirsek atıp yürümesi için itekledim. “Düş önüme ölümcül ve ateşli Saige Nerth. Önce kazanmamız gereken bir zafer var.”

Kimse avluya inmemizi engellemeye çalışmadı. Nefeli, Nyx, Zurin ortalıkta görünmüyordu. Söyledikleri gibi bir yere kapatılmış olmalıydı. En azından güvende olacak, savaşın ortasında kalmayacaklardı. Okulun avluya çıkan kapısını da geçtik ve mermer merdivenlerin başında durup bekledik. Sağ tarafımda Drystan duruyordu. Sol tarafımda Saige, onun solunda ise Zaiden.

Koyu renkli çamlar güneşi daha fazla engelleyemiyordu artık. Avlu ve çimler ısınmıştı. Cyra ve Helia, birbirine yakın duruyordu. Ama çimlerinkinin aksine sıcak bir yakınlık değildi bu. Bir şeyler tartıştıkları belliydi. Cyra sinirle ellerini savururken Helia ona sabretmeye çalışıyordu sanki. Helia'nın üstündeki takım değişmişti. Bembeyaz gömlekle altın işlemelerle süslenmiş beyaz bir ceket vardı üzerinde. Uzun, yün bir pantolon giyiyordu. Gümüş renkli saçlarını minik bir atkuyruğu yapmıştı. İki ak tutam ise hemen kenarlardan aşağı düşüyordu.

Kaius, Faldo, Eryx ve Vron biraz daha önde bekliyordu. Tahmin ettiğimden daha kayıtsız görünüyorlardı doğrusu. Suratları solgun ve ifadesizdi. Geldiğimize şaşımamışlardı bile, yüzlerinde hiçbir tepki yoktu.

"Ben de ne zaman kendinizi öldürtmeye gelirsiniz diye düşünüyordum," diye civıladı Cyra yapmacık bir neşeyle. "İcabına bakmama gerek kalmayacak gibi görünüyor kardeşim." Ardından birkaç adım geri çekilerek sırtını ormana verdi. İki tarafın vârislerinin savaşması için bir alan açıyordu bize. Gözleri, yaptıklarından son derece memnun, kendinden emin, korkunç bir ışık saçıyordu. Raven ve Eira da onunla çimenlik alandaki boşluktan uzaklaşmıştı. Tıpkı Saige'in dediği gibi olacaktı ancak Faldo'yu hesaba katmamıştık. Birebir dövüşemeyecektik, birbirimizi kollamamız gerekecekti.

O sırada Drystan planlamadığımız bir davranışta bulundu. "Vârisler!" diye seslendi gür sesiyle. "Cyra ve Helia'ya itaat etmek zorunda değilsiniz. Bizim tarafımıza geçebilirsiniz. Sizi öldürmek, arkadaşlarımıza zarar vermek istemiyoruz."

Cyra gürültülü bir kahkaha kopardı. "Öldürmek mi? Yazık. Gerçekten de dördünüz hepimizi yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Topal Saige, vücudu delik deşik olan Irithel ve cinayet işleyemeyecek kadar yufka yürekli Drystan. Aranızda işe yarar tek savaşçı Zaiden, o da göz açıp kapayıncaya kadar işe yaramaz hale gelir zaten."

Ancak Drystan ona kulak asmadı. "Bu, hayatlarınızı kurtarmanız için bir teklif. Dövüşe başladığımızda her şey için çok geç olabilir."

Prensler tereddütle birbirine baktıktan sonra geri çekilmemeye karar vermiş olmalı ki bizim tarafımıza geçmek yerine kılıçlarını çekmeyi tercih ettiler.

Kaius, Faldo, Vron, Helia ve Eryx karşımızda yer alırken kararlaştırdığımız düşmanlarımızın karşısına geçtik. Ben Kaius'un hemen önünde dikildiğimde ona ters bir bakış attım. Henüz sindirememiş olduğum pek çok ihanetten biri de buydu. Ben bile sindiremiyorsam Nefeli gerçekleri öğrendiğinde kimbilir neler hissedecekti...

"Bunu Nefeli'ye nasıl yapabildin?"

Kaius ben kılıcımı çekerken gözleriyle beni izledi. "Bunu onun için yapıyorum."

Kelimeleri kılıcımı keskinleştirirken gözlerime âdeta bir perde indi. Vücudumdaki tüm merhamet ve acıma hissi dik duruşunu kaybetti. Düşünebildiğim tek şey vârisleri yenmek ve kendilerine layık gördükleri gücü ellerinden almaktı. Kendimi güçlü ve yetenekli hissediyordum.

Vakit geldi, diye düşündüm. Artık kaçmayacaktım. Hazırdım. Hayatım boyunca kendimi eğitmişim ve şimdi bunun meyvelerini yiyecektim. İhanet kimseye acımazdı. Ben de onlara acımayacaktım.

Drystan, Eryx'e ilk darbeyi indirirken dikkatli olması için içimden mırıldandım. İyi olmasını diledikten sonra tek odağım Kaius oldu. Stratejim dümdüz saldırmaktı. Daha fazla kandırmaca, daha fazla oyun istemiyordum. Bileğimin hakkıyla dövülecek ve kazanacaktım o tahtı.

Benden çok daha iri olan Kaius, karşımda son derece sağlam bir duruşa sahipti. Uzun süredir aralıksız yaptığı idmanların sonucunu şimdi daha net görebiliyordum. Kaius kendi etrafında dönerek ilk darbeyi savurduğunda hızla geri kaçtım. Darbesi güçlüydü. Denk gelseydi omzumu yerinden çıkarması işten bile değildi. Vücudum yorgunlukla ve hâlâ iyileşmemiş yaralarımın verdiği acıyla sarsılırken kendimi toparlamaya çalıştım. Kılıcımı bileğimde döndürüp ayaklarımı sağlam zemine yerleştirdim. Kılıcımın üzerine doğru atıldığım da darbemi rahatlıkla karşıladı. Kılıcını çok iyi kullanıyordu ve soğukkanlıydı. Anlaşılan o ki Kaius'u hafife almıştım ve bu bir hataydı.

Ancak ben zorlu rakiplerden hoşlanırdım. Çünkü kayda değer hiçbir zafer kolay elde edilmezdi.

Hareketlerini yavaş yavaş öğrenmeye başladığımda onu yenmek için şansım da giderek arttı. Artık hangi ayağını öne savurduğunu, kılıcıyla nereleri hedef almayı kolay bulduğunu biliyordum. Darbelerini daha kolay kesmeye, yakalamaya veya onlardan kaçmaya başladım. Saldırıya geçmem gerekiyordu ancak Kaius'un durmak bilmeyen darbeleri savunmadan çıkmamı engelliyordu. Son darbesine öyle hızlı yanıt vermişim ki siyahi prens geriye doğru sendeledi.

sıratı da tıpkı vücudu gibi bocalamıştı. Belli ki o da beni hafife almıştı. Büyük bir hataydı.

Kaius'un geriye çekilme anını hem üzerine gitmek hem de arkadaşlarıma bakmak için kullandım. Hemen yanımda dövüşen Drystan, benden çok daha kötü halde gözüküyordu. Faldo yardım etmek için Eryx'i seçmişti ve Drystan ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Ona sezdirmeden art arda darbeler vuran Faldo bir an bile acımıyor, Eryx'e verdiği fırsatlarda bile bir şekilde darbe indirmeyi başarıyordu. Bu sıkıştırma girişimleri beni öfkeliyordu. Elbette başarılı olamayacaklardı ancak Drystan'ı haddinden fazla yoruyor, yaralıyor ve ona zarar veriyorlardı. Drystan'a dokunmak bana dokunmak demektir ve her biri bunun cezasını çekecekti.

Kaius'u biraz daha geriye doğru ittirdiğimde bu dövüşü yavaş yavaş kazanmaya başladığımı fark ettim. Kılıcını kontrolsüzce sallamaya başlamıştı. Hedef almıyor, aldığıdaysa tutturamıyordu. Öfkesi, darbelerinin yönünü şaşırmasına sebep oluyordu. Korku tohumları zihnine ekilmişti bile. Bu bana yeter de artardı. Onun her parçasını istiyordum. Hepsinin, bize ihanet eden tüm vârislerin sonunu getirmek istiyordum.

Kaius'u hedef alarak darbe üstüne darbe indirmeye başladım. Hamlelerim prensin üzerine yağdııkça prens geri çıkmak zorunda kaldı. Artık kendimi korumama gerek yoktu. Saldırı sırası bendeydi ve bu fırsatı kaçıramazdım. Savunmasını çökertmeyi başarmıştım. Teslim olması an meselesiydi ancak Kaius'un ne kadar gururlu bir prens olduğunu Nefeli'nin anlattıklarından biliyordum. Onuruna düşkün bir vâristi Kaius. Kolay kolay pes etmez, teslim olmazdı. Dolayısıyla üzerine daha fazla gitmem gerekiyordu.

Kaius'a vurduğum her darbe, yaşadığım acıları ve verdiğim kayıpları anımsatıyordu bana. Sanki bir vârisle değil, geçmişimle savaşıyordum. Kabuk tutan yaralar tekrar tekrar açılırken onları kapatmak için uğraşıyordum. Eski Irithel değildim artık. Güce olan düşkünlüğü yüzünden içine kapanan, yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yıkıp geçen Irithel değildim. Güçten başka şeyleri de sevmeyi öğrenen, iyi bir hükümdar olmak için çabalamak isteyen Irithel'dim.

Kılıcıma yer açmak için birkaç adım geri çıkmamın hemen ardından yeniden Kaius'un üzerine atıldım. Acımasızca saldırıp onu köşeye sıkıştırdım. Gözlerine attım. Yenilgi ifadesi. Bu dövüşü tersine çeviremeyeceğini o da biliyordu.

Yenilmişti ama dövüşmeye devam ediyordu, neden? Teslim olursa ona zarar vermeyeceğimi biliyor olmalıydı. O halde neden hâlâ direniyordu?

Önümde kamburlaştığını fark ettiğimde bir anlığına gardımı indirdim. "Teslim ol Kaius. Teslim ol ve canını bağışlayayım."

Kaius ise sadece çarpık bir gülümseme takınmakla yetindi. "Asla."

Ardından bir ok, boynumu sıyrıp geçti ve hemen arkamda duran Drystan'ın omzuna girdi.

Dehşetle bağırdım ve yaranın ölümcül olmadığını anlayana kadar kalbimin binlerce parçaya ayrıldığını hissettim. Sol omzunun üstüne isabet etmişti ok. Kesinlikle onu öldürecek bir yere denk gelmemişti, yine de dengesini kaybetmesi için yeterince hızlıydı.

Gözlerimin yandığını hissediyordum. Bakışlarımdan alev çıkıyordu. Kaius'a dönüp tek hamleyle kılıcının kontrolünü tamamen kaybettirdim. İkinci bir hamleyle boğazına boydan boya bir yarık açarken yemyeşil çimlerin kırmızıya boyanmasını izledim.

Kaius'un ölümü birden gerçekleşmeyecekti. Kendi kanında son nefesine dek yavaşça boğulacaktı. Onu öylece yerde bıraktım; sersemlemiş, umutsuz ve çaresiz bir şekilde.

Bu savaş meydanında yıllar boyu çektiğim şeylerin izleri vardı. Gömülü hatıralar bir bir açığa çıkıyordu. Her kılıç çınlamasında içimde bir şeylerin daha koptuğunu hissediyordum ve Drystan'a sapanan o son ok, benim için bardağı taşıran son noktaydı.

Gazabımdan hiçbiri kaçamayacaktı.

Drystan'ı kaybetme dehşeti, kendi içimde çözemediğim her şeyin bir anda dökülüp çözümlenmesini sağlamıştı. Öyle ki ona bir şey olmasının korkusu benim için diğer her şeyi gölgede bıraktı. Yapmam gereken o okun nereden geldiğini bulmaktı. Hızla gözlerimle çevreyi tarayarak okun geldiği yöne baktım. Gördüklerim beni şaşırtmadı.

Ormanlık alana girilen çizginin hemen önünde Cyra elinde bir arbaletle tek dizi yerde, bizi hedef alıyordu. Daha önce arbalet kullanmadığı belliydi. Okları arka arkaya yollamakta ve hedef almakta güçlük çekiyordu. Bu nedenle ilk oktan sonra istemeden de olsa bize toparlanmak için vakit vermişti. Üstelik savaş alanı öyle karmaşık, öyle hareketliydi ki kendi tarafındaki vârislerden birini vurma ihtimali de vardı. Çok iyi nişan alması gerekiyordu.

İkinci oku gönderdiğinde ok doğrudan suratıma geliyordu. Durduğum yeri değiştirmedim ve kaçmadım çünkü hemen arkamda Drystan'ın hem Faldo'ya hem de Eryx'e karşı savaş verdiğini biliyordum. Bu nedenle okun üzerime gelmesine izin verdim. Keskin metal uç, tam gözlerimin dibine geldiğinde kılıcımı hızla savurdum ve okun iki parçaya ayrılarak yere düşmesini sağladım.

Cyra kaşlarını çatarak bana baktı. Elimdeki kılıcı emanetmiş gibi tutmadığımı ve onu ne kadar iyi kullanabildiğimi çoktan bilmesi gerekirdi.

O bir sonraki saldırıya hazırlanana kadar Drystan'ın yanına koştum. Omzuna saplanan oka rağmen savaşımaya devam ediyordu çünkü öteki türlü sözkonusu değildi. Siyah saçlarının terli tutamları havayı kesiyor, bakışları dehşet ve ölüm saçıyordu.

Yanına vardığımda en azından onu biraz rahatlatılabileceğimi düşündüm. Eryx'le arasına girerek indirdiği darbeyi karşıladım. Drystan'la sırt sırta verdik, düşmanlarımız bizi düşürmeye çalışırken birbirimizi kolladık. Hep yaptığımız ve hep yapacağımız gibi.

"Oku çıkarmamız gerekiyor!" diye bağırdım omzumdan gerive doğru.

Drystan'ın savaş homurtuları devam ediyordu ancak aradan birkaç kelime çıkarmayı başardı. "Biraz meşgulüm prenses."

Eryx'i yenersem, Drystan'ın okunu çıkarabilmemiz için yeterli vakte sahip olabileceğimizi düşündüm, bu yüzden tüm dikkatimi ona verdim. Bir dövüş ve bir zafer daha bizi tahta taşıyacaktı. Ancak Drystan'ın acı dolu çığlığı kulaklarımı tırmalarken tüm odağım dağıldı. Gölge Prens'e döndüm hızla ve baldırına bir darbe yediğini

fark ettim. Faldo'nun açtığı kılıç kesigi bacağına yarmıştı ve derin yarığın içinden oluk oluk kan akıyordu.

"Irithel," dedi acı içinde.

"Buradayım," dedim onu hem Faldo hem de Eryx'e karşı koymaya çalışırken ancak yorulmuştum. Üzerimize oklar yağmıyordu ve Saige'in de zorlandığını görüyordum. Yenilme ihtimalimiz ilk defa zihnime düştü o sırada. Kaybedemezdim. Bu kadar gelmişken, tüm hayatımı böyle anlarda kullanmak üzere kendimi eğitmeye başlamışken ve güç için savaşmışken şimdi kaybedemezdim.

"Evlenmeliyiz," diye mınıldandı Drystan ayağa kalkmaya çalışırken.

Ona öylesine şokla döndüm ki bu, Eryx'in tam belime güçlü bir darbe indirmesiyle sonlandı. Acının verdiği dehşetle sendeledim ve bacağıma doğru akan kırmızı sıcaklık dışında hiçbir şey hissedemedim. Drystan'ın iyi olduğunun güvencesiyle siyah elbisemi kanı saklamak için kullandım.

Drystan fark etmemişti. Ben savaşmaya devam ederken zorluka ayağa kalktı. "Buradan sağ çıkıp çıkamayacağımızı bilmiyorum Irithel. Evlen benimle. Hemen şimdi, burada."

"İşler daha da trajik bir hal alamaz derken siz ikiniz her zaman bir yol buluyorsunuz," diye söylendi Eryx sertçe kılıcını indirirken. Darbesini rahatlıkla karşılayarak önce onu, sonra da Faldo'yu geriye savurdum.

"Şu an evlenmek için pek de müsait bir ortam değil Drystan," diye söylendim ancak elimi tutarak beni kendime getirdi.

"Üç krallığın da hükümdarı olman gerekiyor. Bunu resmileştirmeliyiz Irithel. Hemen şimdi." Ardından kılıcını kaldırdı ve Faldo'nun sırtına indirmeyi planladığı darbeyi büyük bir güçle karşıladı. Hâlâ şok içindeydim, çimlere baktığımda Drystan ve benim kanımın yeşilliklerin üzerinde birleştiğini gördüm. Haklıydı. Hayatta kalıp kalamayacağı kesin değildi. Miath'ın hükümdarı olarak yetkim olabilmesi için evlenmemiz gerekiyordu. Acil bir şekilde.

"Tamam," dedim ona tekrar sırtımı dayayarak. Drystan bana yandan tatlı, muzip bir gülümseme gönderdi. Özlediğim bir gülümsemeydi bu. Âşık olduğum tebessümdü.

“Zaiden!” diye haykırdı aniden, bir yandan savaşmaya devam ederken:

Eryx kılıcının kabzasıyla koluma vurduğunda sol kolumun çarladığına emindim. Dişlerimi sıktım ve ses çıkarmamaya çalıştım. Drystan yaralandığımı anladığı anda dikkatini dağıtırdı ve bu ikimizin de sonu olabilirdi. Eryx karşımda acımasız bir gülümseme sergilerken ona karşı dik durmak için çabaladım.

“Evlendir bizi,” dedi Drystan, savaşı bir dansmış gibi onun yanına taşıyarak.

Birbirimizi duyabileceğimiz kadar yaklaştığımızda Helia'yla cembelleşen Saige burnundan soludu. “Siz ikiniz sahiden de kafayı vermişsiniz.”

“Gerçekten bunun için daha iyi bir zaman bulamadınız mı?” diye söylendi Zaiden, Vron'u savurarak.

“Söylenmeyi kes ve bizi evlendir Zaiden!” diye bağırdım.

Zaiden gürültülü bir kahkaha attı. Cesaretini topladı, Vron'a tekrar saldırdı. Vron kendini savunmak için çabalarken kazık çakar gibi bir güçle saplamaya çalıştı Zaiden kılıcını. Sarışın prens korku dolu gözlerle geri çıkarken boğazını gürültülü bir şekilde temizledi.

“Saygıdeğer misafirler ve hain, onursuz vârisler, bugün burada bu iki manyağın sevgisinin ve bağlılığının kutsandığı bir ana tanıklık ediyoruz.”

Eryx bana atıldığında sol kolumu geri çekerek kılıcımı o kadar şiddetle savurdum ki ucu karnına çok ince bir çizgi çekerek havaya kan damlalarının sıçramasına sebep oldu. Öfkeyle haykırdı Eryx, gözleri nefret ve kin doluydu.

“Slonian ve Iterra'nın vârisi Prensess Irithel Lovell, Miath vârisi Prens Drystan Asano'yu eşin olarak kabul ediyor musun?” diye devam etti Zaiden. İleri uzattığı kılıcıyla etrafında dönerek kendisini sıkıştığı konumdan kurtardı ve birkaç adım geriye zıpladı.

“Ediyorum!” diye bağırdım Eryx intikam ateşiyle üstüme atılırken.

O sırada Cyra bir ok daha yolladı üzerimize ancak bu sefer ok, hepimizi sıyrıp geçti. Cyra'nın beceriksizliği yüzünden

sınır krizi geçirdiğini tahmin edebiliyordum ancak ona bakmaya vakit yoktu.

Bütün ağırlığımı kılıcıma vererek Eryx'e atıldım ve onu devirerek çimenle arama mihladım. Onu yenmenin verdiği zevkin damağımdaki tadı, omzuma inen sert darbeye silinip gitti. Faldo'nun darbesi yere yuvarlanmama sebep oldu. Eryx ve onun hemen şimdi göğsümün ortasına bir kılıç saplamak için mükemmel bir fırsatı vardı. Ancak Drystan kendini hızla aramıza siper etti. Bedenini benim için bir kalkan olarak kullanırken bir kılıç darbesi daha aldı ve Gölge Prens'in kanı üzerime sıçradı.

"Drystan Asano, Irithel Lovell'ı eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu Zaiden nefes nefese.

Drystan tüm gücünü kullanarak Eryx'le Faldo'yu geriye ittirerek onları savunmaya geçmeye zorladı ve bize biraz vakit kazandırdı. Fırsat yakaladığı anda hızla elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. Serbest duran elini belime sardı, bedenini benimkine bastırarak gözlerimin içine baktı. "Ediyorum."

Hemen arkasından üzerimize doğru koşan Eryx'le Faldo'yu fark ettiğimde kendimi Drystan'ın sıcak kucağından kurtardım. Saniyeler içinde kendimi ikisinin arasında soluksuz bir mücadele verirken buldum.

"O halde gelini öpebilirsin!" diye bağırdı Zaiden hiddetle.

Derin, acı bir çığlık acele etmem için yalvarırken kendimi dövüşün ortasından kurtarmaya çalışıyordum. Helia, Saige'i ağır bir şekilde yaralamış, kendini Drystan'ın karşısına geçirmişti.

"Hata yapıyorsun Dry," dediğini duydum onun, sesindeki tonu da rengi de seçemedim. "Her şeyi mahvedeceksin."

İkilinin dövüşüne dikkat edemiyordum çünkü Faldo'yla Eryx beni sıkıştırmaya devam ediyordu. "Size diyorum Asano çifti, gelini öpebilirsin!" diye haykırdı Zaiden.

Eryx'i seçerek üzerine atıldım ve bana engel olmaması için Faldo'yu öfkeyle tekmeledim. Kılıcımın kabzasını sağ elimle sıkıca kavradım. Eryx savunmak için sol tarafıma bir darbe savurdu ancak onu

sol elimle yakaladım. Keskin metal elimi yararırken sağ elimdeki kılıcı tüm gücümle Eryx'in göğsünün altına doğru sapladım.

Kılıcımı geri çektiğimde Eryx'in gözlerinde bir şok ve acı ifadesi vardı. Önce kılıcını düşürdü. Sonra iki eliyle karnını tutarak dizlerinin üstüne düştü.

"Öp şu lanet olası prensini artık Irithel!" Saige, yaralarına rağmen tekrar savaşa dalarak Vron'u karşısına aldı ve Drystan'a ulaşabilmemi sağladı. Teşekkür etmeye zaman yoktu ama minnettardım. Koştu.

Drystan hâlâ Helia'nın saldırısına karşı mücadele ediyordu ancak Helia o kadar nefretle vuruyordu ki Drystan'a, darbelerinde ufacık bir merhamet bile yoktu. Amacı yalnızca etkisiz bırakmak değildi. Öldürmek için vuruyordu. Canını almak için. Kendi kardeşinin.

Kendimi ikisinin arasına attığımda bana nefret dolu gözlerle baktı. "Sana defalarca söyledim! Kardeşimden uzak durmanı söyledim!" diye bağırdıktan sonra saldırdı. Bağıyor, sövüyor ve soluk soluğa hareket ediyordu. Gözü dönmüştü. Ne yaptığının farkında değil gibiydi. O sırada gözlerindeki ifadenin ne kadar tanıdık olduğunu fark ettim. Azimdi bu gördüğüm. Aynada gördüğüm, güç için verdiğim tüm mücadele boyunca yüzüme yerleşmiş ifadenin aynısıydı. Bu ifadeyi Helia'nın da yüzünde görmek, bu ifadeyi Helia'yla paylaşmak beni şaşırtmış mıydı bilmiyordum.

Kılıcına tüm varlığıyla yüklenirken ben de benimkine asıldım. Drystan'ın arkamdan bunu yapmamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını duymuştum ancak zihnim onu algılayamayacak kadar odaklanmıştı Helia'ya. Ona doğru hızla koşarken o da bana doğru koşmaya başladı ve kılıcını havaya kaldırdı. Gümüş kabzalı, metal kılıç güneş ışığını gözlerime gönderirken derin bir nefes aldım. Dişlerimi sıktım ve vücudumun dengesini geriye doğru bırakarak ağırlığımı dizlerime verdim. Dizlerim yerle buluştu, kaygan çimlerin üzerinde Helia'yı geçip gidene kadar ilerlememi sağladı ve o sırada savurdum kılıcımı. Sol elimle savurmam gerektiği için canım o kadar yanmıştı ki tüm gücümle bağırmıştım. Ancak işe yaramıştı. Kılıcım, Helia'nın iki dizinin arkasını keserek onu hareketsiz bırakmıştı. Yerde çaresiz bir şekilde yatıyordu şimdi.

Cyra metrelerce öteden acı bir çığlık kopardı. "Hayır!"

Ölmeyecekti. Bu darbeye ölmesi imkânsızdı ancak oyun dışı kalmıştı. Dövülecek durumda değildi.

"Irithe!" diye bağırdı Drystan. Yanıma koşup beni iki koluyla kavradı. Havaya kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Elimdeki kılıcı bıraktım. Sıcacık öpüşünü her noktamda hissediyordum. Kılıçların sesi dinmişti sanki. Tüm uğultu sona ermiş. kan her yanımızı sarsa da kokusu burnumu terk edip gitmişti. Beni öperken gülümsediğini hissettim Drystan'ın. Öpüşü, sevgiden çok daha fazla şeyi anlatıyordu. Umudu temsil ediyordu. Zaferin tadını veriyordu. Yoğun ve odaklanmış bir öpücüktü.

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Merhaba, İmparatoriçe Irithell Asano."

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Göğsünde hızla atan kalbini hissedebiliyordum. Ona duyduğum güvenin ve sevginin rahatlığıyla orada bulunduğum zamanın tadını çıkardım. Bunca zamandır bu an için uğraşıyordum. Düşündüğümünden de iyiydi. Tahmin ettiğimden daha iyi hissettiriyordu. Nihayet bu noktaya varmıştım ve yalnız değildim, hemen yanımda Drystan vardı ancak daha zaferin tadını yeni almışken huzurumu bozan bir ses kulaklarımı tırmaladı.

Hafif vızıltıyı duyduğum anda gözlerimi açtım ve Cyra'nın üzerimize fırlattığı okla karşı karşıya kaldım. Drystan'ı tüm gücümle iterek okun hedef alanından çıkardım. Bunun için bana çok kızacağını biliyordum. Kılıcımı çekmek için elimi belime götürdüm ancak kabzayı orada bulamayınca sonumun geldiğini anladım. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu ve sonumu, yaklaşırken kendi gözlerimle izleyebiliyordum. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu ama her nasılsa sonumun gelişi o kadar da hızlı hissettirmiyordu.

Drystan'la ilk öpücüğümüz düştü zihnime. Gerçek ilk öpücüğümüz değildi ancak benim için her şeyi değiştiren öpücüktü o. Hislerimin ve bastırduğum duyguların farkına varmamı sağlayan öpücüktü. Onu kaybettiğim anda neler hissettiğimi Drystan'a hiç söylememiştim. O gece, onun odasındaiken ne kadar rahat ve huzurlu hissettiğimi de. Onunlayken yaşamın çok daha renkli, çok daha mutlu bir

tarafını gördüğümü ona hiçbir zaman anlatamamıştım. Saçlarının dağınıkken ne kadar çekici gözüktüğünü ya da gözlerinin koyuluğunu ne kadar etkileyici bulduğumu da.

Çok karanlık bir geçmişim olmuştu. Kırmızıya boyanmış, kanla yıkanmış bir geçmişti bu. Çok ağır şeyler yaşamış, intikam hissiyle vozlasmış ve tek amacımı güç haline getirmiştım. Çünkü güç, sonraları bir takıntım haline gelmiş olsa da başlarda benim için bu hayatta kurtuluşun tek yoluydu. Ancak tam da en karanlık dönemlerimden geçtiğimi düşündüğüm sırada, geçmişimden de daha siyah olan Gölge Prens, geleceğimin ışığı olmuştu.

Keşke bunların hepsini zamanında ona söyleyebilseydim, diye düşündüm. O kadar derin duygularımız ama o kadar az vaktimiz olmuştu ki... Belki de bana çaresiz hissettiren şeylerden bir diğeri de buydu. Zamanımızın kısıtlı olması. Ama ben bunu en başından beri biliyordum. Çünkü bir aşk gerçekse, ona sonsuzluk dahi yeterli gelmezdi.

Gözlerimi okun ucuna odakladım. Zihnimi güç için duyduğum tutkuya. Kalbimi Drystan'a duyduğum hislere... Ve boğazımı delip geçeceğinden emin olduğum oka karşı yumdum gözlerimi.

Bölüm 22

EBEDİ TAHT

Zamanı geldi, diye düşündüm. Etrafımdaki her şey bir anlığına karardı ve dünyam ikiye bölündü. Var olmayan bir boşlukta, bedenimin dışında duruyordum. Zamanın alıştığımız şekilde akmadığı bir yerde. Düşüncelerimin sınırında engin bir hiçlik uzanıyordu. Milyonlarca fikri aynı anda kuran, arka arkaya farklı sahneleri gözlerimin önüne getiren bir hiçlik. Dik şekilde inen, binlerce ışık huzmesi bu sahneleri aydınlatıyordu. Etrafımdaki imgeler ağır ağır anlayabildiğim görüntülere evrilirken zihnimin bunları yorumlaması daha da kolaylaştı.

Hangi krallıkta olduğumuzu anlayamıyordum ancak büyük bir sarayın, devasa taht odasında idik. Bu kısım gerçektir. Göğsüme inen bir ağırlık ve baş dönmesi hissinden sonra çevreyi gözlemlemeye çalıştım. Kemerli, yüksek bir çatısı vardı odanın. Beyaz seramiklerle döşenmiş duvarlar ve sütunlar odaya giren tüm ışığı etrafa yayıyordu. İnce ince işlenmiş boyanmış pencereden dışarı baktığımda masmavi bir gökyüzüyle karşılaştım.

Burada oluşumun zafer anlamına geldiğini biliyordum. Bu saray, bu beyaz ve altın renklerle döşenmiş taht odası benim elde ettiğim gücü temsil ediyordu. O sırada gözlerim, üstünde oturduğum tahta kaydı. Koyu renkte altından şekillenmiş, boyumdan çok daha uzun bir tahttı bu. Yüzeyindeki ışıltı ve parıltılar, tahtın minik bir güneş gibi ışıldamasını sağlıyordu. Yanımda neredeyse aynı boyda olan, ancak benimkinin aksine siyah renge boyanmış bir başka

taht daha vardı. Onun yüzeyi daha çok cam gibiydi, pürüzsüz ve düzdü. Gözlerimi ondan da çekerek bu sefer bakışlarımı üçüncü tahta çevirdim.

Bu taht, hiç de büyük bir taht değildi. Oyuncak gibiydi âdeta. Yalnızca küçük bir çocuğun oturabileceği boydaydı.

“Yakaladım!” diye bağırdı küçük bir kız sesi ve sarayda yankılandı o civıltılı mırıltısı. İçinde bulunduğumuz taht odasındaki silindirik duvarların birinin arkasından çıkıverdi minicik bedeniyle. Uzun kıvrıkcık kızıl saçları vardı. Burnunun etrafındaki ufak çiller gökyüzündeki yıldızlar gibi kusursuz şekilde dağılmıştı. Küçük geniş bir buruna ve ince dudaklara sahipti. Kaşları keskin, oniks taşlarından yapılmış gibi gözükken kocaman gözleri siyahtı.

“Gördüm seni baba, saklanma daha fazla!” Ardından kıkırdayarak duvarın diğer tarafından çıkan babasının kucağına atladı. Babası, hiç tanımadığım bu küçük kızın aksine hayatımda çok büyük yere sahip olan adamdı. Upuzun boyu, kafasının üzerindeki devasa altın renkli taçla daha da uzun gözüküyordu. Koyu gri pelerini, küçük kızın üzerine atlamasıyla dalga dalga olmuş, sırtındaki Asano ailesine ait simgenin görüneceği kadar havalanmıştı.

Ancak dikkatli baktığımda bunun yıllardır kullandıkları, ailelerinin her kıyafetinde, muhafızların her zırhında bulunan sembol olmadığını fark ettim. Yıllardır kullanılan elementler yoktu burada, hayır; bu bambaşka bir semboldü. On iki sivri uca sahip bir taçın içinden ince, uzun bir kılıçla beyaz bir gülün geçtiği bir semboldü bu. Taç zarif bir taçtı, ince bir gövdeye sahipti. Kılıç ise onunla uyumlu şekilde ince tasarlanmıştı. Kabzası normal kılıçlara oranlara biraz daha uzun ve inceydi. Ona çapraz duran beyaz gülün yapraklarının ucu ise kırmızıydı ancak minik damlacıklar şeklinde, kırmızı kan lekelerine sahipti.

“Bu oyunda çok iyisin Rykel,” dedi Drystan. Ardından onu bir kuş gibi havaya kaldırırken küçük kız daha çok kıkırdadı. Kızın minicik bedeni Drystan’ın, babasının kollarında o kadar rahat duruyordu ki... Babasına sonsuz güveni kendini gösteriyordu. Ona hayranlıkla, kocaman simsiyah gözlerle bakıyordu. Tıpkı babasınıninki gibi

olan gülümsemesi, gözlerinin kısılmasına sebep oluyordu. Gülerken kızıl renkli kaşları, mutlulukla havaya kalkıyordu.

Onları izlerken kendime hâkim olamadan gülümsediğimi fark ettim. Ellerimi, üzerinde oturduğum tahtımda gezdirdim. Arzuladığım gücü kazanmıştım ve bu gücü onlarla paylaşabilecek, dahası onları, Drystan'ı ve kızımızı korumak için kullanabilecektim. Bunun verdiği rahatlığı hiçbir şeye değişmezdim. Annemi ve ağabeyimi kaybettiğim gibi yitirmeyecektim onları. Onlar için bu diyarda elde edilebilecek en üstün gücü kazanmıştım. Benden daha güçlüsü, daha yetkilisi, daha üstünü yoktu. Kızım çaresizliğin ne demek olduğunu hayatı boyunca öğrenmeyecekti. Birimizin öğrenmiş olması yeterliydi. Bu kelime, onun lügatinde asla olmayacaktı.

"Bunun gerçek olmasını istiyor musun?" diye sordu nereden geldiğini anlayamadığım bir ses. Dehşetle kafamı çevirip etrafıma bakındım. Kimse yoktu. O halde hayal mi etmişim? Biraz yorgun hissediyordum. Belki de uzun süre uykusuz kalmıştım, bu sebeple olmayan sesler duymaya başlamıştım. Ancak kavrayamadığım o ses sanki kafamdan tutup geriye çekiyordu beni. Çevredeki tüm ışık silinip yerini karanlığa bırakırken direnmeye çalıştım. Drystan'a ve kızıma uzandım. Kopup gitmemek, götürülmemek için onlara tutunmaya çalıştım.

Odak noktama onları koyunca, sesin gücü kesilmiş gibi geldi bir anlığına. Önümdeki görüntü hafifçe dalgalanıyordu ancak bunun yalnızca yorgunluk yüzünden olduğuna emindim.

"İyi misin Irithel?" diye sordu Drystan endişeli gözlerle. Ardından Rykel'i kucagından indirip zemine bıraktı. Başımla onaylayarak onu rahatlatmaya çalıştım. O sırada bu anıda bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim. Neden sonu gelmek bilmeyen bir taht odasında yalnızca üçümüz vardık? Korumalar ve muhafızlar neredeydi?

"Baba, annem çok korkutucu bakıyor," diye mırıldandı Rykel korkulu gözlerle ve Drystan'ın gömleğini çekiştirmeye başladı.

"Aç gözlerini," diye bağırdı kafamın içindeki ses.

Onu duymak istemediğimi haykırdım. Beni buradan koparıp götürmeyecekti. Ellerimle kulaklarıma bastırdım ve gözlerimi

vandım. Kendimi yeniden bir boşlukta, kaybolmuş anıların havasında buldum. Bağırardım ama sesimi kimse duymadı. Çığlıklarım kendi düşüncelerimde hapsoldü.

Savaşa dönmek istemiyordum ancak en güçlü ve son savaşımın anı gerçekleştiğini de hatırlamıştım. Karanlığa karşı duyularımı kapattım. Beni kendine çekerken daha fazla karşı koyamadığımı hissediyordum. Sonra derin bir girdaba sürükleniyormuş gibi ailemden koptum. Drystan'la oyun oynayan Rykel uzaklarda bir yerlerde kaldı.

Metalin metalle çarpmasını duydum. Bu ses, tekrar gözlerimi açmam için cesaret verdi bana. Görüşüm bulanıktı ama çok geçmeden netleşti. Her şey çok karmaşıktı ve ben gerçekliğe ayak uydurma konusunda güçlük çekiyordum. Sağ tarafıma baktığımda okun parçalanmış olduğunu fark ettim. Saige birkaç metre solumda nefes nefese duruyordu. Kolu önündeydi, avcu bomboştü, dehşetle yanan gözleri üzerimdeydi. Fırlattığı hançerle okun bana saplanmasını engellemişti.

Ölümcül ve ateşli Saige Nerth, demişti. Ölümü de ateşi de gözlerinde görmek hep mümkündü. Ama bundan daha fazlasıydı. Bir koruyucuydu. Bir muhafızdı. Refakatçiydi. İyi bir dosttu.

Tüm bu vahşet, tüm bu ölümler bana kendimi sorgulatıyordu şimdi. Artık insanlara yaşattığım korkunun tadını ben de alabiliyordum. Ölümü kabullenmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yenemeyeceğiniz bir düşmanla savaşmanın ne demek olduğunu anlamıştım. Düşüncelerim ve kalbim, bir kahraman ile bir düşman olmanın arasındaki uçurumda gidip geliyordu. Çünkü ben her ikisiydim. Sadece hikâyeyi anlatan kişinin tarafından bakmanız yeterliydi.

Zaiden ve Saige'in olduğu tarafa döndüğümde Vron'la Faldo'yu etkisiz hale getirdiklerini gördüm. Zaiden soluk soluğa kalmış bir şekilde dizlerinin üzerine dayamıştı ellerini. Bir oraya bir buraya bakınıyordu. İçinde bulunduğu durumu değerlendiriyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Eryx ölmüştü. Kaius ölmüştü. Helia yaralanmıştı ancak iyileşecekti. Vron'la Faldo da aynı şekilde. Hiçbirinin savaşmaya gücü kalmamıştı.

Oyun bitmişti.

Biz kazanmıştık.

Drystan yanıma koşup yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen ne yaptın Irithel? Gerçekten ölümün kıyısında yürüdüğünün farkındasın, öyle değil mi? Ya Saige yeterince hızlı davranmasaydı? O zaman ne olacaktı?" Aniden gözleri dolmaya başladı. Alnını alnıma yasladı. Kesik kesik nefes alıyordu.

Düzensiz, acı içindeki nefesleri yüreğimi sızlatırken yanaklarımdaki ellerini tuttum. "Buradayım. İyiyim," dedim onu rahatlatmak için. Ancak Drystan hâlâ anın etkisinden çıkamamıştı. Başını iki yana sallayarak bir süre orada öylece tuttu beni.

Biz birbirimizden ayrılana dek Zaiden'la Saige, Cyra'nın yanına ulaşmıştı. Oldukça kalın bir halatla kollarını arkasında bağlamışlardı. Bileklerini çevreleyen ipin, derisini sıkıştırdığını ve etrafını kızarttığını metreler öteden görebiliyordum. Raven'la Eira pek direnmiyordu. Onları bağlamaları ve kontrol altına almaları çok daha kolay oldu. Canı çıkıyormuş gibi çırpınan tek kişi Cyra'ydı. Çimlerin üzerinde çığlık atıp dövünüyor, haykırıyor, tükürükleri dans eden sarı tutamlarına yapışıyordu. Vücudu bir ileri bir geri savrulurken Saige'le Zaiden'in onu zapt etmesi oldukça zor görünüyordu. Ancak en sonunda kızı sakinleştirdiler ve Cyra başını öne doğru eğip yüzünü sarı ipeksi tutamların arkasına gizledi.

İstemsizce gülümsedim. Kazanmıştık. Bu okula gelirken arzula-
dığım güçten çok daha fazlasını elde etmiştim.

"Irithel," dedi Saige. Bir elinde Cyra, diğerinde Raven vardı. Onları bağladıkları halatları kavramış yürüyorlardı. İkisinin de bileklerini arkalarında bağlamışlardı. Eira'yı ise Zaiden tutuyordu. Ona karşı oldukça kayıtsız görünüyordu. Saige'in gözlerindeki alevden, Eira'nın yüzüne bile bakmak istemediği anlaşılıyordu. Arkasında bırakmıştı ikisini. "Hainleri ne yapacağız?" diye sordu.

Hainler. Bu okula geldiğimde hain olan bendim. Sahtekâr olan bendim ve şimdi bana hainlere ne yapılması gerektiğini söyleyecek bir kahraman gibi bakıyorlardı. Hikâyelerle ilgili söylemek istediğim şey tam olarak buydu işte, hain mi yoksa kahraman mı olduğunuz, yalnızca size bakan gözlere, hikâyenizi anlatan ağızlara bağlıydı.

"Ben onlarla ilgilenirim."

Bir alkış sesi ve tanıdık bir ses çalındı kulağıma. Hızla geldiği tarafa doğru döndüm. O tonu duymak bile midemin bulanmasına sebep olmuştu. Orman sınırı boyunca sesin kaynağını aradım ancak göremedim. Drystan eliyle işaret ettiğinde parmağını takip ettim. İşte oradaydı.

Profesör Melantha ormanın kıyısında duruyordu. Üzerinde çevresini saran tüm o kana karşı tertemiz bir elbise vardı ve saçları etraftaki tüm bu kargaşaya uymayacak kadar özenli bir şekilde toplanmıştı. Kocaman topuz şekline getirilmişti gri ve beyaz tutamlar. Arkasında da onlarca muhafız duruyordu. Tüm parçalarıyla tam bir şekilde giydikleri zırhlar ileri doğru adım attıkça daha da fazla güneş ışığı yansıtmaya başlamıştı. Metal yüzeylerden saçılan sarı ışıklar gözlerimizi kamaştırıyordu.

Bu manzarayı fark eden Cyra, Saige'in kolları arasında tekrar çırpınmaya başladı. "Muhafızlar," dedi Profesör Melantha ve ormanın daha da derinlerinden onlarca muhafız avluya akın etmeye başladı. Eira'ya ve Raven'a dokunmadılar ancak Cyra'yı tuttular çünkü Cyra sakinleşmiyordu. Çırpınıyor, bağıyor, çığlıklar atıyordu.

"Tebrik ederim," dedi Profesör Melantha bize bakarak. Yüzünde gurur dolu bir tebessüm vardı, gözlerinde ise uzun süredir görmediğim bir rahatlama.

Bana doğru yürümeye başladı. Üstündeki kırmızı kadifeden dikilmiş gösterişli elbiseyi elleriyle kaldırdı. Her adımında biraz daha gülümsedi. Yaşlı kadının tebessümü tiksindirici türdendi. Çimleri ezerken Kaius'la Eryx'in cesetlerinin yanından bir kere bile onlara bakmadan geçip yanıma ulaştı. Elini, benimkini tutmak için kaldırdığında dudaklarımı ısırdım. Ardından Profesör Melantha'nın suratına tüm gücümle bir yumruk indirdim.

Benim dışındaki herkes dehşet içinde sesler çıkarırken Saige gürültülü bir kahkaha kopardı. "Kusursuz bir imparatoriçe olacağına şüphe yok!"

Belimdeki hançeri çıkarıp ayaklarının ucuna fırlattım. Hançer dik bir şekilde, parmaklarının hemen bittiği yere saplandı. "Bencil,

korkak ve acımasız bir müdirenden başka bir şey değilsin. Kendine profesör diyorsun ancak öğrencilerini hevesle ölüme yolluyorsun. Kimseyi durdurmaya çalışmadığın gibi bir de yardım ediyorsun. Tahta çıktığım ilk anda yargılanmanı sağlayacağımdan emin olabilirsin.” Ardından bir adım atıp kafamı hafifçe yatırdım. “Ne diyordun? Lütfen devam et.”

“Her şeyi çözdüğünüzü görüyorum Leydi Reika.” Artık gülümsemiyordu. Yanakları sarkmış, dudakları sinirle gerilmişti. Oynattığı çenesinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu.

“Irithel,” diye düzelttim onu.

Yüzünde anlamadığımı belirten bir ifade belirdi. Bu yüzden ona her şeyi açıklamaya karar verdim. Ne de olsa er ya da geç öğrenecekti. Güç elimdeyken öğrenmesi daha iyi olurdu.

“Ben Reika değilim Melantha. Reika öldü. Ben Lirith Antonella ile Helion Lovell’in sakladıkları kızımı. Irithel Asano.”

Profesör Melantha birkaç saniye boyunca gözlerini kırıştıtarak bana baktı. Ardından Drystan’a döndü. Ne demek istediğimi göstermek için Drystan’ın elini tuttuğumda bu sefer bakışları elimize kaydı. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Cyra arkamızda bir çığlık kopardı.

“O taht benim hakkım! Irithel’in değil. Benim hakkım. Profesör Melantha bir şey yapın, kovun onu bu okuldan. İmparatoriçe olması gereken kişi benim!”

Profesör Melantha o kadar sersemlemişti ki tepkileri geç geliyordu. “Muhafızlar!” diye bağırdı. “Leydi Cyra’yı ve Prens Helia’yı önce şifacılar, ardından da mahzenlere götürün lütfen. Aileleri gelene kadar orada bekleyebilirler.” Muhafızlar yaşlı kadının söylediklerini saniyeler içinde yerine getirmek üzere harekete geçti ve yerde yatan Helia ile muhafızların kollarında çırpınan Cyra’yı hızla okula taşıdılar.

Kendi zihnimde yalnız kaldım bir anlığına. Umut doluydum. İyileşiyordum. Neyin iyileştiğini, hangi tarafımın daha iyi bir hale büründüğünü bilmiyordum ancak hissettiğim aralıksız acı hafiflemişti sanki. Sessizlik ve karanlık beni içine doğru çekerken geriye

doğru sendelediğimi fark ettim. Drystan bedenimi yakaladı. Kolları vücudumu bir yastık gibi sardı.

"Irithel, yaralısın." Sesi endişeliydi. Doğru ya, çok ağır birkaç darbe almıştım. Kan kaybetmişim ve kaybetmeye de devam ediyordum. Siyah elbisem artık her yere yayılan kanı gizleyemiyordu. Ancak açılan her yara, dökülen her damla kan zafer için değerdı. Sonunda istediğim gücü elde edeceğimi söyleseler, bir bu kadar daha savaşmaya evet derdim. Çünkü ben buydum, istediğimi alırdım.

"Şifacılar!" diye haykırdı Profesör Melantha. Muhafızların arasından birkaç kadın ve erkek koşarak ellerinde beyaz bez parçalarıyla yanıma geldi. Beni kaldırıp revire götürmek istiyorlardı ancak onlara izin vermedim. Ellerimle üzerime doğru eğilen bedenlerini ittirdim.

"Arkadaşlarımız, okulun içinde bir yerde bağlı bir şekilde duruyor. Onları serbest bırakmanız gerekiyor," diye mırıldandım ve Profesör Melantha'nın tek kafa hareketiyle onlarca muhafız harekete geçti. Ardından Profesör Melantha'ya döndüm. "Oyun bitti değil mi? Kazandım? Başka kimsenin ölmesine gerek yok artık?" Her cümlem bir soruydu çünkü her birinin cevabından emin olmak istiyordum.

Profesör Melantha bana doğru bir adım atıp gülümsedi. "Başka kimse ölmeyecek. Gücünüzü, zekânızı ve stratejinizi kanıtladınız Leydi Irithel. Bundan sonra taht sizindir."

Başım la onayladım kadını. Yüređime sonsuz bir rahatlık hissi yayılmıştı âdeta. Huzurlu hissettirdi bu cümle beni. Taht benimdi.

Taht benimdi.

"Peki bundan sonra ne olacak?" diye sordum. Sesim acıdan cılızlaşmıştı. Daha önce hiç olmadığım kadar yorgundum.

"Krallıklara haber salındı. Çok yakında burada olacaklardır. O zamana kadar tüm muhafızlar ve eğitimciler sizi güvende tutacak. Bu sefer önceki gibi olmayacak endişe etmeyin, önceki sefer hepimiz bilerek sizleri korumuyorduk ancak artık bu okuldaki en önemli insanlar sizsiniz. Ne derseniz o olacak. Ne isterseniz, söylemeniz yeterli."

Anladığımı belirten bir şekilde başımı tekrar salladım ancak her hareketim canımı yakıyordu. Avcumun içindeki kesik her yeri kana

buluyor. elime yaydığı sıcaklıkla daha da başımın dönmesine sebep oluyordu.

"Krallıklar geldiğinde nasıl bir yol izlenecek peki?" Sesim kesik kesik çıkıyordu artık. Sanki ağızda kılıçlarımızın demir tadı vardı. Başarının tadının böyle olup olmaması gerektiğini düşündüm.

"Arkadaşlarınız ailelerine kavuşturulacak. Siz ve Prens Drystan, yarın krallıklar buraya vardıktan sonra bir yemin törenine katılacaksınız. Diyara karşı olan sorumluluklarınızı ve tarafsız davranmak gibi kuralları kabul edeceksiniz. Dilerseniz yanınıza yardımcıları da seçebilirsiniz. Artık çok daha fazla işiniz olacak. Ardından da bir taç giyme töreni gerçekleşecek. Ondan sonra istediğiniz krallıkta, istediğiniz şekilde hüküm sürebilirsiniz. Taçlar takıldıktan sonra tüm diyarın en büyük hükümdarı siz olacaksınız."

Profesör Melantha'nın bu konuşması kulağıma âdeta bir ninni gibi geliyordu. Uzaktan ve yankılıydı. Bilincimin yavaş yavaş kapanmaya başladığını hissedebiliyordum. Mide bulantısı hissi yavaş yavaş boğazımdan yükseliyordu. Yutkunarak bastırmaya çalıştım. Çok fazla sorum vardı. Daha fazla konuşmaya ihtiyacım vardı ancak en önemlisi, bilincimi yitirirsem az önce kazandığım güç de ellerim arasından kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum.

Gözlerimi açık tutabilmek için birkaç kez kırıştırdıktan sonra tekrardan Profesör Melantha'yla göz göze geldim. "Krallıkların hükümdarları geleceğini söylerken, hepsini mi kastediyorsunuz? Hem krallar hem de kraliçeler mi katılacak?"

Profesör Melantha onaylayan bir ses tonuyla başını salladı. "Gelme imkânı olanların hepsi burada olacak. Ne de olsa diyarda her gün bir imparator seçilmiyor."

Drystan onu düzeltti. "İmparatoriçe."

Ancak o sırada söyledikleri umurumda değildi. Herkes geliyorsa, bu annemin ve babamın da geleceği anlamına geliyordu. Tüm hayatım boyunca bir kere bile yüzlerini görmediğim anne ve babamın. Birinin kızını öldürdüğüm, diğerininkini delirttiğim anne ve babamın. Buraya adım attıkları ve beni gördükleri anda benden

nefret edeceklerine emindim. Reika'yı öldürdüğüm için suçlanacağımı artık düşünmüyordum. Çünkü zaten bizi buraya, birbirimizi öldürmeye çalışacağımızı bilerek yollamışlardı ancak yine de bu şartlar altında bile beni kabul etmeleri oldukça zor bir ihtimaldi. Üstelik eşlerinin bu konuda ne diyeceği de bir soruydu. Sonuçta henüz bir vasak aşkın vârisiydim. İki krallığın vârisi olsam bile kurallara uygun bir şekilde doğmamıştım.

Gözlerim karanlıkla buluşurken Drystan'ın ismini söylediğini duydum. Hepimiz çok yorulmuştuk. Saige'le Drystan gerçekten de çok kötü yaralanmıştı ve tedaviye ihtiyacımız vardı. Amacım olan gücü elde etmenin rahatlığıyla bu sefer karanlığa karşı direnmemeye karar verdim. Kendimi boşluğa bırakırken tek düşünebildiğim şey, ölümün kıyasındayken zihnime düşen o anıydı.

Gözlerimi açtığımda kendimi mum ışıkları ve güneşin zayıf tınlamalarıyla aydınlanan bir revir odasında buldum. Dışarıdaki kuşların cıvıltısı ve hafif meltemin müziği usul usul duyuluyordu. Oda sessizdi çünkü içinde benden başka sadece bir kişi vardı.

Yattığım yatağın hemen yanındaki sandalyenin ucunda iki büküm olmuştu Gölge Prens. Kollarını göğsünde bağlamış, başı yana doğru düşmüştü. Gözleri kapalıydı. Üzerinde şık, siyah bir takım vardı ancak yaralı omzu diğerine göre daha kabarık görünüyordu. Pansuman yapılmış olmalıydı.

Onu izlerken uyandığını fark etmemiştim. "Günaydın prensesim," dedi çarpık gülümsemesiyle. Fısıltısı bir ömre yetecek kadar umutla doluydu. Üst üste binmiş yüzlerce kalbin sahip olabileceği kadar sevgi içeriyordu. "Nasil hissediyorsun?"

"Daha iyi hissettiğim günler olmuştu," dedim bitkin bir şekilde. Her yerim sızlıyordu. Boğazım bile öyle yanıyordu ki tek cümle söylemem, öksürük krizine tutulmama yetmişti. Drystan hızla ayağa kalkıp masada duran sürahidenden bir bardağa su doldurdu. Yattığım yerde, normalden de cüsseli görünüyordu. Elbette bunda giydiği gösterişli kıyafetin de etkisi olabilirdi.

Sudan birkaç yudum aldıktan sonra bardağı tekrar Drystan'a verdim. "Melantha mı zorladı seni böyle giyinmeye?" diye sordum ışıltılı takımını işaret ederek.

Drystan utangaç bir şekilde kafasını öne doğru eğdi. Aynı anda hüznün ve umut doluydu bakışları. Verilen kayıpların izlerini taşıyordu ancak derinlerde bir yerlerde geleceğe dair umut da gizliydi.

"Aslına bakarsan, tören için giyindim prenses," dedi gülümseyerek.

"Tören mi? Daha birkaç saat oldu tüm hükümdarlar nasıl varmış olabilir?"

Ardından Drystan kaşlarını endişeli bir şekilde kaldırdı. "Birkaç saat olmadı Irithel. İki gündür uyuyorsun. Tüm krallıklara haber gitti. Sonuncusu da birkaç saat önce okula giriş yaptı. Avlu, yemin töreni için hazırlandı. Kıyafetlerin bile hazır."

Şok içinde önce prense, sonra etrafa bakındım. İki gündür aralıksız bir şekilde uyuduğuma inanamıyordum. İpeksi siyah gözler endişeyle beni izlerken mümkün olduğu kadar sakin olmaya çalıştım ancak zaman kavramını yitirmiştim. Daha da kötüsü bu halimle kalıp tören için hazırlanmam gerekiyordu. Kimbilir ne kadar korkunç bir elbise seçilmişti benim için...

"Kıyafetlerim mi?" diye sordum korka korka. Belki de yalnızca sabahlıktan bahsediyordu.

Drystan onaylar şekilde başını salladı. "Uyuduğun için sana sormadık. Birkaç kere uyandırmaya çalıştım ancak her seferinde sayıklayıp geri uyudun. Bazen benim adımlı söylüyordun, bazen ailen için ağlıyordun. Dün gece jambon için ağladığın da oldu ama mesela. Çok acıktığını düşünerek şifacılarla zar zor birkaç kaşık çorba içirdik sana. Ardından tekrardan uykuya daldın. Ancak endişe etmene gerek yok. Elbiseni Saige'e seçtirdik. Ben seçmek istedim ama izin vermediler. Bu nedenle en iyi seçeneğin Saige olduğunu düşünerek yetkiyi ona bıraktım."

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. En azından tüylü, kabarık bir şeyler giymeyeceğime emindim artık. Doğrulmaya çalıştığımda Drystan elimden tutarak yardımcı oldu ve bacaklarımı aşağı

sarkıtabilmem için beni dengede tuttu. Bacaklarıma baktığımda morluk ve çürüklerle dolu olduğunu fark ettim. Kollarım da aynı şekildeydi göğsüm de. O kadar tedaviye rağmen boynumdaki siyah izler aynı şekilde duruyordu. Belim sargılıydı. Sol kolumsa daha sert bir şekilde sarılmıştı. Tam bir enkazdım.

“Kalkmak ister misin?” diye sordu Drystan elimi bırakmadan ancak gözlerim kapının hemen yanındaki aynaya kaydığında hızla başımı çevirdim. Bu bitkin vücudu aynada görmeye hazır değildim henüz. Drystan da bunu fark etmişti. Aynayla benim arama kendini siper ederek yatağın kenarında diz çöktü. Havada kalan ayaklarımdan birini dizine dayadı ve her morluğu, her yara izini usulca öptü. “Yaraların mükemmel Irithel. Onlar seni güçlü kılan izler. Her biri, bir zafer için feda ettiklerini temsil ediyor. Ve inan bana her biri sana daha da hayran kalmama sebep oluyor.” Ardından birkaç yarayı daha öperek biraz daha yukarı çıktı. Elini yatağın kenarına dayayıp yorganı kucağıma doğru çekti. Ayağa kalktı. “Hazırlanman için kızları çağırمامı ister misin?” diye sordu. Saçlarımanın önüme düşen tutamlarını kulağımanın arkasına yerleştirirken dokunuşları yumuşacıktı.

“Olur.”

“Gitmeden önce seninle konuşmam gereken bir konu var.” Yumuşacık elleri yüzümde gezinmeye devam ederken yanıma, kucağıma doğru çektiği yorganın üzerine oturdu. “Profesör Melantha, yardımcı seçebileceğimi söyledi. İstedığımız kadar kişiyi yanımıza alabileceğimizden bahsetti. Senin kimi seçeceğin hakkında fikrim vardı ancak yine de bir şey söylemedim.”

Elbette aklımda beliren isimler vardı ancak bu konuda biraz düşünmeyi tercih edecektim. Hâlâ biraz sersem hissediyordum. Önemli kararlar için biraz daha sakin bir zihni tercih ederdim. “Harika! Sen kimi seçtin? Zaiden’i mi?” diye sordum.

Drystan gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı. “Helia’yı.”

Hafifçe güldüm. Zayıf bir kıkırdamaydı bu. Şaka yapmadığını anladığımda yüzüm soğuk bir ciddiyete büründü. “Helia mı? Hani şu bizi öldürmeye çalışan Helia. Cyra’yla işbirliği yaparak arkadaşlarımızı öldüren Helia?”

"Öfkeleneyeceğini biliyordum Irithel ama inan bana son iki günümü sadece senin yanında durarak ve arada bir onunla konuşarak geçirdim. Babamın ne kadar manipülatif biri olduğunu bilmiyorsun. Buraya gelmeden önce oyunu kazanmasını yoksa onu öldüreceğini söylemiş. Onu korkutmuş, tehdit etmiş ve dövmüş. En kötüsü ne biliyor musun? Bana bunları anlattığında biraz olsun şaşırmadım çünkü babamın bunu yapacak türden biri olduğunu biliyorum. Her zaman acımasız biriydi ve bizi de hep kendi gibi yapmaya çalıştı. Helia asıl oğlu olduğu için onun üzerine daha fazla gidiyordu her zaman. Beni onu sıkıştırdığı kadar sıkıştırmıyordu. Beni öldürmesini ve imparator olmak zorunda olduğunu yoksa canını bizzat kendisi alacağını söylemiş ona. Tüm bunlar göz önüne alındığında ikinci bir şans hak ettiğini düşünüyorum. Zaten zar zor ayakta duruyor. Kimseye zarar veremez. Bu konuda bana güvenmelisin, lütfen."

Işıklar yeniden başımın etrafında dönmeye başlamıştı. Helia'ya güvenemezdim. Asla. Ancak Drystan'a güveniyordum ve o Helia'yı benim hayatım boyunca tanıyabileceğimden çok daha yakından tanıyordu.

"Madem öyle düşünüyorsun..." diye mırıldandım.

Drystan neşeyle başımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim prenses," dedi gülümseyerek.

"Artık prenses demeyi bırakman gerekecek," diye yanıtladım. "Birkaç saat içinde prenses olmayacağım."

Drystan omuzlarını silkti ve çarpık gülümsemesi daha da derinleşti. "Benim için her zaman prensesim olacaksın," ardından kapıyı açıp ortalıktan kayboldu.

Tam yalnızlığın ve sessizliğin tadını çıkarmak için başımı geriye atmıştım ki içeriye cıvıltılı iki prenses girdi. Elllerinde kat kat kumaşlar olan prensesler en az benim kadar berbat görünüyordu.

"İy," dedi Nyx gözlerini kocaman açarak. "Seni düzgün bir şekilde sokmamız için çok uğraşmamız gerekecek. Şifacılardan birazcık yardım mı istesek? Bir ordu gelse anca temizleriz Irithel'i."

"Hey!" diye bağırdım ona ve yastığımı üzerine doğru fırlattım ancak Nyx hızla yastıktan kaçınca darbeyi yiyen Saige oldu.

Yüzüne yapışan yastıkla afallayan prenses, yastık yere düşünce gözlerini kırıştırtıp somurttu. "Dua et diyarın hükümdarı olacaksın Irithel."

Önce birazcık küvetin içinde kendimi lifledim ve üstümdeki rüm kiri, kan lekelerini çıkarmaya çalıştım. Nyx'le Saige de saçlarımı temizlemeye koyuldu. Törene yetişebilmemiz için acele etmeye çalışıyorduk çünkü en zor kısım cildimi sağlıklı bir hale getirmektir. Ya da en azından öyle görünmesini sağlamaktır. Diyarın yetenekli sanatçıları önümüzdeki uzun yıllar boyunca taç giyme törenini resmederken imparatoriçelerinin çürük ve yara içinde olduğunu gösterecek mor ve sarı boya kullanmasını istemiyordum.

Küvetten çıktığımda derisi henüz yüzülmüş bir tavşan kadar kırmızıydım. Islanan sargıları değiştirmek için gelen şifacılar hareket etmeyerek yardımcı olmaya çalışıyordum ancak canım bu kadar yarıncan her şey daha zordu.

Beni giydirenlerken mümkün olduğu kadar aynaya bakmamaya çalıştım. Her yara bana başka bir acıyı hatırlatıyordu. Annemin ölümlüyle başlayan acı, ağabeyimin ölümüyle alevleniyor, Reika'nın ölümünün vicdan azabıyla iyice harlanıyordu. Eirwen'le başlayan vâri katliamları ateşin içine daha da fazla odun atarken Cyra'nın ihaneti de beni o alevlerin içine gömüyordu. Yıllardır bu okuldaymışım gibi hissediyordum.

Güç için verdiğim çaba beni değiştirmişti. O tacı kafama taktığımda daha fazla değişip değişmeyeceğimi merak ediyordum. Zafere karşı beslediğim tutku daha da artabilir miydi yoksa ona ulaştığımda bedenimi terk edip gidecek miydi?

Tüm krallıkların ve ilk defa tanışacağım annemle babamın beni nasıl göreceğini merak ederek aynaya döndüm. Savaşçı bir prenses vardı karşımda. Her tarafıma yayılmış yara izleri, verdiğim mücadelelerin birer kanıtıydı ancak onlar bunu nasıl yorumlayacaktı? Taht için öldürdüğüm onlarca kişiyi mi göreceklerdi yoksa arkadaşlarımı korurken aldığım yaraları mı?

Aslında bunun bir önemi yoktu. Ne düşündükleri umurumda değildi çünkü ben nasıl bir insan olduğumu biliyordum. Herkesin bunu görmesi için de önümde upuzun bir ömür vardı.

Hafifçe silkelenerek toparlandım ve kendimi törende giyeceğim elbisenin içine girmek için hazırladım. Elbise harika görünüyordu. Siyahı elbette, kalçama kadar dar bir şekilde iniyor, oradan ise serbest bir şekilde akıyordu zemine. Dik yakası, uzun kollarıyla bir bütün oluşturuyordu. Bilek kısımları gösterişli bir şekilde genişti, bir yelpaze gibi yer kaplıyordu. Savaşmak veya dans etmek için pek uygun görünmüyor olsa da asil bir tören için biçilmiş kaftandı.

Aynaya bakmaya devam ederken omzumun üzerinden Nyx'le Saige'e baktım. Nyx gözlerini devirdi. "Bu hazırlığı düğünün için de yapabiliirdik ancak sen gidip savaş meydanında evlenmeyi seçtin. Onu geçtim, bizi çağırma nezaketinde bile bulunmadın Irithel. Dost olduğumuzu sanıyordum."

"Dost olduğumuz için orada değildin zaten," dedim ona gülümseyerek. Eryx'in tekme attığı yerde, dünyada gördüğüm en güzel yüzlerden birinin tam ortasında çizme izi vardı. Nyx'in pembe kişiliğine ve umursamaz ancak kırılğan yapısına hiç uymayan bir yara iziydi bu. Ona baktığımda Eryx'e acımadığım için bir kere daha memnun oldum.

Yemin töreni, savaş verdiğimiz avluda yapılacaktı. Trajik bir durumdu düşünüldüğünde ancak daha iyi bir yer de düşünemiyordum. Oraya varan son kişiler bizdik. Drystan ve Helia çoktan merdivenlerin üstünde yerlerini almıştı. Derin nefesler alıp vererek kendimi az sonra yaşanacaklara hazırlamaya çalıştım. Krallar ve kraliçeler de aynı şekilde heyecanlı görünüyordu. Kendi çocuklarını ölüme gönderen, evlatlarını bizzat kaybeden insanların nasıl bu kadar canlı olduğunu aklım almıyordu. Hepsinden nefret ediyordum. Bu oyunun fikrini ortaya atan ve bunu destekleyen herkesten. Kazanmış olmanın bir önemi yoktu çünkü zafer, burada var olan tek olgu değildi şimdi. İyi bir hükümdar olacaksam, onların yaptığı saçmalıkları da durdurmam gerekecekti.

Saige'le Nyx de yerlerini almak için önümden ilerlediğinde kalan son kişi bendim. Minik bir orkestra bile getirilmişti ve keman tıngırtıları eşliğinde törenin tüm hazırlıkları tamamlanmıştı. Karanlık düşünceler zihnimi sarmalamaya çalışırken usul usul esen meltemi onları dağıtmak için kullandım. Rüzgâr tenimi arkadaşça gıdıklıyordu.

Cesaretimi toplayıp merdivenlerin en üstündeki alana, Drystan'ın hemen yanına doğru yürümeye başladım. Drystan'ın iki basamak altında Helia, onun bir altında ise Zaiden duruyordu. Önümden giden Saige ve Nyx bir süre kaybolmuş gibi etrafına bakındı. O sırada Zaiden kısık ve kısa bir ıslık çalarak dikkatlerini çekti. "Bu tarafa Siyah Kuğu," dedi hemen üst basamağını göstererek. Saige, Helia'nın yanına geçerken Nyx de Zaiden'in sol tarafında yerini aldı.

Dört adet muhafız vardı ve ellerinde kırmızı renkli iki yastık tutuyorlardı. Yastıkların üzerinde ise birer adet taç vardı. Biri biraz daha kalın ve kabayken, diğerrinin ince ve zarif bir yapısı vardı. Burnumdan derin derin nefesler alarak ve sakin kalmaya çalışarak Drystan'ın yanında yer aldığım da Profesör Melantha gülümsedi. Güneş ışıkları kadının yüzündeki derin çizgileri, yılların yorgunluğunu taşıyan ipleri daha da belirginleştirmişti. Beyaz saçları yüzünü çevreliyordu. Belki de tüm bunlar sona erdiği için o da en az bizim kadar sevinçliydi. Onu belki de ilk defa bu kadar mutlu görüyordum.

"Yirmi dört krallık karanlığa gömülmüşken onları ışığa ve barışa tekrardan kavuşturacak vârisler, yıllar boyunca anlatılsa bile öğrenilemeyecek erdemlere sahiptir. Ölümsüzlüğünüz diyar tarihinde ebedi olacak, kanınızla, kalbinizle ve kılıçlarınızla verdiğiniz bu savaş yüzyıllar boyunca unutulmayacak."

Bir anlığına duraksayarak beni ve Drystan'ı izledi. Drystan, bu boşluğu hükümdarlara bakmak için kullanmıştı ancak ben yalnızca Melantha'ya bakıyordum. Krallar ve kraliçelerle dolu o kalabalığın arasında anne ve babamın olduğunu biliyordum. Şimdi bakarsam kalan dayanma gücümün tümünü kaybedebilirdim. Melantha gerildiğimi fark ederek devam etti.

"Bu sınavdan cesaretle çıktınız. Büyük kayıplar verdiniz ve akıl almaz fedakârlıklarda bulundunuz ancak şimdi taşlarınızın, sahip olduğunuz özveri, cesaret ve güç gibi parlama vaktiniz geldi. Bu yolda hayatını kaybeden vârislerin ölümlerinin bir hiç olmadığını kanıtlayacağınız dönem, diyarın yepyeni tarihi şimdi burada, sizinle başlıyor. Lütfen diz çökün Miath Prensi Drystan ve Iterra ile Slonian Prensesi Irithel."

Dediğini aynen uygulayarak profesörün önünde diz çöktük. Sağ tarafımda duran Drystan, elini hemen elimin yanına yerleştirip küçük parmağıyla benimkine dokundu. Ardından simsiyah saçlarına, altın sarısı bir taş kondu. Kafasını kaldırmadan öylece beklerken gözlerimin önünde bizi bekleyen hayatın kesitleri oynadı. Drystan'la hükmedeceğimiz yılları gördüm çok kısa bir anlığına. O esnada Profesör Melantha'nın kafama yerleştirdiği tacı hissettim.

Taç, kızıl tutamların arasında yer aldığı anda, içimde bir şeylerin koptuğunu ve sonra yeniden daha düzgün, daha sıkı bir düğümle bağlandığını hissettim. Başarmıştım. Gözlerimdeki yaşları kırıpıştırarak kovmaya çalıştım.

Ölen annemin ve ağabeyimin yüzleri gözlerimin önüne geldi. Sanki ormanın bir köşesinde durmuş bu anı izliyorlardı. Annemin eli, ağabeyimin omzundaydı. Gururlu gözleri tıpkı benimkiler gibi ıslaktı. Gülümsüyordu. Hüzün ve acı dolu yüzünün huzura kavuştuğu andı bu. Ağabeyim de aynı şekilde gülüyordu ancak o çok daha mutluydu. Ellerini çırpıyor, durduğu yerde zıplıyordu. "Başardın Irithel!" diye bağırıyordu coşkuyla. Elini bir yumruk yaparak havaya savurdu. "Başardın küçük kardeşim!"

Dudaklarımı ısırarak gözlerimi tekrardan kırıpıştırdım. *Başardım.*

"Kalkabilirsiniz İmparatoriçe Irithel Asano ve İmparator Drystan Asano. Artık taht sizindir."

Biz ele ele tutuşup ayağa kalkarken Profesör Melantha da başını öne eğerek geri adım attı. Ardından diz çöktü. Şaşkınlıkla ona döndüm. Melantha'nın önümde diz çökeceği aklımın ucundan bile geçmezdi ancak saniyeler içinde bu his daha da büyüdü.

Önce ayakta bile durmakta zorlanan Helia, hemen ardından bizi koca bir tebessümle izleyen Saige, yüzünde kibirli bir ifadeyle dikilen

Zaiden ve yıllardır bu anı bekliyormuş gibi görünen Nyx de merdivenlerde diz çöktü. Onları muhafızlar izledi. Son olarak ise diyardaki tüm kralların ve kraliçelerin önümüzde, tek bacaklarını kıvrarak eğilmelerini izledim.

Drystan elimi daha da sıkı tuttu ve parmaklarıyla tenimi okşadı. Simsiyah gözleri mutlulukla parlıyordu. Dudaklarını ıslatıp yutkunduğunda olmam gereken yerde bulunduğumu anladım. Bunun için doğmuştum. Tek bir krallığa değil, tüm diyara hükmetmek için.

Tören sona erdikten sonra herkes yavaş yavaş dağılmaya başladı. Muhafızlar geçen insanlara yer açabilmek için kenara çekilirken arabalarla getirilmiş olan hizmetkârlar ellerinde kocaman tepsilerle kalabalığın arasına karışmaya başladı. Savaştan sonraki hayatımda ilk defa, kafamda soru işaretleri ve endişe olmadan mutlu olduğumu hissettim o anda.

“Lirith ve Helion’la tanışmaya hazır mısınız?” diye sordu Drystan. Başımı hayır anlamında salladım. “Onları senin için bir kenara çekmemi ister misin? Dilersen özel olarak konuşmak istediğini söyleyebilirim.” Onaylar şekilde salladım kafamı ve Drystan ellerimi bırakıp hükümdarlar, hizmetkârlar ve muhafızlarla dolu havuzun içerisine daldı.

Nyx’le Saige biraz uzaklaşmıştı. Kendi ailelerinin yanlarına gittiklerini tahmin ediyordum ancak dikkatli baktığımda Saige’in kendi ailesiyle olmadığını fark ettim. Tanımadığım, simsiyah saçlara sahip bir çiftle konuşuyordu. Elbette, ona şiddet uygulayan ve onu ölüme gönderen ailesiyle bir araya gelmek istememesi normaldi. Kimlerle konuştuğunu, Zaiden gelip Saige’in omzuna kolunu atınca fark ettim. Zaiden’in babasıyla olan benzerliği tartışılmazdı ancak keskin yüz yapısını kesinlikle annesinden almıştı. Duogon Kral ve Kraliçesi, buldukları durumdan oldukça hoşnut görünüyordu. Gülümsüyor, neşeli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Onların mutluluğunu gördüğümde ben de gülümsedim. O sırada Helia, yanıma ilerledi topallayarak. “İstediyini elde ettin sonunda,” diye fısıldadı gülümseyerek. Ancak o gülümsemenin altında derin bir nefretin belli belirsiz parçalarını sezdim.

“Onun asla hükümdar olamayacağını söylediğini hatırlıyor musun?” diye sordum yüzüne bile bakmadan. Gözlerim hâlâ Saige’le

Zaiden'i izliyordu. Ona bakmasam da kafasını hafifçe salladığını görebildim. "Yanıldın Helia. Birçok konuda yanıldın."

"Bu doğru. En büyük hatam Cyra'ya güvenmek oldu. Bana söz verdiği şeyleri duysanız sizin bile aklınız karışırdı. Pişmanım ama neden öyle bir karar verdiğimi de anlayabiliyorum. Seni çok mükemmel bir şekilde manipüle etti. Uydurma bir isimle sadece bir vârisin katil olduğuna inandırdı seni. Yardımcı olabilecek herkesten uzaklaşmanı sağladı. Sana bıraktığı mektubu hatırlıyor musun?" diye sordu hafifçe sallanarak. Dengede durmakta zorlandığı belliydi. Onda açtığım yaralardı bunun sebebi.

Gülümsemeye devam ederek başımı onaylar şekilde salladım. "Elbette hatırlıyorum. Cyra'yla Drystan arasında bir seçim yapmamı istediğiniz mektup."

Helia hafifçe güldü. "Evet, o mektup. Aslında fikir bana aitti, seni zorlayacak bir cinayete sürüklemek harika bir plan gibi gelmişti. Cyra ise biraz daha eğlence katmak istedi ve kendi adını da ekledi mektuba. İkimiz de Cyra'yı seçeceğini düşünmüştük. Çünkü yalnızca oda arkadaşı olarak gördüğünü zannediyorduk onu. Seve seve öldürürdün. Öldürmeye kalktığın sırada Cyra, çoktan haberi olduğu için kendini savunacaktı. Böylece hem seni ortadan kaldıracak hem de bir süreliğine suçu atacak bir isim olacaktı. Bir taşla iki kuş, mükemmel bir plandı."

"Peki ya Drystan'ı seçseydim? O ihtimali hiç düşünmediniz mi?" diye sordum.

Helia bir saniyeliğine duraksadı, düşündü ve ardından konuştu. "Düşündük düşünmesine ancak Drystan'ı seçtiğin senaryoda kardeşimin seni rahatlıkla yenebileceğini varsaymıştık. Sonuçta oldukça iyi eğitim gören bir prensti ve seni öldürme potansiyeli vardı. Diğer senaryodaysa..." Sustu.

"Diğer senaryodaysa ne?"

Helia hiç de pişman bir ses tonuyla konuşmuyordu. Geçmişte yaptığı şeylerden gurur duyuyor gibi bir hali vardı. "Diğer senaryodaysa sen Drystan'ı öldürecektin ve benim için çok ama çok büyük bir sorunu ortadan kaldıracaktın. Onu kütüphanede öldürdüğünü zannettiğim gün, Cyra'yla kutlama yapmamak için çok

zor durmuştuk. Seni elimizde kolayca oynatabileceğimiz bir piyon zannettik.”

“Bu da ikinci hatan oldu,” dedim kendimden emin bir şekilde. Yine de hâlâ bunlardan bahsetmemiz beni rahatsız ediyordu. Drystan, Helia'nın pişman olduğundan ve değiştiğinden bahsetmişti. O halde neden hâlâ planlarını anlatıyordu?

“Haklısın. Ancak tek hatası olan ben değilim, senin de hataların vardı,” dedi derin bir nefes alarak. Yüzüne bakmasam da kelimelerin tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Mesela?”

“Mesela, kardeşimden uzak durmanı söylediğimde beni dinlemeliydin.” Perişan bir nefes aldı. Beni dirseğiyle sertçe iterek yere kapaklanmamı sağladı ve aynı anda hızla hemen yanımızdaki muhafıza atıldı. Muhafız neler olup bittiğini anlayamadan belindeki kılıcı kaptı Helia. Korkuyla etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Tüm arkadaşlarım, dostlarım, eşim... Hiçbiri yanımda değildi ve üzerimde de kendimi savunabileceğim hiçbir silah yoktu.

Helia, kılıcı öfkeyle ve acıyla kaldırdı. Yüzü nefretle doluydu. Suratından hayatım boyunca unutamayacağım bir acımasızlık akıyordu. Göğsüme saplamak üzere yüklendiğinde kılıç yüzünden gözlerimi kapatmak yerine onunkilerin içine bakmaya karar verdim. Ölümle defalarca yüzleşmiştim ve bu sefer beni korkutmasına izin vermeyecektim.

Helia kılıcı tüm gücüyle indirdi ve gümüş metalin ucu göğsüme dokunduğu anda havada asılı kaldı. Aynı anda hem yüzüme hem de kıyafetime kan sıçradı. Nefes nefese kanın kime ait olduğunu anlamaya çalıştım. Canım yanmıyordu. Kılıç vücuduma girmemişti bile.

Kan, Helia'ya aitti ve göğsüne giren hançerin açtığı derin yarıktan oluk oluk eteklerime akıyordu.

Kalabalığın oluşturduğu sonsuz sessizliğin içinden dağları inletecek bir güce sahip bağıriş duyuldu. “Kimse, kız kardeşime zarar veremez.”

Bölüm 23

BAŞLANGICIN SONU

Hükümdarlardan oluşan deniz ikiye ayrıldı ve fırlatılan hançerin sahibi ortaya çıktı. Benimkiler gibi beline dökülen, kırmızı bir şelaleyi andıran uzun saçları, tıpkı benimkiler gibi bakan yemyeşil gözleri vardı genç hükümdarın. Kraliçe olamayacak kadar genç görünüyordu. Gözleri alev alevdi. Tıpkı benim gözlerim gibi. Görkemli elbisesiyle tarih kitaplarındaki özenle çizilmiş resimlere aitmiş gibi kudretli görünüyordu.

Öldürdüğümü sandığım ve çok sonra kardeşim olduğunu öğrendiğim Reika Antonella, tam karşımda duruyordu ve hayatımı kurtarmıştı.

Saniyeler içinde muhafızlar yanıma akın ederek toparlanmama yardımcı oldu ve Helia'nın merdivenlerden yuvarlanan cesedini kaldırdılar. Şaşkınlıkla Reika'ya bakmaya devam ediyordum çünkü ona yeterince bakarsam, gözlerim gördüklerinin gerçek olduğunu şüphe götürmez bir kesinlikle kavırsa ancak o zaman onun burada olduğuna inanabilirim gibi geliyordu. Ve Helia... Bakmak istediğim son şey bile değildi. Onun, Reika'nın zannettiğim kişi olduğundan emin olmak için zihnimin içinde fırtınalar dönüyordu. Ancak hiçbiri aksini kanıtlayamıyordu. O Reika'ydı ve bunu biliyordum. Kız kardeşimdi. Bu okula gelirken öldürdüğüm kıza onunla ortak saç rengi ve yuvarlak yüzü dışında hiç benzemiyordu.

"İmparatoriçe!" diye bağırdı muhafızlardan biri ve beni kenara çekmek üzere etrafımı sardılar. Helia'nın cesedi hızla ortadan kaldırılırken kendimi okulun içine sürüklenirken buldum.

"Durun!" dedim. "Onu görmem lazım, kız kardeşimi görmem lazım!"

Sonsuz gibi hissettiren bir sürenin sonunda Drystan yanında iki kişiyle yanıma ulaştı. Gözleri bomboş bakıyordu. Pişmanlık, hüznün, öfke ve endişe bir bütün olmuştu ifadesinde. Neredeyse beni öldürmeyi başaran kardeşinin ölümüyle başa çıkmaya çalışıyordu. Onun yanında olmak, ona destek çıkmak istiyordum ancak aynı anda çok fazla şey gerçekleşiyordu. Sakin kalmak için duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum ancak Drystan'ın eşlikçilerini gördüğüm anda son sabrım da gücünü yitirdi. Dış görünüşlerinden kim olduklarını rahatça anlayabiliyordum. Yirmi dört krallık içerisinde kızıl saç genine sahip tek krallık Slonian'dı. Karşımda Slonian Kraliçesi Lirith Antonella'yla kızı, Prenses Reika Antonella duruyordu.

Annem ve kız kardeşim.

Onlar bana, ben onlara bakıyordum. Kimse hiçbir şey söylemiyordu.

"Irithele," dedi en sonunda Lirith Antonella. Geçmişinde bıraktığı acı bir hatıraymışım gibi izliyordu beni. Gözleri hüznünlüydü. Karşısında olduğuma, bana dokunabilecek mesafede bulunduğuna inanamıyor gibiydi. Hafifçe yaşlanan bakışları, ona karşı biraz daha sempati duymama neden oldu. Aramızda konuşulması gereken çok fazla şey olduğunun farkındaydım. Cevaplara ihtiyacım vardı elbette ancak asıl merak ettiğim konu Reika'nın nasıl burada olduğu ve o ölen kişinin kim olduğuydu.

Bunun mümkün olmadığını bilsem de karşımda gördüğüm Reika'nın hayaletiymiş ve gözlerimi kapattığım zaman yok olacaktı gibi hissettiğimden gözlerimi hızla kırpmayı sürdürdüm.

Reika'ya döndüğümde gerçekten de ne kadar çok benzediğimizi fark ettim. Benimkinden biraz daha yuvarlak yüzü, daha sağlıklı, daha pembe yanakları vardı ancak kardeş olduğumuzu bizi yan yana gören yarı kör, yaşlı bir çiftçi bile anlardı.

İçimdeki duyguların vahşice kabarmasını engellemek için yutkundum. "Nasıl?" diye sorabilmeyi başarabildim yalnızca. "Okula gelen Reika..." Cümlelerimi toparlayamıyordum. Gerek da kalmadı

neyse ki çünkü Lirith Antonella hemen koşup ellerimi yakaladı. Tutuşu da elleri gibi yumuşaktı. Gözlerimin içine bakarken yepyeni, canlı duygular hissediyordum. Zaman o sırada durdu ve biz, soru işaretleriyle dolu zihnimde asılı kaldık.

“Reika’yı hiçbir zaman okula göndermedik Irithel. Oyunun oynanacağını biliyorduk. Babası, Reika’yı yıllar boyunca gayet iyi eğitmişti ancak bir kızımı kaybetmişken diğerini de kaybetmeyi göz alamadık. Onu ikna ettim. Günler boyunca, saatlerce dil döktüm ve en sonunda Reika’yı göndermemekte karar kıldık. Ancak bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorduk. En azından savaş sona erene ve imparator seçilene kadar onu temsil edecek birine ihtiyacımız vardı. O sırada karşımıza mükemmel bir fırsat çıktı. İdam sırası bekleyen suçlulardan biri tam Reika’nın yaşlarındaydı. Saçları kızıldı ve onu hiç görmeyen insanlar tarafından tanınması imkânsızdı. Reika gibi giydirdik onu, oyunu anlattık, karşılığında ailesine yüklü miktarda ödeme yapmayı teklif ettik. Kanun tanımaz olsa da aptal değildi. Onu ölüme gönderdiğimizizi bilerek kabul etti şartları. Böylece Reika’nın yerine geçti.”

“Sonra da ben onun yerine geçtim,” diye mırıldandım. Kardeşimi öldürmemiştim. Kimseyi suçsuz olduğuma ikna etmeme gerek kalmayacaktı. Bir vârisin canını aldığım için hak etmediğimi düşündüğüm tahtı gerçekten de kazanmıştım o halde. Reika’yı öldürme düşüncesinin beni kovalamasına gerek yoktu artık, bu suçluluk duygusu beni daha fazla avlayamazdı. Geçmiş hayatım ve başıma gelen tüm talihsizlikler arasındaki ilk ve tek pişmanlığım olan cinayet aslında zannettiğim gibi değildi. Çocuklarıma, tahtın gelecek vârislerine annelerinin bir kardeş katili olduğunu anlatmak zorunda kalmayacaktım. Bunun beni bu kadar rahatlatmasına şaşırmıştım.

Reika gülümsedi. Kızgın gözüküyordu ama ne hissettiğini nereden bilebilirdim ki? “Demek ki bir prenses gibi görünmek için kızıl saçlı olmak yeterliymiş, öyle değil mi?”

Perişan bir nefes verdim. “Reika, beni affedebilir misin?” diye sordum. Kafamda planladığım soru kesinlikle bu değildi ancak ağızımdan çıkmıştı işte.

Reika şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Affedilecek bir şey yok ki kardeşim, hayatta kalmak için gereken neyse onu yaptın."

Bu kadar anlayışlı olması canımı yakıyordu nedense. Rahatlığı ırkılmeme sebep oluyordu. Neden bağırıyordu bana? Neden onu öldürmeye çalıştığım için saldırmıyor, nefret etmiyordu benden?

"O kızı göndermeseydin onun yerinde sen olabilirdin," diye mırıldandım. Sesim kısıktı ancak sessiz bir ortamda herkesin duyabileceği kadar yüksekti de. Reika'nın bakışları farklıydı. Ateşe verilen bir tarla gibi alev alevdi ancak bu alevler düşmanca değildi. Farklı bir parlaklığı vardı. Sanırım alevlerin tümü kötü olmuyor, yıkım içermiyordu.

"İnan bana Irithel, yaşadığın şeyleri tahmin bile edemiyorum. Bu yüzden beni öldürmeye çalışmış olsan bile, bunun için seni suçlayamam." İçini çekti. Vahşi ama anaç bir yapısı vardı prensesin.

Lirith'in yaşlı gözlerine baktığımda bir noktada minnettar olduğumu fark ettim. Kraliçe, kızını hayatta tutmak için kurallara karşı gelmişti ve yeni hükümdarın bu hataları affedeceğini umuyor olmalıydı. İmparatoriçenin kızı olması elbette işini oldukça kolaylaştırıyordu. Ancak gözlerinde gördüğüm o ifade, mutluluğunun beni kullanacağı için değil, benimle tanıştığı için olduğunu gösteriyordu sanki.

"Annen, Cyrielle nerede?" diye sordu nazik bir şekilde. "Ondan uzun süredir mektup almıyorum. Kalabalığın arasında onu bulmak için bakındım ancak göremedim. Elbette yıllar sonra oldukça değişmiştir. Bir oğlu vardı senden büyük, ağabeyin, o da burada mı?"

Kendini biraz olsun benim annem olarak görüp görmediğini merak ettim. Nerede olduğunu sorarken annemin aslında karşımda duruyor olabileceğini düşünmemiş gibi gözüküyordu. Ya da sadece kimi kastettiğini anlayacağımı bildiğinden öyle söylemişti. Onları görmek için oldukça hevesli görünüyordu. Gerçekleri duymak da söylemek de zor olacaktı.

"Burada değiller," diye yanıtladım. "İkisi de Miath savaşında öldü. Ben küçükken."

Saniyeler içinde hem Reika'nın hem de Lirith'in yüzü bembeyaz kesildi. Reika birkaç saniye duraksadıktan sonra iki kolunu da

kocaman açıp bedenimi atalarına hapsedti. Kız kardeşimin kucagında öylece durdum. Beni sıkıca sarmasına, incecik kollarının vücudumu çevrelemesine izin verdim. Ardından Lirith de bu sıcak ama acı kucaklaşmaya katıldı. Orada, kendi ellerimle öldürdüğümü zannettiğim kız kardeşim ve hayatımda ilk defa gördüğüm annemle bir süre öylece kaldık.

Hükümdarlar teker teker eve dönmeden önce babarıdan uzak durmayı tercih ettiğim için Cyra'yı tek yakalayabileceğim yere, yani Kraliyet Okulunun mahzenlerine indim. Helion Lovell her şeyin farkında olmasına rağmen küçükken yaptığı gibi sahip çıkmamıştı bana. Belki de annemin ona güvenmemek, Iterra'ya gitmemek için gerçekten de haklı sebepleri vardı. Bunu asla bilemeyecektim ama onun içgüdülerine güvenmeyi seçmiştim. Bir kere bile yanıma gelmemesi, onda bir terslik olduğunu kanıtlıyordu.

Mahzende, nemli ve soğuk zeminde oturan Cyra'yı gördüğümde canımın birazcık bile yanmamasının beni şaşırtıp şaşırtmadığından emin değildim. Diğerinin aksine bu kardeşim berbat halde görünüyordu. Ona kahverengi, yırtık pırtık bir elbise vermişlerdi. Ayakları çıplak, saçları çamurla karışmış bir şekilde top olmuştu.

"Kimleri görüyorum?" diye mırıldandı bana bakarak. Yüzünde kafayı tamamen sıyırdığını kanıtlayan tuhaf bir gülümseme vardı. Cyra'nın tam olarak hangi noktada aklını tamamen kaybettiğini kim bilebilirdi ki?

Yanına iyice yaklaştığımda kan ve ter koktuğunu fark ettim. Yüzü solmuştu. Bakımsız hali, buraya gelmeden önceki görüntümden bile beterdi. Onunla ilk tanıştığımız zaman nasıl görüldüğünü hatırladım. Bembeyaz elbisesini, eteklerinde şeker gibi görünen gölgeleri ve şimdiki gülümsemesinden nasıl da bambaşka olan tebessümünü. Ama o sekerek yürüyen Cyra ve şimdi karşımdaki hücrenin içinde oturan Cyra aynı kişiydi. Pembeye boyanmış bir bulut gibi görünse de o zamanlar da şimdi olduğu canavarın aynısıydı. Yalnızca ben henüz bunu bilmiyordum.

Küçümseyici bir tavırla elbiseme ve tacıma baktı. "Buraya neden geldin Irithel? Başarını daha fazla göstermeye mi? Yoksa idam kararını açıklamaya mı? İdam edileceksem en azından güzel kıyafetlerimden birini giymeme izin ver, bu şekilde ölmek istemiyorum."

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Hayır Cyra. Ölme-yeceksin. En azından idamla değil, önünde uzun bir ömür var buna emin olabilirsin."

Cyra şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. "Nasıl yani?" diye sordu kekeleyerek. Bana doğru bir adım attığında patlamış dudaklarını fark ettim. Muhtemelen muhafızlara karşı direnmeye çalışırken bir darbe yemişti.

"Hepimiz ailelerimizin başlattığı bu lanet oyunda birer piyonduk. Korkunç ebeveynlere sahip olduğun için idam edilmen gerektiğini düşünmüyorum. Yaşayacaksın."

Cyra gürültülü bir kahkaha kopardı. Sesi siyah, nemli duvarlarda yankılanarak yavaş yavaş uzaklaştı. "Buna inanamıyorum," dedi. "Düşündüğümden de aptalmışsın Irithel." Ardından birkaç kere daha kıkırdadı.

Zihninden geçenleri tahmin edebiliyordum. İterra'nın gelecek kraliçesi olabileceğini zannediyordu. Bu hakkı aldığı gibi gücünü bana saldırmak için kullanacaktı. Ya da belki vârislerimle savaşabilmesi için kendine onlarca vâris yapacaktı. İntikam alabilmek için başvuracağı yolların sınırı yoktu.

Aramızda neredeyse yalnızca demir parmaklıklar ve bir karışıklık mesafe kalacak şekilde adım attım. Gözlerinin içine son bir kez daha baktım çünkü Cyra'yı bir daha görebileceğimi zannetmiyordum. "Elveda Cyra."

Cyra'nın gözleri kocaman açıldı ve hâlâ gülümsüyordu. Mahzenin merdivenlerini çıkmadan hemen önce bir anlığına duraksadım. Omzumun üzerinden hafifçe kıkırdayan Cyra'ya döndüm.

"Bu arada kardeşim, tüm hükmetme yetkilerini ve isim gücünü elinden aldım. Tahta geçme hakkın bir domuzla eşdeğer durumda. Sana iyi bir hayat diliyorum." Dönüp Cyra'ya son bir kez daha bakmadan merdivenleri çıkmaya başladım.

Cyra kulakları sağır edecek bir çığlık attı. "Hayır!" Ardından demir parmaklıklara vurduğunu tahmin ettiğim çınlamalar yükseldi arkamdan. "Bunu bana yapamazsın! Öldür beni Irithel! Birazcık merhametin varsa al canımı! Lütfen! Irithel geri dön! Tahtımı bana geri ver! Irithel!" Sesi kesilene, çığlıklarını duyamayacak kadar uzaklaşana dek basamakları çıkmaya devam ettim.

Krallıklar birer birer ayrılmadan önce Saige, Nyx, Zurin, Nefeli ve ben avlunun uzak bir kenarına çekildik veda etmek için. Kader bizi elbet bir araya getirecekti ancak beşimizin birden aynı yerde aynı anda bulunması zordu. Onlara bakarken bir yandan da havanın kokusunu içime çektim. Daha yeni ölüme ev sahipliği yapan bu avlunun ve okulun havası değişmiş, yerini de serinliğe bırakmıştı. Güneş kuvvetli bir şekilde aydınlatıyordu etrafı.

Bazı hükümdarların bana nefretle baktığını hissedebiliyordum. Vârislerinin, biricik çocuklarının ölümleri için beni suçluyor olmalılardı ancak bu durumda suçlanacak en son kişi bendim. Oyunu başlatan onlardı. Her şeyin farkında olmalarına rağmen çocuklarını buraya gönderen de onlardı, dolayısıyla beni suçlamaları haksızlıktı.

"Her şeye rağmen seninle gurur duyuyoruz," dedi Nefeli. Sesindeki samimiyeti hissetmemek olanaksızdı. Başını sallayarak ona katılan Zurin ise tam aksine, son derece mutsuz görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Önce ailesinin onu ölüme gönderdiğini öğrenmiş, ardından sevdiği adam tarafından ihanete uğramıştı. Dakikalar önce o adamın ölümünü izlemesiye en vurucu darbeydi. Gözleri ıslak ve şişti prensesin. Ağlamaktan iki katına çıkmış gözbebekleri onun için üzülmemeye sebep oluyordu.

"İmparatoriçe oldun diye bizi unutmazsın umarım," dedi Nyx hafifçe alaylı bir şekilde. "Zaten direkt tahta kondun. İnsan Saige'le Zaiden'a da bir sorardı hükümdar olmak isterler miydi diye..."

Saige, Nyx'i benim yerime yanıtladı. "Öncelikle Pembe Çatlak, Zaiden'la bir çift değiliz. Tahta bir çift olarak geçemezdik ve tüm Wisteria Diyarı için doğru olan hükümdarların Drystan'la Irithel

olduğuna şüphe yok. İkinci olarak, ben hiçbir zaman hükmetmek istemedim. Prenseslik, emirler vermek bana göre değil. Ben savaşmak istiyorum. Gezmek, öğrenmek ve dövüşmek istiyorum. Tahta oturup politik sorunları çözmek daha çok Nefeli'nin veya Irithel gibi tiplerin yapacağı iş, benim değil."

Nefeli başını hafifçe yana yatırdı. "İyi ama ya Vivalon Krallığı'nın başına geçmen gerektiğinde? Tek çocuk değil misin sen? Acil bir durum olduğunda tahta kim geçecek?"

Saige umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Umalım da o zamana kadar annemle baba dediğim o pislik yeni bir vâris üretsiner." Hiçbir şeyi takmayan halleri hepimizi gülümsetmişti. Zurin bile acıyla da olsa kısa bir süreliğine tebessüm etmişti.

"Ne olursa olsun, her zaman, her ihtiyacınızda bana gelebilirsiniz," dedim Nefeli'yle Zurin'e bakarak. Onlar aileleriyle krallıklarına dönecekti, bu sebeple güvende olduklarından emin olmak istiyordum.

Nefeli önümde hafifçe reverans yaptı. "Teşekkürler İmparatoriçe Irithel."

Ona gözlerimi devirdim. Bunu beni sinir etmek için söylediği her halinden belliydi. Yüzüne muzip bir gülümseme hâkimdi. Ailelerinin yanına dönmeden önce ona son kez sıkı sıkı sarıldım. Zurin ise sırlamak istemediği için yalnızca önümde hafifçe eğilip geri çekilmişti. Ona başımı hafifçe öne eğerek veda ettim. Nedense içimden bir ses ikisini de tekrar göreceğimi söylüyordu.

Ardından Nefeli'yle Zurin, Saige'le Nyx'e veda etti çünkü Pembe Çatlak ile Siyah Kuğu (bu ismi ona Zaiden takmıştı ve nedense ona yapışmıştı) bizimle geliyordu.

Son olarak Drystan kardeşinin cesedine veda etti. Babasının yüzüne bakmadı ve hüzünlü bir şekilde yanıma vardıktan sonra sıralı arabalarla okulu terk ettik.

Slonian sarayının çevresindeki yapılar iç içe geçmiş halkalar gibi inşa edilmişti. Saraya ulaşmak için önce geliri ortalama düzeyde olan

insanların, sınıra soylu kesimin, son olarak ise lordların ve leydilerin evlerinin önünden geçmeniz gerekiyordu. Çevre, ilerledikçe daha zenginleşiyordu, daha görkemli bir hale geliyordu. Gelir düzeyi o kadar da yüksek olmayan insanlarsa şehir merkezinin çok çok uzağında yaşıyordu. Bir de ben ve ailem gibi çok daha uzakta, savaşın kıyısında, sınır bölgelerinde yaşayanlar vardı elbette. Bu sebeple bu sarayı görmeyi bırakın, yakınından bile geçmemiştim. Yaşadığım krallığın görmediğim kısımları bana yabancı bir venedymişim gibi hissettiriyordu.

En merkezdeki halkaya ulaştığımızda sizi uzun, ağaçlardan oluşan bir yol karşılıyordu. Eşit aralıklarla dikilmiş gibi görünen aynı boydaki ağaçlar yolun sonuna ulaşana kadar etrafı görmenizi engelliyordu ve bu ağaçların her birinin arasında bir muhafız bekliyordu. Saray girişinde koruma en üst düzeydeydi.

"Kimlerin gelip gittiğini rahat bir şekilde görmek ve korunmak için," diye bilgilendirmişti Reika beni. Ona gülümseyerek yanıt vermiştim.

O burada, bu zenginliğin ve imkânların içinde büyümüştü ancak beni bilgilendirirken bir an olsun küçümseyici davranmıyordu. Artık imparatoriçe olduğum için çoğu kişi benimle konuşurken dikkatli olmaya çalışıyordu, saygılarını bozmuyorlardı ancak Reika'nın samimiyeti bambaşkaydı. Zihnimde dönen soru işaretlerini gözlerimden okuyabiliyormuş gibi düzenli olarak bilgiler veriyordu bana. İmparatoriçe olduğum için değil, yalnızca kardeşi olduğum için bana saygılı davranıyordu. Çok sevdiğiniz birini kırmamak için söylediklerinize dikkat etmeniz gibi.

Ağaçlardan oluşan perdenin sonuna geldiğimizde uçsuz bucaksız bir alanın ortasındaki kudretli saraya hayranlıkla baktım. Kırmızı ve beyaz güllerle çevrelenmiş geniş bahçesinin ortasında göğe uzanıyordu âdeta. Tepesini görebilmek için başınızı mümkün olduğunca geri atmanız gerekiyordu. Aydınlık, kusursuz bir güzelliğe sahipti. İçinden fırlayan hizmetkârları, bahçıvanları, muhafızları gördüğümde buraya nasıl alışacağımı düşündüm.

Güneşin hâkimiyet kurduğu devasa kule, yaydığı enerjiye tam olarak uyan, güneşin içine geçmiş alev sembolüne sahipti. Bu

sembolü hatırlıyordum. Savaşta bizi kurtarmaya çalışan, halkını korumak için hayatını hiç sayan askerlerin zırhlarında gördüğüm semboldü bu.

“Beraber yaşayacağımız için endişelenme. Saray o kadar büyük ki bazı yerlerini hiç kullanmıyoruz bile. En son ne zaman uğradığımı hatırlamadığım odalar var,” diye hatırlattı Reika. “Ve elbette başka herhangi birinin ne zaman uğradığını unuttuğum odalar da.”

Drystan’la kendi istediğimiz saray inşa edilene kadar burada kalacaktık. Küçük bir taht odasını Slonian Kraliçesi ve Kralı’na ayırmışlardı. Asıl taht odası bizim olmuştu. Geçici bir süre burada kalacağımız için sorun değildi.

At arabası sonunda kapının önünde durduğunda ilk olarak Reika indi. Arabada kalan Drystan’la bir süreliğine bakiştık. Gözleri bana cesaret veriyor, dudakları arabadan inmem için motive ediyordu. Hafifçe gülümsediğimde harekete geçti ve arabadan inip bana yardımcı olmak için bekledi. Eteklerimi toplamakta biraz zorlansam da en sonunda Drystan’ın elini tutmayı başardım. Çimene adım attıktan sonra yutkundum. Sanki dilim şişmişti, boğazım ağrıyordu. Nefeslerim göğsümü acıtarak girip çıkıyordu vücuduma.

Annemin, ağabeyimin, Eirwen’in, Cahir’in, Nina’nın, Odette’in, Feyre’nin, Aedan’ın, Hiro’nun, Niss’in, Fintan’ın, Njera’nın, Larkin’in, Kaius’un, Eryx’in ve son olarak Helia’nın siması düştü gözlerime. Bu tahta, bu güce ulaşmak için verdiğimiz mücadelede can verenlerin yüzlerini düşündüm. Hikâyemin kötüsü mü yoksa kahramanı mı olacağıma karar verdiğim anlar geldi aklıma. Başarmıştık. Şimdi ödenen o canların bir anlamı olmasını sağlamaya gelmişti sıra.

“Geleceğimle ilgili birçok senaryo kurmuştum prenses. Kendime ayrı bir hayat kurduğumu, kaçtığımı, kendi babamın canını aldığımı bile düşünmüştüm,” dedi Drystan elimi bırakmadan. Yanımdaydı. Omuz omuza, saraya bakıyorduk. “Ama doğrusunu söylemek gerekirse Wisteria’nın imparatoru olacağım aklımın ucundan geçmemiştir.”

Kafasını kaldırarak tepesi zor görünen sarayı izledi. Evimizi. Dik ve sivri uçlu tepeleri güneşle birleştiği için bakması zordu.

Dudaklarını sıkı sıkı kapattı ve elime daha da güçlü tutundu. Parmaklarını tenimde gezdirirken soğukluğundan gergin olduğunu anlayabiliyordum. Ancak gözleri o kadar derin, o kadar içten bakıyordu ki mutluluğu etrafa saçılıyordu âdeta.

Kafasını bana eğip gülümsedi. "Peki şimdi ne yapacağız prenses?" Ben de ona bakıp gülümsemesine karşılık verdim.

"Hükmedeceğiz."

SON BİR SÖZ...

Oda muhafızların ve imparatorluk habercisinin içeri dalmasıyla gürültüyle doldu. Rykel ve Aideen'la evcilik oynarken yakalandığımız için Drystan'la ciddiyetimizi ve odağımızı toplamamız oldukça zor oldu. Elbette haber bile vermeden doğrudan içeri girdikleri için sinirlenmiştim ancak bir şeylerin ters gittiği ortadaydı.

Habercinin yüzündeki ifadeyi görünce kızımızı ve oğlumuzu büyütürken her zaman yanlarında olan hizmetkârımız Alys'e seslendim. "Alys, Rykel ve Aideen'ı biraz bahçe gezisine götürür müsün lütfen?"

Alys hızla başını salladı ve beş yaşındaki Rykel ile henüz üç yaşındaki Aideen'ın ellerinden tutarak apar topar çıkardı odadan.

"Sorun nedir?" diye sordu Drystan sırtını dikleştirerek. Kirli sakalını son zamanlarda birazcık fazla saldığını fark ettim bir anda. Eh, tam yirmi dört tane krallık ve iki çocuktan sorumlu olduğumuz için anlaşılabilir bir durumdu. O da ben de çok yoruluyorduk ancak yakın dostlarımız ve baş danışmanlarımız Saige ile Zaiden bize çok yardımcı olduğu için şanslıydık. İkisi de mükemmel birer yardımcıydı. Yeri geldiğinde Nyx de asla geri durmuyordu elbette. Üçü de en az bizim kadar yoruluyor, diyar için çabalıyordu.

"Majesteleri," dedi kraliyet habercisi nefes nefese. Kafasındaki tüylü şapkayı çıkarıp göğsüne dayadı. Kilometrelerce koşmuş gibi bir hali vardı. Yüzünün kenarlarından ter damlaları akıyor, solukları bir türlü yavaşlamıyordu.

"Biriniz bu zavallı çocuğa bir bardak su getirsin!" diye bağırdı Drystan, ardından tekrar genç adamın yüzüne odaklandı. "Seni bu kadar telaşlandıran nedir genç adam?" diye sordu tekrar ancak bu sefer biraz daha yumuşak bir ses tonu tercih etmişti.

"Size Ocreya Krallığı'nda ortaya çıkan bir kâhinden haber getirdim."

Kâhin. Bu tarz şeyleri hayatım boyunca duymaya alışmıştım. Garip dinlere, büyülere, yaratıklara ve kehanetlere inanmadığımı herkes bilirdi. Onları ortadan kaldırmak ve insanları gerçek olmayan şeylerden uzak tutmak için elimden geleni yapsam da arada bir fark edemediklerimiz veya pek de zararı olmayanlar çıkıyordu elbette.

"Majesteleri, kâhinlere güvenmediğinizi biliyorum ancak bu seferki farklı. Bulduğu köydeki herkesin ne zaman öleceğini doğru bilmiş. Toprak kaymasından tutun, tüm ekinlerin zarar gördüğü o korkunç fırtınaya kadar her seferinde önceden uyarılmış köy halkını. En son kehaneti ise yalnızca kendi köyü değil, tüm diyarın geleceği hakkında..." diye ekledi nefes nefese genç adam ve ona getirilen sudan ani bir yudum içerken öksürüklere boğuldu.

"Neymiş o kehanet?" diye sordum umursamaz bir tavırla. Söylediği birkaç şey doğru diye beni inandıramazdı ancak merak etmiyor da değildim.

Dehşet içindeki haberci elindeki parşömeni uzattığında olayın sandığımdan çok daha ciddi olduğunu anladım. "Kendiniz okusanız daha iyi olur majesteleri."

Elindeki parşömeni çekerek aldığımda Drystan'la dağınık mürekkeple yazılmış düzgün el yazısını okumaya koyulduk.

Tüm diyarın geleceği için söylediklerime kulak verin. Mürekkeple yazılan bu satırlar zihninize kazınsın. Herkes delirdiğimi söylüyor. Bana cadı diyorlar. Şeytan diyorlar. Beni köyümden göndermeye, öldürmeye çalışıyorlar. Şu anda bile kapımda bağıran onlarca köylü var. Ancak canımdan olacaksam bile bu mektubun elinize ulaşmasını sağlayacağım imparatoriçem.

Diyar ne yazık ki korkunç bir uçuruma sürüklenecek. Değişiklikler başlayacak ve bu değişikliklerin ne olduğunu başta çözemeyeceksiniz. Yavaş yavaş, her yerden küçük kıvılcımlarla çıkacak bu farklılıklar ortaya. İnsanların kontrolünü ele geçirecek korku ve kötü güçler hâkimiyet kuracak diyara. Güvenilmez, dengesiz, karanlık güçler. Bu güçler sizin veya bizim gibi sıradan insanların yok edebileceği türden olmayacak. Onunla başa çıkamayacağız; diyar, ölüme ve kedere sürüklenirken elimizden ağlamak ve yakarmak dışında hiçbir şey gelmeyecek.

Ama tüm bunları çözecek bir kahraman gelecek. Cesur bir kahraman. Diyarın iyiliği için fedakârlık yapmaktan kaçınmayacak yüce bir adam. Acılar çektiği için başkalarının çekmesine göz yummayan bir adam. O diyarları yaratan ve onları kurarken kendini yok eden bir kurtarıcı. Ölümden bile güçlü, yaşamdan daha korkunç bir kahraman. Ona Diyarların Yazarı diyecekler. Onu kurtarıcı olarak görecekler ve o adam bizi savaşımlardan, ölümcül ve de kötücül güçlerden, felaketlerden kurtaracak. O bizim son umudumuz, en büyük mucizemiz olacak.

Geldiğinde onu dinleyin. Onu izleyin ve ne olursa olsun Diyarların Yazarı'nı hayatta tutun. Yoksa geriye kurtaracak bir diyar kalmayacak.

**- BU HİKÂYE İÇİN SON,
WISTERIA EVRENİ İÇİNSE
SONUN YALNIZCA BAŞLANGICI -**

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce Wisteria Diyarı'na adım atan, karakterlerle beraber mücadele veren, onları benimseyen tüm okurlarıma çok teşekkür ederim. Bu yola çıktığım ilk andan itibaren desteklerinizi eksik etmemeniz, her adımda daha cesur olmamı sağladı. Sizleri tahmin ettiğinizden çok daha fazla sevdiğime emin olabilirsiniz. Hepiniz perilerimsiniz.

"Ben bir kitap yazacağım," dediğimde hemen, "Yaz da okuyalım," diyen babama, imza günlerinden bahsettiğimde benden önce valizini toplayan anneme, saatlerce kurgu hakkında konuşmama rağmen hiç bıkmadan beni dinleyen ve fikir vermeye çalışan, kanla olmasa da derinden bağlı olduğum kız kardeşlerim Serenay ve Naz'a, kitap çıkana kadar okumama sözü veren ve kitabın ilk kelimesinden beri sabırla bekleyen ve bana güven veren Nihat'a, sosyal medya üzerinden yayınladığım bölümlerin editörlüğünü yapan Damla'ya ne kadar teşekkür etsem az.

Bu kitabın ellerinize ulaşması için büyük emekler veren yayıncım Yasin Öksüz'e, kafamın karıştığı noktaları büyük bir sabır ve ustalıkla düzelten Hümanur Turan'a, anlattığım her şeyi harika bir şekilde kapağa yansıtan tasarımcım Ahmet Uzun'a ve tüm İndigo Kitap ailesine teşekkür ederim.

Son olarak, saatlerce yazı yazmama ve onlarla ilgilenmeme rağmen yine de kucağıma gelip yatan kedilerim Mikasa ve Azula'ya, fantastik kitaplarla alakası olmasa dahi her sabah arayıp, "Kitabın ne durumda?" diye soran anneanneme ve torununun yazar olduğunu göremeden melek olan dedeme teşekkür ederim.

Hepinize sonsuza dek minnettar kalacağım.

*Yirmi dört krallık arasında bölünmüş ve düzensiz
bir şekilde yönetilen Wisteria Diyarı...
Savaş, açlık ve suçlarla dolu bir dünya...*

Krallıklar arasındaki savaşın kurbanlarından biri olan Irithel, küçük yaşta hem annesini hem de abisini kaybetmiştir ve çektiği acıların intikamını almak için kendini yıllarca eğitip usta bir dövüşçü haline gelmiştir.

Yıllar süren hazırlığın ardından Irithel'in planı basittir: Yirmi dört krallıktan yirmi dört vârisin eğitim gördüğü Kraliyet Okuluna sızacak, ailesini ondan alan krallığın karşısında duracaktır.

Her şey yolunda giderken Irithel'in planları, okuldaki gizemli bir katil tarafından bozulur. Beraber kapana kısıldığı yirmi dört vâristen biri, onları teker teker öldürmeye karar vermiştir ve bunu bir oyun haline getirerek art arda suikastlara imza atar.

Oyundan kurtulmanın tek yolu ise bu oyunu kuran suikastçının kim olduğunu bulmaktır.

*Kaçış yok.
Teslim olmak yok.
Vârislerin Oyunu'na boş geldiniz!*

